

САНДРА КАНФИЙЛД НОЩНО ПЪТУВАНЕ

Превод от английски: Мария Борисова, 1999

chitanka.info

1.

Грей Бенън, заровил ръце в рохкавата, наторена почва, долови стъпки на приближаващ към него човек. Стъпките, отчетливи и енергични, отекваха по бетонната пътека в оранжерията. Грей се намръщи. Беше едва седем часа сутринта в петък. Повечето от гражданите на Атланта все още бяха на път към работните си места, а голямата част от тях бяха прекалено сънени или пък равнодушни, за да забележат прекрасните зелени тонове на това чудесно майско утро. Зачуди се какво ли бе довело дотук този ранен посетител.

Ясният съскащ звук подсказа на Грей, че посетителят вече бе задминал и по всяка вероятност дори се бе оплел в някое от многобройните ветрилообразни листа на миниатюрните палми. Още секунда, две, още един, два завоя и мъжът — съдейки по стъпките Грей бе почти сигурен, че посетителят му е мъж — щеше да се появи пред погледа му.

Изправи се и зачака. Приближаващите стъпки го изпълниха с необяснимо безпокойство. Безпокойство, породено от появило се изневиделица лошо предчувствие, което осезаемо висеше като дамоклев меч над главата му.

Тръсна глава и се усмихна едва-едва. Господи, ще трябва да престане с тези среднощни филми на ужасите. Гарнирани с топла пица и студена бира.

Тъкмо беше заключил, че посетителят му е мъж, когато край масата с бръшляна и папратите застана тъмнокос, мургав мъж с костюм и тъмни очила. Той продължи да си проправя път край храстите, отрупани с розови цветове, заобиколи тропическите растения, разперили огромните си листа, внимателно мина покрай една току-що доставена пратка петунии с кадифеномеки бели, розови и лилави листенца и спря точно пред Грей. Грей инстинктивно изтри ръце в джинсите си и почисти част от калта. Миризмата на тор обаче бе незаличима.

— Грей Бенън? — попита мъжът. Притежаваше властен глас и говореше с акцент, характерен за източните щати.

Грей си помисли, че безпокойството му е било напразно. И напълно безпочвено. Като се изключи фактът, че мъжът изглеждаше не на място в задушната и топла оранжерия — на челото му вече бяха избили ситни капчици пот — той по никакъв начин не изглеждаше заплашително.

— Да, аз съм Грей Бенън — отвърна Грей. — Какво мога да направя за вас?

— Господин Бенън, аз съм агент Терънс Карели. — Говорейки, мъжът измъкна картата си и му я показа с обигран жест, който подсказваше, че стотици пъти се е представял по този начин.

Агент? Какъв агент? С надеждата, че ще намери отговор на този въпрос Грей погледна към предложението му документ за самоличност. Прочете думите „Федерално бюро за разследване“ и недоумението му нарасна. ФБР? Какво би могло да иска ФБР от него?

— За какво става дума... — Грей отново погледна името на мъжа — агент Карели?

Терънс Карели прибра картата в джоба си и свали слънчевите си очила, вероятно опитвайки се да допринесе за известна непринуденост в отношенията им. В очите му обаче прозираше чувство на вина, което само подсили фаталистичното предчувствие, споходило Грей преди малко. Предчувствие, което се оказа напълно оправдано.

— Съжалявам, че трябваше да дойда дотук, за да ви съобща лоши новини.

Грей се напрегна, подготвил се да чуе неизвестните *лоши новини*, макар да нямаше и най-бегла представа за какво би могло да става въпрос. Водеше простичък живот, изпълнен с упорита работа и епизодични развлечения. Цялото му съществуване бе съсредоточено около малката компания за оранжерийни растения и озеленяване, която бе създал преди десет години. Нямаше дори семейство, което да го прави уязвим и застрашен по някакъв начин.

— Вашата дъщеря е била отвлечена.

Грей чу съобщението, осъзна го и въздъхна от облекчение.

— Вижте, сигурно е станала някаква грешка. Аз *ням* дъщеря.

На лицето на агента се появи изражение, което убедително подсказва на Грей, че следващите му думи никак няма да му се

понравят. Така и стана, разбира се.

— Познавате ли Кристин Адел Лоуел Джаксън?

Името Джаксън не означаваше нищо; името Лоуел означаваше всичко за него. Дори и след всичките тези години Кристин Лоуел събуждаше спомени, които той през цялото това време настойчиво се бе опитвал да заличи. Тогава бе съзнавал, че си играе с огъня — един беден градинар не може току-така да се заная с високопоставената щерка на богатия си работодател — но от момента, в който го бе прелъстила, той се бе оказал загубен навеки. Подобно на грешник в Райската градина. Бяха прекарвали едно жарко лято като любовници. Разменяли си бяха пламенни целувки, а телата им, обхванати в огъня на страстта, се бяха опитвали да кажат онова, което нито един от двамата не искаше, или пък не можеше, да изрече. Но въпреки цялото това мълчание Грей чудесно бе осъзнавал топлото чувство, изпълнило сърцето му. И наивно бе вярвал, че същото това чувство кълни и в сърцето на Кристин. Онова, което истински го бе озадачило, изплашило дори, бе бързината, с която тази пламенна любов бе изместена от ледено безразличие и нежелание за прошка.

— Да, познавам я — кимна Грей.

Агентът очевидно се чувстваше твърде неловко. Създаваше впечатлението, че в момента би предпочел да е всякъде другаде, но не и тук, да се занимава с всичко друго, но не и с мисията, с която се бе нагърбил.

— Упълномощен съм да ви уведомя, че наистина имате дъщеря. На девет години е, казва се Аманда и беше отвлечена вчера след обяд.

Грей го изгледа така, сякаш току-що произнесените думи бяха на някакъв чужд език, език, който той изобщо не разбира.

Терънс Карели си позволи кратка пауза, преди да продължи.

— Госпожа Джаксън искаше да знаете това, но изрично ме помоли да ви предам, че сте в правото си да постъпите както намерите за добре.

— И какво означава това? — Грей се питаше дали гласът му издава обхваналото го тотално объркване и недоумение. Да, точно така се чувстваше — объркан и вцепенен. Вероятно щяха да го връхлетят и други чувства, и то съвсем скоро може би, но в момента изпитваше благословено емоционално вцепенение.

— Според мен това означава, че ако предпочетете да не се обвързвате и намесвате, тя ще ви разбере. Ако обаче пожелаете да се върнете в Натчез, тя ме помоли да ви предам, че сте добре дошъл в „Роузмийд“.

При по-различни обстоятелства Грей сигурно щеше да се разсмее. Добре дошъл в „Роузмийд“? Той? Преди десет години го бяха прогонили от града с предупреждението да не се връща никога повече. Предупреждението бе дошло след жесток побой, който, според всички очаквания, трябваше да доведе до смъртта му. Но той оживя. Останаха му обаче белези — и физически, и душевни. Нито едните, нито другите можаха да зараснат напълно.

— Всъщност, сър — додаде агентът, — частният самолет на семейството ни очаква на летището. Ако желаете, можете да ме придружите по обратния път.

— Кажете на семейството да си вземе частния самолет и да си го навре отзад! — изръмжа Грей. — А на *госпожа Джаксън* можете да кажете... — Замълча за миг, а после продължи: — Всъщност по-добре ще е да не й казвате нищо.

Терънс Карели кимна.

— Да, сър.

— Защо е решила да ми каже това точно сега? — чу се да пита Грей.

— Ще трябва да попитате нея. — Тишина, последвана от едно: — Съжалявам. Зная, че това е ужасен начин да научите, че сте баща.

Изпълненият със съчувствие глас на непознатия му действаше странно успокояващо и Грей на момента реши, че агент Карели е не само добър федерален агент, но и свестен и почтен човек. После видя, че Карели слага отново слънчевите си очила и тръгва обратно по пътеката, по която бе дошъл само преди няколко минути.

— Детето ще бъде ли добре? — извика след него Грей. Даваше си ясна сметка, че бе казал *детето*, а не *моето дете*, но все още не можеше да осмисли факта, че това момиченце е *негово*.

Агент Карели се обърна. Грей веднага забеляза мрачното му изражение, долови заплахата, стаена в думите му.

— Не бих могъл да зная това.

Грей оцени честния отговор. Нужна бе смелост, за да се съобщи горчивата истина, а Грей се възхищаваше на хората с кураж. И въпреки

това, мрачните думи на агента, както и всичко останало, което бе чул до този момент, сякаш изобщо не можаха да проникнат до съзнанието му. Той просто стоеше като закован на мястото си, неспособен да се помръдне дори, и остана така докато агентът не се изгуби от погледа му. Отдалечаващите се стъпки, все още отчетливи и ясни, навяваха някакво чувство на необратимост. Скоро затихнаха напълно и около него отново се възцари мирна, благословена тишина.

Тишината му се струваше толкова естествена, че Грей започна да вярва, че просто си е въобразил сцената, случила се преди малко. Краката му обаче внезапно омекнаха и се разтрепераха. Трябваше да приседне на ниската тухлена стена на съседната градинка с водни растения. Седеше край басейнчето, в което ленивите декоративни рибки се плъзгаха между тръстиките, тревите и водните лилии, разперили големите си бели цветове. Наблизо ромолеше фонтан, някаква птичка с бели крилца, кацнала върху отрупания с тъмночервени цветове розов храст, извиваше сладкогласни трели. Грей обаче не виждаше рибките, не чуваше песента на птичката и ромоленето на фонтана. Беше изцяло погълнат от себе си, разтревожен от неспособността си да почувства каквото и да било. Току-що му бяха казали, че има дъщеря, а той не изпитваше нищо. Реалността просто не достигаше до съзнанието му.

Сигурна ли си, че си взела предпазни мерки и няма да забременееш?

*Да. Сред въздишките на страст и удоволствие Грей бе доловил отговора на Кристин. **Макар че изобщо няма да ми пука, ако забременея. Искам да имам дете от теб.***

Не, не! Грей бе възразил енергично, но и сега си спомняше колко сладка и примамлива му се бе сторила тогава подобна възможност. Едно бебе щеше да ги превърне в семейство, нещо, което той не си спомняше да е имал някога. Щеше да сложи венчална халка на пръста на Кристин, щяха да си купят някъде малка къщичка, скътана под надвиснали лози, а той щеше да помага да къпят, преобличат и хранят тяхното дете. Щеше дори да става нощем, когато плаче, и да го люлее докато заспи отново. Но дори и в онзи миг, колкото и привлекателен да му изглеждаше този блян, Грей бе съзнавал, че Кристин никога няма да носи венчална халка на пръста си, няма да живеят в обвита с лози къщичка, няма да имат дете.

Но ето че дете все пак е имало.

Без пръстен.

Без къщичка.

Само дете.

На девет години е и се казва Аманда.

— Аманда... — прошепна Грей, опитвайки се да привикне с името. Не беше лесно и той го повтори отново с надеждата, че по този начин може би ще успее да придаде смисъл и измерения на нещо, което все още бе твърде далечно, безформено и призрачно като сянка. И успя.

Неочаквано изпита силна болка — сякаш някакъв невидим юмрук се стовари в слънчевия му сплит, удари го веднъж, дважд, три пъти и шокът, в който бе изпаднал, се разпиля подобно на строшено огледало. Невидимият юмрук като че ли спря дишането му, изпразни дробовете му от кислород и го замени с пронизваща болка.

Той имаше дъщеря.

„Мили боже, имам дъщеря!“, повтори мисълта Грей и зарови мръсните си пръсти в косата си. Истинска дъщеря. Как ли изглежда? Дали прилича на него? Какво мислят, чувстват и правят деветгодишните момиченца? И как щеше да се отрази на живота му фактът, че има свое дете? Именно сега, след всичките тези години на спокойно, уединено съществуване?

Какви чувства изпитва към това дете, което навремето би посрещнал с разтворени обятия? Никакви. Грей все още не изпитваше нищо. А не трябваше ли да чувства *нещо*? Не трябваше ли да изпитва бащинска привързаност? Сигурно, но тези чувства щяха да се породят с течение на времето.

Време.

Но и то можеше да му бъде отказано, защото агент Карели ясно бе дал да се разбере, че не би могъл да гарантира безопасността на детето. До този момент Грей бе стоял далеч от детето, но твърде възможно бе да се окаже, че и бъдещето няма да е по-различно. Възможността никога да не опознае това дете бе повече от реална. И за това трябваше да благодари единствено на майката на момиченцето. Ярост и страх — той си спомни всички ужасни истории, свързани с отвличания, за които бе слушал и чел — се бореха в душата му, но в края на краищата яростта взе превес. Проклета да е Кристин!

Проклетата да е, загдето го накара да повярва, че наистина го обича!

Проклетата да е, загдето го накара да вярва, че тя е по-различна от другите членове на семейството ѝ!

И макар че може би вече бе късно за много важни неща, Грей все още имаше време за едно. Да се изправи лице в лице с Кристин. И да потърси някои отговори. Щеше да разбере защо е държала това дете далеч от него дори и ако трябва да се пребори с всички в Натчез и да премине през самия ад!

Кристин, притиснала до гърдите си изтъркано плюшено зайче, се взираше през прозореца на елегантната всекидневна на „Роузмийд“. Пред очите ѝ се простираше огромна смарагдовозелена моравка. Всяко стръкче тревичка се отглеждаше с изключителна грижа, всеки розов храст — а те бяха много — се радваше на ежедневно внимание. Кристин обаче не поглеждаше нито моравата, нито розите. Погледът ѝ не се отделяше от заобиколената от високи брястове алея, която започваше от бялата дървена порта, почти скрита от погледа ѝ. Тя познаваше всеки завой на алеята, която минаваше край малка магнолиева горичка, заобикаляше розовите градини и вековния дъб, разпрострял клони съвсем близо до къщата, и завършваше в полукръг пред величествения вход на сградата.

Да, тя познаваше всяка извивка и завой на тази алея. Не само защото години наред бе живяла в „Роузмийд“ и пътят към този дом бе отпечатан в сърцето ѝ, но и защото от предишната вечер почти не бе отделяла поглед от нея. Не бе прекъсвала нито за миг изнурителното си бдение — краката ѝ бяха изтръпнали от умора — през дългата и тъмна нощ, надявайки се, молейки се, да зърне ярките фарове на приближаваща се кола, която да предизвести завръщането на изчезналата ѝ дъщеря. Сега, в ранния следобед на този ден, сторил ѝ се безкраен, тя продължаваше да се взира и да се надява. Макар да се смяташе за силна жена, Кристин не можеше да се насили, не можеше да си помисли дори да използва думата *отвлечена*, макар всички около нея да я произнасяха с шокиращо постоянство. Не, тя предпочиташе думата изчезнала, защото ѝ позволяваше да се престори, че Аманда просто се е изгубила и някой добър човек в края на краищата ще я

намери и ще я върне в дома ѝ. Но и това не помагаше особено и Кристин не можеше да се пребори с кошмарните въпроси и видения, които разкъсваха сърцето ѝ.

Дали Аманда беше гладна? Жадна? Уплашена ли беше? Дали разбираше какво се е случило с нея? Била ли е малтретирана?

Последният въпрос я накара да се облее в студена пот. Тя затвори очи и с все сила притисна зайчето към гърдите си. Изпитваше необходимост да почувства нечия топлинка, нечия подкрепа. Наложиха си да поеме дълбоко дъх, защото ясно съзнаваше, че трябва да запази присъствие на духа. Заради Аманда, ако не заради самата себе си.

Къщата бе пълна с хора, много от които напълно непознати. Те се лутаха от стая в стая, но разговорите им почти не достигаха до ушите ѝ. Всички говореха с приглушени гласове като на погребение.

Нима Аманда бе мъртва?

Колко странно! Можеше да използва думата мъртва, но не и отвличена. Кристин отчаяно искаше човекът, взел Манди, да се обади — така, както бе обещал в бележката, която бяха получили. Готова бе да го умолява — подготвена бе да захвърли гордостта си — да върне дъщеря ѝ невредима. Но дори и в това си състояние бе проявила достатъчно кураж и не бе поискала от агентите на ФБР да я залъгват с нищо незначещи уверения и обещания.

Не, помисли си Кристин, Манди не беше мъртва. Тя щеше да разбере, ако детето ѝ, рожбата ѝ, е намерила смъртта си. От момента на раждането на Манди между двете съществуваше специална връзка — подобна привързаност бе изпитвала само към още един човек през целия си тридесет и две годишен живот, а го бе пожертвала по толкова жесток и безчувствен начин. Единствената ѝ утеха бе, че бе наранила себе си много по-силно, отколкото някога би могла да нарани него.

Беше положила огромни усилия да не разпитва прекалено много агент Карели за начина, по който бе протекла срещата му с Грей. И въпреки това бе останала с убеждението, че, като се изключи фактът за напълно обяснимото изумление на Грей, Карели като че ли не желаше да се впуска в подробности. Беше стигнала до заключението, че той се опитва да пощади чувствата ѝ, което можеше да означава едно-единствено нещо: Грей е бил много ядосан — убеждение, потвърдено и от факта, че не бе използвал самолета, за да се върне в Натчез. А и по нищо не личеше, че въобще има някакво намерение да дойде при тях.

— Ето, изпий това — каза някой до нея.

Кристин отвори очи и видя приятелката си Ники да ѝ подава чаша, пълна с някаква димяща течност.

— Трябва да поддържаш силите си. — Ники, която имаше искрящи зелени очи, овално лице и руса, подстригана на бретон коса, се усмихна. — Ако върна тази супа обратно, Естер ще ни нашлапа и двете.

Кристин така и не успя да отвърне на усмивката, но взе чашата. Ники имаше право. Трябваше да поддържа силите си. А и не можеше да противоречи на Естер Хоукинс, която от своите петдесет и четири години бе прекарала тридесет и пет като готвачка в „Роузмийд“. Имаше един доста дълъг период, през който Кристин си бе внушавала, че Естер е нейна майка. Още по-дълъг бе периодът, през който си бе мечтала това да е истина. А преди това си бе фантазирала, че майка ѝ е циганка, която я бе продала на семейство Лоуел — фантазия, подкрепена от нейните буйна черна коса и дръзки сиви очи, каквито не притежаваше нито един друг член от семейството ѝ.

— Пий — нареди Ники.

Кристин поднесе чашата до устните си и отпи. Почувства приятния вкус на домашно приготвената доматиена супа. И въпреки всичко — от колко време не бе слагала нищо в устата си? — Кристин трябваше да признае, че супата ѝ хареса. Толкова ѝ хареса, че моментално бе връхлетяна от силно чувство на вина. Тя погледна приятелката си.

— Ами ако Манди е гладна? — промълви тя. — Ами ако е уплашена и ме вика? Ако ѝ причиняват болка? Мили боже, Ники, ами ако я наранят...

— Престани! Не можеш да си позволиш да си задаваш подобни въпроси. Те ще те убият. Не можем да мислим в перспектива, важен е само настоящият миг. Ще се справяме с нещата едно по едно. Нали?

Кристин осъзна, че местоимението *ти* бе заменено от *ние*. Това, повече от всичко останало, характеризираше приятелството ѝ с Ники. Бяха се сприятелили през лятото, в което и двете преминаха през бурните преживявания на шестнадесетата си година. От този момент тя и Ники Джановиц бяха станали неразделни приятелки. Приятелството им бе издържало на ударите на времето, продължило бе

през годините им в колежа, поддържало ги бе в годините на трудните им бракове, давало им бе сила по време на развода на Ники.

Ники обгърна с ръка раменете на Кристин и я поведе към най-близкия стол.

— Поседни малко и си почини.

Кристин се дръпна назад.

— Не, аз...

— Аз ще продължа бдението — прекъсна я Ники.

— Ще те извикам в момента, в който някой се появи на алеята.

Кристин отстъпи и бавно се отпусна в прегръдката на мекия фотьойл. Остави чашата на съседната масичка, но нито за миг не изпусна зайчето. Облегна главата си назад. Някъде зад себе си чуваше приглушените гласове на федералните агенти. Макар че хората на ФБР поддържаха връзка с местния полицейски участък, единодушно бе решено да не се шуми около изчезването на Аманда. Опитвайки се да осигурят безопасността на детето, агентите решиха да уведомят за случилото се само отбран кръг от хора. Така щяха да предотвратят бързото разпространяване на мълвата, щяха да изолират ненормалниците, които в подобни случаи изпълзяваха от укритията си, щяха да сведат до минимум телефонните обаждания. Телефонът се подслушваше, а Кристин бе предупредена да отговаря на всяко позвъняване. До този момент бе провела само няколко, и то все маловажни разговори. Все още успяваше да потиска нетърпението си, но и тя самата нямаше представа още колко би могла да издържи.

Насочвайки съзнателно мислите си в друга посока, Кристин спря поглед върху приятелката си, която, вярна на думата си, продължаваше да стои пред прозореца.

— Разочарована ли си от мен? — Измамата ѝ относно бащинството на Аманда се разпростираше не само върху Грей и съпруга ѝ, но и върху всички останали членове на обкръжението ѝ.

Ники я погледна.

— Не — отвърна тя, без да се поколебае нито за миг. — Разочарована съм единствено от себе си. Трябваше да се сетя. Всички признаци бяха налице. А аз просто не можах да ги свържа в едно цяло.

— Никой не подозираше нещо подобно.

— Аз не съм кой да е. Знаех, че с Грей ви свързват истински чувства и трябва да си призная, че прибързаният ти брак с Пейтън ми

се стори странен навремето. Още тогава трябваше да се сетя какво става.

Кристин не искаше да ѝ припомнят за чувствата, които тя и Грей бяха изпитвали през онова лято. Не че ги беше забравила или пък щеше да се освободи някога от тях. Не, спомняше си ги всеки път, когато Пейтън я целуваше, всеки път, когато я любеше, всеки път, когато се преструваше, че отвърща на ласките му.

— Що се отнася до теб и Пейтън — продължи Ники, — винаги съм знаела, че имате проблеми, но вероятно съм смятала, че проблемите са неразделна част от семейния живот. Та нали и моят собствен брак беше всичко друго, но не и щастлив.

— Както вече ти казах, никой не знаеше — повтори Кристин.

Питаше се какво ли биха казали починалите ѝ родители относно неочакваното ѝ признание. Сигурно щяха да се почувстват засрамени, унижени, опозорени. Общественото мнение, стремежът им да запазят мястото си, отредено им в обществото — това бяха единствените цели, които родителите ѝ винаги бяха преследвали. Тя така и не бе успяла да се сближи с нито един от тях и години наред се бе обръщала към тях по име. С баща си бе успяла да постигне някакво разбирателство и примирие, но Кристин изобщо не се заблуждаваше по този въпрос. Прагматизмът бе единствената причина, подтикнала баща ѝ да се опита да установи примирие помежду им. Когато здравето му започна да се влошава, той бе принуден да разчита на дъщеря си, особено по отношение на бизнеса. Тя винаги е била основен акционер и в качеството си на такава участваше в борда на директорите на „Лоуел ентърпрайзис“, но с течение на времето започна да поема все повече и повече отговорности, свързани с ръководството на компанията. След смъртта на баща си установи, че е била определена от него за президент на компанията, а за брат ѝ, Клеърборн, бе отреден постът на вицепрезидент.

Кристин не можеше да не забележи цялата ирония на създалото се положение. Клеърборн отчаяно искаше това президентство, докато самата тя никога не се бе стремилa към него. А когато чу съобщението ѝ, че Грей е истинският баща на Аманда, брат ѝ изпадна в неподправен ужас. Изведнъж се бе оказало, че синята кръв на семейство Лоуел е била омърсена с кръвта на простолюдието.

— Знаеш ли нещо за Сенди? — попита Ники и прекъсна размишленията ѝ.

Сенди Килиън беше бавачката на Аманда. Тя винаги я взимаше от училище и оставаше при нея до завръщането на Кристин от „Лоуел ентърпрайзис“. Всъщност Сенди гледаше Аманда от времето, когато Кристин работеше в магазина за антики, който притежаваха двете с Ники и който в момента се ръководеше единствено от приятелката ѝ. Предишния ден Сенди бе закъсняла с няколко минути и сега се обвиняваше за случилото се с Аманда. Беше толкова разстроена, че се бе наложило да ѝ дадат успокоително.

— Не, но лекарят каза, че трябва да мине известно време, преди да отmine въздействието на успокоителните. — Кристин въздъхна. — Зная, че искат отново да разговарят с нея, но не смятам, че тя знае нещо повече от онова, което вече ни каза.

Последва мълчание, а след това Ники тихичко попита:

— И все още нямаш никакви вести от Пейтън?

Кристин поклати отрицателно глава. Пейтън Джаксън бе сломен от признанието ѝ, че не е баща на детето, което бе отгледал като негово. Всеки друг мъж на негово място би избухнал от гняв и би напуснал дома с крясъци. Но не и Пейтън. Той просто бе излязъл от къщата, без да промълви нито дума. А Кристин се бе почувствала още по-виновна. Истината бе, че Пейтън беше добър съпруг и отличен баща. Единствената му грешка бе, че *не е* Грей.

— Ще се върне — въздъхна Кристин. — Пейтън винаги постъпва благородно. — Неодобрителните нотки, които се долавяха в гласа ѝ, по никакъв начин не можеха да променят мнението ѝ, че тя самата не притежава благородството на Пейтън.

— Не бъди толкова строга със себе си — посъветва я Ники. — Всички допускаме грешки.

— Само че някои грешим повече от останалите.

— Защо реши да кажеш истината именно сега! — стрелна я Ники. — Защо просто не остави нещата такива, каквито са били години наред?

— Странно, според агент Карели Грей му задал същия въпрос.

— И какво смяташ да кажеш на Грей, когато се появи тук?

— Ако изобщо се появи.

— Искаш ли да дойде?

Кристин скочи от стола.

— Искам единствено този кошмар да свърши. Мили боже, защо никой не се обажда?

Тя чудесно си даваше сметка, че нямаше и най-малка представа как да отговори на въпроса на Ники. Нито пък знаеше защо бе решила да каже истината. Опитала се бе да убеди себе си, че решението ѝ е продиктувано от трагичните обстоятелства, но как тогава да си обясни факта, че потребността от това признание бе възникнала далеч преди сполетялото ги нещастие.

Час по-късно желанието на Кристин се изпълни. Телефонът наистина иззвъня. Оказа се някаква жена, която искаше да знае дали някой от семейството има възможност да събира средства за благотворителния фонд за подпомагане на сърдечноболните. Кристин учтиво отказа и отново зае мястото си пред прозореца. Броеше листата по дърветата, облаците, покрили ясното допреди малко небе, и се питаше къде ли е дъщеря ѝ.

Сенди Килиън се обади малко преди четири часа и съобщи, че е тръгнала към тях.

Десет минути по-късно телефонът отново иззвъня.

Този път Кристин не бързаше да изпита поредното разочарование и го остави да звъни, докато всички присъстващи в стаята приковаха погледи върху нея. Тя бавно прекоси килима, изчака сигнала на един от агентите и вдигна слушалката.

— Ало?

Заслуша се в гласа на мъжа, който ясно и сбито ѝ изясни въпроса, по който се обажда. След всяка негова дума Кристин стискаше слушалката все по-силно, докато накрая кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Най-накрая, без да изрече и дума, тя затвори. Всички я погледнаха в очакване, но тя не проговори.

Агент Карели, който бе проследил разговора, поясни вместо нея:

— Някакъв човек предложи да почисти килимите. — В гласа му се долавяше съчувствие.

Един от агентите изруга.

А Кристин просто се върна при прозореца и зайчето, което бе оставила на един от столовете. Протегна разтрепераната си ръка към

играчката и в този момент входният звънец иззвъня. Сенди, помисли си Кристин. Няколко мига по-късно чу Ники да вика името ѝ.

Кристин се обърна.

Видя го веднага. Стоеше на вратата — силен и висок, напълно спокоен и овладян. Грей Бенън винаги бе пренебрегвал материалните блага, малки и големи, но винаги бе съумявал да контролира и владее чувствата си с постоянство, за което тя можеше само да му завижда. Преди години бе изпитвала подобни чувства, изпитваше ги и в момента. През годините Кристин неведнъж се бе питала как ли се е променил с възрастта. Сега, застанал в сянката до вратата, той ѝ се сторят по-стар и може би малко по-плешив, но в общност изглеждаше така, както си го спомняше. Този факт като че ли ѝ донесе някакво успокоение.

И тогава той пристъпи напред.

Белегът на бузата му привлече погледа ѝ като магнит. Той образуваше почти права линия, която започваше от левия ъгъл на устата му, проследяваше контура на челюстта му и изчезваше в косата точно под ухото му. Предполагала бе, че Грей ще има белег. Но също така се бе надявала, че той ще избледнее с времето.

Започна да ѝ се гади. Как е възможно едно човешко същество да прояви такава жестокост към друго? Трябваше да събере всичките останали ѝ сили, за да потисне желанието си да прекоси стаята, да се приближи до него, да докосне с пръсти грозния белег с напразната надежда, че така може би ще успее да заличи белега и всичко останало, довело до появата му върху лицето му.

Толкова съжалявам, прошепна някакъв глас дълбоко в душата ѝ. За белега и за толкова още други неща.

Тя вдигна поглед към очите му, надявайки се по този начин да изрази онова, което думите не биха могли. Но така и не успя. Вместо това се сблъска с ледения му поглед и сърцето ѝ замръзна. Беше подготвена за гнева му. Никога не бе успяла да си прости за грешките — страхливото малодушие, довело до ужасната лъжа. Защо тогава да очаква той да ѝ прости? Но никога не бе очаквала да се сблъска с омразата му.

Кристин изведнъж се запита как е могла да бъде толкова наивна.

2.

— Защо не ми каза за нея?

С всяка измината миля въпросът се оформяше все по-отчетливо в главата на Грей, докато накрая се чу да го задава на глас. Сърдито. Част от гнева му сигурно се дължеше на усещането, че се е върнал назад в миналото. Тя почти не се бе променила. Черната коса, която падаше на вълни върху раменете ѝ, заедно със сребристите очи, които смяташе, че е забравил, му напомниха за разказите ѝ за циганското ѝ потекло, с което така се гордееше навремето. Черната коса винаги бе загатвала за някаква необузdana и дива страст, а светлите ѝ очи сякаш притежаваха неестествената способност да проникват дълбоко в душите на хората. Най-вече в неговата. На всичкото отгоре бе готов да се закълне, че за част от секундата бе усетил аромата на роза, който за него бе неотменно свързан с Кристин. Но ароматът, както и самото му пътуване, принадлежаха на миналото. Тя може и да изглеждаше същата, но всъщност не беше.

В отговор на въпроса му Кристин само каза:

— Може би ще можем да поговорим по-спокойно в библиотеката.

Тя се доближи до Грей, мина покрай него, подаде на Ники, която Грей разпозна, някаква плюшена играчка и застана на вратата, очаквайки, подобно на всички членове на семейство Лоуел, останалите да изпълнят желанията ѝ. Високомерието ѝ го вбеси, въпреки че предложението ѝ го накара да осъзнае, че стаята е пълна с народ. Няколко служители на закона — местни ченгета и федерални агенти — включително и агент Карели, се взираха в него. Кристин имаше право. Онова, което имаше да ѝ каже, трябваше да бъде изречено насаме.

Грей последва Кристин по мраморния под, който блестеше ярко, осветен от кристалния полилей над главите им. Стъпките им отекваха като в мавзолей. Въпреки това успя да забележи, че Кристин е придобила елегантна увереност и самообладание, каквито не притежаваше преди десет години. Какво се бе случило с прекрасното

шумно и непокорно дете, което бе познавал навремето? Момичето, което бе в състояние да се препъне в собствените си крака, което винаги бе готово да избухне в смях? Какво се бе случило с дръзката млада жена, която живееше без задръжки и скрупули?

Влязоха в библиотеката, претърпана с фамилни портрети, пропита с миризмата на лакирано дърво, скъпа кожа и изискани маниери. Кристин затвори вратата след тях. Без да изрече и дума, се приближи до прозореца и застана там с гръб към Грей.

Грей изчака известно време. Накрая търпението му се изчерпа и той повтори въпроса си:

— Е? Защо не ми каза за нея?

Кристин се обърна и Грей забеляза посоката на погледа ѝ. *Добре, помисли си той. Нека да се взира в белега и да си спомня грозното минало. И отвратителната роля, която бе изиграла.*

Кристин бавно вдигна очи към неговите.

— Мислех, че така ще е най-добре за всички.

Простичкият отговор изненада Грей и той се изсмя.

— *Ти* си мислила, че така ще е най-добре за всички? Ами да! Като истинска Лоуел изобщо не си си направила труда да разбереш какво мислят *останалите* по въпроса.

Кристин не каза нищо. Но Грей се бе настроил за битка и нямаше да допусне тя да му бъде отказана.

— Нека да изясним това. Опитваш се да ми кажеш, че изобщо не те е интересувало какво би могло да е мнението на бащата на това дете? — Не ѝ остави никакво време да отговори и додаде: — Бях достатъчно добър, за да те чукам, но се оказах недостатъчно добър, за да бъда баща на детето ти. За това ли всъщност става дума, *госпожо Джаксън*?

Бузите на Кристин пламнаха като че някой с все сила я бе зашлевил през лицето. Но отново не каза нищо.

Грей напълно съзнателно бе използвал вулгарния израз с едничката цел да я шокира. В момента, в който произнесе думата обаче, му се прииска да не го беше правил. Повече от ясно бе, че думите му я нараниха, но заедно с това омърсиха всеки спомен, който пазеше от онова лято, спомени, които, предвид обстоятелствата, предпочиташе да държи скрити дълбоко в паметта си.

Противоречивите му чувства го объркаха още повече и той продължи с обидите.

— Чукане с простолюдието. Предполагам, че това е изразът, който ти и приятелите ти използвате.

— Какво? — успя да попита Кристин. Това бе последното нещо на света, което бе очаквала да чуе от Грей.

— Чукане с простолюдието. Нали разбираш... привилегировани дами и господа изпитват удоволствие да го правят с някой, който е доста под тях в социалната йерархия.

— Къде чу всичко това?

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ти и приятелите ти никога не сте обсъждали този въпрос?

Не, не би могла да го каже. Навремето някои от младите момичета от нейния социален кръг, по-скоро познати, отколкото приятелки, бяха заинтригувани от Грей и бяха споделяли, че сигурно ще е много забавно да го направят с широкоплещестия и строен градинар. Доверяваха й, че неговото постоянно мълчание и загадъчно високомерие само подсилват неговата привлекателност. Но, разбира се, най-големият афродизиак се криеше във факта, че той е градинар, което автоматично го превръщаше в забранен плод. Кристин изпита непоносима болка, когато осъзна, че в неговите очи тя не е по-добра от всичките онези празноглави жени.

— Не, не съм си и помислял, че ще започнеш да отричаш. И какво правеше тогава? Споделяше с приятелките си всички пикантни подробности?

— Недей...

— За всяко наше чукане ли им разказваше? Казваше ли им до каква степен успяваше да ме възбудиш? Научиха ли какво чувстваше, докато разтваряше изящните си, аристократични крака, за да проникна в теб?

— Недей...

— Обзалагам се, че добре сте се посмали, когато си им разказала с каква лекота успя да ме убедиш, че държиш на мен.

— Недей...

— Какво недей! Да не задавам въпроси, на които не желаеш да отговаряш? Да не ти напомням, че ме подведе, че ме излъга... защото никога не си имала намерение да тръгнеш с мен? Е, само че по едно

случайно стечение на обстоятелствата, госпожо Джаксън, аз заслужавам да получа отговор на всичките тези въпроси. Не смяташ ли, че един мъж, комуто е било отказано да отгледа дъщеря си, си е извоювал правото да получи някои отговори?

— Недей...

— Не смяташ ли, че когато нечия дъщеря е отгледана от друг мъж, истинският баща има право да получи някои отговори?

Кристин полагаше неимоверни усилия да запази спокойствие. Никога преди не бе чувала Грей да ѝ говори с такава жестокост, а предположенията, които хвърляше в лицето ѝ, бяха толкова обидни, толкова оскърбителни, че тя просто стоеше пред него и го гледаше недоумяващо.

Ако Кристин се бореше да запази спокойствие, Грей напълно изгуби способността да се контролира. Той се спусна към нея и застана от другата страна на бюрото, което вече бе единствената вещ помежду им, и изкрещя:

— Искам отговори, по дяволите!

Стоеше толкова близо до нея, че Кристин виждаше присвитите му очи, раменете му, приведени напред, сякаш всеки момент щеше да се хвърли отгоре ѝ. Никога преди не го бе чувала да крещи. Нима това беше същият глас, който ѝ бе говорил толкова галовно и чувствено?

Беше ѝ изключително трудно, но тя все пак успя да проговори със спокоен и овладян глас.

— Да, наистина заслужаваш някои отговори. Но не и преди да си в състояние да ги чуеш. И само за сведение, искам да те информирам, че Пейтън беше добър баща на Аманда.

Грей рязко издиша и въздухът излетя със свистене от устата му. После каза:

— Само за сведение държа да знаеш, че и аз щях да бъда добър баща.

Помежду им се възцари мълчание. Против себе си Грей се замисли за отдавнашния си блян — венчалната халка на пръста на Кристин, обвитата с лозници къщичка, приспивната песен, която пее на бебето, заспало в прегръдките му. Да, той щеше да бъде добър баща.

Мислите на Кристин бяха сходни на неговите. Представи си какво би било, ако Грей стоеше до нея при раждането на Аманда, ако той бе този, който да поставя детето на гърдата ѝ и да го наблюдава как

суче, да сменя пелени и да го люлее, когато плаче. Помисли си за първите стъпки и първите думички на дъщеря си, представи си дома им... някъде далеч от „Роузмийд“.

Най-накрая Кристин попита:

— Защо се върна, Грей?

Той не искаше тя да използва името му, не и с този тих, умолителен глас, с който навремето го бе подтиквала да я люби, и затова отговори грубо и рязко:

— Имаш нещо, което ми принадлежи.

— Детето или своя фунт месо от тялото ми^[1]? — Преди да успее да ѝ отговори, тя продължи: — Даваш ли си сметка, че откакто си тук, не попита нито веднъж за Аманда? Не ме попита дали не сме научили нещо повече за нея?

Грей не бе осъзнал този факт, а и не беше сигурен какво точно означава неспособността му да попита за детето. Предпочете да не се опитва да търси обяснения, дори и заради самия себе си.

Но Кристин не възнамеряваше да му позволи да се измъкне толкова лесно.

— Питам те отново. Заради детето ли се върна, или заради своя фунт месо от тялото ми?

Грей обмисли въпроса в продължение на няколко секунди и рече през присвити устни:

— Заради двете.

Кристин въздъхна със съжаление.

— Ти наистина ме мразиш, нали?

Този път Грей изобщо не се поколеба.

— Да, наистина те мразя.

Неговата откровеност я нарани дълбоко и той не можа да не го забележи. Стана му чудно, че Кристин изобщо се поинтересува какви чувства изпитва към нея.

Тя предизвикателно вирна брадичка, сякаш с този жест се опитваше да се издигне над лошото му мнение за нея, и рече:

— Ако ми позволиш да направя едно предложение...

Някой почука на вратата.

Кристин замълча и погледна по посока на звука.

— Влезте.

Агент Карели надникна в стаята.

— Извинете ме. Сенди Килиън пристигна. Помислих се, че може би вие двамата бихте искали да присъствате на разговора ни с нея.

— Благодаря — кимна Кристин. — Веднага ще дойдем.

Когато вратата се затвори, Грей попита:

— Коя е Сенди Килиън?

— Бавачката на Аманда. Тя взима Аманда от училище и стои при нея докато се прибера вечер. Сенди първа разбра, че Аманда е... — замълча, преди да добави: — ... изчезнала.

Странен избор на думи, помисли си Грей, но предпочете да си замълчи. В момента се питаше дали работата на Кристин не се състои в допустимата в тези среди благотворителност в полза на обществото. Защото за майка ѝ думата работа бе означавала именно това.

— Искам да чуеш предложението, което се канех да направя — продължи Кристин. — Мисля, че ще е разумно за момента да оставим разногласията си настрана. Нищо не е по-важно от усилията да си върна детето обратно.

— *Нашето* дете — поправи я Грей. — Аманда е нашето дете.

Кристин изобщо не си направи труда да му каже, че едва ли би могла да забрави този факт именно сега, при условие че не бе могла да го изличи от съзнанието си цели девет години.

Сенди Килиън може и да се бе отърсила от въздействието на успокоителните, но не и от чувството си на вина, което неведнъж изплуваше на повърхността, докато тя разказваше събитията от предишния следобед.

Разказът ѝ всъщност беше съвсем простичък. Аманда, която посещаваше частно училище, обикновено излизала от сградата в три без десет след обяд. Пътят от „Роузмийд“ до училището отнемаше по-малко от десет минути и затова Сенди винаги тръгвала в два и четиридесет. Но не и в следобеда на отвлечането. В този ден просто изгубила представа за времето и излязла от „Роузмийд“ в три без десет. Не смятала, че десетминутното ѝ закъснение ще предизвика някакъв проблем. Неведнъж бе предупреждавала Аманда какво трябва да направи в случай, че тя закъснее — според инструкциите ѝ малкото момиченце трябвало да я изчака вътре в сградата. Сенди паркирала колата и се запътила към училището без изобщо да предположи, че

нещо може да не е на ред. По пътя обаче срещнала Хедър Трайд, съученичка и приятелка на Аманда, която ѝ каза, че Аманда вече си е тръгнала... с някакъв мъж с униформа и значка.

В този момент от разказа си Сенди отново избухна в сълзи. Зарови лице в кърпичката, която Кристин ѝ подаде, и промълви:

— Не трябваше да закъснявам.

— А защо закъсняхте?

Грей зададе въпроса по-скоро от любопитство, а не защото би искал да обвинява когото и да било. Всички погледи се насочиха към него. Скръстил ръце пред гърдите си, той стоеше в периферията на групичката от хора, сбрани във всекидневната — групичка, състояща се от Сенди Килиън, Кристин, петима офицери — един от местното полицейско управление, един от шерифската служба и трима федерални агенти. Един от тях беше Терънс Карели, другият, по-възрастен мъж на име Фил Бърмингам, имаше огромен мустак и постоянно го оправяше с ръка, а третият, Хем Кланси, бе значително по-млад мъж с телосложение на футболист. Всички бяха приели присъствието на Грей за напълно естествено, което означаваше, че всички са били запознати с въпроса за бащинството на Аманда. Ники дискретно бе изчезнала в кухнята.

Сенди, висока и стройна жена, с коса с цвят на карамел, го погледна право в очите. Ако можеше да се съди по тъмните кръгове около очите ѝ, тя наистина преживяваше много трудно отвличането на Аманда.

— Просто изгубих представа за времето — поясни Сенди. — Работех върху костюма на Манди за училищната пиеска. Нейният клас подготвя Снежанка. Представлението ще е другата седмица, а Манди играе ролята на вещицата. Направих шапката, но не я харесах. Периферията беше прекалено голяма и увиснала. Разших я и започнах отначало. Опитвах се да я свърша навреме, за да може тя да я пробва след училище. — Сълзите отново потекоха по лицето ѝ. — Трябваше да следя часовника по-внимателно, но не го направих. Бързах и... толкова съжалявам.

Кристин обгърна раменете ѝ с ръка.

— Никой не те обвинява.

Фил Бърмингам се обади:

— Разговарях с Хедър Трайд. Тя продължава да твърди, че мъжът е бил облечен с униформа, но не може да ми каже цвета. От думите ѝ излиза, че е била по-силно впечатлена от значката му.

— Разбира се — намеси се агент Карели, — и униформата, и значката са били фалшиви. Но за повечето деца униформата е израз на авторитет и власт.

— Не мога да повярвам, че Аманда би тръгнала с някого само защото е с униформа и носи значка — възрази Кристин. — Непрекъснато ѝ повтарям, че никога не трябва да тръгва с непознати.

— В такъв случай очевидно трябва да приемем, че е вероятно тя да е познавала този човек — включи се Грей.

Агент Карели се обади отново:

— Всичко е възможно, но — той погледна към Кристин — от опит знаем, че децата, колкото и да са обучени в някои елементарни мерки за безопасност, понякога забравят предупрежденията и напътствията на възрастните. Ами ако той ѝ е казал, че вие сте била ранена при катастрофа например, и ѝ е обещал да я заведе при вас? Не смятате ли, че при тези обстоятелства би тръгнала с него?

Кристин почувства, че ѝ се гади само при мисълта, че може, макар и неволно, да е станала причина за трагедията с дъщеря ѝ. Неспособна да понесе тази жестока мисъл, тя се изправи и се приближи до прозореца. За агент Карели този отговор бе повече от достатъчен. Обгърнала тялото си с ръце, Кристин изпита силен копнеж по две силни мъжки ръце, които да я прегърнат, да обуздаят емоциите и страховете ѝ, които все по-трудно контролираше. Фактът, че навремето бе познавала две такива силни мъжки ръце, само допълнително подсили копнежа ѝ.

Като се извини предварително, че обсъждат неща, които вече са били коментирани преди, Хем Кланси уточни още веднъж, че в момента, в който осъзнала, че Аманда си е тръгнала с някакъв униформен мъж, Сенди Килиън се обадила по клетъчния си телефон на Кристин, а тя, на свой ред, позвънила в полицията с надеждата, че там може би знаят нещо за униформен служител, отвел Аманда от училище. В полицията не знаели нищо и веднага разбрали, че положението е много сериозно. Инструктирали Кристин да се върне в „Роузмийд“. Тя тръгнала веднага и се прибрала вкъщи някъде между три и тридесет и три и четиридесет и пет. Бележката с искането за

откупа, пъхната в пощенски плик без печат и клеймо, била намерена по-късно от икономката сред пощата, пристигнала през деня.

Кристин потрепери. До момента, в който бяха намерили бележката, тя бе хранила надеждата, че случилото се през този ден вероятно си има своето логично обяснение. Надявала се бе, че всеки момент някой ще доведе Аманда и всички заедно ще се посмеят на страховитите изводи и заключения, до които бяха достигнали. Бележката обаче бе изтръгнала и тази надежда от душата ѝ.

— Как е попаднало писмото в пощенската кутия? — попита Грей.

Отговори му агент Хем Кланси.

— Пощалъонът разнася пощата между два и два и половина. По някое време след това някой е пуснал плика в кутията. Тя е закачена на външната страна на портата. Всеки би могъл да се приближи и да пъхне плика.

— Някакви отпечатьци? — продължи да пита Грей.

— Никакви. Само тези на икономката — отвърна агент Карели. — Първото изследване бе направено тук, в полицейския участък. След това изпратихме плика в Куантико с надеждата, че с по-модерното оборудване и методи на ФБР може би ще открием нещо, но напразно. Никакви отпечатьци.

— Какво пише в бележката? — поиска да узнае Грей.

— Обичайното за подобни случаи съобщение — отвърна Карели. — С печатни букви, изрязани набързо от някакво списание, е оформено искане за незабавно изплащане на два милиона долара в немаркирани банкноти. Казваше се още, че те, той, тя — за когото и да става дума — ще се обадят допълнително.

— Но още не са го направили — заключи Грей.

— Не, не са — кимна Карели. — Аз обаче съм сигурен, че това забавяне е част от играта. Като принудят близките да чакат, докато нервите им изтънеят и се скъсат от напрежение, се надяват да ги принудят да се съгласят с всичките им искания.

— Моите нерви вече са пред скъсване — заяви Кристин.

— Зная. — Гласът на Карели преливаше от съчувствие.

Фил Бърмингам се намеси:

— Госпожо Джаксън, вчера обсъждахме възможността баща ви, Лоуел Джаксън, да си е създал врагове в бизнеса.

— Отново ще повторя онова, което ви казах и вчера — отвърна Кристин. — Баща ми наистина има врагове в бизнеса и това е напълно естествено. Всъщност той беше човек, който като че ли притежаваше специален талант в това отношение, но, ако искаме да сме максимално честни към него, трябва да признаем, че никой не би могъл да постигне това, което постигна той, без да си създаде врагове. От друга страна обаче, не мога да повярвам, че някой би стигнал толкова далеч в желанието си да му отмъсти.

— От документите на компанията е видно, че през последните пет години „Лоуел ентърпрайзис“ е купила и продала няколко други компании — отбеляза агент Карели.

— Ние продаваме, купуваме и сливаме компании винаги когато това стане наложително. Нашата компания има филиали почти във всички южни щати и се занимаваме предимно с преработка на памук. Освен това притежаваме и холдингови компании за производство на дървен материал.

Агент Карели продължи да разпитва:

— Всичките тези покупки и продажби не се ли отразяват неблагоприятно върху живота на работниците?

Кристин въздъхна.

— С риск да си помислите, че баща ми е бил студен и безчувствен работодател, трябва да ви кажа, че той не смяташе, че е отговорен за промените в живота на работниците си. Единствената му грижа бе да поддържа високопродуктивен и печеливш бизнес. — Тя замълча, а после додаде: — След като работих заедно с баща си през последните три години от живота му, мога спокойно да заявя, че способността му да си затваря очите пред проблемите на хората съвсем определено бе преимущество в негова полза.

Докато я слушаше, Грей изведнъж осъзна, че Мерит вече не е между живите. И тогава всичко като че ли си дойде на мястото. Каква роля играеше Кристин в компанията сега? Мерит Лоуел беше войнствена и непримирима личност, което означаваше, че с готовност и безсърдечие приемаше факта, че нещастията и жертвите са неизбежни на бойното поле на бизнеса. Единственото, което бе от значение за него, бе да се спечели битката. И войната. Дали дъщеря му бе продължила по същия път?

— Значи Меркантайл Тек и Хуугланд тимбър са били последните сделки, осъществени от баща ви? — попита агент Бърмингам.

— Да — отвърна Кристин. — Всъщност аз ги осъществих от негово име. Преди осемнадесет месеца продадохме Меркантайл Тек и купихме Хуугланд тимбър за малка сума, която в действителност далеч надвишаваше реалната ѝ цена. От пет години компанията работеше на загуба. Ако Хал Хуугланд не беше приятеля на баща ми, ние никога не бихме купили компанията му. — Кристин замълча за миг и додаде: — Но нека предположим най-лошото. Да предположим, че някой от засегнатите при двете сделки е останал недоволен. Защо е трябвало да чака осемнадесет месеца, преди да отвлече Аманда, за да си отмъсти?

Никой не се опита да оспори логиката на въпроса ѝ.

— Между другото — обади се отново Хем Кланси, — проверих за полицейско досие на Ърни Шоу. Оказа се, че няма такова. Днес сутринта отидох да поговоря с него, но той не си беше вкъщи. Домът му беше заключен и изглеждаше напълно безлюден.

— Чакайте малко — прекъсна го Грей. — Кой е Ърни Шоу?

Кристин погледна към Грей.

— Собственик е на Дийп саут петролеум продъктс. Те доставяха горива — дизел, бензин и масла — за машините ни. Наскоро прекратих договора ни с компанията му. Оказа се, че напоследък започнахме да плащаме два пъти по-високи сметки за горива, но работниците ни непрекъснато се оплакваха, че горивата свършват прекалено бързо. Смятам, че той просто не е пълнил резервоарите до горе. По всяка вероятност ни е доставял по-малки количества от заявените, начислявал ни е цялата цена, а останалата част от горивата е продавал другаде.

Агент Бърмингам отново поглади мустака си.

— И макар че, както сама ми казахте, брат ви отговаря за целия ви машинен парк, вие лично сте открила нарушенията и завишените сметки.

— Точно така — потвърди Кристин.

Стомахът на Грей се сви на топка само при споменаването на Клеърборн Лоуел. Между тях двамата имаше неразчистени сметки, които Грей възнамеряваше да оправи, преди да си тръгне оттук.

— Може ли да се върнем към този Ърни Шоу? Смятате го за заподозрян само защото е бил уволнен?

— Защото е заплашвал госпожа Джаксън — отвърна Хем Кланси.

Грей въпросително повдигна вежда.

— *Заплашвал я е?*

Кристин побърза да обясни.

— Един ден се върнах по-рано от работа, защото имах главоболие. Качих се горе и легнах. Чух входния звънец, после чух някой да говори на висок глас и да се качва нагоре по стълбите. Станах и възпрях Ърни Шоу на площадката. Той се кълнеше, че е бил несправедливо уволнен, твърдеше, че доставките му напълно съответстват на заявените и платени от нас количества, заплашваше, че няма да позволи това да ти се размине току-така. Но аз вече бях престанала да го слушам внимателно, защото точно в този момент Аманда се прибра от училище.

— Влязохме в къщата и го заварихме да креци — намеси се Сенди. — Аманда се изплаши. Тя не понася около нея да се говори на висок глас. Аз набързо я отведох в кухнята и й дадох бисквити с мляко.

— Тя видя ли го? — попита Карели. — А той забеляза ли я?

— Тя го видя в гръб, но не смятам, че той изобщо е забелязал пристигането ни.

Грей си отбеляза факта, че детето, наречено Аманда, не понася спорове и кавги. Това беше първото късче по-лична информация, което научаваше за нея. Първата информация, която я правеше по-реална, помагаше му да оформи, макар и бегъл образ за дъщерята, която не познаваше.

— Значи този Ърни Шоу може и да се окаже реално заподозрян? — попита Грей.

— Не и според госпожа Джаксън — отвърна агент Карели.

Грей погледна към Кристин.

— Не разбирам. Та този човек е отправял заплахи към теб.

Кристин въздъхна.

— За да разбереш, трябва да познаваш Ърни Шоу. Той е твърде елементарен човек.

— Ще бъдете изненадана да научите колко малко интелигентни доктори на науките арестуваме по обвинения в отвличане — подхвърли агент Карели.

— Бил е достатъчно умен, за да започне да краде от теб — изтъкна Грей.

— Но не и достатъчно умен, за да се измъкне безнаказано.

— И все още не се сещате за човек, който би могъл да има зъб на съпруга ви? Някой делови партньор например? — попита Фил Бърмингам.

— Не — отвърна Кристин. — Но както ви казах и вчера, аз почти не познавам бизнеса на Пейтън.

— Един последен въпрос — вметна Хем Кланси. — Разбрах, че напоследък в компанията ви са зачестили кражбите на оборудване.

— Това е нещо обичайно. За съжаление кражбите на търговско оборудване са неразделна част от нашия бизнес. Не мога да повярвам, че имат нещо общо с отвличането на Аманда.

И този въпрос бе отхвърлен като маловажен. Беше решено обаче, че Терънс Карели трябва още веднъж да провери Ърни Шоу, и той веднага напусна имението, за да изпълни тази задача.

Наближаваше шест часът. За огромно неудоволствие на Кристин облаците навън станаха по-гъсти, а вътре в къщата притъмня. Сенди Килиън си тръгна неохотно, и то едва след като ѝ обещаха, че ще я уведомят незабавно, ако хората, отвлекли Аманда, осъществят някакъв контакт. Пейтън Джаксън не се прибра. Не се знаеше нищо и за Клеърборн Лоуел. Представителите на закона тихичко обсъждаха нещо, сбрани в единия край на стаята, а Кристин продължаваше да се взира през прозореца.

— Никога не съм вярвал, че Мерит Лоуел е смъртен и може да умре.

В сумрака, обгърнал стаята, Кристин можеше да различи единствено хлътналите бузи и скулите на лицето на Грей. Не долови сарказъм в гласа му, а само искрено удивление от факта, че баща ѝ се бе споминал.

— Ракът е в състояние да напомни на всеки един от нас, че е смъртен.

— Кога почина?

— Преди около шест месеца.

— А Адел не е пожелала да си направи труда да поеме бизнеса?
— Грей изобщо не би се изненадал, ако Кристин отговори утвърдително на този въпрос. Защото майка ѝ никога не бе проявявала и най-малък интерес към бизнеса.

— Тя почина преди четири години от масивен инсулт. Скоро след това научихме, че Мерит е болен от рак. Независимо дали го харесваш или не, не може да му се отрече храбростта, с която се бореше с коварното заболяване.

— И така империята попадна в твоите ръце — отбеляза Грей.

— По погрешка.

— Значи крушата наистина не пада по-далеч от дървото?

— Това прозвуча като обвинение.

Наистина ли? Грей се запита дали наистина е искал да прозвучи по този начин, но рече:

— Не е задължително. Просто съм любопитен.

Кристин се усмихна.

— Имам усещането, че както и да ти отговоря, ти ще продължиш да вярваш в онова, което искаш.

Сведените ѝ от тревоги рамене изведнъж докоснаха нещо дълбоко в душата му и за негова голяма изненада му се прииска по някакъв начин да изтрие болката, която ѝ бе причинил с въпросите си. Всеки път, когато я нараняваше, имаше чувството, че наранява и самия себе си.

— Може би си права. Вероятно е точно така. Но каквато и да е истината, сега не е времето да се занимаваме с нея. Освен това аз се интересувам единствено от детето.

Грей съзнаваше, че след тези думи трябва да си тръгне, но не го направи. Просто не можа. Не и когато тя бе толкова близо до него, че рамената им почти се докосваха.

Продължи да говори:

— Права си и за още нещо. Аз наистина нито веднъж не те попитах за Аманда. Но ти самата си разполагала с години, за да приемеш факта, че имаш дъщеря. А аз зная това едва от няколко часа. За теб тя съществува реално, но не и за мен. Дори не зная как изглежда.

— Искаш ли да видиш нейна снимка?

— Да.

Кристин се отдръпна от прозореца, прекоси стаята и се приближи до пианото, върху което бяха подредени снимки в елегантни рамки. Избра една и се върна при Грей. Застана до него и се наведе, за да запали една от лампите. Светлината освети лицето ѝ. Грей съзря умората и страха, изписани на лицето ѝ. Видя и още нещо. Видя *миналото*.

За част от секундата го връхлетяха хиляди спомени — спомени, които се бе опитвал да потиска години наред. Спомни си мига, в който за пръв път бе осъзнал, че непохватното момиченце с ъгловати и несъразмерни черти се е превърнало в красива млада жена. Виждаше косата ѝ, докосната от лъчите на слънцето, разпиляна по раменете ѝ. Виждаше блестящите ѝ сиви очи, които оставяха всеки мъж без дъх, но той с радост благославяше мига, в който ги е срещнал. Тогава си мислеше, че някой ден някой мъж напълно ще изгуби разсъдък си и ще потъне в дълбините на тези прекрасни очи. Тогава все още не знаеше, че той ще е този мъж. А след това кристалноясно си я представи да стои пред него в оранжерията — същата окъпана от слънцето коса, същите сиви очи, преливащи от желание, същият примамлив и съблазняващ глас. От този спомен се бе боял винаги като от чума, защото в онзи ден бе научил една истина, която щеше да го преследва до края на живота му.

— Това е последната ѝ снимка — промълви Кристин. — Правена е преди няколко месеца.

Грей взе снимката и в момента, в който я погледна, всички останали мисли, всички спомени се изпариха от главата му. В душата му се надигна буря от чувства, макар че самият той не беше напълно сигурен какво точно изпитва. Не можеше да се отърси от усещането за нереалност. Той беше *баща* това дете, а в същото време то не изглеждаше като част от него. Може би защото изобщо не приличаше на него. Беше като една позната страница. И може би, за да се опита да я направи по-реална и близка, той прокара пръсти по образа на това момиченце — погали черната ѝ като гарваново крило коса, докосна устните ѝ, разтегнати в усмивка, по детински сладка и дяволита едновременно, спря се на очите, които подобно на едни други сиви очи сякаш гледаха право в душата му.

— Прилича на теб. — Изумен и развълнуван, Грей не знаеше какво повече да каже.

— Да — кимна Кристин, като се питаше дали той някога ще узнае как се люшкеше от крайност в крайност в молитвите си по време на бременността си. От една страна, се надяваше, че детето няма да прилича на него, но в същото време отчаяно желаше това. В първата молитва се оглеждаше инстинктът ѝ за самосъхранение, във втората — сърцето ѝ. Част от нея бе готова да рискува всичко, но да ѝ остане нещо, което винаги да ѝ напомня за онова, което бе изгубила.

Не, реши тя, Грей изобщо не се интересуваше от страданията ѝ и затова само повтори още веднъж:

— Да, тя прилича на мен.

---

[1] Алюзия с Шейлок у Шекспир. — Б.пр. ↑

3.

Застанал на вратата на безупречно чистата кухня, издържана в тъмночервен и бакърен цвят, Грей наблюдаваше Естер Хоукинс, която приготвяше сандвичи. Когато за пръв път видя икономката преди около двадесет години, тя стоеше на същото място в кухнята. Мерит Лоуел го беше наел току-що. Грей беше едва седемнадесетгодишен хлапак, който можеше да се похвали единствено със способността си да вдъхне живот на всяко растение, докоснато от ръцете му, и Мерит го бе изпратил в къщата да хапне нещо, преди да започне работа. Всички в града знаеха, че е беден като църковна мишка и че невинаги има достатъчно пари, за да си осигури три яденета на ден.

Издържаше се съвсем сам от четиринадесетгодишната си възраст, когато баща му ненадейно почина от масивен инфаркт. Нещастieto го принуди да се грижи сам за себе си. Приемаше всяка работа, която му предлагаша, а свободните си часове запълваше с учене, но не се престараваше особено — искаше само да може да минава от клас в клас. Непосредствено след смъртта на баща му от социалната служба го повериха на приемни родители, но Грей избяга и се върна в порутената къщичка, в която бяха живели двамата с баща му. От този момент нататък хората престанаха да се занимават с него, а и той самият не обръщаше особено внимание на околните. Мразеше съжалението, което съзираше в очите на съгражданите си, ненавиждаше приглушените разговори, които го сподиряха по улиците. В повечето случаи ставаше дума за майка му. Приживе баща му отказваше да говори за нея. Само веднъж бе споменал, че тя просто не е била създадена, за да поеме отговорностите си на майка. Грей си спомняше единствено ласкавия ѝ глас, който му пееше приспивни песнички — глас, изчезнал от живота му, когато той беше едва петгодишен. Поради тази причина Грей се привърза силно към Естер. Често се преструваше, че тя е неговата майка и отчаяно желаше това да е истина, а не само тъжен блян.

— Ей, лейди, никога ли не излизаш от тази кухня?

Икономката вдигна поглед. За негова изненада Естер не се бе променила много през изминалите години. Несъмнено вече минаваше петдесетте, но очевидно бе излязла победителка в трудната битка с възрастта. Нито една сива нишка не се забелязваше в самуреночерната ѝ коса, която тя винаги носеше вдигната нагоре и прибрана в стегнат кок, сините ѝ очи, забулени под дълги и естествено извити мигли, все още искряха.

Беше я нарекъл *лейди* и тя наистина излъчваше благородство и аристократизъм — като се започне с елегантната ѝ походка и се стигне до въздействащия глас и силата на духа ѝ. Едновременно с това притежаваше вродена откровеност и прямота — никога не говореше със заобикалки — които неведнъж бяха изненадвали събеседниците ѝ.

— Доста време ти беше нужно, за да дойдеш — заяви тя, доказвайки за пореден път, че наистина не си поплюва. Заобиколи дървения кухненски плот и тръгна към Грей.

Всяка нейна стъпка променяше първоначалното му впечатление за външността ѝ. Безсънието бе очертало тъмни кръгове около очите ѝ, тревожни бръчки прорязваха челото ѝ. Сините ѝ очи бяха пълни със сълзи. Повече от ясно бе, че отвличането на Аманда я бе разстроило дълбоко.

Без никакво колебание, без опит за извинение Естер прегърна Грей и с все сила го притисна към себе си. Той, на свой ред, ѝ отвърна по същия начин. Всъщност Грей силно се нуждаеше от тази прегръдка. Отчаяно дори. Почувства, че и Естер, също като него, има нужда от подкрепа и утеха и затова те двамата, които години наред бяха просто наемни работници в имението на Мерит Лоуел, но и добри приятели, останаха притиснати един към друг в искрена и сърдечна прегръдка.

След известно време тя го отблъсна леко от себе си, огледа го внимателно и заяви:

— Радвам се, че те виждам, макар че бих предпочела това да се бе случило при по-различни обстоятелства.

— Да, аз също. — Замълча за миг, но веднага заговори отново: — Все още не мога да повярвам, че това е истина. Не мога да проумея факта, че имам дъщеря, нито пък че е била отвличена. Всичко е толкова нереално и трудно за възприемане.

Естер се отдръпна от Грей и се върна при дървения плот.

— Да, така е.

Така, както го бе правил неведнъж през годините, Грей я последва и се качи на един висок стол от другата страна на плота.

— Вчера животът ми беше толкова ясен и прост. Днес ще бъда истински късметлия, ако някога отново успея да заживея нормално.

Икономката отново се залови със сандвичите, които приготвяше. Сандвичи с риба тон, ако се съдеше по миризмата във въздуха.

— А всички ние искаме животът ни да е ясен и подреден, нали? Не че някога успяваме да го постигнем, но никога не преставаме да се опитваме.

Естер винаги говореше направо, но притежаваше дарбата да облече мислите си във фрази, които издаваха проникновеното ѝ разбиране на човешката природа, на човешките достойнства и слабости. Грей си даде сметка, че винаги е бил силно привлечен от тази ѝ вродена мъдрост.

— Ти имаше ли някаква представа, че детето е мое?

— Не. Макар че сега като се замисля, разбирам, че е трябвало да се досетя. Кристин изкара много тежка бременност, но пък това се случва с много жени. Сега разбирам, че усложненията вероятно са били причинени от емоционалното напрежение, при което е живеела по онова време.

Грей се изсмя — грубо и цинично. Преди обаче да успее да каже какво мисли за това *емоционално напрежение*, Естер заговори отново:

— Ето. — Побутна към него един сандвич и чаша кафе. А когато Грей се поколеба, додаде: — Не се инати толкова.

Неохотно — той винаги се бе гордял с непреклонната си упоритост — Грей взе чашата и отпи глътка кафе. Това му напомни от колко отдавна не бе слагал залък в устата си. По пътя насам не си направи труда да обядва — спря само колкото да зареди, пикапа и да посети тоалетната.

Между двамата с Естер се възцари мълчание — изпълнено с мълчаливо разбирателство и съчувствие. Наруши го Естер, която заяви:

— Изглеждаш добре.

— Сигурно!

Тя не се престори, че не е разбрала намека му.

— Глупости! Белегът те прави да изглеждаш по-мъжествен и ъгловат. А жените обичат суровите мъже.

— Пейтън такъв ли е? Или Кристин си пада по по-друг тип мъже?

Въпреки нежеланието си Грей изпитваше силно любопитство по отношение на мъжа, който бе толкова влюбен в Кристин, мъжа, с когото тя живееше щастливо от години, мъжа, който бе отгледал чуждото дете като свое.

— Разбирам, че е богат и влиятелен. Всеки, който носи името Пейтън, трябва да е такъв.

— Влиятелен е. Но също така е добър човек и е луд по Кристин.

— Не е от Натчез, нали? — Ако беше от техния град, Грей сигурно щеше да го познава. Във всяко градче с население под двадесет хиляди жители хората се познаваха, или поне бяха чували един за друг.

— Не, от Виксбърг е, но се установи тук, след като се ожени за Кристин. Имаха прекрасна къща извън града, но когато Мерит се разболя толкова сериозно, решиха да я продадат и се преместиха в „Роузмийд“. Пейтън е инвестиционен банкер. Той и Джим Литъл ръководят много просперираща инвестиционна компания.

— И как стана така, че Кристин се запозна с този еталон на добродетелността?

Естер му хвърли неодобрителен поглед, с който му даде да разбере, че подобни забележки не му подхождат. Отговори ѝ с поглед, от който стана видно, че той самият пет пари не дава за това кое му подхожда и кое не.

— Двете семейства — неговото и на Кристин — се познават от години.

— Аха, съюз между две богати фамилии.

— Естествено. Което обаче не променя факта, че той беше добър съпруг на Кристин и, колкото и да ти е неприятно да го чуеш, добър баща на Аманда.

— Не съм съвсем сигурен какво точно бих искал да чуя, но ще ти кажа онова, което казах и на Кристин. Аз също щях да бъда добър баща.

Естер се усмихна.

— Да, от теб би излязъл чудесен баща. Знаеш ли, бях се досетила какво става с вас двамата много преди Клеърборн да се заеме лично с проблема. Та вие двамата поемахте толкова безразсъдни рискове. Ако

родителите ѝ не бяха така погълнати от собствения си живот, вие двамата щяхте да бъдете разкрити много по-рано.

Грей не искаше да му се напомня за безразсъдството, неговото и на Кристин, за начина, по който се бяха промъквали из имението, за да откраднат по някоя целувка... и много повече. Не желаше най-вече да му се напомня за страстта, с която тя бе откраднала сърцето му, и за готовността, с която се бе оставил да падне в клопката ѝ.

— Тя не се е променила — отбеляза той.

— Не, не е. — Грей не бе успял да осмисли докрай думите на Естер, когато тя додаде: — Но ти си се променил. Станал си жесток и циничен.

Обвинението попадна право в целта. Заболя го.

— Имам си причини, за да бъда такъв.

— Всички сами правим своя избор.

— Точно така. Кристин също избра. И предпочете да скрие детето си от истинския му баща и да измами един друг мъж, като го накара да повярва, че е негово.

— Не я оправдавам за онова, което е сторила.

— Е, много ми е драго да го чуя! — Грей въздъхна и продължи: — Извинявай, Естер. Нямам право да си го изкарвам на теб.

— Моите рамене са широки — опита се да се усмихне тя.

Почувствала, че Грей се нуждае от време, за да възвърне самообладанието си, тя се зае да подреди готовите сандвичи в един сребърен поднос. Грей остави мислите си да се реят свободно, да се гонят и лутат, докато най-накрая се замисли върху иронията на онова, което бе научил току-що. Което пък ставаше двама по-иронично от внезапното му прозрение, че изобщо не се интересува от личния ѝ живот.

— Знаеш ли, тя винаги е мразела „Роузмийд“. Както и „Лоуел ентърпрайзис“. А ето че сега живее в къщата и управлява компанията.

— Една не толкова интелигентна и силна жена не би могла да направи онова, което постигна Кристин. Беше принудена да се научи да ръководи бизнеса буквално за един ден.

— Сигурен съм, че някой ден ще я обявят за светица — промърмори Грей.

— Както вече ти казах, станал си зъл и циничен. — Естер замълча за миг и го огледа внимателно и настойчиво. После се

усмихна. — Аманда много прилича на теб. Не мога да разбера как не съм го забелязала преди.

На Грей никак не му се понрави фактът, че посрещна с такова удоволствие съобщението, че това дете приличало на него. Затова просто каза:

— Тя прилича на майка си.

— Да, но също като теб знае как да се грижи за растенията. Двете с нея имаме градинка. Отглеждаме най-добрите домати в града. И страхотни подправки — магданоз, градински чай, копър, мащерка. — Естер кимна към недокоснатия сандвич. — И е същия инат като теб. И тя не би докоснала този сандвич, ако иска да демонстрира отношението си.

— Не желая нищо от семейство Лоуел.

— Гордостта е много скъпо удоволствие, Грей Бенън.

— Гордостта е едно от малкото неща, които притежавам.

— Гордостта е много странно нещо. Понякога е трудно да се каже дали ти я притежаваш, или тя притежава теб.

Грей прекара следващия един час замислен върху последните думи на Естер.

Натчез Роуз се клатушкаше във водите на Мисисипи и с постоянство и безразличие, люшкан от вълните на голямата река, следваше вечния си курс. Клеърборн Лоуел се разхождаше безцелно из трите палуби на кораба, който в тази петъчна вечер бе претъпкан до спукване, минаваше край игралните автомати и масите за хазарт, кимаше на жените, които го наблюдаваха с интерес. А и защо да не го гледат? Изглеждаше добре, беше силен и загорял. В момента, в който забеляза, че косата му започва да оредява — зловеща фамилна черта — той веднага се подложи на косна трансплантация и получи най-доброто, което можеше да се купи с пари. А и фактът, че е наследник както на влиятелно име, така и на значително богатство, неимоверно много подсилваше чара му.

Онова, което никой не знаеше, бе, че двете му най-големи преимущества — фамилното име и богатство — бяха и най-сериозните препятствия в живота му. Беше съвсем млад, когато проумя, че не може да се мери с баща си — Мерит Лоуел беше единствен и

неповторим — и затова зарязва стремежите си и престана да се опитва да го догони. Винаги бе смятал, че когато добрият му стар татко се озове на два метра под земята, той най-сетне ще заеме полагащото му се място, но не! Добрият стар татко имал друго мнение по въпроса.

Клеърборн ненаситно поглъщаше гледките, звуците и ароматите на непрекъснато нарастващия хаос, който се вихреше около него. Ярките неонов светлини на игралните автомати мамеха и подканяха комарджиите, а посетителите, ненаситни и алчни представители на човешкия род, жужаха като разбунен кошер. Клеърборн долавяше във въздуха неповторимия аромат на парфюм, човешка пот и... отчаяние. Това отчаяние му бе добре познато — разяждащата потребност да превърне загубите в печалби, да притъпи съзнанието си, да се откъсне от тревожните мисли, които не му даваха покой. Точно в този момент тревогите му бяха свързани с отвличането. Беше решил, че трябва да се махне от „Роузмийд“ и от онова, което ставаше в имението. Имаше чувството, че се задушават там, но пък бащиният дом винаги му бе действал по този начин. Можеше да го приема само на малки дози. А пък Кристин въобще не можеше да понася. И какво, в името на бога, си е мислил баща му, когато ѝ завеща президентството на компанията, а на него остави мизерния и презрян вицепрезидентски пост? Какво унижение!

Някаква жена се провикна радостно — вероятно бе спечелила — и ръцете на Клеърборн го засърбяха. Да. Ще забрави за „Роузмийд“, за Кристин и Аманда. Ще забрави и за онзи кучи син Грей Бенън. И кой би могъл да предположи, че той е истинският баща на Аманда? Макар че бе истина, че Кристин никога не бе проявявала и капчица здрав разум по отношение на градинаря. Но едно нещо бе да си разтваря краката заради него, а съвсем друго да му позволи да стане баща на детето ѝ. Искаше му се баща му да можеше да види Кристин сега, да погледа как петни и каля името Лоуел. Но той щеше да накара Кристин да си плати — и то скъпо и прескъпо — за глупостта и за разочарованията, които бе причинила на семейството. Тази мисъл го сгря и окуражи.

— Добър вечер, господин Клеърборн — поздравя го мъжът, който обслужваше масата за зарове.

— Добър вечер, Дейл.

— Ще се присъедините ли към нас, сър?

— Защо не? Нека да видим колко благосклонна ще е към мен съдбата тази вечер.

А тя очевидно възнамеряваше да го засипе с щедростта си. Още с първия си опит Клеърборн хвърли единадесет. При второто хвърляне спечели отново и продължи така при третото, четвъртото и петото. За шести път хвърли заровете по зелената маса и отново спечели. Наоколо се разнесоха аплодисменти.

— Страшен сте тази вечер, господин Клеърборн — отбеляза крупнето.

Да, такъв съм, помисли си Клеърборн и събра жетоните си, които възлизаха на внушителна сума.

— Хвърли отново, Клей — обади се един мъж, застанал точно зад него.

По гласа Клеърборн разпозна един от лекарите в града. Специализираше вътрешни болести, имаше бистри сини очи и оредяваща коса. Всички го харесваха, макар до един да го смятаха за мухльо. Публична тайна бе, несъмнено известна даже на доктора, че жена му има шавливо око, а в повечето случаи тялото ѝ не остава по-назад от палавия поглед.

— Здравсти, докторе — поздрави Клеърборн, който така и не можа да откъсне поглед от гърдите на жената, застанала до него. Във всяка мъжка компания, когато нивото на тестостерона достигнеше опасно високи нива, разговорът винаги опираше до един и същ въпрос: дали гърдите на съпругата на доктор Сандърс са истински, или не. Имаше такива, които, базирайки се на личния си опит и пряк достъп до въпросните атрибути, твърдяха, че циците, ѝ са си съвсем истински, докато противниците им, въз основа на същия опит и практика, се кълняха, че са истински като фалшиви диаманти.

— Не зная — отвърна Клеърборн, — може би трябва да се откажа, докато все още печеля.

— Не, защо не продължиш! — възкликна Мириам Сандърс и се наведе напред, излагайки на показ цялото си дълбоко деколте. — Обещавам да ти донеса добър късмет.

Клеърборн се ухили.

— Кой би могъл да устои на такова предложение?

Зяпачите веднага започнаха да се обзалагат — някои вярваха в победата на Клеърборн, други бяха сигурни, че този път ще загуби.

Стана така, че Клеърборн просто не можа да им откаже това малко драматично преживяване. Заложил всичките пари наедно хвърляне на заровете. Сърцето му ускори ритъма си, докато подреждаше чиповете във висока кула.

— Последно залагане — обяви крупното и подаде заровете на Клеърборн. Той ги взе в шепа.

— Хайде, Клей — окуражи го доктор Сандърс.

Последваха още насърчителни думи, някои от тях произнесени от напълно непознати хора. Мириам Сандърс също предложи подкрепата си — лекичко се поизмести и застана дискретно между съпруга си и Клеърборн. Искаше да е сигурна, че тялото ѝ леко докосва това на Клеърборн.

Клеърборн разклати заровете, а после разтвори шепа и ги запрати върху масата. Те се търкаляха отново и отново, а той не откъсваше поглед от тях.

Никакви мисли за „Роузмийд“ или Аманда.

Никакви мисли за Кристин.

Никакви мисли за унижението, причинено му от баща му.

Само чист адреналин, който препускаше из тялото му с шеметна скорост.

И тогава всичко свърши.

Виковете на разочарование бяха достатъчно красноречиви.

Усмехнатият Клеърборн посрещна загубата с необяснимо задоволство.

— Откъдето дошло, там и отишло — рече той.

Последваха съболезнования — човек би си помислил, че някой току-що се е споминал — а Клеърборн се обърна, проправи си път през тълпата и се заизкачва по стълбището, което водеше към втория етаж. След още няколко минути успя да изгуби още петдесет долара — два неуспешни опита на игрален автомат с двадесет и пет доларов чип. Оттам пое към бара, настани се и си поръча голямо и силно питие. Беше го преполовил, когато Мириам Сандърс застана до него. Клеърборн се зачуди какво я бе забавило толкова много.

— Имаш ли нещо против да ти правя компания? — изгледа го от горе до долу тя.

Клеърборн попита в отговор:

— Къде е съпругът ти?

Тя се настани на столчето до него като внимателно кръстоса бедра.

— Отиде да се запознае с Джак. Разбирай Блек Джак^[1]. Скоро няма да стане от масата.

Подтекстът на последното изречение не убягна на Клеърборн, но той не беше съвсем сигурен дали има желание да откликне на предложението, което щеше да последва всеки момент. Не обичаше да действа по принуда, но пък, от друга страна, сексът можеше да се окаже достатъчно добро развлечение.

— Блъшинг лейди — обърна се тя към бармана и си поръча коктейла, с който се славеше плаващото казино.

Клеърборн си помисли, че изборът ѝ на питие е доста любопитен, защото жената до него в никакъв случай не беше лейди, а още по-малко изчервяваща се^[2]. Поведението ѝ беше скандално. Непрекъснато го докосваше, галеше, дразнеше. Цупеше устни, съблазнително прокарваше пръсти през дългата си руса коса, внимателно оркестрираше положението на гърдите си. Но Клеърборн отказваше да налапа стръвта.

Най-накрая, очевидно изтощена и предчувстваща провала си, тя попита:

— И така, какво става в „Роузмийд“?

— Какво имаш предвид? — нехайно попита той.

— Дочух, че там напоследък е много оживено.

— В „Роузмийд“ винаги е било оживено.

— Носи се слух, че местните полицаи, както и тези от областта, буквално живеят в къщата. Чух даже, че имало и агенти от ФБР.

— ФБР? — Клеърборн изсумтя презрително. — Едва ли. А полицаите имат навика да се отбиват в имението. Особено ако искат да изкрънкат някакво дарение.

Мириам Сандърс обаче продължи да упорства.

— Аманда не е била на училище днес. Поне това ми каза Марк. А и всички говорят, че Кристин не се е появявала в „Лоуел ентърпрайзис“, а Ники изобщо не е отваряла магазина за антики.

Клеърборн знаеше, че Марк Сандърс е съученик на Аманда. Но също така знаеше, че само учителката на Аманда и училищният директор са били информирани за случилото се.

— Някакъв вирус е пипнал Аманда. Кристин остана с нея вкъщи, а що се отнася до Ники, ще трябва да я попиташ лично къде е прекарала деня.

— Марк ми каза, че Хедър Трайд разправяла, че Аманда била изчезнала, че някакви мъже идвали да разговарят с нея за Аманда и че тя чула майка си да използва думата *отвлечане*.

Клеърборн се изсмя.

— Можеш да си сигурна, че аз непременно щях да знам, ако племенницата ми е била отвлечена. — Той слезе от стола, извади портфейла си и остави на бара достатъчно пари, за да плати и двете питиета. — Искаш ли ние двамата да се разкараме оттук?

Лицето на Мириам светна и тя начаса забрави за Аманда. А Клеърборн се бе надявал именно на това.

— Аз ти обещах да ти донеса късмет, нали?

Клеърборн се ухили.

— Така е. А пък аз случайно зная как можеш да го направиш. — Наведе се към нея и ѝ прошепна нещо вулгарно, долно и просташко.

Мириам се усмихна одобрително.

— Ще се срещнем на паркинга — рече ѝ Клеърборн. — Не е нужно да им даваме повод да си чешат езиците.

Клеърборн ѝ осигури значителна преднина, а след това прекоси казиното, като си проправяше път из все по-гъстите тълпи, и излезе на паркинга. Зад него блестяха ярките светлини на кораба, а пред него премигваха светлинките на Натчезъндър дъ хил — квартала, родоначалник на града, изобилствал навремето си с казина, кръчми и бардаци. Над реката се бе спуснала лека мъгла, която намокри лицето му като слаб душ. Забеляза Мириам, която се плъзна иззад една сянка и реши, че може би имаше нужда точно от едно бързо чукане, за да усмири неспокойните си мисли.

Спряха се на кадилака на доктор Сандърс — поршето не беше кола за чукане — и Клеърборн го закара до най-близкия жилищен квартал. Когато стигнаха, загаси фаровете и най-нахално спря колата на нечия алея. Още не бе успял да загаси двигателя, а Мариам вече бе разкопчала скъпата си блузка и бе освободила от сутиена двете си цици, всяка с размерите на пъпеш. Веднага след това пъкна ръце под също толкова скъпата си пола и само след миг измъкна един оскъден

копринен парцал, който производителите нагло наричаха гащи. В следващия миг се протегна към ципа на Клеърборн.

Той сграбчи ръката ѝ.

— Чакай! Чакай! — измърмори сухо, опитвайки се да прикрие раздразнението си. Ненавиждаше жените, които се опитваха да контролират секса или коя да я част от живота му.

— Хайде, скъпи, не разполагаме с цяла нощ.

— Имаме достатъчно време — провлечено ѝ заяви.

През следващите двадесет минути той си игра с нея — дразнеше я и я измъчваше, целуваше я, но не съвсем, галеше я, но нито веднъж не ѝ даде онова, което желаше и за което го умоляваше.

— Ти, кучи син такъв! — най-накрая изсъска тя.

Веднага след това той рязко я възседна и грубо проникна дълбоко в тялото ѝ. Започна да я чука неудържимо, заровил лице в гърдите ѝ — гърди, толкова истински, колкото би могъл да ги направи всеки пластичен хирург. Виковете им огласиха тясната кола.

Обратният път към казиното обаче изминаха в пълно мълчание. Веднага щом паркира кадилака, Клеърборн погледна към Мириам Сандърс бе успяла да се въведе в що-годе приличен вид.

— Ти, кучи син такъв — отново повтори тя без дори да направи опит да се усмихне.

— Такъв съм. И никога не го забравяй! — Клеърборн отвори широко вратата и излезе. После я затръшна след себе си.

Не, помисли си той, никоя жена не би трябвало да забравя, че той е истински кучи син. Особено пък сестра му.

---

[1] Игра на карти, известна и като Двадесет и едно. — Б.пр. ↑

[2] В превод името на коктейла значи изчервяваща се лейди. — Б.пр. ↑

4.

Дъждът, започнал като лека мъгла, сега плющеше по покрива и стъклата на прозорците. Кристин, стиснала плюшеното зайче в ръка, стоеше пред прозореца и се взираше в нестихващия порой. От време на време се чуваше гръмотевичен тътен, светкавица раздираше небето, а една освети даже и полицая, който бе оставен да дежури на двора с основната цел да наблюдава пощенската кутия.

Кристин трудно понасяше мисълта, че дъщеря ѝ е някъде навън в този дъжд. В този момент Аманда трябваше да си е у дома, облечена с топъл халат, сгушена под дебело одеяло. Трябваше да си пише домашното, да притичва до кухнята, за да си открадне някой сладкиш, тайничко да слуша последните дискове на Марая Кери или Джанет Джаксън. Или пък да се безпокой за крехките си стръкове домати, които двете с Естер неотдавна бяха засадили във внимателно подготвената почва.

Почва.

Пред очите ѝ неканен се появи образът на плитък гроб, затрупан със студена спечена пръст, сухи листа, клонки и увивни растения. А под пръстта лежи малко телце, облечено с палто на черно и зелено каре, с неестествено отворени очи, протегнатата ръчичка и краче, сгънато под необичаен и болезнен ъгъл. Не, този необичаен ъгъл вече не можеше да ѝ причини болка и това бе най-жестокото прозрение. Както и фактът, че това дете никога повече нямаше да се върне в родния си дом. И никога нямаше да познае отново любовта на родителите си.

Кога за последен път бе казала на Аманда, че я обича? В четвъртък сутринта? Сряда вечер? Господи, помисли си Кристин и прекара пръсти през косата си, не можеше да си спомни. Защо не можеше да си спомни нещо толкова важно? Сигурно бе издала някакъв звук, защото Ники, която седеше наблизко, вдигна поглед към нея.

— Добре ли си?

— Не мога да си спомня кога за последен път казах на Аманда, че я обичам.

— Това няма значение. Тя знае, че я обичаш, и това ще ѝ помогне да издържи.

— Но аз не мога да си спомня. Дали ѝ го казах в четвъртък сутринта? Всяка сутрин ѝ казвам, че я обичам, но не мога да си спомня за четвъртък...

Гласът на Кристин ставаше все по-тревожен и напрегнат. Ники погледна към Грей, който мълчаливо ги наблюдаваше, а после отново се обърна към приятелката си.

— Няма значение, Кристин. Тя знае.

— Тя знае — повтори Кристин, сякаш тези две думички криеха неподозирана сила.

— Да, знае. — Ники замълча за миг, а после предложи: — Защо не се качиш горе и не полегнеш...

— Не!

— Кристин, имаш нужда от почивка...

— Не сега — настоя Кристин и додаде: — Защо ти не отидеш да починеш?

Ники се изправи.

— Ще отида да се поосвежа и веднага се връщам. — Усмихна се едва-едва. — Нали ще издържиш, докато ме няма?

Кристин се усмихна и ѝ показа опърпаното плюшено зайче.

— Нали Тъмпър е с мен.

Ники излезе и в настъпилата тишина Кристин се запита дали Грей изобщо ще си спомни тази плюшена играчка. След сцената в библиотеката той се държеше на разстояние, а по едно време изчезна съвсем, за да поговори с Естер. Отказа всякаква храна, сякаш за него бе въпрос на чест да не приеме нищо, което можеше да се възприеме като собственост на семейство Лоуел. Неведнъж обаче се бе приближавал до снимката на Аманда. От време на време разменяше по някоя дума с федералните агенти, а веднъж попита защо агент Карели все още не се е върнал. Тя самата бе започнала да си задава същия въпрос. Пейтън също го нямаше. А според нея трябваше да се е върнал отдавна. Погледна часовника си и видя, че е едва осем и половина. Мили боже, ще свърши ли някога тази нощ?

— Разкажи ми за нея.

Заповедта дойде съвсем неочаквано, но онова, което най-силно изненада Кристин, бе тонът, с който бе произнесена. Без обвинения. С тих и кротък глас, който напълно съответстваше на изражението на очите му, приковани върху снимката на Аманда.

— Какво искаш да знаеш?

Грей я погледна.

— Каквото и да е. Всичко.

Грей осъзна, че молбата му изненада Кристин, но и той самият бе не по-малко изненадан. Както бе изненадан и от факта, че постоянно се връщаше към снимката на детето. Нещо го привличаше неудържимо нататък, караше го отново и отново да се взира в черната коса и светлите очи, в дяволитото ѝ изражение. Имаше усещането, че всеки поглед към снимката му позволява да разбере по-добре това дете, което бе създал. И за негово голямо учудване всеки поглед увеличаваше потребността му да се приближи отново и да погледне още веднъж, да изкопчи още едно късче информация и да я прибави към онова, което вече знаеше и което бе отчайващо малко и незадоволително.

— Единственото, което зная за нея, е, че прилича на теб и обича градинарството. Плюс това, че мрази скандалите.

Кристин бе връхлетяна от спомена за суровите думи, които веднъж бе изкрещяла в лицето на Пейтън, и за настояването ѝ той да ѝ отвърне по същия начин. Той, естествено, не го направи, защото Пейтън никога не повишаваше тон. При никакви обстоятелства. Това противоречеше на принципите и доброто му възпитание. Даже и когато се чувстваше безсилен и гневен — а той не може да не е изпитвал безсилие и гняв към съпругата, която не можеше да му даде онова, което той с пълно право изискваше — Пейтън никога не си позволяваше да се разкреци. В дома им викаше единствено тя, факт, с който не се гордееше особено, но какво би могла да стори в моментите, в които в душата ѝ бушува буря от чувства, а нервите ѝ са опънати до скъсване? И какво трябваше да каже на дъщеря си, която с годините започна да задава прекалено много въпроси? Защо е сърдита на татко? Защо татко не се прибра вкъщи миналата вечер? Защо той спи в другата спалня? Най-накрая, неспособна да продължава повече с този маскарад и, което бе по-важно, неспособна да издържи нито миг

повече, Кристин поиска развод. Сега, когато се връщаше назад в миналото, съжаляваше само, че не го бе сторила по-рано.

— Не зная откъде да започна — рече Кристин, насочила мислите си отново към молбата на Грей. Отчаяно ѝ се искаше да намери онези думи, които биха накарали този мъж да заобича детето им така, както тя го обичаше. Кристин съзнаваше, че желанието ѝ, макар и разумно, противоречи на всякаква логика, защото на Грей щеше да му е нужно време, за да опознае и заобича дъщеря си.

Най-накрая рече:

— Тя е... типично деветгодишно дете.

— И какво означава това?

— В един миг се държи като дете, а в следващия разсъждава като възрастна. И както си играе с играчките, изведнъж започва да говори за момчета. О, нищо сериозно, разбира се. На тази възраст момчетата и момичетата само се дразнят и заяждат един с друг. Всъщност мисля си, че тя проявява твърде голям интерес към софтбола, за да ѝ остава време да мисли за момчета.

Грей се намръщи. Странно, но той винаги си бе представял това дете пременено в скъпи и префърцунени роклички, с ефирни панделки, заплетени в добре поддържаната ѝ коса. Никога не бе си и помислял дори, че детето играе софтбоул и се прибира у дома с омърляни бузки... макар че може би е трябвало да се досети. Майка ѝ беше мъжкарана навремето. Не че сега някой би си го помислил като я погледне — облечена беше със скъпа блуза и шит по поръчка панталон в светлорозов цвят. От друга страна обаче, Грей не можеше да не зърне сянката на онази предишната мъжкарана, изплувала на повърхността, докато Кристин развълнувано разказваше за сериозните спортни постижения на дъщеря си, за лекотата, с която момиченцето хващало всякакви топки, за рекордната бързина, с която прекосявала игрището, за точките, които отбелязвала една след друга. Освен това Кристин като че се поотпусна и успокои за пръв път от пристигането му насам. Грей имаше усещането, че почти чува смеха на младата Кристин, смях, който бе обичал силно навремето. Наложил си да не мисли за това. Онзи мъж, наслаждавал се на смеха ѝ преди десет години, беше друг, останал навеки в миналото.

— Очевидно тя прилича на теб не само по външен вид — отбеляза Грей. — Спомням си, че и ти се интересувахте от софтбоул.

Двамата се спогледаха напрегнато. И двамата си припомниха как младата Кристин бе умолявала Грей да я научи да хвърля финтови топки. Спомниха си още и една игра на софтбол, която бе променила рязко взаимоотношенията им. Кристин първа отмести поглед встрани.

— Да, но аз никога не съм била толкова добра колкото Манди. Тя, разбира се, не мисли единствено за софтбол. Обича видеоигрите и куклите си Барби. Участва в скаутската организация на момиченцата, обича да преспива у приятелки или пък да ги кани на гости у дома.

В главата на Грей затанцуваха всевъзможни образи — дете, което непрекъснато играе видеоигри; детска стая, препълнена с кукли Барби; дете, което върви от врата на врата и продава курабийки от името на скаутската организация. Имаше и други видения — на къщите, в които живееха приятелките на Аманда и които, Грей бе готов да се закълне в това, на външен вид поразително приличаха на дома на семейство Лоуел.

— ... пробити уши.

Последните думи привлякоха вниманието на Грей.

— Пробити уши?

— Това е последната страст, която изпълва живота на Аманда напоследък. Някои от приятелките ѝ са пробили ушите си и тя, естествено, иска да направи същото.

— Не е ли още твърде малка за това? — попита Грей, без да си дава сметка, че започваше да говори като истински баща.

— Казах ѝ, че отново ще обсъдим въпроса, когато стане на десет — отвърна Кристин, а после очевидно осъзна какво бе казала току-що, и въздъхна. — Странно, сега, когато я няма, ми се струва, че пробиването на ушите ѝ изобщо не е чак толкова важно.

Няма я? Ето отново тази дума. Кристин като че ли съзнателно избягваше думата *отвлечане*. А Естер имаше право. Кристин изобщо не се бе помръднала от този прозорец. От колко ли време стоеше там и очакваше завръщането на дъщеря си, защото тя очевидно правеше именно това.

— Защо я нарече Аманда?

— Дадох ѝ името на баба си — Аманда Адел. Тя беше изключително жизнена жена и се надявах, че детето ми може би ще наследи нейната смелост и борбеност.

— Така ли стана?

Кристин дори не се замисли, преди да отговори.

— Да, Манди има силен дух, куражлийка е и не се предава лесно.

— Наричаш я *Манди*!

— Когато се роди, се зарекох, че няма да позволя на никой да я нарича така, но това, естествено, е невъзможно. И може би аз най-често нарушавам възбраната.

— Коя е любимата ѝ храна?

— Пица. С пеперони и гъби.

— А любимият ѝ цвят?

— Син.

— Кой е любимият ѝ филм?

— Всяко последно филмче на Дисни. Всъщност, не. Вероятно Красавицата и Звяра.

— Коя е най-добрата ѝ приятелка.

Кристин замълча за миг, а после отговори.

— По всяка вероятност Уенди Соломон. Всъщност тя дружи с много момиченца, включително и с Хедър Трайд, но мисля, че Уенди е най-добрата ѝ приятелка.

В името Соломон Грей разпозна още едно от заможните семейства в малкия град. Макар че той самият притежаваше успешен бизнес, Грей по никакъв начин не би могъл да се съревновава с богатството на семейство Лоуел, нито пък някой би могъл да обърка малката му, макар и приятна къщичка с „Роузмийд“. Да, как би могъл да си представи тези разглезени богаташки момиченца да прекарват нощта в дома му? Изобщо не можеше да си го представи, защото никой надут родител не би позволил детето му да преспи в една толкова обикновена къща. Освен това — последната мисъл му причини най-силна болка — изобщо не можеше да си представи, че Аманда ще пожелае да покани приятелките си там. Не можеше да признае какви мисли го измъчваха — това би било твърде силен удар по гордостта му — затова насочи разговора в друга посока.

— Тя в кой клас е?

— Четвърти. В Сейнт Матиас.

Кристин предизвикателно вирна брадичка сякаш очакваше, че ще се наложи да защитава избора си на частно училище.

— Добра ученичка ли е?

Въпросът му видимо изненада Кристин. Тя очевидно се подготвяше за необходимостта да защити избора си на частното училище. Но в крайна сметка може би я изненада не самият въпрос, а начинът, по който го бе задал. С бащинска загриженост и отговорност. Дори самият Грей бе стъписан от себе си. Но ако трябваше да бъде напълно откровен със себе си, трябваше да си признае, че никак не му се иска това дете да бъде като него слаб ученик, напълно безразличен към онова, което преподаваха в училище.

— Да, добра ученичка е — отвърна Кристин. — Всичките ѝ оценки са над средните и в повечето случаи са отлични. Учителите ѝ са особено впечатлени от съчиненията ѝ. Тя е много изобретателна. Нейните съчинения обикновено са най-дългите, а в тях най-често се разказват безумни и фантастични историйки, които според Аманда са самата истина.

— Също като майка си? — попита Грей, припомнил си скандалните историйки, които Кристин често разказваше като малка.

— И да, и не. Тя няма нужда от въображаема приятелка. Погрижила съм се да получи всичкото внимание, от което бях лишена навремето. Аз наистина съм много добра майка.

Кристин очакваше Грей да отвърне с някаква грубовата забележка, но той не го направи. И това я обърка още повече, защото не ѝ позволи да разбере какво всъщност си мисли в момента.

Най-накрая Кристин продължи.

— Манди обича още да чете, особено разкази за животни. Изчели сме всички творби на Джеймс Херийт, както и всички останали класически романи за животни. Черната красавица, Жребчето... Тя има аквариум с рибки, хамстер и птичка. Освен това съм ѝ обещала и куче. Старото ѝ куче, което гледаше от малка, умря миналата година.

Грей си припомни, че Кристин също обичаше животните, но никога не бе имала домашен любимец, защото майка ѝ не искаше животни в къщата си. Имаше само едно пони.

Здрасти, казвам се Кристин и имам ново пони.

Грей съвсем ясно чу думите — както през онзи ден в розовата градина преди толкова много години. Тогава Кристин беше дванадесетгодишна, малко по-голяма от дъщеря им, и бе изпълнена с щастие и възторг заради новото си пони.

— А Аманда — все още изпитваше затруднения с името — има ли си пони?

— Да, има пони. Дядо ѝ го купи.

— Разбира се.

Кристин не пожела да му отвърне по същия начин. Напротив, приведе напълно логичен довод в своя полза.

— По-добре ли щеше да се почувстваш, ако Манди изобщо нямаше пони?

Грей въздъхна.

— Не, разбира се. — Той замълча, а после рече: — Извинявай. Не беше нужно да бъда толкова груб.

Извинението му изненада Кристин. А може би и самия него. Приковаха погледи един в друг и останаха така цяла вечност. Най-накрая тя каза:

— Няма нищо.

Грей се замисли за момент.

— Аз ще положа усилия за момента да оставя миналото настрана. Единственото, за което трябва да мислим сега, е Аманда.

Той пристъпи напред и застана до Кристин, за да продължат бдението заедно. И двамата отчаяно се опитваха да се абстрахират от близостта на другия — да не си спомнят за задушната оранжерия, пропита с аромата на екзотични цветя, за потта и споделените тайни, за сладкия и сладен мирис на секс. Не, по-добре беше да си спомнят докъде ги беше довела цялата тази страст. До едно тъжно и печално място, на което мечтите живееха само едно лято, а разбитите сърца оставаха за цял живот, и където едно малко деветгодишно дете бе изчезнало самичко в дъжда.

Ярка светкавица раздра небето, тресна гръм и Сенди Килиън се събуди от кошмарен сън. Всъщност ставаше дума за все същия сън. Почти през целия ѝ живот — началото се губеше някъде в паметта ѝ — сънят неизменно се повтаряше. Един и същ. Тъмнина. Звук от несекващи, приближаващи стъпки. Сърцето ѝ внезапно учестява ритъма си. Бавното, предпазливо — никой друг не биваше да чуе! — отваряне на вратата на спалнята ѝ. Лъчът светлина, който винаги влизаше преди него. А после фигурата му запълваше рамката на

вратата. Твърде широки рамене, прекалено дебела талия, неестествено влажни устни, безкрайно груби ръце. От този момент нататък сънят ставаше неясен и размит, сякаш и той съзнаваше, че тя не би могла да понесе подробностите. След този сън Сенди неизменно се събуждаше с ужасното чувство, че едва не е била задушена.

Тя отметна чаршафите, седна на ръба на леглото и преглътна няколко пъти. Дишаше с отворена уста като риба на сухо. Памучната ѝ нощница бе подгизнала от пот и макар че в стаята беше топло, тя усети вледеняващ студ. От опит знаеше, че все още не бива да става и да се опитва да ходи, защото тялото ѝ бе обхванато от неопишуема слабост. Беше безпомощна, изгубила контрол над живота си! Господи, колко мразеше това чувство! Затова изчака. Седеше на тъмно. Винаги на тъмно, защото се боеше, че на светло би могла да осъзнае, че случилото се изобщо не е било сън. Малко по малко сърцето ѝ укроти бесния си бяг. Малко по малко се нормализира и накъсаното ѝ дишане.

Най-накрая тя протегна ръка към лампата, запали я и когато светлината заля стаята, погледна надолу към килима и измина с поглед целия път до вратата. Нищо. Никакви стъпки. Въздъхна с облекчение. После погледна часовника на нощното шкафче. Девет и нещо. Беше толкова изтощена, че си бе легнала в момента, в който се прибра от „Роузмийд“. Умората ѝ допълнително бе подсилена от успокоителното, което лекарят ѝ бе дал през деня. Изправи се на краката си — малко по-стабилни отпреди, но в никакъв случай сигурни — и съблече нощницата през главата си. Пусна я на пода. Отиде гола до банята и застана под душа. Няколко минути по-късно, докато измъкваше една от няколкото чисти нощници, изрядно сгънати и подредени в шкафа над главата ѝ, тя зърна отражението си в овалното огледало. На челото ѝ бяха залепнали мокри кичури коса, а очите ѝ блестяха от преживяния страх. Клепачите ѝ бяха подпухнали от плач. Сълзи.

Не знаеше дали някога е плакала толкова много. Дори и в този момент продължаваше да я преследва мисълта за Аманда. Скъпата, сладка Аманда.

Не искаше да мисли за Аманда. Сенди придърпа нощницата надолу над заоблените си, твърди гърди и стройните бедра, изваяни в резултат на упоритите упражнения и диетата, която съблюдаваше с постоянство, граничещо с фанатизъм. Тръгна към кухнята, за да си направи чаша топъл чай. Панацеята на майка ѝ за всички житейски

беди и несгоди. Както винаги мисълта за майка ѝ я накара да се чувства неуверена и тя побърза да я прогони от съзнанието си. От доста време се надяваше, че може би ще успее да разгадае и проумее чувствата, които изпитваше към майка си, но напоследък бе започнала да се съмнява в това. Така да бъде!

Чаят, горещ и сладък, ѝ подейства като стимулант и тя започна да се чувства по-добре. По-силна. По-уверена. По-малко зависима от съня. Изпи чая до последната капка, а след това, както правеше винаги, отнесе мръсната чаша до мивката, обилно напои една гъба с препарат за миене на съдове, изми чашата енергично, изплакна я, подсуши я и я постави обратно в шкафа. Подреди я до другите чаши, които образуваха безупречно права линия.

Ред.

Контрол.

Първото водеше до второто, а второто гарантираше живот, в който никой не би могъл да те нарани. Тя вече сама контролираше собствената си съдба. Беше повече от сигурна в това.

В покрайнините на града, на епизодичната светлина от силните светкавици, мъжът наблюдаваше мишката. Кафеникавосива, с цветовете на пръстта и пепелта, малката животинка вдигна носле във въздуха, опитвайки се да подуши опасността. Мъжът отстъпи назад и се скри в тъмната кухня с надеждата, че човешката му миризма ще го последва. Подтиквана от глада, мишката се осмели да излезе напред. Пробяга по напукания линолеум, заобиколи евтиния дървен шкаф, върху който стоеше малък телевизор, мина между купчините вестници и списания, повъртя се пред вехтия хладилник. Малкото зверче се поколеба, вдигна нослето си за последно разузнаване, наостри уши, изпъна опашка и се спусна напред. Към парчето златисто сиренце. Към металните челюсти на смъртта. Внезапно мишката спря. Замръзна неподвижно. В настъпилата тишина изтрещя силна гръмотевица. Мишката се обърна и побягна. В следващия миг се скри зад тънката ламперия на стаята.

Мъжът излезе от тъмнината, разочарован, но в никакъв случай победен. Той беше търпелив човек. Всъщност търпението май беше най-силната му черта, но пък това важи за всички, които вървят по

пътя на отмъщението. А той следваше този път от доста време насам. Мъжът пристъпи напред и се вгледа в снимката, залепена на вратата на хладилника. Спомен от едно по-щастливо време. На снимката имаше трима мъже. Онзи в средата се усмихваше широко и прегръщаше с обич по-младия мъж, застанал вдясно от него. Да, по-щастливи времена. Времена, в които животът му не беше излязъл извън контрол.

Но той щеше да си възвърне контрола върху собствената си съдба. Погледна към задната спалня на наетата под наем къща. Лицето му бавно се озари от доволна усмивка. Протегна ръка към униформата, праметната на един кухненски стол, а после, преди да излезе от стаята, погледна още веднъж към дупката, в която се бе скрила мишката. Усмивката му стана по-широка. Ако искаше да бъде честен, трябваше да си признае, че уважаваше инстинкта за самосъхранение на животинчето. Той самият също го притежаваше. Надяваше се само, че и Кристин Лоуел Джаксън знае как да се бори за оцеляването си. Защото това щеше неимоверно много да подсили сладостта от победата.

5.

Във влажната нощ внезапно изникнаха светлини на фарове, които бавно се насочиха по алеята към „Роузмийд“.

— Може би Тери се връща — отбеляза Хем Кланси.

Новодошлият обаче не беше агент Карели.

Клеърборн Лоуел огледа всекидневната и спря погледа си върху Грей. Грей усети присвиване под лъжичката, връхлетя го лавина от спомени. Спомни си как го държаха здраво, а после го пребиха толкова много, че едва не умря. Тогава успя да измъкне джобното си ножче, но те веднага го изтръгнаха от ръката му, а в следващия миг почувства пареща болка, когато острието разряза плътта му. Казаха му да се махне от града и да не се връща никога повече. Но той остана да чака Кристин. С натежало сърце очакваше завръщането ѝ, докато накрая осъзна, че тя няма да дойде.

— Виж ти, виж ти — провлачено изрече Клеърборн. — Прословутият черен гологан.

— Клеърборн... — умолително се обади Кристин. — Не тук. Не сега.

— Грещиш, скъпа сестрице. Тук и сега — отвърна Клеърборн без нито за миг да отклони поглед от лицето на Грей. — Мисля, че господин Бенън и аз трябва да си поговорим. Като мъже.

— Клеърборн, това не е твоя работа.

— Отново грещиш, скъпа сестрице. Направи го моя работа в момента, в който преспа с този бял боклук.

В стаята се възцари абсолютно мълчание. Грей забеляза, че Кристин пребледня като платно. И кой знае защо му се прииска да я защити.

— Брат ти има право. Той и аз трябва да си поговорим. По мъжки. Но смятам, че трябва да го направим насаме.

Без да каже нито дума, Клеърборн излезе от стаята и тръгна към библиотеката. Грей го последва. Също без да промълви и дума.

От обкованите с ламперия стени на библиотеката критично го наблюдаваха портретите на мъжете от семейство Лоуел — приблизително от десет поколения насам, включително и самият Мерит Лоуел. С малки изключения всичките си приличаха — здраво телосложение, неподвластно на времето, неправилни черти, които обаче се сливаха в едно красиво цяло, светлокафява коса, която при всички тях бе започнала да окапва твърде рано. Тъмните им очи притежаваха една обща особеност — способността да пронизват по-силно и от кама.

На пръв поглед Клеърборн, който вече бе успял да се настани зад широкото бюро, очевидно приличаше на предците си. При повторния поглед обаче ставаше ясно, че здравата и масивна фигура бе започнала да запада преждевременно, красотата му изглеждаше малко неестествена, а тъмните очи бяха мрачни и помътнели, сякаш бяха видели твърде много неща през краткия му живот. В първия момент Грей си помисли, че родът Лоуел може би е започнал да се изражда, но после реши, че Клеърборн просто не се е възползвал както трябва от онова, което му е било генетично заложено.

Грей неведнъж се бе питал как ще реагира, ако отново види Клеърборн, но не бе очаквал, че ще го връхлетят толкова силни чувства, някои от които напълно противоречиви. Естествено, изпитваше гняв — толкова силен гняв, който го провокираше, пораждаше у него нужда да пребие този човек до смърт. Но, колкото и да бе странно, Грей чувстваше и жал. Клеърборн изобщо не можеше да се сравнява с властния си и енергичен баща, а на него му се бе налагало да живее с това прозрение през всеки един ден от живота си. И макар наистина да му се искаше да пребие Клеърборн до смърт, съжалението го принуждаваше да си наложи сдържаност и хладнокръвие, които Клеърборн очевидно никога не бе притежавал.

Клеърборн изглежда Грей, който се отпусна в кожения фотьойл за посетители, демонстрирайки безцеремонното си пренебрежение. Погледът му сякаш казваше, че твърде небрежният външен вид на Грей — захабени дънки и износени обувки за тенис — напълно съответства на очакванията му, но той самият го намира за проява на неописуемо лош вкус.

Най-накрая Клеърборн заговори.

— Аз наистина смятам, че трябва да напуснеш града. Качвай се в колата си и се махай.

Грей се разсмя. Невесело.

— Някой някога да ти е казал, че говориш като развалена грамофонна плоча?

Клеърборн отговори сякаш изобщо не бе чул думите му.

— Мисля, че ще мога да те убедя да ме послушаш.

С тези думи той отвори едно чекмедже на бюрото, извади чекова книжка и започна да пише с арогантно и надменно самочувствие — също както би постъпил и баща му. Грей не каза нищо. Просто наблюдаваше и чакаше, като се питаше каква ли ще е цената на бащинските му права. Само след миг тишината в стаята бе нарушена от острия звук, съпроводил откъсването на чека. После, с достойна за съжаление демонстрация на отдавна несъществуваща власт, Клеърборн плъзна чека по повърхността на бюрото. Грей изобщо не направи опит да го вземе. Само прикова тъмните си очи върху тези на Клеърборн.

— Както казах — повтори Клеърборн и се облегна назад, — мисля, че това ще промени решението ти. Бързо и убедително.

Грей се наведе напред.

— Предлагам ти да ме слушаш много внимателно, защото ще го кажа само веднъж. — Последва драматична пауза. — Нито ти, нито „Лоуел ентърпрайзис“ като цяло имате достатъчно пари, за да ме накарате да напусна града. — Замълча отново, а после додаде: — Не всеки може да бъде купен, Клеърборн.

В гласа на Клеърборн се прокраднаха заплашителни нотки.

— Кристин изобщо не трябваше отново да те допуска в живота си. Чукането с човек от простолюдието е едно... мога да разбера дори и бременността — тези неща се случват постоянно — но да те накара да се върнеш след всичките тези години, си е чисто безумие.

Грей побесня при споменаването на думата простолюдие.

— Онова, което се опитваш да ми кажеш, е, че Кристин не трябваше отново да ме допуска в твоя живот. Какво става, Клеърборн? Май не знаеш как ще обясниш присъствието ми пред префърцунените си приятелчета?

— Не ме притесняват моите приятели. Безпокоя се за милата, сладката Аманда. Как ще си държи главата изправена, когато всичките

й приятелчета открият, че чистата ѝ аристократична кръв е била омърсена!

Думите му успяха да проникнат отвъд защитната преграда, която Грей бе успял да издигне около себе си, и той за пръв път се запита какво ще почувства това дете, когато научи истината. Вече обмисляше какво би станало, ако дъщеря му се засрами от него, когато осъзна какво цели Клеърборн.

— Престани с тези глупости. Никога не си се безпокоил за когото и да било. Винаги си мислил единствено за себе си.

— Предполагам, че и ти не си мислил за себе си, когато пропълзля между краката на сестра ми?

В устата на този мъж подобни думи бяха равностойни на богохулство. Как се осмеляваше да говори толкова вулгарно за онова, което бяха преживели с Кристин! Отново изпита желание да я защити, да я предпази някак си от грозните и пошли слова.

— Не намесвай сестра си.

— Напусни града — повтори Клеърборн.

— Накарай ме. — Грей съзнаваше, че предизвикателното му отношение е ужасно незряло и наивно, но не можеше да отрече факта, че се почувства по-добре.

— Не мисля, че ще се наложи. Смятам, че сам ще вземеш вярното решение. — Съвсем съзнателно проследи с поглед белега на Грей, а на лицето му се изписа гордост от добре свършената работа. — Преди години успях да те накарам да го направиш.

Грей се излегна още по-небрежно и се разсмя. Мъжът срещу него вече бе опитал да го подкупи, а сега се опитваше да го сплаши.

— Аз обаче си спомням нещо друго. Спомням си, че беше такъв долен страхливец, че трябваше да извикаш половин дузина приятелчета, за да ти помагат.

Думите му очевидно уцелиха болното място на Клеърборн. Той присви очи.

— Както вече казах, ти беше бял боклук тогава, бял боклук си оставаш и сега. Баща ти едва свързваше двата края, а майка ти дори не пожела да остане заедно с вас.

Грей не желаше да се принизява до нивото на този човек.

— А ти винаги си бил неудачник — заяви той. — Не харесвах баща ти, но той поне притежаваше нещо, заради което го уважавах. —

По изражението, изписало се на лицето на Клеърборн, Грей разбра, че правилно го е преценил. Клеърборн винаги бе страдал от факта, че е принуден да стои в сянката на баща си. Това беше неговата слабост, ахилесовата му пета. — Какво ли разочарование си се оказал за него...

Клеърборн позеленя от гняв.

— Махай се от града докато все още можеш!

Грей бавно се изправи, направи няколко крачки до бюрото, подпря длани на идеално излъсканата му повърхност и се наведе напред. Сега, когато се намираше толкова близо до Клеърборн, Грей подуши характерната миризма на сперма. В душата му се надигна вълна на отвращение. Племенницата на този мъж бе отвлечена, а той бе излязъл, за да се чука.

— Никога повече не си позволявай да ме заплашваш — бавно изрече Грей. — Никога вече не ме докосвай, защото ако го направиш, може да забравя, че съм много по-свестен човек от теб. Истината е, че само си търся извинение, за да откъсна спаружените ти топки и да ги натъпча в гърлото ти. И няма да повикам половината град да те държи, докато го правя.

— Махай се! — изръмжа Клеърборн.

Грей се изправи.

— Преди всичко това да приключи, целият град ще научи, че детето е мое. Всъщност мисля, че ще се свържа с адвокат, за да се информирам за правата си на баща.

— Никой адвокат в Натчез няма да те вземе за клиент.

— За мой късмет адвокати има и извън Натчез. — Грей тръгна към вратата, но се спря, обърна се и додаде: — Ти си прав, детето ще трябва да се справи със страшно много нови неща, но щом може да преглътне факта, че във вените ѝ тече кръвта на семейство Лоуел, значи ще може да приеме и истината, че е моя дъщеря.

— Ти, кучи син такъв! — кресна Клеърборн.

Грей отвори със замах вратата на библиотеката и просташките и вулгарни викове на Клеърборн отекнаха по коридора. Грей едва не се блъсна в един мъж, който тъкмо бе влязъл в къщата и вървеше към всекидневната.

— Изв... — Грей понечи да се извини, но рязко замълча в момента, в който осъзна кой е мъжът. Двамата се измериха с погледи. Трудно беше — не, невъзможно дори — да се разбере какво се крие зад

безстрастното и спокойно изражение на новодошлия. Грей, от друга страна, имаше усещането, че всеки може да чете в душата му като в отворена книга, а думите, изписани в тази книга, яростно крещяха, че Кристин го бе направила на по-голям глупак, отколкото си бе представял някога.

Внезапно стените на „Роузмийд“ и миналото започнаха да го притискат и измъчват. Изхвърча през входната врата, убеден, че ще се задуши, ако не се махне веднага — от тази къща, от лъжите и измамите на Кристин.

Всички твърдяха, че те двамата са изключително красива двойка, и Кристин предполагаше, че това е истина. Истината бе, че Пейтън би направил щастлива всяка жена. Беше загорял и силен, притежаваше онова характерно за Калифорния излъчване на здраве и младост, макар че посещаваше този щат само през ваканциите си. Тялото му бе стройно и мускулесто, а светлосините му очи на моменти ставаха неестествено прозрачни, призрачни дори. Освен физическите си качества, той притежаваше енергичност, жизненост и такт, които го превръщаха в съвършения съпруг даже и без значителното богатство, натрупано от поколенията банкери в рода му.

Да, всяка жена би сметнала Пейтън за красавец, но за Кристин той означаваше много повече. Тя го възприемаше като свой спасител, защото той бе именно такъв, макар, за неин срам, да бе направил това несъзнателно и без дори да подозира какво върши в действителност. За неин още по-голям срам — който, разбира се, символизираще целия ѝ брак, нали? — мислите ѝ бяха постоянно заети не от този спасител, не от мъжа, който бе дошъл в „Роузмийд“ и бе настоял да разговаря с нея по същия начин, по който един друг мъж бе сторил това по-рано същата вечер, а от онзи, който току-що бе напуснал къщата. Тя чудесно знаеше какви мисли измъчват Грей в момента. Беше ги прочела в тъмните му очи. Обвинението, което бе съзряла там, беше твърде сериозно. Всъщност беше ужасно дълно. В най-добрия случай Грей вярваше, че тя, почувствала необходимостта от съпруг, просто се бе обърнала към Пейтън и бе потърсила при него закрила и опора. В най-лошия случай бе убеден, че бе излизала с Пейтън с напълно сериозни намерения, срещала се бе с приемливия ухажор, докато в същото

време се бе забавлявала със социално неприемливия наемен работник. Да, това последното се връзваше по-добре с теорията му за простолюдието.

Не, не можеш да излезеш с него!

Кристин сякаш чу изпълнените с агония умолителни думи на Грей, произнесени преди толкова години. Спомни си топлото, задушавашо я чувство, изпълнило гърдите ѝ в момента, в който осъзна, че той ревнува. Бяха се любили неведнъж и със страст, която той не би могъл да симулира, дори и да бе опитал, но през цялото време бе крил истинските си чувства от нея. Може би дори и от себе си. Но само с една непредпазлива и толкова скъпа за нея молба ѝ бе разкрил сърцето си. Въпреки това обаче те — тя — трябваше да бъде практична и разумна.

Не съм излизала с никого, откакто ние... През цялото лято не съм се срещала с никой друг. Майка започва да се пита защо.

В действителност майка ѝ не се бе ограничила само с въпроси. Тя бе настоявала, само както Елизабет Адел Лоуел можеше това, че Кристин трябва да приеме една от многото покани, отправени към нея от изключително подходящия за тяхното семейство син на Ръдърфорд и Мими Джаксън. Почти цяла година Пейтън неуспешно се бе опитвал да привлече вниманието ѝ по всеки възможен начин, но, макар да не отричаше, че той е много приятен, Кристин осъзнаваше, че изобщо не я вълнува. Поне не и по начина, по който Грей я привличаше, но пък тя, дори и на толкова млада възраст, вече бе започнала да проумява, че едва ли има втори мъж като Грей.

Срещата ни с него ще бъде идеално прикритие за нас, бе отвърнала тя, като внимаваше да не каже нищо излишно, защото винаги бе знаела, че същността на проблема се крие във факта, че от социална гледна точка Грей бе възможно най-неприемливия кандидат за ръката ѝ. По онова време и тя самата не знаеше докъде ще доведе връзката им, но по някакъв наивен и невинен начин вярваше, че любовта им ще победи. Но докато това стане, тя трябваше да бъде прагматична и разумна. Затова каза:

— Това е само едно парти. Освен нас ще има още много хора.

— Но аз няма да съм там.

— Не — отвърна тя и прокара ръка по лицето му. Наболата му брада одраска кожата ѝ, усещането беше невероятно чувствено и

прекрасно. — Каж ми, че мога да отида.

— Нямаш нужда от одобрението ми.

— Каж ми, че мога да отида, защото в противен случай няма да го направя.

Очите и гласът на Грей омекнаха, но в думите му се прокрадна непозната преди неотстъпчивост:

— Иди. Но не му позволявай да те докосва. Ти принадлежиш на мен!

Този въпрос изобщо не подлежеше на обсъждане нито тогава, нито по-късно същата вечер, когато Грей се промъкна в спалнята ѝ. Тогава за пръв и последен път се любиха там. Той едва не раздра дрехите ѝ — нямаше ги нежните ласки и продължителната любовна игра — после я прикова под себе си и проникна в тялото ѝ само с едно рязко и почти животинско движение. Устните му се впиха в нейните, които се подуха и започнаха да я болят, пръстите му се вплетоха болезнено в разпиляната ѝ коса, а тялото му изля смето си дълбоко в утробата ѝ. А после, останал без дъх, той просто я притисна към себе си. Толкова силно, че едва не спря дишането ѝ. Тя се надяваше, че ще ѝ каже, че я обича — нещо, което не бе правил никога преди, но той не го стори и тя трябваше да се задоволи с мисълта, че тялото му ѝ бе казало онова, което устните му не пожелаха.

— Аз те предадох.

Гласът на Пейтън изненада Кристин, която, заобиколена от призраците на миналото, бе забравила, че не е сама. Ако присъствието му я изненада, то думите му направо я смаяха.

— И по кой начин ти си ме предал?

Пейтън, който се бе настанил в един от тапицираните фотьойли, облегна глава назад. Изглеждаше уморен, но не и раздърпан и изпомачкан. Но пък Пейтън никога не изглеждаше по този начин. Той винаги беше безупречно свършен — сутрин, обед, вечер, та дори и през нощите, в които телата им се разделяха и той се отдръпваше в далечния край на леглото им. Дори и сега, въпреки изчезването на Аманда, въпреки факта, че не той беше неин баща, Пейтън бе облечен безукорно и изглеждаше така, сякаш всеки момент му предстоеше военна проверка.

— Не биваше да бягам оттук по този начин.

Кристин знаеше, че в основата на доброто възпитание лежи способността да се прикриват истинските чувства — това беше кредото, което Пейтън бе следвал през целия си живот — но в този случай подобно поведение бе просто прекалено.

— Избяга, защото току-що ти бях казала, че детето, което смяташе за свое, всъщност е от друг мъж. Бих казала, че аз съм тази, която те е предала, не мислиш ли?

Пейтън се наведе напред и здраво стисна двете си ръце. Кристин сведе поглед към преплетените му пръсти. Винаги заемаше тази поза в случаите на напрежение и нервно безпокойство. А когато бремето на живота се окажеше прекалено тежко и самообладанието му започнеше да се пропуква, той започваше да къса всичко, което му попадне — списания, вестници, салфетки. Късаше ги на тънки ленти, а после всяка една от тях завързваше на възел точно по средата.

— Точно за това става дума. Прекарах целия ден, като премислях всичко случило се, и вече не съм толкова сигурен, че е важно кой кого е предал. — Той се наведе още по-напред. — Просто ме изслушай, преди да кажеш каквото и да било.

Последната му молба ѝ се стори твърде зловеща и заплашителна. Имаше чувството, че изобщо няма да ѝ хареса онова, което щеше да чуе. А може би я тревожеше прекаленото му вълнение — Пейтън беше неспокоен и нетърпелив като хлапе на Коледа.

— Добре, Аманда не е мое дете. Поне не биологически. Но тя е моя във всяко едно отношение, което е важно и има значение за нас. Аз ѝ бях баща. А тя ми беше дъщеря. Аз бях до тебе, когато тя се роди. Аз пръв я взех в прегръдките си. Аз я научих да кара колело. Аз слагах лепенки по ожулените ѝ колене. Сигурен съм, че разбираш, че не мога просто ей така да спра да я обичам.

— Естествено, че го разбирам — кимна уморено Кристин. — Нито пък Аманда би могла да престане да те обича. Никога!

— Не, не! — възкликна Пейтън и светлосините му очи се озариха от странна светлина. — Ти не разбираш! Чуй ме. Кой знае, че не съм истинския баща на Аманда? — Той побърза да отговори сам на този въпрос. — Брат ти, най-добрата ти приятелка, Естер, агентите от ФБР и няколко местни полицаи. Всички те биха могли да запазят това в тайна. Не е нужно Аманда да научава. Можем да продължим да живеем като семейство. След като си я върнем, тя ще се нуждае от

сигурност. Ще има нужда от майка и баща. Ще има нужда от нас, Кристин. И може би от терапия. И тримата можем да се подложим на терапия. Това имах предвид, когато ти казах, че не е важно кой кого е предал. Аз също те предадох, Кристин. Очевидно не бях добър съпруг. Но мога да се науча как да стана такъв. Кълна се, че мога.

Кристин не можеше да повярва на ушите си. Фактът, че той не успяваше да проумее, че разводът им и бащинството на Аманда бяха два свършено различни проблема, я тревожеше. Както и подлото му предложение да запазят в тайна истината за Грей и Аманда, защото то бе огледален образ на собствената ѝ измама. Колко ясно се виждаха заблудите и лошите преценки на околните, които на свой ред още по-ясно подчертаваха и дефинираха собствената ѝ колосална грешка.

— Ами Грей? — попита тя.

— Какво за него?

— Той *знае*, че Аманда е негова дъщеря.

— Да, *знае*. Но съм сигурен, че можем да разчитаме, че и той ще прояви нужния здрав разум.

Здрав разум? На Кристин ѝ се искаше да обясни на Пейтън, че биха могли да разчитат на Грей за много неща, но не и по отношение на здравия му разум. Не и в този случай.

— Ако откаже да се вслуша в предложенията ни, бихме могли да му предложим пари — добави Пейтън.

— Не всеки може да бъде купен.

— Глупости! Всеки си има своята цена. Някои просто струват повече от останалите. Повярвай, ми, с човек като него винаги ще можем да се споразумеем.

Кристин отново си помисли, че не е чула добре. Ако Пейтън изобщо познаваше Грей, щеше да е проумял, че Грей не може да бъде купен. Но не в това беше въпросът и Кристин се опита да намери най-точните думи, за да изрази мислите си.

— Пейтън, нашият развод е почти финализиран.

— Зная, но ти можеш да прекратиш процедурата. Просто кажи на адвоката си, че сме се събрали отново. Подобни неща са се случвали и преди; ще продължат да се случват и за в бъдеще.

Кристин се почувства абсолютно безпомощна и безсилна. Защо Пейтън отказваше да проумее очевидното? Защо искаше да я накара да му го каже направо и да го нарани още повече?

— Аз искам развод.

— Не — категорично отвърна той. В гласа му се долавяше снизхождание. — Ти просто искаш нещата между нас да се променят и това ще стане. Обещавам.

В очите му отново заблестя онази светлина. Вълнението му премина в някаква фанатична разпаленост. Той очевидно отказваше да се вслуша в думите ѝ.

Безсилието ѝ се примеси с раздражение.

— Не, Пейтън, аз искам развод.

— Но аз не искам. Никога не съм искал да се развеждаме.

— Искрено съжалявам за това, но то по никакъв начин не променя факта, че аз искам развод. Случилото се с Аманда, или съобщението ми, че не си истинският ѝ баща няма нищо общо с това. — Гласът ѝ омекна. — Аз държа на теб, но не като съпруг. Уважавам те като добър приятел.

Пейтън като че ли не можеше, или пък не искаше да разбере. Той просто я гледаше така, сякаш току-що ѝ бе поникнала още една глава. Най-накрая тръсна глава.

— Мили боже, Кристин, съзнаваш ли какво ти предлагам...

Да, помисли си Кристин, той ѝ предлагаше емоционално подаяние. Предложението му да я приеме обратно, да отгледа чуждото дете като свое беше свръх щедро и почтено, но то я караше да се чувства неудобно, защото беше абсолютно неуместно. И неестествено. При дадените обстоятелства той трябваше единствено да я презира.

Когато тя не отговори, Пейтън продължи с накъсан от вълнение глас:

— Искаш него, нали?

Кристин предпочете да не отговаря на въпроса и само рече тихо:

— Мисля, че Аманда, както всяко друго дете, има право да узнае кой е истинският ѝ баща.

Кристин бе избягнала въпроса, а Пейтън предпочете да не обърне внимание на отговора.

— Искаш го обратно в живота си — разнесе се дрезгавият му, неприятен смях. — Винаги си го искала. През всичките тези години в леглото ни неизменно присъстваше и той. — Пейтън скочи от стола, приближи се до Кристин и сложи ръка на рамото ѝ. — Зная, че го обичаш. Винаги си го обичала — сега като се връщам назад в мислите

си, разбирам, че е така — но за мен това няма значение. Бих предпочел да обичаше мен, но щом не можеш, аз мога да го преживея. Искам единствено ти, аз и Аманда да бъдем семейство. — Той я погледна умопително. — Ако само се постараяш малко, може дори да се влюбиш в мен.

Чувството на неудобство, което Кристин бе изпитала преди малко, сега се засили. Предложението му да си затвори очите през измамата ѝ и да отгледа чуждото дете като свое беше едно, но великодушното му разрешение да продължи да обича друг мъж, докато е все още омъжена за него, бе нещо съвършено различно. Това предложение беше повече от неуместно. Беше неприлично.

Кристин отново се постарая да подбере внимателно думите си, за да го накара да проумее, че никога не би могла да го заобича.

— Ти заслужаваш нещо по-добро от второстепенното място в живота ми.

За част от секундата — по-късно тя се запита дали наистина е видяла нещо — Кристин съзря гняв в очите му. Ръката му, положена върху рамото ѝ, се сгърчи конвулсивно и я стисна силно, причинявайки ѝ болка. В следващия миг обаче Пейтън я пусна.

— А ти заслужаваш нещо по-добро от онова, което този мъж може да ти предложи.

Без да каже нито дума повече, Пейтън се отдалечи от нея и излезе от стаята. Кристин го последва до фоайето и го проследи с поглед нагоре по спираловидното стълбище. През главата ѝ препускаха безброй мисли, но най-важната измежду тях бе свързана с прозрението на Пейтън, който правилно бе назовал причината за проваления им брак. Тя никога не бе преставала да обича Грей и никога нямаше да престане. Само че тя не беше глупачка. Грей нямаше никакво намерение да ѝ предложи съвместно бъдеще. По-рано вечерта се бе запитала защо бе признала факта, че Грей е баща на Аманда. Сега вече знаеше. Искаше да се опита да го накара да разбере защо бе постъпила така... и може би да получи известна, макар и мъничка, прошка. Това бе всичко, на което можеше да се надява.

Мисълта за Грей я накара да насочи вниманието си към входната врата. Грей, естествено, вярваше на всички ужасни заключения, до които бе стигнал през годините.

Застланите с дебел килим стълби не помръдваха под стъпките на Пейтън — любопитен парадокс предвид факта, че целият му свят започна внезапно да се руши около него. Не можеше да повярва, че Кристин бе отказала да прекрати процедурата по развода и бе отхвърлила така категорично щедрот му предложение. Не тя беше наранената и оскърбената, а той. И въпреки това ѝ бе обещал да прости и забрави... само и само да могат отново да бъдат семейство.

Аз държа на теб, но не като съпруг. Уважавам те като добър приятел.

Приискало му се бе да ѝ изкрещи, че не желае приятелството ѝ, че иска тя да го обича така страстно и всеотдайно, както той обича нея, но щом тя е неспособна на това, той е готов да се примири с онова, което може да му даде. Приискало му се бе да ѝ се развика, да ѝ каже колко го бе влудявало високомерието ѝ в ония години, да ѝ признае, че всеки неин отказ да излезе с него го караше да я желае все повече и повече. Дали тя изобщо подозираше как бе лежал буден нощем и се бе преструвал, че я държи в обятията си, целува я и я люби? Може ли изобщо да си представи с какво щастие го бе дарила, когато най-сетне му позволи онова, за което бе копнял години наред? Или в какво опиянение изпадна, когато му каза, че очаква детето му? Имаше ли някаква представа колко щастлив беше той в деня, в който тя стана негова съпруга? Или пък колко покрусен и тъжен бе, когато проумя, че никога няма да бъде негова, освен по име?

Не. Тя не знаеше тези неща, защото той не бе в състояние да ѝ ги каже. Както не бе в състояние да крещи, да вика и да буйства. Контрол. Човек бе длъжен да контролира чувствата си. Това изискваше цивилизованото поведение. Освен това той винаги се бе боял да не изгуби контрол над живота си, защото в подобни случаи се чувстваше самотен, незначителен, безпомощен като уловен в капан. Липсата на самоконтрол лишаваше човек от силата и властта му, оголваше душата му за лешоядите, които кръжат около него и които нападат всеки, който позволи да прояви и най-малката слабост.

О, Кристин, помисли си той и въздъхът сякаш заседна в гърдите му, всичко, което съм правил, беше заради теб. А сега ти ми се отплащаш, като искаш да върнеш в живота си стария си любовник. За част от секундата любов и омраза се сляха и той се оказа неспособен

да различи едното от другото — любовта с нейната непорочност и чистота; омразата с нейната тъмна и мрачна разруха.

Дишането на Пейтън се ускори.

Сърцето му започна да бие като обезумяло.

Ръцете му се разтрепериха.

Не, не, не се поддавай на чувствата! Не обичай! Не мрази! Не чувствай нищо!

Стигна на горния етаж, зави наляво и се насочи към най-близката баня. Посрещнаха го позлатените орнаменти, вградени в девственобелите стени, на ярката светлина тенът му поизбледня, русата му коса стана почти бяла. Той заключи вратата зад себе си, пристъпи напред, сграбчи няколко книжни кърпички и през следващите няколко минути ги накъса на абсолютно еднакви ленти, а после с фанатична методичност ги завърза по средата в еднакви на вид възли. След това ги хвърли в тоалетната чиния и пусна водата... с уверени и силни ръце, които вече не трепереха.

6.

Дъждовните капки изпръскаха Грей и намокриха дрехите и косата му, докато притича до пикапа си, паркиран наблизно. Той беше единственото му убежище, единственото място, което му принадлежеше сред цялата тая негостоприемна, враждебна даже обстановка. Рязко отвори вратата и се пхна зад волана. Огледа познатата обстановка — износените седалки, които познаваха всеки контур от тялото му, чашата кафе, която неизменно стоеше на поставката си до седалката, земният и носещ му успокоение аромат на торф, почва и оборски тор. О, Господи, какво ли не би дал, за да се върне обратно в Атланта и да остане в пълно неведение за събитията, които се разиграваха тук... Обаче знаеше, че никога вече няма да намери онзи благословен покой и уединение.

Сериозно ли говореше, когато каза, че смята да се консултира с адвокат относно правата му на баща? Да, напълно. И то поради няколко причини. Беше започнал да изпитва привързаност към... Манди — това име му изглеждаше по-лесно за произнасяне от Аманда. Макар и все още неясна и ненапълно осъзната, връзката между него и дъщеря му бе започнала да придобива по-реални очертания. Малко по малко детето започваше да предявява претенциите си към него, които, макар и все още съвсем крехки, бяха много истински. Втората причина не беше толкова благородна. Грей искаше да накара Кристин да разбере, че не може да го тъпче както си пожелае.

Грей се взираше в силния дъжд и си мислеше за доматиите на Манди, които по всяка вероятност щяха да пострадат от лошото време. Представи си пречупените им крехки стъбла, младите и все още уязвими коренчета, останали без закрилата на отмитата от дъжда почва. Въздъхна и си помисли, че Естер може би ще успее да спаси растенията. Сигурен беше, че Кристин не би си омърсила ръцете с подобна работа. Кристин.

Мъжът, с когото се бе сблъскал.

Онова момче ме покани на парти. Мисля, че трябва да отида.

Дори и след всичките тези години думите го пронизаха като с нож. Защото бяха дошли съвсем неочаквано. Той и Кристин бяха толкова пламенни любовници, че изобщо не му бе минало през ума, че би пожелала да излезе с някой друг. Тя, естествено, бе възразила, че го прави с нежелание, че майка ѝ настоявала да приеме поканата. Сега, като се връщаше назад в мислите си, Грей си даваше сметка, че възраженията ѝ в най-добрия случай бяха твърде подозрителни. А в най-лошия — нагла и откровена лъжа. Как би могъл да е сигурен, че през цялото време не се е срещала с Пейтън Джаксън, който по онова време беше напълно анонимен в представите му.

И все пак...

Той си спомняше онази юлска нощ с най-големи подробности. Сякаш пренесен назад във времето, Грей се взираше през поройния дъжд към къщата и елегантните колони на входа ѝ, оглеждаше червеникавокафявите тухлени стени и зелените капаци на прозорците, входната врата, на която посрещаха всеки новодошъл с щедрото южняшко гостоприемство. Всеки друг, но не и него. Забеляза белия, висок до кръста парапет, който ограждаше малкия балкон на втория етаж, и гигантския дъб, който растеше толкова близо до къщата. Балконът и дървото отключиха порой от влудяващи го спомени. Сред тътена на гръмотевиците си припомни как бе чакал скрит в сенките, а сърцето му бе така препълнено с чувства, каквито не бе изпитвал преди, че му се струваше, че всеки миг ще се пръсне. Още тогава знаеше, че изгарящото го демонично чувство е ревност. Разпознаваше и другото по-красиво и искрено чувство, макар че интуитивно съзнаваше, че ще е по-добре да не го нарича с истинското му име.

Демоничното чувство се усили, когато спортната кола спря пред входа на „Роузмийд“. Гюрукът на колата бе свален и той можеше спокойно да наблюдава пътниците в нея. Косата на Кристин, вдигната в елегантен кок, му се стори подканящо разрошена, макар че, колкото и да бе странно, шофьорът изглеждаше недокоснат от вятъра. Там, на светлината на силните фарове, Грей за пръв път бе зърнал мъжа, когото отново бе срещнал тази вечер. Красив и русокос представителен мъж, на когото би завидял дори и Адонис. Грей го намрази начаса.

Намрази го и заради начина, по който докосваше Кристин, докато ѝ помагаше да слезе от колата. Хвана ръката ѝ, а после ловко я обгърна през кръста и я поведе към входната врата. Сърцето на Грей

сякаш спря да тупти, а после изведнъж заблъска като обезумяло, изпълвайки с ревност всяка фибра от тялото му. Дали ще я целуне? Тя ще му позволи ли да я целуне? Грей стоеше на мястото си и чакаше да види какво ще стане. Или пък очакваше да изгуби разсъдъка си, защото ако онзи тип си позволише да я целуне, той неминуемо щеше да полудее. Лудост, от която никога нямаше да се съвземе. До ушите му достигна смехът им, както и по някоя дума от разговора им. Мъжът застана по-близо до Кристин. Сърцето на Грей престана да бие, въздухът заседна на гърлото му. Мъжът се наведе към Кристин и леко я целуна по бузата. Целувката беше напълно невинна и целомъдрена, но Грей знаеше, че този мъж иска повече. И той самият беше мъж и го усещаше, подушваше го със сетивата си, долавяше излъчването му на разгонен мъжкар.

Грей внезапно бе изпълнен с непреодолимо и болезнено желание. Не, обсебване. Кристин му принадлежеше и той имаше не само привилегията, но и неоспоримото право да я притежава. Негово задължение беше да я бележи с мъжката си страст, да изтрие от тялото ѝ всяка следа от мъжа, който я бе докоснал току-що, целунал я бе толкова целомъдрено, като през цялото време бе копнял да я притисне страстно към себе си. Маниакалното му обсебване го изпълни с безразсъдство.

И до ден-дневен случилото се след това му изглеждаше по-скоро сън, отколкото реалност. След като спортната кола се изгуби надолу по алеята, Грей изскочи от укритието си и се огледа за някакъв предмет, който да хвърли към осветения вече прозорец. Само че не намери нищо на моравата, която толкова грижливо бе почистил и окосил със собствените си ръце. Не намери нито камъче, нито парче дърво. Нищо! По дяволите, все нещо трябваше да намери някъде! Но не можа. Беше на ръба на отчаянието, когато изведнъж си спомни за ножчето, което носеше в джоба си. Извади го и внимателно го подхвърли към прозореца на втория етаж. Тряс! В първия миг си помисли, че е счупил стъклото, но когато завесите се открянаха и на прозореца се появи озадаченото лице на Кристин, той разбра, че стъклото е останало непокътнато. Грей изпусна въздишка на облекчение, когато видя Кристин да наднича надолу. Тя го забеляза веднага, застанал смело по средата на моравата. Отвори прозореца, надвеси се навън и прошепна:

— Какво правиш тук?

Гласът ѝ изпълни нощта. Грей изпита дълбоко опиянение от радостта, която се долавяше в гласа ѝ. Беше изненадана, че го вижда, дори се боеше, че присъствието му може да бъде забелязано, но не можеше да скрие неподправената радост, която изпитваше. В този миг той бе готов да се изкачи на най-високата планина, да преплува най-дълбокото море, да направи всичко — добро или зло, разумно или безразсъдно, но да отиде при нея.

Дървото, разпростряло клони към оградения балкон, бе единствената му надежда да стигне до нея. Със сила и сръчност, каквито дори не подозираше, че притежава, той се изкачи по ствола, а после се вкопчи в един от по-дебелите клони. От него се прехвърли на друг, а по земята се посипа водопад от листа и парченца кора. Съвсем скоро откри клон, който щеше да го отведе близо до балкона. Започна да се придвижва — по-скоро по силата на някаква магия, отколкото благодарение на някакви особени умения. Пълзеше, залиташе, олюляваше се и най-накрая се хвърли напред. Вкопчи се за парапета с голите си ръце и, стиснал зъби, се повдигна нагоре. Останал без дъх и мокър от пот, той прескочи парапета с убеждението, че това е негово неотменно право, плъзна се през отворения прозорец и влезе в спалнята ѝ.

— Ти си луд — промълви тя. На устните ѝ играеше усмивка.

— Да — отвърна той, като си помисли, че може би малко — а може би не толкова малко — бе откачил, когато я бе видял с друг мъж. Как иначе можеше да си обясни факта, че в момента се намираще в спалнята ѝ? Как иначе да си обясни грубата страст, с която я прегърна през кръста и я привлече към себе си? Как иначе да си обясни яростта, с която впи устни в нейните?

Обсебване.

Притежание.

Треска, която тресеше и изгаряше тялото му. От мига, в който я докосна и впи устни в нейните, треската се превърна в заразно заболяване, излязло извън контрол. Оказа се зараза, която Кристин прие с радост. Тя изпитваше необходимост да бъде притежавана също толкова отчаяно, колкото той копнееше да я притежава.

Грубо се зае да свали дрехите ѝ. Едно копче на лятната ѝ рокля се откъсна и се търкулна под тоалетната масичка. Само след броени секунди тънките презрамки на роклята ѝ се свлякоха до кръста ѝ,

оголвайки загорелите ѝ рамена и ръце. Тя трескаво задърпа дрехите му, разкопча ризата му, бързо свали ципа на дънките. Ръцете ѝ бързо пробягаха по топлата му, влажна кожа, поспряха се сред тъмните косми, покрили гърдите му, после с присъщата ѝ смелост и директност Кристин пхна ръка в разкопчаните му дънки и потърси издутата му мъжественост. Той беше превъзбуден и страстно изпъшка, когато ръката ѝ го докосна. В същия миг отскубна устни от нейните, вгледа се настойчиво в замъглените ѝ от страстта очи и освободи гърдите ѝ от дантелите на ефирния ѝ сутиен. Във всеки друг момент сигурно щеше да се възхити на изящните ѝ твърди гърди, на тъмните им зърна, на начина, по който откликваха без дори да ги е докоснал, но сега бе изцяло в плен на нуждата да я притежава, нужда, далеч по-силна от физическия акт на сливане на две тела.

По пътя към леглото той запретна роклята ѝ нагоре и успя да изхлузи от краката ѝ оскъдните ѝ дантелени гащички. Справи се и с ризата си и я захвърли на пода, но така и не можа изцяло да събуе дънките си. Последваха няколко непохватни побутвания, подръпвания и в следващия миг вече лежеше отгоре ѝ. Без никаква любовна игра, финес или чувствена закачка, той се връза в тялото ѝ, изпълни я цялата, проникна чак до дълбините на душата ѝ.

Тялото ѝ се напрегна, тя задавено изпъшка, конвулсивно сви пръсти и заби нокти в голите му рамене. Той обожаваше ненаситната жажда, с която Кристин се притискаше към него, изпитваше истинско блаженство като гледаше очите ѝ, които сякаш се топяха в огъня на изпепеляващата ги страст. Беше възнамерявал да я люби до забрава, да остане в нея, докато и двамата отчаяно закопнеят за върховното сливане на телата им, но само след няколко тласъка в топлата ѝ, влажна утроба, той почувства, че връхът приближава.

„Не, не, не!“, проплака безгласно.

„Да, да, да!“, настоя тялото му.

Тялото му спечели и той започна да излива семето си в нея. От устата му се изтръгна дълбок, гърлен стон и той почувства ръката на Кристин, която запуши устата му. Дланта ѝ, топла и влажна, ухаеше на секс. Изтощен, опиянен, той се строполи отгоре ѝ, а накъсаният му дъх излетя със свистене от устата му.

— Ти... принадлежиш... на... мен — промълви той.

— Да — прошепна тя.

Единствената думичка, произнесена без всякакво колебание и задръжки, с цялата искреност, на която бе способна, заличи всичките му съмнения, изтри неприятния спомен за нея и онзи, другия мъж. Това и фактът, че прекараха остатъка от нощта, без да престанат да се любят. Никога повече не му се удаде да прекара друга толкова чувствена нощ. Неповторимото изживяване може би се дължеше на поетия риск, на възбудата, че се намира в спалнята ѝ, а родителите ѝ спят само през няколко стаи от тях. Може би причината се криеше в усещането за власт и непобедимост, което се подхранваше от факта, че я бе обладал сред префинения блясък и разкош на „Роузмийд“ и се бе осмелил да се възправи срещу цялото това показно богатство. А може би през тази нощ те просто бяха извисили интимността помежду им до нови висини.

Интимност?

Не, онова, което бяха сподели през онази нощ, бе повече от интимност. Много повече. Нежността на ласките ѝ, шепота на целувките ѝ, пълната всеотдайност на телата им — нейното и неговото, думичките, които нашепваше в ухото му, бяха породили ново чувство между тях. Някъде по средата на тази нощ той, който не вярваше в нищо и никого, осъзна, че се е посветил на нова религия. И тази религия се наричаше Кристин. А страстните ѝ, отчаяни целувки, които обсипаха тялото му на зазоряване, го направиха навеки неин ревностен поклонник.

Но още преди края на лятото трябваше да разбере, че неговата богиня е като колос с глинени крака.

Тази вечер научи и още нещо. Кристин по всяка вероятност щеше да се окаже лъжкиня и измамница, която притежава изключителната дарба да манипулира хората около себе си. Смяташе, че в момент като този трябва да е изпълнен с горчивина, но истината бе, че под цялата насъбрала се горчилка и омраза се таяха мъка и болка. Колкото и да не му се искаше да си го признае, това, което бе видял и чул тази вечер, го бе наранило дълбоко. След всичките тези години все още го болеше. Колкото и необяснима да бе болката, тя си беше факт. Нима тази болка го подтикваше да се срещне и консултира с адвокат? Нима единственото, което искаше, бе на свой ред и той да нарани Кристин?

Грей все още размишляваше върху този въпрос, когато забеляза фаровете на приближаваща се кола. Въпреки силния дъжд успя да разпознае колата на агент Карели. След малко автомобилът спря пред верандата.

Грей отвори широко вратата на пикапа.

— Намерихте ли Ърни Шоу? — попита той в мига, в който агент Карели отвори своята врата.

Агент Карели, който все още седеше зад волана на колата си, очевидно остана изненадан да види Грей навън на дъжда, но въпреки това му отговори.

— Да, но не научих кой знае колко. — После, добави: — Качете се при мен и ще ви разкажа.

Грей тичешком заобиколи колата и се плъзна на свободната седалка. Лампите на верандата бяха запалени и осветяваха вътрешността на колата.

— Често ли се разхождате по дъжда? — попита агентът.

Грей погледна към „Роузмийд“.

— Трябваше или да се махна оттам, или да отида в затвора за убийство.

— На кого?

— Господин и госпожа Джаксън, както и очарователния Клеърборн Лоуел. Един от тях или и тримата заедно.

Агент Карели кимна.

— И на мен ми дойдоха малко множко. — После, очевидно решил, че може би е бил прекалено откровен, побърза да добави: — Както вече ви казах, не научих много от Ърни Шоу.

— Нищо? Нямахте ви толкова дълго, че вече започнах да се надявам, че сте се натъкнал на нещо.

— Ърни Шоу отново не си беше у дома, но аз реших да изчакам и да видя дали няма да се случи нещо. Той се появи след два часа — някъде около осем и четиридесет и пет. Беше си взел пица за вкъщи и очевидно имаше намерение да излиза повече. Каза ми, че е бил в Джаксън.

Грей не беше напълно готов да приеме факта, че агентът просто няма какво да му каже.

— Ами уволнението му? Ами заплахите?

— Той честно си призна, че е бил разстроен заради уволнението и се закле, че не е мамил компанията с доставките си.

— И вие му вярвате?

Агентът сви рамене.

— Не зная.

— Ами заплахите?

— Отново чистосърдечно си призна, че е отправил такива заплахи, но само за да даде воля на насъбралото се в душата му огорчение. Уточни, че впоследствие се оказало, че само спечелил от уволнението. От известно време насам се опитвал да реши дали да не продаде бизнеса. Каза, че дори и с парите, които получавал от Лоуел, от година на година ставало все по-трудно и по-трудно да реализира някакви печалби. Освен това трябвало да се съобразява с правителството, с правителствената агенция по транспорта, с агенцията за защита на околната среда, както и да се занимава с безкрайните бумажни и никога несекващи документи. В края на краищата ми заяви, че вече се бил уморил от непрекъснатата борба за оцеляване, хванал бил язва, а наскоро му открили и повишено кръвно налягане. Не пропусна да отбележи обаче, че сега, когато вече не обслужва „Лоуел ентърпрайзис“, компанията му щяла да струва значително по-малко. Но той и бездруго не очаквал да спечели много от продажбата, защото имал да изплаща няколко големи заема, които бил взел, за да се опита да задържи компанията на повърхността. С две думи, някаква компания от Джаксън проявила интерес към закупуването на Дийп саут петролеум. Проверих името, което Шоу ми даде, и установих, че някой си господин Хардин наистина има подобни намерения. До този момент обаче все още не са постигнали конкретно споразумение.

— Казахте ли му, че Аманда е била отвлечена?

Агентът поклати отрицателно глава.

— Не, само му споменах, че към детето са били отправени някои заплахи и че проверяваме всеки, който поради някаква причина може да има зъб на семейството. Той, естествено, отказа да е отправял каквито и да било заплахи към детето.

— Разбира се.

— Попитах го дали мога да поогледам къщата му. Искях само да видя как ще реагира.

— Е?

— Той като че ли изобщо не се притесни и ме пусна да вляза. Ако беше отказал, щеше да се наложи да искам издаването на заповед за обиск.

— От думите ви разбирам, че не сте открил нищо подозрително?

— Нищо. Къщата прилича на кочина — мръсни чинии в кухнята, неоправено легло в спалнята, списания, разпръснати навсякъде по пода — но нищо, което да подсказва, че някой е бил, или все още е, държан като заложник там. Не, в тази къща очевидно живеят само той и мишките.

— Мишки?

— Да. Каза ми, че на тавана има мишки. Ако питате мен обаче, те са навсякъде. Видях с очите си поне половин дузина капани. — Замълча, а после додаде: — Очевидно и тук не се е случило нищо по време на отсъствието ми?

— Нищо. Освен ако не е станало през последните петнадесет-двадесет минути.

— Успях да потвърдя информацията, която получихме от Сенди Килиън. Тя наистина се обадила на госпожа Джаксън по клетъчния си телефон в... — Агент Карели бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади един бележник и го отвори — ... три часа и тринадесет минути. Още преди това потвърдихме и казаното от госпожа Джаксън — тя наистина е позвънила в полицията, а после, точно както ни каза, се е обадила на съпруга си. След това провела разговор със Сенди Килиън — отново по клетъчния телефон.

Грей се намръщи.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че Сенди Килиън, или пък Кристин, биха могли да имат нещо общо с отвличането?

— Не, не. Онова, което казвам, е, че проверяваме всичко. При телефонните разговори това обикновено отнема известно време. На този етап от играта всеки един е заподозрян. В това число се включва цялото семейство, приятелите и познатите. — После с безпощадна откровеност додаде: — Още вчера проверих и вас — исках да зная какво сте правил през въпросния отрязък от време.

Грей се изсмя — макар думите на агента да му се сториха до известна степен забавни, той беше стъписан от изумление.

— Но това е нелепо! Как бих могъл да отвлека едно дете, при положение че дори не бях чувал за съществуването му?

— Вие твърдите това, но откъде можехме да сме сигурни? — Преди Грей да е успял да отговори, Карели продължи: — В повечето случаи обаче се вслушвам и в интуицията си, а в момента тя ми подсказва, че вие нямате нищо общо с отвличането.

— Благодаря — сопна му се Грей, но веднага след това продължи с по-спокоен тон: — Извинете ме. Съзнавам, че вие просто си гледате работата. — Замълча за миг и додаде: — А интуицията ви успя ли вече да ви насочи в правилната посока?

— Боя се, че не. А и все още е твърде рано. Склонен съм обаче да се съглася с мнението на госпожа Джаксън за Ърни Шоу. Той наистина е твърде глуповат и ограничен.

— По ваше собствено признание не ви се е случвало често да арестувате доктори на науките, обвинени в отвличане. Освен това онзи тип е бил достатъчно умен, за да ръководи собствен бизнес.

— Прав сте и по двата пункта, но що се отнася до собствения бизнес, управлението му не ще да е било твърде успешно.

— Правилно — кимна Грей, но подсъзнателно продължи да се притеснява. Нещо свързано със стомашната язва, нещо, което не можеше точно да дефинира, не му даваше покой.

И двамата се умълчаха. В настъпилата тишина осъзнаха, че дъждът бе започнал да намалява. Бурята бе утихнала. По-слабият дъжд и по-добрата видимост им позволиха да различат очертанията на беемвето и поршето, които бяха паркирани пред входната врата.

— Чии са колите? — попита агентът.

— Не зная коя на кого е, но Клеърборн Лоуел и Пейтън Джаксън са в къщата.

— Кога пристигнаха?

— Преди малко.

— Интересно. Питам се къде ли са били през целия ден.

— Какво искате да кажете?

— Не можахме да ги намерим, когато ги потърсихме. Няколко пъти проверихме в офиса и дома на Клеърборн Лоуел, но така и не успяхме да се свържем с него.

— Ако питате мен, допреди малко е бил с жена.

— Племенницата му е отвличена, а той излязъл да се чука...

— Много е притеснен! — кимна пак Грей. — Ами Пейтън Джаксън?

— Тази сутрин, на връщане от летището, го потърсих, но не го открих нито в апартамента, нито в офиса му. През деня звънях няколко пъти, но никой не ми отговори.

Думите *апартамента му* бяха приковали вниманието на Грей.

— Как така сте го търсили в апартамента му? Смятах, че живее тук, в „Роузмийд“.

— Не, тук живеят само съпругата и дъще... Извинете ме, само съпругата му и детето. — Замълча за момент. — Той и жена му живеят разделени и това очевидно не е от вчера. Доколкото разбирам, разводът им съвсем скоро ще бъде факт.

Разделени. Развод. Какво се бе случило между Кристин и това олицетворение на мъжката добродетел, за което се бе омъжила? Каквато и да бе причината за раздялата им, тя очевидно нямаше нищо общо с разкритието, че Пейтън не е баща на детето, което бе отгледал и обичал като свое. Това явно му бе съобщено съвсем скоро, много след раздялата им. Грей отново се запита какво ли в отношенията им се бе объркало. Едва когато чу отговора на Терънс Карели, осъзна, че очевидно бе задал последния въпрос на глас.

— Кой би могъл да каже какво не е наред между двама съпрузи?

Нещо в гласа му подтикна Грей да попита:

— По думите ви разбирам, че сигурно сте разведен.

— Не, не — побърза да възрази агентът. — Мислех си за един приятел. Мой колега. Само че в неговия случай зная защо бракът му се провали. Службата във ФБР е ужасна любовница, с която повечето жени се примиряват в продължение на много години. Дори и в най-здравите семейства агентите пътуват толкова често, че пропускат всички най-важни събития в живота на децата си. — Той въздъхна. — А аз изобщо не се залъгвам, че мога да създам семейство. Зная, че съм женен за работата си. За добро или за лошо.

Грей не беше толкова убеден, че едното изключва другото, но важното в случая бе мнението на Терънс Карели. Освен това той самият си имаше прекалено много собствени проблеми, за да се товари и с тези на агента.

Помълчаха още няколко секунди, а след това федералният агент кимна по посока на „Роузмийд“ и рече:

— Ще трябва да ги информирам за онова, което открих във връзка с Ърни Шоу. Или по-скоро за онова, което не можах да откроя.

Двамата мъже едновременно отвориха двете предни врати, излязоха от колата и тръгнаха към къщата.

— Защо не ми каза, че се развеждаш?

Както повечето неща, които ѝ бе казал след пристигането си, така и този въпрос на Грей свари Кристин напълно неподготвена. След като изслуша доклада на агент Карели относно Ърни Шоу и изпрати Клеърборн и Ники, тя се бе върнала към бдението си пред прозореца. Този път без компанията на плюшеното зайче, което бе отнесла горе в спалнята на Манди — не ѝ се искаше да изпокъса и без това овехтялата играчка. А може би просто не желаше Грей да разпознае зайчето и да започне да ѝ задава въпроси, на които не би желала да отговори. Тъкмо наблюдаваше Пейтън, който се измъкна от стаята, понесъл цяла купчина педантично завързани по средата ивици станиол от опаковки за дъвки, когато Грей я заговори.

Тя вдигна поглед и съзря две кафяви очи, които изглеждаха неестествено заинтригувани от отговора ѝ — отговор на поредния въпрос, на който никак не би искала да отговори. Забеляза и наболата му брада, която очевидно не бе бръсната вече цяло денонощие.

— Кой ти каза? — попита Кристин.

Опитваше се да избегне отговора. Но Грей нямаше нищо против да ѝ даде малко време, стига в крайна сметка да научеше онова, което го интересуваше.

— Агент Карели.

Кристин го погледна изумено.

— Спомена ми, че наминал към апартамента на съпруга ти. Когато подметнах, че според мен всички живеете тук, той обясни, че ти и съпругът ти сте разделени и съвсем скоро разводът ви ще влезе в сила.

— Да, скоро — простичко отвърна тя.

Грей изобщо не се изненада от нежеланието ѝ да съобщи повече подробности, но продължи да упорства.

— Само толкова ли ще ми кажеш?

— Не ти казах за развода, защото не сметнах, че това ти влиза в работата. И ако искам да съм по-точна — не допусках, че проявяваш някакъв интерес към личния ми живот. Всъщност ти съвсем ясно ми даде да разбере, че е тъкмо обратното.

Беше избягнала отговора. Отново.

— Разводът ти ме интересува.

— Защо? — попита тя.

Преди малко и той си бе задал същия въпрос. Защо си пъха носа в неща, които не му влизат в работата? След известен размисъл бе решил, че се интересува от всичко, което засяга детето. Точно така отговори и на Кристин с надеждата, че на нея думите му ще й прозвучат по-убедително, отколкото на него самия.

Кристин остана дълбоко наранена от факта, че той наричаше дъщеря си по толкова безличен начин.

— Знаеш ли, откакто си тук, я наричаш *детето*, понякога дори *тя*, използваш името ѝ от време на време, веднъж даже я нарече *нашата дъщеря* — тогава, естествено, искаше единствено да ми напомниш, че аз не съм единственият родител — но нито веднъж не заговори за Аманда като за *твоя дъщеря*. Не можеш дори да се опиташ да произнесеш нещо толкова простишко като: *Аманда е моя дъщеря*.

— Какво, по дяволите, означава това? — изсумтя Грей, осъзнал със закъснение, че неволно бе повишил глас и бе привлякъл вниманието на няколкото души в стаята. Когато погледна към тях, те побързаха да отместят погледи и да се престорят на заети с някакви техни си неща. Грей сниши глас и повтори: — Какво означава това?

— Само това, че е твърде лесно да ме накажеш, използвайки Аманда. Да я накараш да плати за моя грях. — В момента, в който изрече думите, Кристин се притесни, че може би е била твърде откровена. Или пък дяволски грешеше в преценката си.

Грей, от друга страна, се запита дали Кристин нямаше да се окаже права. Той наистина искаше Кристин да си плати за извършения грях — скъпо и прескъпо при това — но в никакъв случай не би използвал Аманда като средство за постигане на справедливо наказание. Разбира се, че не. Не, неспособността му да признае детето като свое собствено, имаше съвсем различно обяснение.

— Та аз съм родител от по-малко от двадесет и четири часа — отбеляза той.

Кристин не отговори нищо, но не изглеждаше особено убедена.

— И така, кога ще се финализира разводът? — Грей побърза отново да прехвърли топката в нейната половина.

— След няколко седмици.

— И как го приема Манди?

— Както всяко дете на нейно място.

— Значи тя не желае да се разделяте.

— Не, не желае — отговори Кристин и побърза да добави: — Тя и Пейтън са много близки. Наистина се обичат, Грей.

„Не споменавай името ми!“, помисли си той, но на глас каза само:

— Защо?

— Казах ти вече. Защото не смятах, че ще проявиш интерес...

— Не. Защо се развеждате?

Това беше въпросът, от който Кристин се страхуваше най-много, въпросът, който изобщо не трябваше да бъде задаван. Тя се извърна, защото не искаше да прояви слабост и да му каже, че се развежда със съпруга си, защото той не беше Грей. Целувките му не я вълнуваха, докосването му не я възпламеняваше. Не неговото име повтаряше безмълвно през дългите безсънни нощи, лицето, което я преследваше във всеки неин сън, не беше неговото. А може би се бе извърнала просто защото разговорът с Грей бе прекалено болезнен и мъчителен. Най-накрая промълви:

— Непреодолими различия.

Грей нямаше никаква представа какво именно пробуди гнева му. Може би начинът, по който тя избягваше да отговори на въпроса му, а може би фактът, че му бе обърнала гръб — овладяна и спокойна, истинско олицетворение на самообладание и добро възпитание. А може би, но само може би, причината беше в косата ѝ, буйна и лъскава, заляла раменете ѝ като пълноводна река. А може би виновно бе единствено нарастващото с всеки изминал миг напрежение, породено от очакването — напрежение, което ги разяждаше отвътре. Грей така и не можа да реши коя е истинската причина, която го подтикваше да я сграбчи силно за рамото и да я обърне с лице към себе си. Не го направи обаче, защото не смееше да поеме повторно риска да я докосне отново.

— Кажи ми още нещо — рече той. — Излизаше ли и с добрия стар Пейтън, докато се срещаше с мен?

— Знаеш, че не.

— Не, не, тогава ме накара да повярвам, че го използваш като прикритие. — Мълчание. — Сега искам да знам наистина ли се срещаше с него. — Ново мълчание. — Спеше ли с него?

Последният въпрос се оказа достатъчен, за да накара Кристин да се извърне и да го погледне. Господи, не беше очаквала това! Изпълни я ужасяваща празнота, леден студ прониза костите, скова душата ѝ. Въпреки всичко ѝ бе останала достатъчно гордост, която ѝ забрани да удостои с отговор въпроса му.

— Това да ли означава? — попита Грей.

— Можеш да мислиш и вярваш каквото си искаш — отвърна тя.

— Не, искам ти да ми кажеш какво да вярвам.

— Нямам намерение да го правя, Грей.

Не ме наричай по име!

— В такъв случай аз ще ти кажа в какво вярвам. Вярвам, че си се забавлявала и с двама ни. Вярвам, че и ти си като всички останали от семейство Лоуел, живели някога в тази къща. Вярвам, че единственото, което знаете добре, е как да се възползвате от хората, а след това да ги изхвърлите от живота си. Прав ли съм, Кристин?

Кристин не отговори нищо.

— По дяволите! Отговори ми!

Гласът на Грей отекна в стаята и отново привлече вниманието на всички присъстващи. Дори и Пейтън, който изглеждаше изненадан и шокиран дори, застана на вратата, готов отново да влезе в стаята. Всички мълчаха. И точно в този момент отекна силният, неочакван звън на телефона. Никой не се помръдна. Всички останаха като заковани по местата си, сякаш този телефонен звън беше абсолютно без значение, сякаш не бяха се молили цял ден в очакване именно на този миг.

— Госпожо Джаксън? — обади се агент Карели.

Като че ли пробудена от сън, Кристин отмести поглед от лицето на Грей и тръгна — затича се почти — към телефона. Грей погледна часовника си. Три минути след полунощ.

Тери Карели ѝ даде знак и Кристин вдигна слушалката. В същия миг машините започнаха да записват и да проследяват обаждането.

— Ало?

— Мамо...

Радост, чиста и завладяваща, изпълзи душата на Кристин. Радост, примесена с болезнен копнеж.

— Аманда, добре ли си?

— ... искам да си дойда у дома, но...

— Да не са те наранили?

— ... не мога, докато не направиш онова, което той иска...

— Аманда, отговори ми, скъпа. Добре ли си? Да не би някой да те е наранил?

— Ти трябва да му дадеш парите, мамо. После аз ще си дойда вкъщи.

Кристин бе обхваната от безсилие. Защо Аманда не отговаряше на въпросите ѝ?

— Къде си? Каж ми къде си.

— Той ще те инструктира по-късно къде да ги донесеш...

Кристин почувства, че дъщеря ѝ всеки момент ще прекъсне разговора. Обхвана я паника и тя здраво стисна телефонната слушалка.

— Аманда, не затваряй. Чуй мама... кажи ми къде си.

— Моля те, мамо...

Разговорът прекъсна.

— Не, Аманда! Не затваряй! Аманда! — извика Кристин.

— Госпожо Джаксън? — обади се отново агент Карели.

Объркана от телефонния разговор, Кристин го погледна.

Агент Карели се поколеба, като че ли се боеше да каже онова, което бе длъжен. Най-накрая, изпълнен със състрадание и съчувствие, промълви:

— Това беше запис.

Схванала веднага подтекста, скрит в думите на агента, Кристин възкликна:

— Не!

— Съжалявам. — Тери Карели внимателно издърпа телефонната слушалка от ръката на Кристин.

Грей не свалеше поглед от нея. Кристин се отпусна безсилно на канапето и покри лицето си с ръце. А той просто не можеше да намери нужните думи, за да я утеши. Не беше безразличен към болката ѝ. Напротив, същата болка разяждаше и неговата душа.

Тери Карели затвори телефона и погледна към Хем Кланси.

— Обади се на проследяването.

Ако обаждането беше в рамките на града, от службата за проследяване на телефонните разговори можеха да установят точния номер само за няколко минути. Що се отнася до извънградските разговори, специалистите можеха да засекаат единствено града, от който е направено обаждането, но не бяха в състояние да установят номера.

Кланси, който дъвчеше дъвка през цялото време, кимна. Малко след като позвъни в телефонната компания, обяви:

— Обществен телефон тук, в Натчез. Искаш ли да го проверя.

— Да — отвърна Тери Карели. — Не се надявам да намериш нещо.

Хем Кланси взе листчето, на което бе записал адреса на телефонната кабина, и излезе.

— Това е добре, нали? — попита Пейтън. — Искам да кажа... това означава, че Аманда е тук, в Натчез?

— За нещастие — отвърна Фил Бърмингам, който разсеяно поглаждаше мустака си — това означава единствено, че записът е бил пуснат тук. А детето би могло да е навсякъде.

Кристин вдигна глава и заговори по темата, която всички присъстващи усърдно избягваха.

— Тя е жива. Чувствам го.

Никой не се и опита да оспори думите ѝ.

Грей наблюдаваше Кристин, която спеше на канапето. Естер бе настояла тя да полегне, макар че Кристин бе възразила енергично, а после упорито се бе опитала да се бори със съня, който в крайна сметка все пак бе надделял. На Грей му се искаше да можеше и той да подремне за малко. Всички бяха чакали обаждането с такова нетърпение, а сега, предвид обстоятелствата, на всички като че ли им се искаше разговорът да не се бе състоял. Обаждането само бе подсилило тревогата им и по никакъв начин не им бе помогнало в опитите им да открият Манди. Детето говореше за човека, който го бе отвлякъл, в мъжки род, единствено число, но може би и това не означаваше нищо, защото бе почти сигурно, че тя бе прочела онова,

което й бяха написали предварително. Дори и Кристин трябваше да признае, че едно деветгодишно дете едва ли би използвало глагола *инструктирам*. Това обаждане можеше да се окаже опит да ги заблудят — да ги накарат да повярват, че цялото отвличане е дело на един-единствен човек, мъж при това, докато в действителност в отвличането може би участва жена и, или, още няколко човека.

Грей, който не можеше да си намери място от притеснение, се изправи и се приближи до агент Карели. През последните часове Грей няколко пъти бе прослушал записа на разговора. Когато се изправи до Карели, той му подаде слушалките, изчака го да се настани и отново му пусна записа. Грей го изслуша за пореден път, впечатлен от гласа на детето, който и при тези ужасни обстоятелства звучеше силно и непреклонно. Кристин имаше право. Това дете притежаваше смелост и кураж и проклет да е, ако този факт не го караше да се гордее! Детският глас, преливащ от жизненост и сила и съвсем малко надменна арогантност, му напомняше за един друг глас. Грей прокара ръка по обраслата си буза и се опита да изолира онзи другия глас, да го остави заровен дълбоко в миналото. Той обаче отказваше да се подчини. Сега, когато размишляваше върху това, Грей си даваше сметка, че в момента, в който за пръв път бе чул гласа й, той подсъзнателно бе почувствал, че животът му никога повече няма да е същия като преди.

7.

— Здравсти. Казвам се Кристин и имам ново пони.

Седемнадесетгодишният Грей, който през цялата сутрин бе пръскал розите — предишният градинар очевидно бе проявявал прекалено голяма толерантност към досадните вредители — вдигна поглед и видя детето, застанало редом с него. Моментално разпозна дъщерята на работодателя си. През седмицата, през която бе работил в „Роузмийд“, я бе срещал неведнъж, макар че за пръв път я виждаше толкова от близо. Близостта потвърди първоначалните му догадки — тя се намираше в онази възраст, в която изглеждаше несъразмерна и ъгловата и нищо, което облечеше, не ѝ стоеше както трябва.

Някъде между десет и дванадесетгодишна, тя имаше продълговато, тясно лице с патрициански нос, който като че ли беше малко по-дълъг от допустимото. Скулите ѝ бяха високи, а брадичката ѝ, заострена под формата на триъгълник, сякаш слизаше твърде ниско. Гарвановочерните ѝ къдрици, целите овлажнели от пот, се виеха около лицето и шията ѝ, а непокорната ѝ коса бе сплетена в дебела плитка, която подскачаше от рамо на рамо, докато Кристин ходеше или тичаше. А тя често тичаше, с постоянство и усърдие, които бяха уморителни за околните. Цялото ѝ същество излъчваше трескава забързаност, която създаваше впечатлението, че тя едва успява да намери време, за да притича от едно място на друго. Грей предполагаше, че цялото това тичане е виновно за кльощавия ѝ вид. Едно толкова жизнено създание просто не би могло да напълнее.

— Казва се Бъорогар — продължи тя. — Болд Бъорогар. Дванадесет букви. Традицията не повелява името да се състои от повече от шестнадесет. — Кратка пауза. — Татко каза, че Бъорогар е неустрашимо южняшко име, но аз не съм сигурна, че зная какво означава думата неустрашим. Ти знаеш ли?

Грей не отговори, но тя като че ли и не очакваше някакъв отговор.

— Госпожа Анистън, моята учителка през изминалата година, казваше, че речникът е много важен и поставя границата между аристокрацията и простолюдието. — Кристин се намръщи. — Тя постоянно дрънкаше ей такива смехории. Но всяка седмица ни даваше списък с нови думи. Трудни думи. Само че никога не ни е давала думата неустрашим.

Грей продължаваше да мълчи, макар че подобно на учителката в онова шикозно частно училище му се искаше да не пристъпва границата между аристокрацията и простолудие.

— Майка на Бъорогар е една черна кобила, а негов баща е Болд Рулър. Това е един много, ама много известен кон. Той е на две години. Не Болд Рулър. Бъорогар — бързо додаде Кристин. Тя подритна една бучка пръст с върха на обувката си за тенис и рече: — Той е жребче. Жребчето е мъжко конче, а кобилката — женско. Татко плати цяло състояние за него.

Най-накрая, очевидно ядосана от мълчанието му, тя попита:

— Да не би котката да ти е изяла езика? — После, напълно сериозно продължи: — Котката наистина ли може да изяде езика на някого?

Грей измърмори нещо неразбираемо в отговор. Не че хранеше лоши чувства към хлапето, но му се искаше то да се махне от главата му. Имаше работа за вършене и държеше да докаже на Мерит Лоуел, че не е сбъркал като го е наел на работа. Никой друг до този момент не му бе гласувал такова доверие и той не искаше да разочарова единствения човек, повярвал в него. Без да забравя нито за миг тази своя цел — да впечатли един човек, който му изглеждаше по-голям и от самия живот — Грей свърши с поредната леха с рози и се премести на следващата. Кристин се помъкна подире му — мина край яркожълтите рози, които се смесваха с червените и излъчваха силен и омайващ аромат, заобиколи бледорозовите и чистобели цветове, поспря се край кадифените листенца на тъмночервената роза, наречена Господин Линкълн. В градината имаше двадесет очертани с тухли лехи и във всяка една от тях растяха по около дузина розови храста.

— Не мисля, че може — заключи Кристин. — Мери Алис има котка, но тя нито веднъж досега не е отхапвала езика ѝ. Щях да разбера, ако се бе случило нещо такова, защото тогава Мери Алис

нямаше да може да говори. — А след това с мълниеносна бързина смени темата на разговора. — Защо пръскаш розите?

Грей измърмори нещо за досадните насекоми, като постави ударението върху думата досаден.

— Мама казва, че свежите цветя в къщата са белег за добро възпитание и благороден произход. — Пауза. — Но аз не съм сигурна какво означава благороден произход. А ти?

Не последва никакъв отговор от страна на Грей. Най-накрая, изпълнена с възмущение, малката Кристин подпря ръце на кръста си и заяви:

— Наистина смятам, че се държиш като грубиян.

Обвинителният тон и драматичната ѝ поза привлякоха вниманието му. Той преустанови работата си, погледна детето и за пръв път забеляза, че то изглежда съвсем обикновено. С износените си, отрязани над коленете дънки и стара ризка можеше да бъде чия да е дъщеря. От друга страна, очите ѝ бяха всичко друго, но не и обикновени. Бяха сиви на цвят, почти сребристи и блестяха като че ли озарени от някакъв вътрешен плам — огънят на изгарящото я възмущение. Блясъкът обаче не можеше да прикрие наранените ѝ чувства. В съзнанието на Грей почти едновременно проблеснаха две мисли: че тя напълно основателно се чувстваше обидена и наранена — беше се отнесъл към нея като към досаден навлек — и че някой ден някой мъж щеше да се изгуби напълно в дълбините на тези сиви очи.

— Знаеш ли — каза ѝ той, — права си. Аз наистина бях груб.

— Защо?

— Предполагам, че просто не съм свикнал да си говоря с някого. — Отговорът му го изненада. Можеше да ѝ каже, че има работа. Можеше дори да заяви, че не е много уместно да разговаря с нея. И това щеше да е самата истина, макар че очевидно истината се криеше по-дълбоко в душата му. Истината бе, че затворен между четирите стени, които никога не му отговаряха, той почти бе престанал да говори. Ходеше на работа и на училище — слава богу, че се бе дипломирал през пролетта! — и нямаше време да се види дори с малкото си приятели.

— И защо така?

Той сви рамене.

— Работя много. Трудно е да се сприятелиш с някого, ако работиш по цял ден.

— Мери Алис ми е приятелка — обяви Кристин. — Непрекъснато си говорим. Часове наред.

— Това е хубаво.

Тя смени темата и попита:

— Как се казваш?

— Грей.

Тя се намръщи.

— Като цвета?^[1]

— Да.

— Не познавам друг човек, който да се казва Грей.

— Е, сега вече познаваш.

Тя се замисли за миг, а след това се усмихна.

— Да, сега вече познавам. — Наведе се, отчупи парче от тухления бордюр, запрати го високо във въздуха и попита: — Можеш ли да хвърляш финтови топки?

Въпросът ѝ свари Грей напълно неподготвен.

— Ами да, мисля, че мога.

— И Клеърборн може — той е брат ми, — но не желае да ме научи. — Лицето ѝ се сгърчи в изразителна физиономия, сякаш токущо бе доловила някаква противна миризма. — Той е истински подляр.

Макар че съвсем отскоро работеше в „Роузмийд“, Грей подозираше, че в този момент Кристин казва самата истина. Младият Клеърборн Лоуел, който вероятно бе само с няколко години по-голям от сестра си, но изглеждаше едър за възрастта си, бе овладял до съвършенство високомерната снизходителност, характерна за хората от семейството му. Пътеките им се бяха пресичали на няколко пъти и при всяка тяхна среща младият наследник на трона бе давал на Грей да разбере, че той е негов слуга и подчинен. Грей обаче бе доловил, че под високомерната си фасада младото момче се чувства много нещастно.

Сякаш за да потвърди догадките му, Кристин заяви:

— Той ми нареди да стоя далеч от теб. Каза ми, че ти произлизаш от низините и между теб и нас не може да има нищо общо. Че подобна връзка би била непристойна. — Тя изразително завъртя очи. — Каквото и да означава тази дума.

Грей чудесно разбираше значението на думата непристоен. И тя подчертаваше противопоставянето между аристокрация и простолудие. Думите на Клеърборн, изречени от сестра му, отразяваха действителното състояние на нещата, но Грей въпреки всичко се почувства наранен и обиден. Той и баща му се намираха на най-долните стъпала на социалната стълбица в Натчез, но преди смъртта си баща му бе успял да го научи на едно наистина ценно нещо — да работи упорито. И Грей бе готов да заложи всичките си пари, че това бе урок, който Клеърборн Лоуел нямаше никога да научи.

Думите на Клеърборн му припомниха категорично всички причини, поради които не би трябвало да разговаря с това дете. Когато я заговори отново, в гласа му се прокраднаха грубовати нотки.

— Е, струва ми се, че брат ти има право.

— И защо между теб и нас не може да има нищо общо?

— Защото хората като мен се хранят с малки момиченца като теб.

— Не, не е вярно.

— Напротив, вярно е. Всяка сутрин на закуска ям бекон с яйца, гарниран с две малки богати момиченца.

Кристин избухна в смях и, за своя огромна изненада, Грей установи, че смехът ѝ му доставя истинско удоволствие. Каза си, че това се дължи единствено на факта, че не бе свикнал хората около него да се смеят. Не би могъл да се похвали с много радостни и щастливи мигове през живота си. Странно, но удоволствието, което изпита, сякаш го подтикна да не се отказва от грубоватия тон.

— Е, ще ме научиш ли да хвърлям финтови топки?

— Глупости. Имам си достатъчно друга работа. — После додаде: — Щом брат ти не иска да те научи, помоли баща си.

— Той няма време да ме учи на каквото и да било. Нито пък мама. Ето защо ми купуват разни неща. Като Бъорогар. Смятат, че с подаръци ще ми се реваншират, загдето ме оставят постоянно сама. — Тя въздъхна и промълви с прозорливостта на човек, отдавна надраснал истинската си възраст. — Но подаръците, разбира се, никога не могат да го заместят.

Грей не отговори. Но не поради стремежа си да се държи грубо. Този път просто не знаеше какво да каже.

Тя побъбри още известно време, а след това се втурна нанякъде и изчезна от погледа му. Тишината, която се възцари след нея, му се стори неестествено потискаща.

През лятото жителите на южните щати са като пияни от силната и замайваща топлина. Всеки ден преживяват в нещо като притъпяваща сетивата омая, която преминава в дълга, малко по-хладна нощ, през която могат да се понаспят и да прогонят част от пиянството. Но ето че небето порозовява отново и започва поредният гуляй, който неизменно води до нова, знойна и жарка омая. Юни, замайващо топъл и дълъг, бавно се изниза, за да дойде юли. Грей работеше извънредно. Тялото му се къпеше в пот, косата му — той често привързваше носна кърпа през челото си, за да не пада потта в очите му — бе цялата мокра, дрехите — също. Но той бе доволен от усилията си. Градините на „Роузмийд“ изглеждаха прекрасно — факт, който даже Мерит Лоуел трябваше да признае в един от редките случаи, в които си беше у дома.

С всеки изминал ден Грей осъзнаваше все по-ясно, че Кристин имаше право — родителите ѝ никога не си бяха у дома. Мерит Лоуел прекарваше цялото си време в офиса или в пътувания, свързани с бизнеса му, а Адел Лоуел пърхаше наоколо като пеперуда, посещаваше благотворителните събития едно след друго, а вестникарите не пропускаха да отразят ни едно от тях, сякаш нямаше за какво друго да пишат. Подобно на родителите си, Клеърборн прекарваше малко време у дома и предпочиташе да се мотае с приятелчетата си из града. В резултат на което Кристин непрекъснато беше сама. Макар че нито веднъж не се опита да анализира сериозно чувствата си, Грей се възмущаваше от отношението им към Кристин. И поради други причини, чисто егоистични, негодуваше срещу отношението на семейство Лоуел към него самия. В началото бе смятал, че членовете на семейство Лоуел са почти свършени, на моменти дори бе възприемал Мерит Лоуел като истински баща и сега се дразнеше от факта, че те са твърде далеч от идеализираните му представи. С всичките пари, които притежаваха, и със семейството си, което бе цяло и непокътнато, те просто бяха длъжни да са щастливи.

Но Кристин не беше. Това бе повече от ясно. Тя постоянно се вреше тук и там, вършейки неща, които да запълнят донякъде

самотния ѝ живот. На практика живееше с Бърогар, а когато не беше с жребчето, се мотаеше край Грей в градината. Той посрещаше със смесени чувства факта, че тя търси компанията му. Изобщо не се съмняваше, че родителите ѝ не биха одобрили приятелството им, но пък кому биха попречили чак толкова безобидните им разговори. След като разбра, че Кристин участва в отбора по софтбол, Грей понякога я оставяше да го склони да ѝ подхвърли няколко финтови топки. Тя често се оплакваше от уроците по балет и пиано, които взимаше по настояване на родителите си, а те непрестанно я уверяваха, че един ден ще им бъде благодарна за това.

Но най-често Кристин бърбореше за Мери Алис. Приятелката ѝ постоянно ходеше на най-различни вълнуващи места с родителите си — спускаха се с лодки по буйни планински реки, спяха на открито, посещаваха Дисни уърлд. Освен това Мери Алис изобщо не ходеше нито на балет, нито на пиано. По всичко личеше, че Кристин силно завива на приятелката си. С течение на времето Грей започна да очаква с нетърпение посещенията на Кристин — нежния ѝ глас, необуздания смях, буйния ѝ характер, който се проявяваше в скандалните вицове, които му разказваше, в забравата, с която преследваше някоя пеперуда или пък скачаше на въже. И всичко това в рамките на пет минути. Фактът, че очаква посещенията ѝ, го тревожеше. Но не толкова, колкото подозренията, които започнаха да се зараждат в главата му.

— Мери Алис ще си има куче — обяви Кристин един ден през втората седмица от юли.

— Така ли? — попита Грей, докато режеше и подреждаше в една кошница розите, за които го бе помолила икономката.

— Аха. В началото майка ѝ заявила, че една внушителна и елегантна къща като тяхната не е място за някое миризливо старо куче — не и с всичките онези безценни антики, разпръснати навсякъде — но после променила решението си. Мери Алис е мнооого — думата стана почти трисрична — щастлива.

Прекалено трудните думи, които бе използвала — а Грей бе почти сигурен, че разпознава в казаното типичния стил на Адел Лоуел — го накара да застане нащрек.

— И какво куче ще си вземе? — попита той.

— Немска овчарка. Ще го нарече Чамп. Това име подходящо ли е за куче?

— Да, името е добро. — Той ѝ подаде кошницата и рече: — Ето, Зелено Фасулче, свърши нещо полезно.

— Не ме наричай Зелено Фасулче — възрази тя, но това си беше редовната ѝ реплика в играта с измислените имена, която непрекъснато играеха.

При нормални обстоятелства Грей щеше да ѝ измисли още няколко закачливи имена, срещу които тя щеше да възразява, докато най-накрая избухне в силен смях, но този път той само отрязва няколко бели рози с дълги дръжки, сложи ги в кошницата и небрежно попита:

— Какво още е намислила твоята Мери Алис? Освен кучето, разбира се?

— О, безброй неща.

— Например?

— Възнамерява например да ходи на излети и на кино, да пече курабийки и да отиде на Крайбрежието. Нейните родители я водят навсякъде. Защото я обичат тооолкова много.

По-късно, когато занесе цветята на Естер, Грей я попита с възможно най-нехайния тон:

— Кристин има ли приятелка, която се казва Мери Алис?

Икономката, която се бе привързала към Грей, както и той към нея, отвърна:

— Не мисля. Тя има няколко приятелки, които идват тук от време на време, но измежду тях няма Мери Алис. Защо питаш?

Отговорът на Естер изобщо не го изненада. Опита се да убеди сам себе си, че това не е чак толкова страшно, че откакто свят светува някои хлапета си измислят приятелчета, но въпреки това съзнаваше, че случаят с Кристин е по-различен. Мери Алис беше не само приятелче на едно самотно момиченце. Тя беше самата Кристин, една Кристин, заобиколена от любящи родители, които ѝ дават частица от себе си и от скъпоценното си време. Тя беше споделила фантазиите си с него и той почувства, че за него е въпрос на чест да опази тайната ѝ от околните.

— Предполагам, че не съм запомнил името както трябва — отвърна Грей и повече не повдигна този въпрос.

Два дни по-късно Кристин, останала без дъх, дотича при него.

— Ей, Бързонога Принцесо, не бързай толкова.

— Аз... ще... хвърлям... по време на мача... събота — избърбори тя, като от вълнение едва успяваше да произнесе думите. Като връх на всичко дори не се бе опитала да възрази срещу името, с което, я бе нарекъл.

— Така ли?

Тя кимна.

— Това е нашият... последен мач. За шампионата. А мама... и татко... ще присъстват.

— Наистина ли? — възкликна Грей, който искрено вярваше, че това е поредната ѝ фантазия. Когато обаче попита икономката, с изненада установи, че този път Кристин му бе казала истината. Родителите ѝ наистина смятали да отидат на мача. Той обаче не можеше да си представи как ще намерят по малко свободно време в препълнените си графици, за да посетят едно толкова маловажно събитие. В представите си виждаше двамата родители, които нетърпеливо броят изминалите минути — майката изпод широката периферия на шапката, която предпазваше бялото ѝ като порцелан лице от слънчевите лъчи; бащата, изпълнен със страхове, че в този момент пропуска някоя съдбоносна сделка. И, освен ако не се заблуждаваше, Естер също не можеше да си ги представи на игрището.

В края на краищата той и Естер се оказаха прави. Двамата Лоуел не можаха да вместят мача в натоварените си графици. Когато узна, че са заминали за Ню Йорк в самия ден на срещата — някакво делово пътуване, което просто не търпяло отлагане — Грей тръгна да потърси Кристин. Намери я в конюшнията. Галеше челото на Бърогар и му нашепваше нежни слова. Отнесе се с пренебрежение към промяната в плановете. Държа се хладнокръвно — прекалено хладнокръвно за едно дванадесетгодишно дете. Грей знаеше, че безразличието ѝ е престорено. Скоро брадичката ѝ се разтрепери, а очите ѝ плувнаха в сълзи. Раменцата ѝ потрепериха. Дишането ѝ се накъса. И сълзите потекоха по лицето ѝ. Тя седна на уханното сено и заплака тихичко — никакви ридания и истерични пристъпи. Сълзите бяха по-скоро пречистващо изливане на ранените ѝ чувства. Грей не знаеше какво да направи, макар да чувстваше, че тя си е заслужила правото да поплаче. Най-накрая просто се отпусна до нея, покри ръката ѝ със своята — малката ѝ ръчичка се изгуби под огромната му длан — и се

загледа в сълзите, които капеха по кожата на ръката му. След време плачът премина в хълцане, после и то заглъхна и се възцари тишина.

— Те не са ми истински родители — изведнъж заяви тя. Съобщението бе направено с толкова спокоен и делови глас, че Грей почти ѝ повярва. Особено пък като имаше предвид, че тя е толкова различна от останалите членове на семейството ѝ — по външен вид, по маниери, по начин на държание.

— Предполагах го — отвърна той, вложил в думите си цялата искреност, която се изискваше в случая.

— Истинската ми майка е красива циганка. Носи огромни златни обеци и танцува на лунна светлина. Продала ме е за един милион долара.

— Това са много пари.

— Зная, но тя вече съжалява, че го е направила. — Пауза. — Един ден ще се върне да ме потърси. И когато го направи, аз ще тръгна с нея.

С това изявление, изречено със силна вътрешна убеденост, Кристин се разведе с родителите си. От този ден нататък започна да нарича и двамата по име.

Някаква могъща сила, която не можеше да бъде пренебрегната или победена, привлече Грей към игрището за софтбоул през този ден. По навик седна сам, далеч от всички останали зрители, които в по-голямата си част бяха развълнувани родители. Кристин стоеше на поста на питчъра — висока, горда, непокорна. Всяко нейно хвърляне беше съвършено, безпогрешно — сякаш бе твърдо решена да накара родителите си да съжаляват, че са пропуснали тези вълнуващи мигове. Съотборниците ѝ заедно със зрителите започнаха да скандират името ѝ. Кристин! Кристин! Увлечен от останалите, Грей също стана прав и започна да вика името ѝ. Не знаеше дали стана случайно, или тя разпозна гласа му измежду многото други — той предпочиташе второто, макар че се чувстваше неловко от самия себе си — но Кристин се обърна към трибуните и го потърси с поглед. Грей с цялото си сърце почувства мига, в който го откри. Погледите им се срещнаха и Грей разбра, че между тях се заражда връзка — силна, здрава, ненарушима. Той дискретно вдигна палци, за да ѝ пожелае успех. Тя дискретно кимна, за да му благодари. После отново насочи цялото си внимание към играта. В края на мача — отборът на Кристин спечели

шампионата най-вече благодарение на нея — Грей тихичко се измъкна от игрището и се върна в смълчаната и ужасно самотна колиба, която наричаше свой дом.

Грей бе запазил тайната ѝ по отношение на Мери Алис, но от този ден нататък общите им тайни се увеличиха с още една. Доверието помежду им придаваше интимна святост и неприкосновеност на отношенията им. Кристин като че ли разбираше, че ако близките ѝ научат за присъствието му на мача, те може и да не изтълкуват правилно мотивите му да отиде на стадиона. В края на краищата тя и Грей живееха в два напълно противоположни свята. Но Грей знаеше още нещо, което младата Кристин все още не осъзнаваше. Той чудесно разбираше, че отношенията им ще предизвикат много възражения и недоволни коментари и заради разликата във възрастта им. Той в края на краищата беше с пет години по-голям от нея. Беше почти мъж, докато тя бе невинно момиченце, едва застанало на прага на юношеството. И въпреки това чувствата, които изпитваше към нея, бяха чисти и благочестиви. По начин, който дори самият той не успяваше да проумее напълно, тя бе успяла да замести семейството, което бе изгубил, а дълбоко в душата и сърцето си Кристин започна да го възприема като заместник на семейството, от което се бе отрекла.

Циганката, истинската майка на Кристин, така и не се появи, макар че Кристин твърдо вярваше, че това един ден все пак ще стане. Беше си измислила цял куп причини, поради които тази въображаема жена, този образец за всеотдайна и любяща майка — нищо, че навремето бе продала дъщеря си — все още не бе дошла, за да предяви претенции над детето си. Една от причините бе, че майка ѝ е била възпрепятствана от природните бедствия, случили се някъде по света — ураган, наводнение, пожар, земетресение. След това идваха версиите, че циганката работи за правителството и не може да се откъсне от задълженията си, че е изпаднала в амнезия — временна, естествено, защото иначе как би могла да се върне за Кристин? С възрастта Кристин ставаше все по-смела и във фантазиите започнаха да се прокрадват предположения, че майка ѝ може да се е разболяла, може дори да е умряла от угризения на съвестта заради дъщерята, която бе изоставила.

Някъде около четиринадесетата си година Кристин се отказа от циганското си потекло, за да се посвети на друга фантазия — много по-близка до дома ѝ. Поради причина, която така и не пожела да изясни, Кристин изведнъж реши, че икономката е истинската ѝ майка, макар че никога не си направи труда да обясни защо жената, която бе изоставила детето си, впоследствие се е върнала да работи в същата къща при същото семейство. Но нали именно в това се криеше красотата на фантазиите. Не беше задължително да се подчиняват на логиката, не се нуждаеха от разумни обяснения. Според Грей този избор на майка беше далеч по-подходящ, защото, ако трябваше да бъде максимално честен, той също, макар и вече почти на деветнадесет години, бе започнал да възприема Естер като майка. Тя винаги бе готова да го изслуша и да му даде съвет. Беше привързана към него и макар че лоялността не ѝ позволяваше да го каже открито, не одобряваше начина, по който бяха отгледани децата на семейство Лоуел и най-вече Кристин.

Във фантазиите си Кристин нито веднъж не се опита да си измисли баща. Грей се чудеше дали самият той не изпълняваше ролята на баща... поне до известна степен. Тя наистина се обръщаше към него за съвет и високо ценеше похвалите му. При него тичаше с радостите и скърбите си. В много отношения Грей наистина изпитваше бащинска загриженост към нея. Гордееше се с постиженията ѝ, чувстваше се длъжен да я закриля както физически, така и емоционално. Може би дори я смяташе за част от себе си, защото тя споделяше с него живота си, така, както не го правеше с никой друг. Твърдо решена да съхрани тяхната тайна връзка, Кристин внимателно обмисляше посещенията си, което означаваше, че идваше при него в градината само когато родителите ѝ не си бяха у дома. Но тъй като те и двамата постоянно пътуваха насам-натам, посещенията ѝ всъщност бяха доста чести. През всичките тези години тя изразяваше чувствата си — болка и щастие, радост и тъга — с искреност и откритост, заради които Грей ѝ се възхищаваше от сърце.

Тяхната здрава връзка, дълбокото им приятелство щеше да продължи до лятото на шестнадесетата годишнина на Кристин.

По-рано през същата година Грей навърши двадесет и една години и остана леко разочарован, когато установи, че сега, когато законно вече беше мъж, не се чувстваше кой знае колко по-различно. Каза си, че това сигурно е така, защото от доста години насам се трудеше по мъжки и носеше на плещите си цялата отговорност за живота си. Все още работеше в „Роузмийд“ и макар вече да не хранеше никакви илюзии по отношение на Мерит Лоуел, продължаваше да се стреми към похвалите му. Мерит Лоуел беше богат и влиятелен човек, а влиятелните хора притежаваха способността да карат останалите да се стремят да им угодят. Що се отнася до Клеърборн Лоуел, никой по никакъв начин не би могъл да му угоди и затова Грей се стараше да стои възможно най-далеч от него.

Въпреки дългия си работен ден с годините Грей все пак бе успял да си осигури и някои развлечения. От време на време излизаше с момичета, но отношенията му с тях биваха попарвани още в зародиш и нито една от връзките не можа да прерасне в нещо по-сериозно и истинско. А той не съжали нито веднъж. Работеше, спеше, работеше и спеше отново и с това до голяма степен се изчерпваше целият му живот.

През това лято Мили Ренато, сервитьорка в местната закувалня, в която Грей се отбиваше от време на време, за да вечеря — специалитетът на заведението струваше долар и деветдесет и девет цента и включваше пай с праскови, царевичен хляб с масло и чай с лед — започна да проявява интерес към него. Бавеше се повече от необходимото край масата му, даваше му допълнително десерт, дори започна да задава въпроси за работата му и за богаташкото и елегантно име „Роузмийд“. Грей я харесваше, най-вече защото беше от неговата черга и изобщо не се превземаше. Макар да не беше зашеметяваща красавица, Мили имаше големи като на кошута кафяви очи и най-тънката талийка, която човек би могъл да си представи. Усмиваше се често, усмивката ѝ беше приятна и искрена. Една вечер неочаквано го покани да излязат заедно. Той прие.

През следващия месец се срещаша редовно. Обикновено си купуваха пица и бира и се прибираха в малкия ѝ апартамент, където слушаха музика и разговаряха. На деветнадесет години Мили бе завършила гимназия и сега работеше, за да се издържа, докато учеше в училище за секретарки. Беше пълна с планове за бъдещето. От друга

страна, за Грей бъдещето се простираше само до предстоящия ден в „Роузмийд“. И не знаеше дали това е добре, или зле.

За разлика от него Мили още от първия ден чудесно знаеше в какво посока би искала да се развият отношенията им. Като начало искаше да преспи с него. Не че му го каза направо, но един мъж винаги ги усещаше тези неща. Когато целувките бяха твърде страстни, а очите се замъгляваха от желание, всеки мъж би могъл да направи каквото си пожелае с жената, която прегръща. През годините бе преспал с няколко такива момичета. Но Грей не пожела да вкара Мили Ренато в леглото си, просто защото държеше на нея. Вярваше, че тя заслужава повече от една кратка свалка и макар че копнееше да срещне жена, в която да се влюби — беше се уморил да живее сам — Грей чудесно съзнаваше, че Мили не е тази жена. Той просто не я обичаше. Не и по начина, по който разбираше значението на думата *обичам*.

И тогава дойде онзи летен ден. Слънчевите лъчи изгаряха меднокафявата кожа на гърба му — беше толкова потъмнял, че не би се учудил, ако кожата му започнеше да се лющи слой по слой. Дрехите му бяха подгизнали от пот, капки пот се стичаха от кърпата, привързана през челото му, и оставяха кални следи по напрашеното му лице. Беше жаден. Невероятно жаден. Прекарал бе по-голямата част от деня в оранжерията — кошмарно преживяване в един толкова горещ и ужасно влажен ден. Оставаше му само да избере розите, които Адел „Роузмийд“ бе заръчала за малкото тържество, което организираше вечерта в „Роузмийд“. Третото за тази седмица.

— Вониш.

Толкова бързаше да напълни кошницата с рози, да привърши със задълженията си за деня и да изпие една студена бира, че изобщо не бе забелязал приближаването на Кристин. Вдигна поглед към нея и избърса мокрото си лице с опакото на ръката, в която стискаше градинарските ножици.

— Ей, Изтънчена принцесо, това да не е някоя от интелгентните думи, на които ви учат в префърцуненото ви училище?

Кристин се разсмя — смях, който бе започнал да обича през годините. Всеки път, когато я чуеше да се смее, усещаше, че е жив и че животът е хубав и приятен. Подаде ѝ кошницата, както бе правил

много пъти през годините по време на безмълвното им общуване, с което толкова бяха свикнали. Започна мълчаливо да се мести от един храст на друг, избираше най-красивите рози, режеше ги и ги подаваше на Кристин. Тя стоеше до него, нанизала дръжката на кошницата на ръката си, поемаше всяка роза, като внимаваше да не се убоде, и я поставяше редом с другите. От време на време се навеждаше да помирише най-уханните цветове.

— Е, как вървят нещата в голямата къща? — попита Грей.

— Както обикновено. Мерит се кани да погълне някакъв нищо неподозиращ конгломерат, Клеърборн и приятелчетата му щурейт, а Адел тормози фризьорката с прическата си за довечера. — Тя протегна ръка и пое още две рози — едната златистожълта, а другата — с кадифеномеки розови листенца. После додаде: — Всъщност Адел като че ли среща малки затруднения. — Кристин се ухили и заядливо подхвърли: — Видя ли! В нашето префърцунено училище все пак научаваме по някоя интелигентна дума.

Грей така и не можа да свикне напълно с навика на Кристин да нарича родителите си по име, не можа да преодолее тъгата и мъката, навяващи от това неестествено поведение, но нито веднъж не оспори решението ѝ.

— Радвам се да чуя, че спечелените с толкова пот пари на баща ти не отиват на вятъра — отвърна Грей в същия дух, а после попита: — И какви са затрудненията на майка ти?

— Ами... — Кристин заговори с тон, който предполагаше, че отговорът ще е по-дългичък. — Изглежда, че семейството, в чиято чест е тържеството — господин и госпожа Джановиц, Лео и Стела — току-що се е преместило да живее тук от Савана. Господинът натрупал цяло състояние от търговия с недвижими имоти, но се наложило да укроти малко топката поради здравословни причини. Нещо не е на ред със сърцето му, струва ми се. Та Адел се притеснява, че те може би имат повече пари от нас.

— Мили боже! — с престорена сериозност възкликна Грей.

Кристин се изсмя.

— Ти очевидно не разбираш сериозността на положението. От доста време насам Адел е неоспоримата кралица в града. И никак не би искала да отстъпи мястото си на тази Стела.

— И кое я кара да смята, че те може би имат повече пари?

— Лео Джановиц продал няколко търговски обекта в Савана на немислимо безбожна цена.

— Мръсник! — възкликна отново Грей и подаде на Кристин друга роза.

Тя веднага избухна в смях. В ушите на Грей той прозвуча като приказно красива песен.

— Казах на Адел, че няма да е никак трудно да разбере дали имат повече пари — продължи Кристин. — Казах й, че единственото, което трябва да направи, е да дръпне Стела Джановиц настрана и да я попита... при което Адел заяви, че се държа нагло и безочливо.

— Охо, още две интелигентни думи.

— Нали ти казах вече, че учителите ни си разбират от работата. — Последва мълчание. Внимателните ръце на Грей отрязаха още няколко рози. Най-накрая Кристин заяви: — Смятам да живея бедно като порасна.

— Не ти го препоръчвам.

— И защо? Ти си щастлив.

Грей си спомни как преди години бе вярвал, че членовете на семейство Лоуел са най-щастливите хора на земята. Скоро обаче бе установил, че това не отговаря на истината. За разлика от тях той водеше скромен и простицьк живот, изпитваше радост от работата си и беше доволен, че има покрив над главата си и храна на масата си. През годините дори бе успял да направи някои подобрения в старата къща, в която бяха живели с баща му. Нищо съществено — нови стъкла на прозорците, линолеум и малко прясна боя, която да заличи следите на времето. Макар че от време на време му хрумваше да се изнесе оттам, така и не го бе направил. Най-вече защото къщата бе пълна с твърде много спомени. Добри спомени. За смеха на баща му например. За неясна приспивна песничка.

— Да, аз съм щастлив — най-сетне отвърна Грей. — Но ти се заблуждаваш. Щастието не зависи от парите или тяхната липса.

— Аз ще рискувам. И ще живея бедно. — Веднага след това заяви: — Лео и Стела имат дъщеря, която е на моята възраст. Ники. През есента ще ходим заедно на училище.

— Това е добре — кимна Грей, като си мислеше, че Кристин има нужда от приятелка. Тя все още прекарваше твърде много време сама, а когато не беше сама, беше или с него, или с Бъорогар. Грей се

безпокоеше от мисълта, че тя като че ли не проявяваше никакъв интерес към момчетата. Постоянно му повтаряше, че нейните връстници са абсолютни мухльовци. Не че той беше наясно какво точно означава това.

— И тя ще дойде тази вечер.

— Чудесно. Двете ще можете да се позабавлявате заедно. — Подаде ѝ друга роза — този път бледолилава на цвят, която излъчваше най-омайния аромат в градината.

— Надявам се, че няма да се окаже някоя мухла — заяви тя, протегна ръка към розата и додаде: — Дано не се окаже с дебели като лупи очила и със скоби на зъбите... По дяволите!

Грей се обърна към нея. Розата лежеше в краката ѝ, а тя напрегнато разглеждаше показалеца на дясната си ръка.

— Убодох се на един трън. Струва ми се, че част от него остана в пръста ми.

— За бога, Кристин! Предупредих те да внимаваш с тръните.

— Ей, нищо страшно не е станало. Ей сега ще го извадя.

Но даже и след няколко опита не можа, макар че част от трънчето стърчеше над кожата ѝ.

— Дай на мен — обади се Грей и невинно протегна ръка към нея. През следващите няколко секунди обаче тази непорочна невинност загина бързо и безславно.

Той разгледа пръста ѝ, докосна го с палец — Кристин премигна — и установи, че трънчето наистина стърчи нагоре. И той като нея се опита да го измъкне с нокти, но усилията му останаха също толкова безрезултатни. И после, сякаш това беше най-естественото нещо на света, той поднесе пръста ѝ към устните си. Всмукна, а после внимателно го опипа със зъби. Веднъж. Два пъти. Кожата ѝ имаше сладко-солен вкус. Странен, необясним контраст. Всмукна отново с устни и този път успя да извади трънчето. Изплю го и вдигна поглед. И тогава се случи. По-късно неведнъж щеше да размишлява върху този миг и да се удивлява на бързината, ненадейността и силата, с които един мъж можеше да бъде поставен на колене. В един момент животът му беше простиък и подреден, в следващия — обхванат от неописуем смут и хаос.

Вината можеше да се търси на много места: в слънчевите лъчи, които огряваха буйната ѝ като на циганка коса, която, погалена от

ласката им, блестеше като изпъстрено с диаманти черно кадифе; в топлината, зачервила бузите ѝ, обсипала веждите ѝ със ситни капчици пот; в замъглените ѝ, почти прозрачни, сиви очи. И кога се бе превърнала в такава красавица? И защо не го бе забелязал преди? Нима до такава степен бе свикнал да я възприема като дете, че бе останал сляп за настъпилата промяна?

Каквато и да бе причината, тялото му се разтърси от желание — силно, неподправено и абсолютно неуместно. Почувства, че се задушаваше, сгорещеното му и замаяно тяло закопня за нещо, което един двадесет и една годишен мъж не би трябвало да иска от едно шестнадесетгодишно дете-жена. Това го смути и обърка. Нима това наистина се случваше? За част от секундата зърна същото объркване, същата страст и в очите на Кристин. В следващия миг обаче осъзна грешката си. Не, не виждаше объркване и страст. А чист, неподправен страх. Кристин издърпа ръката си с бързината на човек, който току-що е бил ухапан от отровна змия. В същото време направи крачка назад. После още една. Изпусна кошницата и разпиля розите в краката си. Обърна се и побягна към къщата.

— Кристин! — извика след нея той, но тя продължи да тича и да се отдалечава от него. Зад нея остана само сладкото ухание на рози.

Той се почувства като най-долната форма на живот, пръквала се някога на този свят. По дяволите, беше пълен боклук! Та Кристин все още дори не бе навършила пълнолетие. Но прегрешението му далеч надхвърляше ограниченията на закона. Той бе предал приятелството, доверието ѝ, измамил бе чувствата на единствения човек, когото възприемаше като свое семейство. Мили боже, та тя му беше като сестра! А той ѝ беше като брат! Задявките му я караха да се смее, изслушваше я, когато никой друг не проявяваше интерес към нея, предпазваше я, доколкото можеше от разочарованията и скърбите, които животът ѝ поднасяше. А кой щеше да я пази от него самия? Призля му само при мисълта, че тя вече се страхуваше от него.

Вечерта Грей изпи твърде много бири с вечерята си. След това вкара Мили в леглото си с надеждата, че тя ще успее да облекчи срама му, да измести образа на детето жена с катраненочерната коса. Надеждите му останаха напразни. Накрая се закле, че ще поговори с Кристин, ще я помоли да се върнат към предишните си отношения. Но така и не успя да го стори, защото тя никога повече не дойде да го види

в градината. Щяха да минат шест дълги и много самотни години, преди отново да заговорят за случилото се през онзи ден. Шест дълги и много самотни години щяха да изминат, преди Грей да разбере причината за страха ѝ.

---

[1] В превод името означава сив (за цвят). — Б.пр. ↑

8.

В момента, в който Грей седеше, потънал в спомени за миналото, Ники Джановиц пъкна ключа в ключалката на входната врата на малката си къщичка. Веднага щом влезе, запали осветлението и бе посрещната от потискащата тишина, която сякаш я притискаше всеки път, когато се прибереше у дома. Нейната празнота и безжизненост я обгърна като враждебно, негостоприемно море. Ники тръгна към спалнята си.

Беше взела съвсем малко мебели, свързани с предишния ѝ живот — едно канапе, фотьойл и лампа за всекидневната, маса с четири стола за кухнята (къщичката бе предварително снабдена с малка готварска печка и хладилник), легло, тоалетна масичка и нощно шкафче за спалнята.

Без изобщо да погледне към леглото, тя прекоси спалнята и се насочи към свързаната с нея баня. Приблужи се към огледалото на аптечката, вгледа се в овехтялата му повърхност само за да потвърди онова, което вече знаеше. Изглеждаше неописуемо уморена и износена. Косата ѝ, подстригана на бретон, отчаяно се нуждаеше от сресване, а очите я боляха от контактните лещи, които носеше непрекъснато от много часове насам. Ники свали лещите и ги замени с чифт очила с позлатени рамки, които изглеждаха твърде бабешки за нейните тридесет и една години. По дяволите, тя не само изглеждаше така. Чувстваше се стара!

Тя и Рон бяха прекарвали годините, през които бяха женени, в кавги, които започнаха едва ли не в момента, в който размениха брачните си обети. Двамата бяха класическо потвърждение на максимата за привличащите се противоположности, но между тях не възникна нищо повече, което да скрепи и задържи брака им. Той обичаше живота сред природата, беше спортист и ловец, а тя се гнусеше от всяка дейност, която изискваше отчитането на определен брой точки или хубавичко изпотпяване. Освен това изобщо не проумяваше защо трябва да се убиват невинни животинки. Той беше

екстрове́рт, който се нуждаеше от вниманието и компанията на околните, докато тя предпочиташе тихите вечери, които прекарваха само двамата. Спореха за пари (той харчеше твърде много), за разрастване на семейството им (той смяташе, че всички, които искат да създадат деца в този толкова порочен свят, трябва да са полудели), за какво ли още не. Тя бе тази, която подаде молба за развод, и пак тя, колкото и странно да изглеждаше това, се приспособяваше по-трудно към самотата. Колкото и несполучлив да беше бракът им, в живота ѝ поне имаше още един човек. Колкото и противни да бяха постоянните им спорове, те поне запълваха тази кънтяща тишина.

Почувствала се едва ли не опетнена от проваления си брак, Ники бързо се съблече и застана под топлия душ. Няколко минути по-късно, привързала една хавлия малко над гърдите си, тя се върна в спалнята и се насочи право към гардероба. Възнамеряваше да се облече набързо и да се върне обратно в „Роузмийд“. Щеше... Очите ѝ се спряха на огледалото и тогава го видя.

Беше се излегнал на леглото ѝ в цял ръст. Двете му ръце лежах под главата, краката му бяха кръстосани в глезените. Беше висок и строен, имаше телосложение каквото почти всички жени харесваха. Както и тъмната му, дълга до раменете коса. Повече от всичко обаче жените харесваха излъчването му — опасно и мистериозно. Беше се появил в Натчез преди шест месеца уж по работа, но така и нито веднъж не обясни подробно с какво се занимава. Пътуваше много, но винаги се връщаше в малкия си апартамент в града, който бе взел под наем. Ники вече не беше толкова сигурна, че наистина е дошъл в Натчез по работа. Приличаше ѝ на човек, който преследва всяка открива се пред него възможност. Тя обаче изобщо не се съмняваше, че този мъж е опасен, просто защото той очевидно не правеше разлика между добро и зло. Значение за него имаше само онова, което искаше и желаше.

Ники се обърна, очите ѝ срещнаха неговите и тя потръпна от страховитите пламъчета, които проблясваха в дълбините им. Пред нея стоеше мъж, който умело прикриваше страстите си, пазеше ги заровени дълбоко в душата си.

— Значи така, сега вече можем да прибавим и влизането с взлом към дългия списък на пороците ти?

— А, скъпа, колко си студена! — Той стана от леглото и се приближи до нея. Подпря брадичката ѝ с палец, вдигна главата ѝ нагоре и бавно я целуна по устните. За разлика от пламтящите му очи, устните му бяха студени като на мъртвец.

Целувката му изобщо не я развълнува, макар да беше повече от сигурна, че Джейкъб Парди изобщо не би ѝ повярвал. Истината бе, че даже и по времето, когато бяха любовници, той не успяваше да я развълнувана. Ники го използваше само за да запълни нейните дълги и прекалено самотни нощи.

— Задната врата — подхвърли той. — Отворих я само за десет секунди.

— Поздравления — саркастично възкликна Ники и попита: — Какво искаш, Джейкъб?

— От думите ти навява студ, Ники.

Не, студ навяваше всеки път, когато тя си помислеше за този мъж. Беше започнал да я плаши. Беше го помолила да престане да идва в дома ѝ, но той обикновено правеше каквото си иска и се появяваше когато най-малко го очаква.

— Какво искаш? — повтори тя.

— Наминах просто за да се сбoguвам с теб.

Ники не смееше да повярва на ушите си и на добрия си късмет.

— Къде отиваш?

— Да завоювам нови територии.

Неопределеният му отговор я устройваше чудесно. Ако питаше нея, спокойно можеше да поеме и към ада.

— Кога тръгваш?

Джейкъб повдигна кокалестите си рамене.

— След няколко дни. Все още не зная със сигурност. — Той се ухили. — Е, ще ти липсвам ли?

— Разбира се.

— Двамата се позабавлявахме добре, а?

— Да, точно така.

— Стига, сладурче. Говориш така, сякаш не ме харесваш — съблазнително промърмори той и докосна с пръст кърпата, завързана точно над гърдите ѝ. Тя се развърза и се свлече на пода, разкривайки голото ѝ тяло. Той прокара ръка между гърдите ѝ и я насочи надолу

към русите къдрави косъмчета на венериния ѝ хълм. — А преди ме харесваше. И това ти харесваше. Помниш ли?

Тя наистина си спомняше и не можеше да си обясни как изобщо е могла да понася докосването му. Грубото му докосване, суровите ласки. Но пък, от друга страна, предполагаше, че именно грубостта и недодялаността му я бяха привлекли навремето. Противно на всяка логика, дълбоко в душата си Ники се винеше за проваления си брак, за неспособността си да реализира мечтата си да създаде истинско семейство. Господ ѝ е свидетел, че собствената ѝ майка ѝ бе повтаряла неведнъж, че винаги жената е тази, която трябва да отстъпва в съпругеския живот.

Ники възпря ръката му някъде по средата на корема си и каза само:

— Не.

Джейкъб сви рамене сякаш от отказа си губеше единствено тя.

— Няма ли поне да ме целунеш за довиждане и да ми пожелаеш късмет?

— Не — повтори тя, вдигна кърпата и отново я уви около тялото си.

— Е, предполагам, че не ми остава нищо друго, освен да се разкарам от тука. — Той се запъти към вратата на спалнята. — Ще се видим в някой друг живот, сладурче.

Не, и ако това зависи от мен, помисли си Ники, заслушана в отдалечаващите се стъпки. След тях отново се възцари тишина. Ники изпита огромно облекчение. Приблужи се до гардероба и извади чифт черни панталони и черна блуза. После се наведе да си вземе бельо. Мисълта ѝ хрумна в момента, в който взе в ръка дантелените дрешки. Джейкъб изобщо не я бе попитал за „Роузмийд“. Като се имат предвид клюките, които се разпространяваха из града, клюки, които той неминуемо бе чул, мълчанието му по въпроса ѝ се стори повече от странно. В миналото Джейкъб винаги бе проявявал необичаен интерес към „Роузмийд“, но пък това си беше в реда на нещата, защото всички в Натчез завистливо следяха какво става в голямото имение. Той като че ли... Мисълта беше толкова абсурдна, че Ники побърза да я прогони от съзнанието си. Или поне се опита. Но мисълта непрестанно се връщаше в главата ѝ. Отново и отново. Докато стана невъзможно да не ѝ обръща внимание. Може би Джейкъб не се бе поинтересувал какво

става в „Роузмийд“ по простата причина, че вече знае всичко? Затова ли бързаше да напусне града? С два милиона долара би могъл да завоева много нови територии.

Нима сериозно вярваше в това? Не, не, разбира се.

Въпреки това Ники не можеше да отрече факта, че Джейкъб Парди беше опасен човек и винаги бе проявявал нездрав интерес към „Роузмийд“.

Макар че местният вестник „Дъ Натчез демократ“ нито веднъж не обяви направо, че Аманда Джаксън е била отвлечена — а и как би могъл да го стори без съответното потвърждение — по страниците му се появиха доста намеци и спекулации по въпроса. Доказвайки силата на загатната, пък дори и неотпечатана новина, телефоните в „Роузмийд“ зазвъняха още на зазоряване — веднага след като вестниците се появиха по моравите, автомобилните алеи и кухненските маси на гражданите на Натчез.

Първоначално Кристин бе инструктирана да отговаря на всички, че е станала някаква грешка, че Аманда се намира в безопасност в собствения си дом. Скоро стана ясно, че наистина има грешка, но тя е била допусната от онези, които наредиха на Кристин да отрича обвиненията. Обажданията валяха едно след друго и всеки път Кристин трябваше да отрича, че отвлечането е реален факт. По средата на сутринта стана очевидно, че човекът, отвлечъл Аманда, просто не би могъл да се свърже с тях по телефона. Нещо трябваше да се направи.

Агент Карели предложи да се свика пресконференция, отказвайки се по този начин от предишната политика на пълно мълчание по въпроса. Кристин веднага се съгласи. Тя искаше — беше настоявала за това от самото начало — да ѝ се даде възможност да отправи апел към хората, отговорни за отвлечането на дъщеря ѝ. Предвид деликатната ситуация агент Карели тактично предложи Кристин и Пейтън да се появят заедно на пресконференцията. Грей веднага осъзна, че предложението е повече от разумно, но въпреки това изпита силна болка.

— Може ли да поговоря с вас? — попита го Пейтън.

Само няколко минути след като агент Карели направи предложението си.

Грей изгледа мъжа, застанал пред него. Безупречно облечен, гладко избръснат, идеално сресан. В пълен контраст с него, Грей приличаше на парцалива дрипа, която даже и кучетата биха подминали по пътя си. Мръсните му дънки бяха омачкани от безсънната и неспокойна нощ, а косата му не бе виждала гребен от доста време насам. Лицето му вече бе обрасло с гъста четина. Външният му вид беше такъв, че никой нормален човек не би искал да си има вземане-даване с него. Отговорът му беше съвсем простиച്ък.

— Да.

Ръката на Пейтън, украсена със скъп часовник „Ролекс“, посочи към вратата.

— Може би навън ще можем да поговорим по-спокойно.

Това беше по-скоро изявление, отколкото въпрос, подкрепено от факта, че Пейтън Джаксън тръгна към вратата без дори да изчака отговора на Грей, изпълнен със сигурност, че той непременно ще го последва. Щом отвори вратата, Пейтън отстъпи встрани и пропусна Грей пред себе си. Яркото слънце, което грееше навън, накара Грей да си помисли за доматиите на Аманда.

Пейтън заговори без нито за миг да отклони поглед от искрящата морава, ширнала се пред очите им.

— В момента искам твърде много неща. Аманда да не беше отвличана. Никога да не бях научавал, че не съм истинският ѝ баща. — Той се поколеба за миг, сякаш търсеше най-точните думи. — Зная, или поне мога да си представя, колко безочливо и дръзко ви се струва предложението на агент Карели. Става дума за пресконференция, по време на която аз да се представя като баща на Аманда. Макар че, естествено, само няколко души ще знаят, че се преструвам на такъв.

В този момент Пейтън Джаксън го погледна с най-сините очи, които Грей бе виждал някога. Огромни и блестящи, те излъчваха красота, която сякаш принадлежеше на някакъв друг, по-съвършен свят.

— Ще ми позволите ли само още веднъж да се представя като неин баща?

През цялото време Грей се бе питал каква ли е истинската цел на този разговор. И ето че изведнъж той пое в най-неочаквана посока.

Грей се намръщи.

— Не знаех, че изобщо имам някакъв избор.

— Всъщност имате. Кристин ми даде да разбере, че няма да се съгласи с присъствието ми до нея, в случай че вие не дадете изричното си съгласие.

— Така ли? — възкликна Грей просто защото не знаеше какво друго да каже. Беше забелязал, че Кристин разговаря със съпруга си и с агент Карели, но и през ум не му бе минало, че би могла да постави такова условие.

— Да — кимна Пейтън и побърза да добави: — Умолявам ви. Моля ви, не бихме ли могли да забравим проблема с бащинството на Аманда до момента, в който успеем да си я върнем жива и здрава при нас?

Предложението, повторено отново, му причини същата болка, но Грей не можеше да отрече, че в него има логика и здрав разум, и затова каза само:

— Да.

— Благодаря ви. Много ви благодаря — отвърна Пейтън.

С мисълта, че Пейтън се бе възползвал хитро от едно решение, което той просто нямаше как да не вземе, Грей се обърна към вратата и понечи да влезе в къщата.

— Може ли да ви отнема само още минутка? — попита Пейтън.

Грей се завъртя на пета и се вгледа в мъжа, застанал точно пред него. Пейтън Джаксън сякаш изпитваше неудобство — факт, потвърден от колебливото му държание. Най-накрая заговори отново.

— Кристин ми заяви недвусмислено, че възнамерява да каже на Аманда, че вие сте истинският ѝ баща. Държа да си призная, че помолих Кристин да не го прави. Стигнах дори дотам, че да предположа, че срещу значителна сума пари бихме могли да ви убедим да напуснете живота на Аманда, без да го усложнявате с ненужни признания. Кристин веднага възрази, че вие не сте човек, който може да бъде купен. Дали това е така, или не — а аз съм по-скоро склонен да вярвам, че Кристин има право, предположението ми беше — той се замисли, опитвайки се да избере най-точната дума, като се спря на една, типична за аристократите от Юга — непочтено. Единственото ми оправдание е, че става дума за предложение, направено от един много отчаян човек.

В гласа на Пейтън Джаксън изобщо не се долавяше отчаяние. Всъщност говореше спокойно и овладяно. И въпреки това двете му

ръце неспокойно търсеха джобовете на панталона му. Може пък да не беше толкова хладнокръвен, колкото изглеждаше.

— Аз прекарах с Аманда девет години, като през цялото време вярвах, че е моя дъщеря. Обичам я. Сигурен съм, че съзнавате, че не мога просто ей така да престана да я обичам. Чувствата не са като батерия за топла вода — не могат да бъдат възпирани с едно завъртане на крана. Нито пък смятам, че Аманда би могла да престане да ме обича. Сигурен съм, че в живота ѝ ще има място и за двама ни. Много деца имат по двама бащи и, макар че тук случаят е по-различен, принципът е един и същ. — Замълча за миг, но веднага след това продължи: — Аз съм много горд човек. Нямам навика да се моля, но, ако е нужно, готов съм да го направя. Умолявам ви да ми позволите да продължа да бъда част от живота на Аманда. Ако не друго, то поне ми позволете да остана при нея колкото е нужно, за да ѝ помогна по-лесно и безболезнено да свикне с вас.

След тези думи Пейтън замълча и го погледна. Грей съзнаваше, че от него се очаква някакъв отговор, но той просто не бе в състояние да формулира такъв. Макар през цялото време да бе съзнавал, че Кристин се бе отнесла с Пейтън Джаксън също толкова зле, колкото и с него самия, до този момент той просто се бе оказал неспособен да надмогне собствената си болка и гняв. Едва в този момент осъзна, че Пейтън Джаксън страда. Ужасно. И макар да не се чувстваше длъжен да харесва този човек, Грей не можеше да не прояви разбиране и да не изпита съчувствие, на каквото не бе смятал, че е способен. Може би дори изпитваше и известно уважение към този мъж, който, въпреки трудните обстоятелства, бе разголил душата си пред него.

— Не зная какво да кажа — искрено си призна Грей. — През последните дни не разсъждавам много ясно. — Замълча за миг, а после продължи: — Едно нещо обаче зная със сигурност — в никакъв случай не бих искал детето да бъде наранено в цялата тази бъркотия.

— Аз ще се погрижа за това — рече Пейтън, а после го изненада окончателно като додаде: — Предполагам, че Кристин е направила онова, което е сметнала, че е длъжна да стори.

— Много сте великодушен.

— Защото я обичам — простичко и без всякакво стеснение заяви Пейтън.

Грей си спомни времето, когато и той бе обичал Кристин, макар че внимателно бе избягвал тази думичка. Тя му изглеждаше прекалено... обвързваща. Пейтън Джаксън не грешеше, когато каза, че чувствата не могат да бъдат възпрени като кран с топла вода. Онова, което обаче все още не можеше да разбере, бе, че чувствата се променят твърде бързо и изгарящата жар на любовта преминава в сковаващия лед на далеч по-низко чувство.

Нещо тласкаше Грей надалеч от къщата. Опитваше се да убеди сам себе си, че всичко е плод на опънатите му нерви — състояние, утежнено от притесненията, безсънието, миналите спомени, които не му даваха мира, и предстоящата пресконференция. В момента, в който зърна обаче малката зеленчукова градина, веднага разбра, че е бил привлечен именно от това малко парче земя.

Безпощадният дъжд бе заблъскал почти всички растения в тъмнокафявата, обилно наторена почва. Билките и подправките бяха напълно съсипани. Тридесетте коренчета домати, подредени в три спретнати лехи, като че ли можеха да бъдат спасени с малко повече грижи и внимание. Манди, Естер, сегашният градинар — все някой от тримата го бе сторил — бе натрупал купчинки пръст около стеблата, а поройният дъжд се бе оттеъкъл във вадите между лехите. Добра работа, помисли си Грей. Така коренчетата са били пощадени от прекомерната влага.

Грей незабавно се залови да окаже първа помощ на растенията. Внимателно протегна ръце към първото превито стебълце. Изправи го, натрупа почва около него и предпазливо я натисна няколко пъти с ръка. За негово огромно облекчение крехкото стъбло остана изправено. Той се зае със следващото полегнало доматче. Слънцето силно прежуряше, от мократа земя се издигаха гъсти влажни изпарения. Грей си помисли, че и това е добре, защото излишната влага вече бе започнала да се изпарява от почвата. Беше толкова погълнат от работата си, че изобщо не долови приближаващите стъпки.

— Ще оцелеят ли?

Вдигна очи и преплете поглед с този на Кристин. Беше го стреснала. Освен това бе нарушила усамотението, от което той така отчаяно се нуждаеше.

— Подправките вероятно не. Но доматиите имат някакъв шанс. Младостта е на тяхна страна.

Когато Пейтън влезе сам във всекидневната, Кристин моментално се запита какво ли се бе случило между двамата мъже. Зачуди се и къде ли се е дянал Грей. Остана трогната от факта, че той, загрижен за дъщеря им, бе положил усилия да намери и спаси градинката ѝ. Но може би вълнението ѝ бе просто поредната проява на глупост от нейна страна. Предположи, че той едва ли влага същия смисъл в онова, което вършеше в момента.

Проява на глупост бе и силният копнеж — макар да не можеше да се пребори с него — да протегне ръка и да докосне наболата му брада, но не като в сънищата и в мечтите си, а наистина, в този същия миг. Глупава бе и силната болка, която раздираше сърцето ѝ всеки път, когато погледнеше пронизващите му кафяви очи — болка заради онова, което можеха да имат заедно, ако тя не бе проявила непростимата глупост да прати всичко по дяволите.

— Нека да ти помогна — предложи Кристин, почувствала необходимостта да намери някакво занимание за ръцете си.

— Ще си съсипеш дрехите.

Кристин не отговори нищо. Просто се приближи до другата леха и се отпусна на колене с лице към Грей. В началото непрекъснато поглеждаше към него и точно повтаряше всичките му движения.

— Натискай пръстта по-силно — посъветва я той и протегна ръка, за да ѝ покаже, като внимаваше да не я докосне изобщо.

Не ѝ каза нищо повече. Нито пък тя. И двамата си даваха сметка за много неща — за прежурящото слънце, за телата им, овлажнели от силната топлина, за успокояващото въздействие, което оказваше върху тях едно толкова простичко занимание: изправяне на растението, затъпкване на пръстта около него и преминаване към следващото. Изправяне... затъпкване... преминаване към следващото... изправяне... затъпкване... преминаване... Скоро дейността им като че ли придоби символичен смисъл. Спасявайки растенията, те посвоему правеха всичко възможно, за да спасят дъщеря си. Нима запазването живота на скъпите ѝ зеленчуци не означаваше, че и нейният живот ще бъде пощаден?

— Младостта е на нейна страна — обади се Кристин.

Грей вдигна очи. Стори му се странно, че тя произнесе точно думите, които се въртяха в главата му от известно време насам. Спасявайки градинката, той спасяваше мирния и щастлив свят на детето. Пазеше го и го подготвяше за завръщането ѝ и вярваше, че щом той е жив, тя също ще живее. Главата му се изпълни с образи. Дете, което се грижи за градината си. Дали малките ѝ ръчички се ровеха в пръстта със същата радост и наслада, които изпълваха душата му винаги, когато работеше в градината си? И дали някога щеше да почувства малката ѝ ръчичка в своята? Дали изобщо щеше да го допусне в живота си?

Спокойствието взе да отстъпва под напора на безсилието, породено от ред причини: снощното телефонно обаждане, появата на Кристин в градината, сегашното ѝ състояние. Коприената розова блуза и розовият панталон от чист лен бяха целите наплескани с кал, а обувките ѝ, за които несъмнено бе платила сума, достойна за откуп на кралица, бяха безвъзвратно съсипани. Бузата ѝ бе намазана с кал, влажната ѝ от пот коса лепнеше за главата, изглеждаше окаяна и изтощена... и неописуемо красива.

— Направихме каквото можахме — рязко заяви той и се изправи.

Кристин го последва и докато оглеждаше резултатите от положените усилия, съобщи:

— Пресконференцията е насрочена за два часа. Ще има журналисти от „Дъ Натчез демократ“, както и телевизионни репортери от Джаксън. Може би ще има и представители на местните радиостанции.

Грей посрещна думите ѝ без особена изненада. Тъй като в Натчез имаше само кабелна телевизия, предаванията на живо винаги се осъществяваха от външни телевизионни екипи.

— Няма да присъствам. Смятам да отида в града.

Макар да бе очаквала подобно съобщение, особено що се отнася до пресконференцията, Кристин изпита разочарование. Въпреки това се опита да го прикрие. Съзнаваше, че няма право да изисква от Грей каквото и да било.

— Добре. Но ако се нуждаеш от нещо, бих могла да изпратя Естер до града, за да ти го набави.

— И сам ще се справя.

— Добре — кимна Кристин.

Той я погледна напрегнато. Тя отвърна на погледа му.

Най-накрая Кристин проговори отново.

— Трябва да отида да се преоблека.

Обърна се и се насочи към къщата. Беше направила само десетина крачки, когато се спря и се извърна към него.

— Благодаря — рече му.

— За какво?

— Загдето позволи на Пейтън да действа като баща на Аманда по време на пресконференцията.

— Направих го заради Манди.

— Няма значение заради кого или заради какво си го направил. Аз ти благодаря.

Отново тръгна към „Роузмийд“. Грей я изпрати с поглед.

Онази Кристин, която познаваше от едно време, би изпоцапала себе си и скъпите си дрехи без изобщо да се замисли. Сегашната Кристин, излята по калъпа на семейство Лоуел, никога не би направила това. Или поне така бе смятал допреди малко. Оказа се, че се е лъгал. И е сгрешил.

А щом е сгрешил в една преценка, за колко ли още други неща се заблуждаваше?

9.

Грей бавно обикаляше познатите улици на Натчез. Някои неща никога не се променят, помисли си той. Основната градска част представляваше смесица от жилищни и административни сгради — някои от тях процъфтяваха, други западаха и се рушаха. Градът можеше да се похвали с твърде много антикварни магазини, аптека със старовремски фонтан за газирана вода, кинотеатър, който бе затворен през шейсетте години и никога повече не бе отворен. Огромни къщи — Стантън хол, Чероки, както и къщата на Еликот хил — бяха разпръснати из централната градска част и всяка пролет отваряха широко вратите си за посетители. Имаше и други елегантни домове — Дънлет, Оубърн и „Роузмийд“ — разположени по улиците, водещи към същинската част на града. Имаше и няколко по-стари къщи, които се реконструираха в момента — вероятно под бдителното ръководство на дружеството за запазване на историческите паметници. Е, не чак толкова бдителни бяха очите на срещащите се тук и там коне, които уморено влачеха по улиците украсени и изписани каручки с туристи. Животните не поглеждаха нито наляво, нито надясно — просто се тътреха с бавна, но постоянна крачка, сякаш и те съзнаваха, че няма да има почивка, докато не изминат определения маршрут.

Грей бе не по-малко съсредоточен върху задачата, с която бе тръгнал по улиците на града — да си купи дрехи и тоалетни принадлежности. Дрехите му бяха изпоцапани с кал, той самият изглеждаше раздърпан и мръсен и се запита дали няма да го помолят да напусне магазина, в който влезе да напазарува.

Като се изключат няколкото изумени погледа в негова посока, никой не му каза нищо и след като привърши с покупките, Грей се върна обратно в пикапа си. Следващата му спирка бе едно заведение за бързо хранене, откъдето си купи два хамбургера, пържени картофки и млечен шейк. После се зае да си намери стая в някой мотел с прилични цени. Намери един на Главен път шейсет и първи и се регистрира. Без

никакви затруднения откри стая сто тридесет и две и остана доволен, че може да паркира пикапа непосредствено пред нея.

Първата му работа бе да се обади в Атланта. Милдред Джеферсън, най-възрастната работничка в оранжерията, която работеше за него от самото създаване на компанията, вдигна телефона. Той я попита как върви работата в парниците и тя побърза да го увери, че се справят добре. Преди да тръгне, Грей ѝ бе казал единствено, че се налага да замине за Натчез по лична работа. Милдред само бе кимнала, без да задава въпроси. Не го направи и сега. Попита го само дали има някаква представа кога ще се върне в Атланта. Той отговори отрицателно и тя заяви, че може да остане колкото се налага, без да се притеснява за нищо, защото тя и останалите му работници ще поемат цялата работа по време на отсъствието му.

Да не се притеснява за нищо.

Само ако можеше Милдред да си представи колко невъзможно е това...

Пресконференцията се излъчи точно в часа, за който бе насрочена.

Първоначално Грей смяташе да не я гледа, но когато стана два часа, не издържа и пусна телевизора. Излъчването започна навреме с обичайните за подобни случаи уводни думи: „Прекъсваме програмата със специално съобщение“. Кристин, облечена с елегантен костюм в прасковен цвят, застана пред гора от микрофони. Пейтън, който стоеше до нея, от време на време се навеждаше загрижено към нея и прошепваше нещо в ухото ѝ. Всеки път Грей се напрягаше, изпълнен едва ли не с надеждата, че ако се постарее достатъчно, ще може да разбере какво ѝ нашепва онзи мъж. Когато осъзна какво всъщност прави, той се изруга за глупостта си.

Не можеше да отрече обаче, че Пейтън говореше много прочувствено за дъщеря си, умоляваше хората, отговорни за отвличането, да им я върнат. Кристин говори с още по-голяма страст. Най-напред се обърна към похитителите, а след това заговори на Аманда, умолявайки я да прояви смелост. Грей беше трогнат, особено от сълзите, които сякаш всеки миг щяха да потекат по лицето ѝ. Тя обаче не заплака и той разпозна онази спокойна и овладяна Кристин, с

която се бе сблъскал по време на спора им предишната вечер. Значи тя наистина се бе променила — факт, които го притесняваше, но не чак толкова.

После Пейтън загрижено обгърна с ръка раменете на Кристин и я отведе настрана от репортерите, които се надвикваха и говореха един през друг. При тази гледка Грей се изпълни с необяснимо безпокойство. И необясним гняв.

В началото на пресконференцията Сенди Килиън изключи прахосмукачката и седна на ръба на дивана. Тя неизменно почистваше къщата два пъти на ден — сутрин и вечер. Мразеше следите от стъпки по килима. Те събуждаха болезнени спомени, които не можеше нито да възпроизведе с подробности, нито да забрави. По навик притисна ръка към главата си, пулсираща от болка. Лошите сънища винаги влечаха след себе си тежко главоболие. Лекарите го наричаха мигрена, но за нея това бе *черно главоболие*, защото то винаги я отвеждаше в някакво тъмно, заровено дълбоко в душата ѝ кътче, от което се измъкваше много бавно и с цената на огромни усилия.

Тя наблюдаваше и слушаше. Първо Пейтън, а след това и Кристин, които умоляваха похитителите да освободят единствената им дъщеря. Само дето Манди не беше дъщеря на Пейтън. Колко изненадващо! Напълно неочаквано. И колко типично за богатите, които вечно си имаха своите малки тайни. Но всеки си имаше своите тайни, нали? Защото всеки човек имаше минало, а миналото не бе нищо друго, освен умело пазени тайни.

Изведнъж я обгърна противно сладкият аромат на карамфили. Червени карамфили. Петгодишната Сенди едва се виждаше зад облегалките на църковните пейки, но на влизане в малката църква бе успяла да зърне големия дървен сандък, отрупан с цветя.

— Баща ти отиде на небето — беше ѝ казала майка ѝ по-рано същия ден, но Сенди не беше сигурна къде точно е това. Някъде на небето — поне на това ги учеха в неделното училище — но никой не спомена повече подробности. На облаците ли беше? А може би над тях? Или пък високо горе, където летяха птичките? Дали хората, които бяха отишли на небето, се връщаха отново на земята? Като дъжда и

снега например? И колко дълго ги държеше Бог на небето, преди да ги изпрати отново у дома?

— Престани да се въртиш — прошепна ѝ жената, седнала до нея. Тази жена, която куцаше и миришеше лошо, плашеше Сенди дори повече от дървения сандък. А може би се страхуваше, защото бе отделена от майка си, която седеше на редицата пред нея. И плачеше. Сенди няколко пъти бе опитала да стане от твърдата пейка и да отиде при майка си, но жената, до която седеше, не ѝ позволяваше. — Остави майка си да излее скръбта си. — Каквото и да означаваше това. Когато тази жена също се разрида и бръкна в чантата си за кърпичка, Сенди се измъкна и тръгна към майка си. В следващия миг една ръка я сграбчи силно и я дръпна обратно.

Но този път Сенди не пожела да се върне. Стисна силно страничната дървена облегалка на пейката и се разпищя:

— Искам при мама!

— Шшт — приласка я един тих глас и тя се озова в прегръдките на майка си. — Аз няма да те изоставя, скъпа — обеща ѝ тя.

И удържа обещанието си. Започна да се грижи за чужди деца в дома им, защото не искаше да ходи на работа и да прекарва деня далеч от собствената си дъщеря. Майка ѝ наистина удържа обещанието си.

А после се появи той — стълб на обществото в малкия им квартал — и се закле да се грижи и за двете, закле се да направи живота им много по-лесен и спокоен. Наистина изпълни обещанието си, но започна също така да идва в стаята на Сенди и да я възнаграждава с пари за докосванията, за целувките, за всичко останало. А стъпките му неизменно оставяха следи в дебелия килим. Следи, които тя яростно се опитваше да заличи, сякаш по този начин би могла да изличи и случилото се между тях.

Тайна.

Тяхната малка тайна. Все това ѝ повтаряше. И тя я бе запазила, защото се срамуваше — убедена бе, че вината за всичко, което се случваше, е само нейна! — и защото никога не би могла да намери думите, с които да опише онова, което той ѝ причиняваше. С възрастта започна да се пита възможно ли е майка ѝ да не знае нищо. Всъщност беше почти сигурна, че не може да не знае. Нима я бе пожертвала в името на финансовата сигурност, любовта към този мъж и социалното положение? Независимо дали е знаела, или не, Сенди бе убедена, че

майка ѝ е била длъжна да се досети, защото от майките се очаква да пазят и закрилят децата си. Сенди все още я обичаше, но част от нея я ненавиждаше. Тази част, която и до ден-днешен се питаше дали майка ѝ съзнателно си бе затворила очите за всичко, което ставаше под собствения ѝ покрив.

На седемнадесетия си рожден ден Сенди бе напуснала къщата — *неговата* къща — за да не се върне никога повече. С течение на времето бе осъзнала огромната си власт над него и го бе принудила да сключат една много изгодна сделчица. Срещу една значителна сумичка Сенди бе обещала да запази малката им тайна. Тогава бе осъзнала удивителната връзка между власт и пари, проумяла бе начина, по който те можеха да бъдат използвани, за да контролират живота на хората около нея — изкуство, което Мерит Лоуел разбираше и владееше до съвършенство. Приживе той контролираше всеки и всичко около себе си, а когато се налагаше, беше жесток и безскрупулен — качества, на които тя се възхищаваше. Той бе живял според собствените си правила. Никой никога не си бе позволил да се ебава с него. Нито пък със семейството му. Освен в този момент. Беше се намерил човек, който да се ебава с тях. Да ги контролира. Аманда.

Сладката Аманда.

Тя не заслужаваше онова, което се случваше с нея. Но пък кой не знаеше, че винаги децата бяха тези, които плащат за всичко?

Мъжът, яхнал стола на обратно и подпрял ръце на облегалката, наблюдаваше пресконференцията на малкия си телевизор. Идеално! Прекрасно! Целият този ужас! Неописуемата болка! Кристин Лоуел Джаксън сигурно не беше на себе си от тревоги. Съжаляваше, че и останалите изглеждаха толкова съсипани, но пък нали бе разбрал от напълно надежден източник, че Пейтън Джаксън дори не е истински баща на детето. Не можеше да не мисли и за детето. Съжаляваше, ужасно съжаляваше, че все невинните плащаха за чуждите грехове. Но в края на краищата не беше той този, който определя правилата.

Мъжът дочу тихото цвърчене и отмести поглед от телевизора към сиво-кафявата мишка. Беше толкова погълнат от пресконференцията, че не бе забелязал кога малкият гризач бе напуснал бърлогата си. Животинчето като че ли също не го виждаше.

Без да обръща внимание на монотонния, приспивен звук, който се носеше от телевизора, животинката вирна глава и подуши въздуха. Или не долови миризмата му, или гладът бе по-силен от страха. Без да се поколебае нито за миг, мишката се спусна към капана и мина толкова близо до крака на мъжа, че той можеше да я премаже само с едно движение. Но не го направи. Искаше животното да умре поради собствения си глад. Точно както искаше „Лоуел ентърпрайзис“ да си плати заради ненаситната си алчност.

Но както се бе случвало и преди, мишката внезапно спря и бързо изтича обратно към дупката си. Мъжът се усмихна. Добре. Играта продължава. Мишката май щеше да се окаже достоен противник. Търпение, повтаряше си мъжът. Търпение. Щеше да пипне мишката.

Както и Кристин Джаксън. Беше се зарекъл да го направи.

Сега, когато мислеше за пресконференцията, Кристин си даваше сметка, че не можеше да е сигурна какво точно би могла да очаква от нея. Част от съзнанието ѝ я съветваше благоразумно да не очаква твърде много, докато другата част глупаво си въобразяваше, че похитителят на Манди ще види пресконференцията, непременно ще забележи отчаяните ѝ усилия да възпре сълзите си и ще почувства такива силни угризения, че веднага ще освободи дъщеря ѝ.

Скоро обаче стана повече от очевидно, че похитителят на Аманда, който и да бе той, или не бе гледал пресконференцията, или молбите на Кристин и Пейтън изобщо не го бяха трогнали. Кристин се опита да намери утеха във факта, че бе направила всичко, което бе по силите ѝ. Беше се възползвала от възможността да пледира за завръщането на дъщеря си и го бе сторила с всичката страст и упование, на които бе способна. Какво повече би могла да направи? Когато бе задала същия този въпрос на Ники, която след завръщането си предишната вечер изглеждаше необичайно разсеяна, Ники я бе уверила, че вече са сторили всичко възможно и сега им остава само да чакат. Колкото и нелепа и безсмислена да ѝ се струваше подобна идея, Кристин за миг си помисли, че приятелката ѝ има предвид не отвличането на Аманда, а нещо съвършено различно.

Що се отнася до Пейтън, той се бе върнал в „Роузмийд“ заедно с нея, където натрапчивото му присъствие, досадното внимание, с което

я обграждаше, буквално я задушаваша. Сенди Килиън, преливаща от разкаяние, се обади, за да ги информира, че страда от силна мигрена и да обещае, че ще дойде в „Роузмийд“ веднага щом главоболието ѝ отшуми. Къде беше Грей?

Като се изключат тревогите за дъщеря ѝ, това беше най-важният въпрос, който изцяло бе обсебил мислите на Кристин. Знаеше, че бе отишъл да напазува в града, но оттогава бяха изминали четири часа. По всяка вероятност е трябвало да се погрижи и за някои лични проблеми — като например да позвъни на някоя жена и да я запознае с последното развитие на нещата. Макар да знаеше, че той никога не се е женил, Кристин беше сигурна, че в живота му не може да няма жена. Беше се постарала да следи семейното му положение, но неведнъж през всичките тези години се бе чудила защо не бе пожелал да се ожени.

В пет и тридесет и две минути Кристин видя пикапа на Грей да се задава по алеята и изпита силно облекчение. По време на пресконференцията бе копняла за присъствието му до себе си, а когато Пейтън я обгърна с ръка, се бе престорила, че пак той ѝ вдъхва топлина и увереност.

Само след няколко минути Грей влезе в стаята. Беше се преоблякъл и избръснал. Кристин съжали, че го е сторил — без прикритието на брадата белегът отново се набиваше на очи. И непрекъснато ѝ напомняше за цената, която Грей бе платил за любовта ѝ.

Очите им се срещнаха и за момент Кристин си помисли, че и той като нея се радва на срещата им. После, с напредването на вечерта, той стана твърде неспокоен. Непрекъснато обикаляше из стаята, от стола до бюрото и обратно, от време на време се приближаваше до снимката на Аманда, спираше се пред прозореца, разменяше по някоя дума с агент Карели. Имаше моменти, в които Кристин усещаше погледа му върху себе си. Към осем и половина Естер сервира сандвичи и кафе. Както и преди, Грей инатливо отказа да хапне.

Кристин веднага го погледна право в очите. *Това е само един сандвич*, казваха очите ѝ. Погледът на Грей обаче не изразяваше нищо. И той, подобно на телефона, мълчеше и това мълчание ѝ причиняваше неизразима болка.

— Искате ли още един сандвич? Или пък кафе?

Агент Карели тъкмо бе погледнал часовника си — единадесет и тридесет и седем — когато чу тихия глас до себе си. Вдигна поглед и се вгледа в красивите зелени очи на Ники, които го наблюдаваха иззад прозрачните стъкла на очила със златни рамки.

— *Не* за сандвичите. И определено *да* за кафето. — Тери се усмихна. — Ако не беше кафето, Федералното бюро за разследване отдавна да е престанало да съществува.

Замислена за приятната му усмивка, Ники остави сребърния поднос върху малка масичка и напълни една изящна порцеланова чашка.

Тери я взе.

— Не сме свикнали на такова обслужване. Обикновено прием кафето си от чаши за еднократна употреба.

Сега беше ред на Ники да се усмихне.

— Искрено се съмнявам, че в тази къща някога е имало пластмасови чаши. Със сигурност не и по времето, когато Адел Лоуел бе още жива.

Красиви очи, красива усмивка, помисли си Тери, като крадешком огледа фигурата ѝ, пременена с черен панталон и черна блуза. Заключение? Откъдето и да я погледнеш, все си беше красива. Притежаваше елегантност и стил, които загатваха, че и тя има достатъчно пари. В сравнение с нея той сигурно приличаше на мърляч. Беше съблякъл самото си, мокро от дъжда, и го бе окачил на облегалката на един стол. Вратовръзката му приличаше на ленива змия, а ризата му, с разкопчана яка и навити до лактите ръкави, беше цялата омачкана. С едната си ръка оправи вратовръзката и се пресегна за самото, докато с другата внимателно придържаше чашата с кафето.

— Седнете, заповядайте — покани я Тери.

— Ами... не искам да ви прекъсвам.

Тери се засмя невесело.

— За съжаление не прекъсвате каквото и да било.

Той отново кимна към стола и Ники реши да седне. Последва мълчание, по време на което Ники възможно най-дискретно огледа мъжа пред себе си. Беше красив, и то по начин, който особено се харесваше на жените, защото той очевидно нямаше и най-малка

представа колко привлекателен е в действителност. Особено пък сега, когато беше разрошен и раздърпан. Изпод навитите нагоре ръкави се подаваха черни косъмчета, които ѝ се струваха особено привлекателни, косата му, започваща да оредява над челото, стърчеше леко нагоре, вероятно под въздействието на дъжда. Ники харесваше и слънчевите му очила — не че в момента ги носеше, но Ники си спомняше, че при първата им среща бяха на очите му. С тях изглеждаше загадъчен и мистериозен. А пистолетът, който носеше в кожен кобур под мишницата... е той му придаваше страхотен сексапил. Той...

— Пистолетът притеснява ли ви?

Ники се изчерви, осъзнала, че е приковала поглед върху кобура.

— Какво? — попита тя. Май бе останала без дъх.

— Пистолетът? Притеснява ли ви? Има хора, които се страхуват.

— О, не, не — отвърна тя, като се питаше дали наистина е толкова изчервена, колкото си мисли. — Често ли го използвате?

Страхотно, Ники! Не можа ли да измислиш нещо по-умно?

— Зависи какво разбирате под думата често. Често го вадя от кобура и го размахвам срещу престъпници, но стрелям значително по-рядко.

— Предполагам, че това е добър знак, а?

— Да, много добър.

Както и начинът, по който се чувстваше в присъствието на тази жена. Което леко го изненадваше. Той излизаше с жени толкова често, колкото му позволяваше претрупаният му график, но рядко се бе чувствал толкова добре в компанията на жена. Във всеки случай не и толкова скоро след запознанството им. А мъжът в него не можеше да не признае, че Ники е много секси. Хайде, стига, Карели! Никога досега не си си позволявал да се обвързваш с човек, свързан по някакъв начин с разследването, върху което работиш! Не, разбира се. И сега не бе обвързан. Да си мислиш, че някоя, жена е секси, не беше обвързване. Не беше обвързване и прехласването му пред невероятно зелените ѝ очи, или... О, майната му, помисли си той и се постара да забрави тези мисли.

— Как се справя госпожа Джаксън? — попита я. Не се ли долавяха нотки на отчаяние в гласа му?

— Много по-добре, отколкото бих се справила аз на нейно място — отвърна Ники. — Чакането винаги ли е толкова мъчително?

— Винаги. Онези копелета изпитват наслада, когато карат хората да ги чакат.

Ники се поколеба. Не желаше да издаде страховете и подозренията си.

— Постоянно говорите в множествено число. Смятате ли, че в отвличането са въвлечени повече хора?

— Говорех за похитителите като цяло.

— О! — Последва още една пауза. После Ники нехайно зададе следващия си въпрос. — Ами в конкретния случай?

— Няма как да разберем това. Детето говореше за похитителя в единствено число, но кой би могъл да знае със сигурност?

— Похитителите обикновено сами ли действат?

Той сви рамене.

— Някои да. Други — не.

— Разбирам — кимна Ники, решила, че ще е най-разумно, ако смени темата на разговора. — Утре е Денят на майките.

— О, не! Изобщо не бях помислил за това.

— Надявам се Кристин също да е забравила.

— Вие имате ли деца? — попита Тери, изненадан и шокиран от въпроса си.

— Не — отвърна тя.

— Но сте омъжена, нали? — продължи да разпитва той. За негово огромно изумление.

— Не, разведена съм — рече. — Ами вие?

— Ерген съм.

— И никога не сте се женил? — Беше изненадана, че един толкова красив мъж е успял да се отскубне от жените, решени да го замъкнат пред олгара.

— Не — сви рамене той. — За човек с моята професия е трудно да води нормален семеен живот.

— Пътуването?

— Да. За съпругите и децата е много трудно.

Мълчание.

Тери отпи от кафето си.

Ники се изправи.

— Е, май ще трябва да се върна при Кристин.

— Благодаря за кафето.

Ники отново го дари с красивата си усмивка.

— Няма защо. — Беше направила само една крачка, когато се спря и се обърна. — Агент Карели?

— Тери — прекъсна я той. — Наричайте ме Тери. — Още едно отклонение от обичайното му държание. Но пък защо да не прояви малко дружелюбност?

— Само ако вие ми викате Ники.

— Споразумяхме се. — Пауза. — Какво искаше да ме питаш?

— Ще хванеш ли хората, отговорни за това отвлечане?

Отговорът като че ли беше от изключително значение за нея, но пък в края на краищата тя беше най-добрата приятелка на Кристин Джаксън, нали? Искаше му се да ѝ каже, че той непременно, без всякакво съмнение, ще накара виновниците да си платят и да страдат, но не можеше, защото от опит знаеше, че да страдат най-често са орисани невинните. И макар че не можеше да ѝ даде никакви гаранции, Тери се постара да ѝ вдъхне някаква надежда:

— Ако имаме късмет — каза ѝ.

— Трябва да хапнеш нещо.

Грей се обърна към Естер.

— Ядох в града.

Тя погледна чистите му дрехи.

— И си си наел стая в мотел.

Грей се усмихна едва-едва.

— Да.

Естер го погледна така, сякаш се опитваше да му каже, че не знае какво да прави с него.

Усмивката на Грей изчезна.

— Защо не ми каза, че те се развеждат?

Тя не отговори веднага.

— Не ти казах, защото не смятам, че това е моя работа.

— Да, предполагам, че си права — съгласи се той. — Когато я попитах за причината, тя ми отговори, че имали *неразрешими противоречия*.

— Какво искаш да ти кажа, Грей? — нападателно го попита Естер.

Той зарови пръсти в косата си.

— Не зная. Кълна се в бога, че не зная.

— Аз пък не зная какво да ти кажа. Тя винаги е била много потайна. — Естер се усмихна. Тъжно. Иронично. — Ти беше единственият човек, когото допусна толкова близо до себе си.

— Да, и какво от това...

— Да си призная честно, съобщението за развода малко ме изненада. — Естер замълча, сякаш се опитваше да си спомни кога за пръв път бе научила за раздялата им. — Единственото нещо, което зная със сигурност, е, че идеята за развода е нейна. Пейтън се бори с нокти и зъби и съм сигурна, че ще доприпка веднага, ако тя само му даде знак.

Мисълта, че Кристин и Пейтън могат отново да заживеят заедно, го изпълни с неприязън. Спомни си нещо, което Естер му бе казала предишния ден.

— Вчера, когато ти казах, че Кристин изобщо не се е променила, че и днес е все толкова лъжовна и измамна както преди десет години, ти ми каза: „Не, не се е променила“. Какво имаше предвид?

— Това е нещо, което ще трябва да разбереш сам.

След тези загадъчни думи Естер го остави сам и се отправи към кухнята.

Да разбере сам? Грей едва не се разсмя. Нима Естер не съзнаваше, че е останал без сили, опитвайки се да проумее нещата в живота си?

През годините неведнъж се бе питал защо Кристин не бе изпълнила обещанието си да тръгне заедно с него. Веднага след побоя го бе намерила, умолявайки го да отиде в болницата. Когато той отказа, тя го превърза доколкото може, а след това се върна в къщата, за да събере багажа си. Възнамеряваха да избягат заедно и да заживеят далеч, далеч от „Роузмийд“. Но тя не бе удържала на думата си. Беше я чакал три дни. Боял се бе, че Клеърборн и приятелчетата му могат да се върнат, страхувал се бе от баща ѝ, но през цялото време бе вярвал, че тя ще дойде веднага щом ѝ се отвори такава възможност. Измислял бе извинение след извинение, стигнал бе дотам, че да повярва, че баща ѝ я е заключил в къщата. Защото, ако не беше така, тя непременно щеше да се върне при него. Най-накрая обаче му се бе наложило да си признае, че това са напразни надежди на един отчаян мъж.

Единственото, което трябваше да направи сега, бе да прекоси стаята и да я попита защо не се бе върнала при него. Но не го направи, защото се страхуваше от отговора ѝ. Страхуваше се, че може би не е бил достатъчно добър за нея, и не смяташе, че дори и сега, десет години по-късно, би могъл да понесе унижението да я чуе да произнася тези думи.

10.

Телефонът иззвъня в един часа и четиридесет и шест минути след полунощ.

Кристин, която бе започнала да съжалява, че хората се съобразиха с молбата им да не звънят в къщата — при всяко позвъняване на телефона поне за миг душата ѝ се изпълваше с надежда — рязко се извърна от прозореца по посока на пронизителния звук. Испита облекчение, защото беше достигнала до онзи момент в играта на изчакването, в който предпочиташе лошите новини пред пълната неизвестност.

Тя пристъпи напред и всички погледи се приковаха върху нея. За миг потърси очите на Грей. Отново не прочете нищо в тях и му завидя за куража и самообладанието. Когато стигна до телефона, тя погледна към агент Карели.

— Готова ли сте? — попита той.

Кристин кимна, протегна ръка към слушалката и изрече наум една молитва.

— Ало?

— Завиваш наляво по Хомочито и тръгваш към първия знак „СТОП“ — нареди ѝ някакъв шептящ глас. — Изпрати някой от онези умници от ФБР. Имам нещичко за теб.

Щрак. До слуха на Кристин достигна сигналът за свободна линия. Всичко се случи толкова бързо, че тя сигурно щеше да повярва, че изобщо нищо не бе станало, ако Фил Бърмингам не бе заговорил.

— Залагам всичките си пари, че пак ни се обажда от телефонна кабина.

— Вероятно — съгласи се агент Карели. — Пуснете го отново.

Шептящият глас изпълни стаята. В края на записа присъстващите в стаята започнаха тихичко да го коментират. Грей не каза нищо.

— Играта на нерви продължава — заключи Тери Карели и погледна към Хем Кланси. — Иди да вземеш онова нещичко. И

внимавай.

Кланси кимна и излезе от къщата. Кристин се върна до прозореца, откъдето изпрати с поглед задните светлини на колата, с която потегли агентът. „Роузмийд“ гледаше към Хомочито и Кристин знаеше, че след като излезе от портата, колата ще завие наляво, а след това ще изчезне от погледа ѝ. Тя мислено си представи маршрута, който агентът следваше. Първият знак „СТОП“ беше на не повече от две-три преки от дома ѝ. Едва ли щяха да са му нужни повече от десет минути, за да отиде и да се върне. Но какво щеше да донесе със себе си? Кристин се опита да се пребори с паниката, която заплашваше да я погълне.

Дръж се! Дръж се заради Манди! Кристин затвори очи. Отново пуснаха записа на разговора, но този път по-тихо. Странно, приглушеният звук придаваше на изречените думи още по-заплашителен и зловещ смисъл. Невъзможно беше да се прецени дали гласът е мъжки, или женски, а това също усилваше ужасното му въздействие. Записът свърши. Пейтън заговори. Изглеждаше неопишимо разтревожен. Грей стоеше съвсем сам, сякаш не се нуждаеше от никого. Пристигна и потвърдението, че разговорът действително е бил проведен от телефонна кабина тук, в Натчез. Агент Бърмингам тръгна веднага да я провери, но Кристин споделяше страховете на всички останали, които присъстваха в стаята — знаеше, че агентът няма да намери нищо, което да им помогне да разрешат случая.

— Добре ли си? — попита я Ники.

— Не, уплашена съм — отвърна Кристин.

Кристин почувства приближаването на колата, преди още да я е видяла. Фаровете заблестяха по алеята, когато колата се насочи към къщата. Сърцето на Кристин започна да бие като обезумяло. Дишането ѝ стана повърхностно и накъсано.

Дръж се! Дръж се!

Само след няколко минути агент Кланси влезе в стаята. Носеше тънки гумени ръкавици. Като хирург. Кристин разбираше, че са необходими — така нямаше да съсипят евентуалните отпечатъци — но въпреки това се разстрои допълнително от стерилния им вид. Може би защото така очевидно привличаха вниманието ѝ към пакетчето, което агентът държеше в дясната си ръка.

— Адресирано е до госпожа Джаксън — поясни Кланси. — Беше подпряно на знака.

Кристин пристъпи напред. Агент Кланси остави пакета на ръба на стъклената масичка за кафе — всички присъстващи не откъсваха очи от него — и свали ръкавиците си. Подаде ги на Кристин. Тя ги нахлузи на ръцете си. Първо лявата, а след това и дясната. Сърцето ѝ сякаш всеки миг щеше да се пръсне.

Почувствала, че трябва да седне, Кристин се отпусна на канапето. Поколеба се, а след това протегна ръка към пакета. Обвит беше с обикновена кафява амбалажна хартия и привързан с канап. На вид изглеждаше съвсем обикновен, точно този му вид загатваше за скверните и неблагочестиви намерения на подателя му. Най-отгоре с изрязани от вестник печатни букви пишеше: „Честит Ден на майката“.

Ники изруга.

Сърцето на Кристин се обърна в гърдите ѝ. Денят на майката. Беше забравила, но в неделя... днес... беше Денят на майката. Бяха планирали да отидат на пикник в този ден. Пържено пиле. Картофена салата. А Аманда щеше да ѝ подари някакво малко подаръче, изработено в училище — поставка за лъжица с неравни и назъбени краища, показалец за книга, изработен от дантела и панделка, рисунка със сини небеса, зелени поляни и кротко пасящи коне. После щеше да последва огромна прегръдка и едно „Обичам те“, изречено от сърце. Кристин затвори очи, опитвайки се да прогони тези толкова болезнени мисли.

Дръж се! Дръж се! Но Кристин съзнаваше, че вече не са ѝ останали сили за това.

Изминаха няколко секунди. Агент Карели се обади тихичко.

— Госпожо Джаксън? Пакетът.

Кристин отвори очи.

— Да, разбира се — кимна тя и насочи вниманието си към пакета. Изведнъж осъзна, че той е много лек и през ума ѝ мина мисълта, че в него може би няма абсолютно нищо. Може би всичко това беше някаква жестока шега... макар че просто не можеше да го повярва. Ръцете ѝ силно трепереха и тя изгуби доста време, опитвайки се да развърже канапа, завързан на възел. Отнякъде се появи джобно ножче, познато на вид, и разряза канапа само с две бързи движения. Кристин вдигна очи. Помисли си, че трябва да благодари, но гърлото ѝ

беше толкова пресъхнало, че тя искрено се съмняваше, че ще успее да изрече нещо.

Бяха ѝ нужни само няколко секунди, за да свали канапа и хартията. Още една секунда и Кристин вдигна капака на кутията. Вътре прошумоля прилежно сгъната опаковъчна хартия.

Кристин се поколеба.

— Каква е тая миризма? — обади се Ники.

Кристин също се зачуди откъде идва тази миризма на амоняк. Беше я усетила и преди малко, но все още не можеше да открие източника ѝ. Нито пък можеше да събере сили, за да отгърне тънката опаковъчна хартия. Мили боже, толкова се боеше. Но същият този страх я подтикваше към действие. Тя трябваше да узнае най-лошото, защото по този начин щеше да разбере и опознае врага си. Със смелост, каквато изобщо не подозираше, че притежава, тя пъкна пръсти под опаковката и я отметна.

Розов цвят.

Дантела.

Част от Кристин, онази част, която искаше да я пази и закриля отказа да приеме онова, което виждаха очите ѝ, но друга част от съзнанието ѝ — онази, която приемаше истината, независимо от отчаяните ѝ усилия да я отрече — отчете факта, че в пакета бяха поставени гащичките на Аманда. Розови гащички с красива дантелка. Гащички, които миришеха на урина.

Кристин бе обхваната от странно вцепенение. За момент имаше чувството, че в главата ѝ проблясват безброй светлинки, а после пред очите ѝ бързо притъмня, главата ѝ олекна, зави ѝ се свят. Сякаш от много далеч до ушите ѝ достигна изуменото ахване на Ники, страхът на шокирания Пейтън, който промълви само едно „Мили боже“! Заговориха още няколко души, гласовете им се смесиха и Кристин се запита дали и гласът на Грей не е измежду тях. Стори ѝ се, че чува и някакъв вътрешен глас, който ѝ нашепваше, че е подценила врага си. Който и да беше човекът, похитил дъщеря ѝ, човекът, изпратил ѝ тези напоени с урина гащички, той беше изключително жесток и безжалостен.

Кристин се изправи — може би защото искаше да избяга от цялата тази жестокост и безчовечност... или просто искаше да се освободи от болката, която ѝ причиняваха гащичките на дъщеря ѝ.

Кутията и съдържанието ѝ паднаха на пода. Тя не забеляза, макар че осъзна, че светлинките в главата ѝ помръкнаха още повече.

Движи се.

Само се движи.

Върви. Където и да е.

Кристин по навик се запъти към прозореца, като по пътя свали първо едната, а след това и другата ръкавица.

Нощта се простираше пред очите ѝ — море от звезди, сред което се открояваше забулената от облаци луна. Молитви. Дошло бе времето за молитви. *Моля те, Господи, отърви Аманда от този човек! Моля те, дай ми сили да издържа още малко! Моля те, Господи, не позволявай на лошите мисли и страховете да завладеят съзнанието ми!* Но те се оказаха по-силни от нея. Кристин чувстваше унижението, което бе изпитала дъщеря ѝ, когато бе подмокрила гащичките си. Пред очите ѝ изплува неясната и заплашителна сянка на човек, който сваля от детето тази най-интимна част на бельото ѝ. И ако гащичките ѝ бяха тук, какво носеше Аманда в момента? Нищо. Мили боже! Нищо!

Тя се отдръпна от прозореца, сякаш се опитваше да избяга от ужасните мисли. Насочи се... И тя не знаеше накъде е тръгнала.

Движи се.

Само се движи.

Върви. Където и да е.

Видя стълбището, което се простираше към нея, но то изведнъж стана тъмно... по-тъмно... по-тъмно. Краката ѝ омекнаха. Стори ѝ се, че някой извика името ѝ. *Грей?* Но в следващия миг светът потъна в пълен мрак. Последното нещо, което видя, бе подът, който сякаш се надигна, за да я посрещне. Последната мисъл, която мина през главата ѝ, бе, че се е държала до последно, но просто не може повече.

Грей коленичи до падналото на пода тяло на Кристин и изкрещя:

— Извикайте лекар!

Нищо. Мълчание.

Всички стояха по местата си като замръзнали. Той погледна през рамо и изрева:

— Някой да повика лекар, по дяволите!

Естер се подчини на командата, която като че ли не бе достигнала до съзнанието на нито един от присъстващите. Тя се обърна към Ники.

— Обади се на доктор Хърст, който живее в съседната къща. Номерът му е в указателя в библиотеката.

Ники веднага се спусна да изпълни нареждането. После Естер тръгна нагоре по стълбището и погледна към Грей.

— Донеси я на горния етаж.

Грей внимателно вдигна Кристин и я притисна към гърдите си. Тежеше като олово. Главата ѝ клюмна напред и бузата ѝ докосна рамото му. Едната ѝ ръка лежеше сгъната на гърдите му, а другата висеше надолу. Безжизнено. Ако не усещаше топлия ѝ дъх на врата си, ако не долавяше ударите на сърцето ѝ, той спокойно можеше да си помисли, че е мъртва. Веднага бе разбрал, че тя ще припадне, беше го видял в неуверената ѝ походка, но въпреки това остана изумен, когато краката ѝ бавно се огънаха под нея. Бе се чул да вика името ѝ, а в следващия миг вече тичаше към нея.

Естер стигна до горната площадка и зави надясно. Грей я последва, макар прекрасно да знаеше, че икономката ги води към спалнята на Кристин. Влезе в стаята, твърдо решен да прогони от съзнанието си всеки спомен за случилото се през онзи съдбовен ден.

— Сложи я на леглото — нареди Естер и излезе от стаята. Грей чу стъпките ѝ по коридора.

Грей приклепна, подпря коляно на леглото и постави Кристин в средата на мекия матрак. Тя извърна глава към него. Очите ѝ потрепнаха — веднъж, два пъти. Грей приседна до нея, шокиран от това колко бледа изглежда на фона на алената покривка на леглото. Всъщност тя беше ужасяващо бледа и той протегна ръка към китката ѝ, за да провери пулса ѝ. Спря се само миг преди да я докосне. Задоволи се с факта, че дишането ѝ е равномерно и постоянно.

Естер се върна в стаята. Носеше малко кафяво шишенце. Разви капачката и го пъкна под носа на Кристин. В стаята замириса на амонячна сол. Кристин не помръдна. Естер отново пъкна шишето под носа ѝ. Този път Кристин простена и извърна глава настрана от Грей. Той съзнаваше, че тя отчаяно се бори да остане в безсъзнание и изобщо не я винеше за това.

Тя изведнъж дойде на себе си. Беше дезориентирана и объркана. Къде се намира? Пердета на цветя? Изглеждаха ѝ познати. Това нейната спалня ли беше? Да, намираше се в стаята си. И лежеше на леглото. Но защо? Тя смътно си спомни — не, може би дори не си спомни, а почувства — че някой я носеше нагоре по стълбите: някой, който имаше силни ръце и който внимателно я остави на леглото. Кой беше този някой. Кой...

Кристин рязко извърна глава към Грей. Да, наистина беше Грей. Подсъзнателно през цялото време бе знаела това. Но защо Грей изглеждаше толкова мрачен и притеснен? Действителността надигна отворотелната си глава. И тя си спомни. Всяка ужасяваща подробност — изчезналата ѝ дъщеря, пристигането на пакета, намачканата опаковъчна хартия, противната миризма, розовите дантелени гащички. Страх, тотален, всепоглъщащ страх смрази душата ѝ. А после избухна в сълзи. Би дала всичко, за да може да протегне ръка към Грей, да се сгуши в ръцете му, да почерпи сили от смелостта и самообладанието му.

Грей видя и страха, и сълзите. От момента, в който бе прекрачил прага на „Роузмийд“, бе започнал да я мрази заради спокойствието, хладното самообладание и хладнокръвие, които демонстрираше. През цялото време му се искаше да види как те се пропукват, но сега, докато наблюдаваше агонията ѝ, започна да се проклина за мислите си.

Когато Кристин се опита да се надигне и да седне, Грей се обади.

— Не ставай. Преди малко припадна.

Кристин не му обърна внимание.

— Трябва да стана.

— Лежи спокойно! — повтори Грей и стана от леглото.

Някой почука на вратата и Грей се обърна. Ники стоеше на вратата. Изглеждаше толкова зле, че човек би си помислил, че мястото ѝ е в леглото, до Кристин. Лицето ѝ беше пепелявосиво, бузите ѝ бяха хлътнали и погрознели.

— Докторът е в болницата. Извикали го заради някакъв спешен случай. Негов пациент получил инфаркт.

— Нямам нужда от доктор — рече Кристин. — Това беше само един припадък.

— *Имаш* нужда от доктор — настоя Грей.

— Но аз само припаднах — повтори Кристин. — Лекарят веднага ще ми предпише успокоителни, а аз ще откажа да ги изпия. Не мога. Похитителят може да се обади по всяко време. Трябва да стоя будна.

Ники и Естер погледнаха към Грей като че ли той беше последната инстанция, способна да разреши спора. И защо? Той нямаше никакви права върху живота на Кристин.

Майчинските инстинкти на Естер най-сетне надделяха и тя се обади:

— Добре, но въпреки всичко трябва да си починеш. И не желая никакви спорове по въпроса.

— Съгласна съм — подкрепи я Ники, влезе в стаята и седна на леглото. — Силите ти се изчерпаха.

— Не може да си почива в този костюм — заяви Естер и избута Ники и Грей навън в коридора.

И на двамата като че ли не им се искаше да се отдалечават много от вратата. Ники се подпря на едната стена, Грей — на другата. Никой не проговори.

Най-накрая Грей изрече онова, което си бе помислил, когато я видя да влиза в стаята.

— Изглеждаш ужасно.

— И ти също — отвърна Ники.

— Да, предполагам, че е така.

Пак мълчание. Този път проговори Ники.

— Всички изглеждаме ужасно. В един момент си помислих, че и Пейтън ще припадне. — Замълча за миг и додаде: — Господи, Грей, какво смяташ, че означават гащичките?

— Опитвам се да не мисля за това. Точка.

Грей усети, че Ники иска да поговорят за пакета, но той не желаше — все още изпитваше твърде силен страх — затова изрече само едно неутрално:

— Зная, че преживяваш много тежко всичко, което се случва.

— Да.

Той си помисли, че Кристин и Ники бяха станали неразделни приятелки през онова омразно лято — лятото, което бе сложило край на приятелството му с шестнадесетгодишната Кристин. Винаги бе

харесвал Ники. Тя не беше като другите момичета, които периодично влизаха и излизаха от „Роузмийд“ и от живота на Кристин.

Най-накрая Грей ѝ зададе същия въпрос, който бе задал и на Естер.

— Знаеше ли, че детето е мое?

— Не. Сега обаче, като се връщам назад, си мисля, че е трябвало да се досетя.

Странно, и двете жени бяха отговорили по един и същи начин на този въпрос. А може би още по-странен бе фактът, че той не помоли нито една от двете да му обясни какво точно би трябвало да означава това.

— Не я съди прекалено сурово — посъветва го Ники.

Малко след това Естер ги повика обратно в стаята. Кристин, облечена с металносива нощница и пенъоар, лежеше под изгладените и ароматизирани чаршафи. След като размениха няколко думи, Ники излезе от стаята. Естер я последва. Преди да излезе, тя загаси всички лампи в банята и стаята и остави да свети единствено една нощна лампа до леглото. Дори и на тази слаба и приглушена светлина Грей не можеше да не забележи формите на тялото ѝ, подчертани от мекия атлаз по начин, по който деловият костюм никога не би могъл да го направи.

— Опитай да си починеш малко — неловко рече Грей и направи една крачка по посока на вратата.

— Не, остани! — примоли се Кристин.

Протегна ръка, сякаш искаше да го хване за китката, и си спомни с кристална яснота онова лято, в което пламналата му от необуздан огън кожа я бе опарила, жигосала, изгорила навеки. Спомни си и оранжерията, в която се бяха любили за пръв път в един юнски ден. Почувства мазолестите му ръце, които бавно, чувствено, нежно галеха тялото ѝ. Но той се бе докосвал не само до тялото ѝ. Бе достигнал до някакво съдбовно, жизненоважно кътче дълбоко в душата ѝ и от този миг нататък животът ѝ се бе променил завинаги.

Кристин бе посегнала да хване ръката му, но се бе възпряла в последния момент. И въпреки това тялото на Грей реагира така, сякаш го бе докоснала. Той сякаш почувства меката ѝ кожа, опари се на

огъня, който запалваха пръстите ѝ. *Нейните пръсти*. Те бяха способни на неизразима нежност и на необузdana еротична страст. Забраненият спомен за онзи следобед в оранжерията сякаш го потупа по рамото. Смутен, уплашен дори — не можеше да си позволи тези спомени в момента! — Грей си помисли, че трябва моментално да се разкара от тази стая, да обясни на Кристин, че тя се нуждае от почивка, че и той има нужда да си почине, да ѝ даде да разбере, че едва ли той е най-подходящият човек, който трябва да остане при нея. И сигурно щеше да го направи. Господ му е свидетел! Ако тя не бе произнесла една-единствена думичка.

— Моля те!

Думата бе произнесена с такъв жалостив глас, с такава неподправена искреност, че Грей осъзна, че просто няма избор. Без да каже нито дума — нямаше вяра на думите — Грей се съгласи да остане и се настани в един фотьойл, поставен непосредствено до леглото.

Тя продължи!

— Не можем ли да погребем противоречията си поне за една вечер? Не можеш ли само за една вечер поне да се престориш, че не ме мразиш?

Грей се съмняваше, че той, а и който и да било друг, би могъл да изкопае достатъчно голяма дупка, в която да погребат противоречията си. А що се отнася до това да се престори, че не я мрази... е, той не обичаше да дава напразни обещания.

Пейтън клечеше, прегърнал тоалетната чиния. Стомахът му се бе преобърнал в момента, в който бе видял и помирисал подгизналите от урина гащички. Мигновено бе изтичал в банята и бе наплискал лицето си със студена вода.

Исусе, защо са били свалени гащичките на Аманда! С какво бе облечена в момента! Ако е била малтретирана...

Стомахът му отново се преобърна. Този път образът на сексуално малтретираното дете бе повече, отколкото би могъл да понесе. Той се отказа от битката и изля съдържанието на стомаха си в тоалетната чиния. После седна на ръба на ваната и остана дълго така — дишането му беше накъсано и неравномерно, челото му лъщеше от пот, цялото му същество се бунтуваше срещу отвратителното деяние. Но така и не

се почувства по-добре. Пусна водата в тоалетната, изправи се и се приближи до мивката. Напълни шепите си с вода и изплакна уста. После отново наплиска лицето си със студена вода, избърса го и се погледна в огледалото.

Изглеждаше както обикновено — изискан, красив, елегантен. Всеки един косъм си беше на мястото. Външният му вид му вдъхна кураж. Щеше да превъзмогне тази слабост. Щеше да преживее всичко това. Беше си дал обещание да издържи. Твърде много и важни неща бяха заложили на карта.

Когато няколко секунди по-късно Пейтън излезе от банята, той изглеждаше както винаги — спокоен, хладнокръвен, овладян. Въпреки това се нуждаеше от малко чист въздух. В подножието на стълбището се обърна към един от агентите, информира го, че излиза, и напусна къщата. Влезе в колата си, отпусна глава назад, подпря я на кожената седалка и се запита докъде ли ще го доведе целият този неописуем кошмар.

— Страх ме е — тихичко промълви Кристин.

Грей погледна към нея. Едва успя да различи профила ѝ на слабата светлина. Ясно видя обаче буйната ѝ черна коса, разпиляна по възглавницата и по едната страна на леглото. Знаеше за страховете ѝ още преди да е изрекла признанието си, видя ги, изписани в очите ѝ, когато се обърна да го погледне — очи, които го умоляваха за малко разбиране и съчувствие. Но единственото, което можеше да предложи на същата тази жена, която го бе научила да крие чувствата си, бе само едно повторение на собственото ѝ признание.

— И мен.

Отговорът му изненада Кристин, защото на слабата светлина ѝ се стори, че той се е излегал на фотьойла — свободно отпуснати рамене, кръстосани крака — демонстрирайки предизвикателна незаинтересованост и арогантност. И безспорен самоконтрол. Сякаш не се нуждаеше от никого. И не се боеше от нищо.

— Наистина ли? — попита тя.

— Разбира се, че ме е страх.

— Изглеждаш толкова спокоен и безстрашен.

Грей си спомни как преди години се бе страхувал да не загуби разсъдъка си, боял се бе, че няма да е в състояние да живее без тази жена. Но в отговор на думите ѝ само каза:

— Единствено децата и глупаците не се страхуват.

Кристин се усмихна едва-едва.

— Манди направо ме влудява с нейното безстрашие. Хвърли се в дълбокия край на плувния басейн, преди да се е научила да плува, опита се да язди кон, който дори не беше оседлан, а веднъж я хванах само миг преди да скочи от най-горното стъпало на стълбището. Тогава ми каза, че можела да лети.

Грей също се усмихна — първата усмивка, която виждаше на лицето му откакто бе пристигнал.

— Тя като че ли наистина не се страхува от нищо. А и очевидно притежава развоятеното ти въображение.

— И въпреки това Манди сигурно е много уплашена в този момент, нали? — сети се Кристин.

— Сигурен съм в това.

Кристин оцени факта, че той изобщо не се опита да я излъже. Това ѝ даде смелост да засегне въпроса, който хем искаше, хем не желаше да обсъждат.

— Ние подценихме похитителя — отбеляза тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Който и да е той, като човек е безжалостен и безскрупулен. И много жесток.

— Не позволявай на въображението ти да вземе връх над здравия разум.

— Говоря сериозно. Господи, Грей, ами ако той е някакъв перверзник? — Ето, най-после произнесе думата, която не ѝ даваше мира.

А самата дума отприщи порой от образи, които безжалостно нахлуха в мислите на Кристин и Грей. Ужасяващи образи. На дете, оковано в клетка като животно. На дете, което плаче, умолява да бъде освободено. На дете, което пици от болка. Или от сексуалните извращения на похитителя. На дете, брутално измъчвано, убито и погребано. За да не бъде намерено никога.

Грей се размърда на стола.

— Изобщо не разбирам с какво точно си имаме работа. — Според него в цялата ситуация имаше нещо, което не се връзваше съвсем, макар че самият той все още не можеше да обясни какво именно го притеснява. — Виж, нека не прибързваме със заключенията. Точно в този момент единственото, което знаем, е, че е била отвлечена от човек с неустановена самоличност.

При споменаването на думата „отвлечена“ Кристин видимо потрепери.

— Ти отбягваш думата — заключи Грей.

— Коя дума?

— *Отвлечена*. Не си я казала нито веднъж откакто съм тук.

Никой друг не бе забелязал това.

— Не мога да си обърна езика и да я изрека. Зная, че това не променя нищо, но просто не съм в състояние да я произнеса.

Грей не каза нищо, но Кристин видя, почувства мъката, която го разяждаше.

— Ти изпитваш нещо към нея, нали?

— Разбира се, че изпитвам нещо към нея — с раздражение отвърна Грей. — Само не се опитвай да ме накараш да обяснявам какво точно.

На Кристин ѝ се искаше да се протегне и да накара Грей да сложи ръка в нейната. Когато бяха заедно, бяха непобедими — двете страни на едно цяло. Бяха научили това в следобеда, през който се бяха любили за пръв път. Но Кристин не можеше да помоли за ръката му. Вместо това помоли за единственото нещо, което можеше да си позволи в този момент.

— Каж ми, че всичко ще се оправи — промълви тя. — Излъжи ме, ако трябва.

— Всичко ще се оправи — заяви той, изпитал отново потребността да я пази и закриля. — А сега заспивай.

Кристин затвори очи, но в обгърналия я мрак изплуваха образи — ужасни и страховити. Опитвайки се да се предпази от тях, тя се насили да се върне към спомените. Спомените бяха най-здравата опора в живота ѝ, благодарение на тях бе преживяла последните десет години. Беше се научила как да извиква в съзнанието си и най-

дребните и незначителни подробности от лятото, което тя и Грей бяха прекарвали като любовници. От всички спомени най-скъпи ѝ бяха онези от следобеда в оранжерията. Защото в онзи ден тя се бе оказала неподготвена за духовното единение, последвало физическото сливане на телата им.

Грей почувства неспокойните мисли, които измъчваха Кристин. Нервно потрепващата ѝ ръка привлече вниманието му. Преди малко почти го беше докоснала и му бе напомнила за ласките и докосванията ѝ през онзи ден, напомнила му бе, че тяхното сливане — духовно и физическо — бе първото и последно преживяване, сложило край на постоянната му самота.

Грей изруга наум, скочи от стола и се приближи до прозореца. Дръпна пердетата и се загледа в черната нощ. Бледата луна се подаваше едва-едва иззад рехавите облаци. Имаше години, в които нощта беше негов приятел, съучастник, прикритие за тайните му любовни срещи с Кристин, но сега нощта бе негов враг, който го принуждаваше да си спомня неща, които би предпочел да забрави. Дори и старото дърво с разперените клони, по които така смело и дръзко се бе изкатерила навремето, сякаш го предизвикваше да си спомни.

— Ти си спомняш, нали? — тихичко попита Кристин.

Грей се вкамени от изненада, макар самият той да не знаеше защо. Те двамата от край време можеха да четат мислите си. И точно тази му уязвимост го бе превърнала в толкова лесна мишена.

— Можеш да се обзаложиш, че си спомням. Спомням си как ме накара да повярвам в общото ни бъдеще в къщичката, скрита под лозниците, а ти през цялото време си се забавлявала с момчето от простолюдието.

Кристин бавно се надигна. Сякаш не можеше легнала да понесе подобно обвинение.

— Наистина ли вярваш в това?

— Поне това ми беше казано.

— И кой ти го каза?

— Ами чакай да видим. Първо дойде една твоя приятелка. Искаше и тя да получи малко от онова, с което ощастливявах теб. А после се появи и Клеърборн и ми го заяви само миг преди да ме пребие почти до смърт.

— Ники беше единствената ми приятелка — отбранително заяви Кристин. — Тези приказки за простолюдието са дошли от някое момиче, което съм познавала съвсем бегло. Вероятно Джо Бет Кейн. А що се отнася до Клеърборн, той никога не ме е разбирал. И никога няма да го направи. — Замълча за миг, но веднага след това продължи: — Всичко, което направих през онова лято, всичко, което казах, идваше направо от сърцето ми.

— Да, точно така. Затова всичко свърши толкова щастливо. Кажете ми нещо. Когато се любеше и с господин Бъдещия съпруг, пак ли беше толкова страстна и пламенна?

— Веднъж вече ми зададе този въпрос.

— Но ти не ми отговори.

— Наистина ли вярваш, че съм способна на такова двуличие?

— Просто ми кажи истината — грубо настоя Грей. Гласът му сякаш не беше неговият.

— Не настоявай за истината, ако не си готов да я чуеш.

Грей изсумтя презрително.

— До този момент съм чувал какво ли не от теб. Истината може да се окаже една приятна промяна.

— Така да бъде — съгласи се тя. — Истината е, че винаги съм те възприемала като приятел, като любовник, но никога като човек, който стои по-долу от мене. Всъщност ти далеч превъзхождаше всичките ми познати. Включително и Пейтън. Това е истината. Излизах с него само за да заблудя нашите. Това е истината. И той нито веднъж не ме е докоснал с ръка. Позволих му го едва след като разбрах, че съм бременна. — Последва тишина. Когато Кристин заговори отново, Грей трябваше да се напругне, за да долови думите ѝ. — Това е истината. Всеки път, когато ме докоснеше през следващите десет години, аз си представях, че се любя с теб. Питаш ме защо се развеждам с него. Най-накрая осъзнах, че той никога не може да бъде като теб. Това е истината.

Думите ѝ предизвикаха гадене дълбоко в стомаха му. Беше настоявал за истината, уверил я бе, че може да се справи с нея, но вече не беше толкова сигурен в това.

— Той никога не можа да ме накара да почувствам онова, което изпитвах в прегръдките ти — додаде тя.

Грей инстинктивно я прекъсна.

— Не искам да слушам повече.

Но Кристин държеше той да чуе цялата истина.

— Спомням си онова лято, оня ден в оранжерията... толкова ясно, сякаш беше вчера. — Пауза. — Мисля, че и ти не си го забравил.

— Напротив — заяви той. Но дори и в момента, в който така яростно отричаше, не можеше да се избави от спомена за топлия, влажен и задушен въздух в оранжерията.

— Мисля, че не си — повтори Кристин, отметна завивките и стана от леглото. Искаше ѝ се, така отчаяно ѝ се искаше да докосне лицето му с ръка. Така, както го бе правила преди толкова много години. Така, както копнееше да го направи от мига, в който го бе видяла да влиза в къщата. Искаше ѝ се да вярва, че с едно докосване на пръстите си ще може да заличи белезите по лицето и душата му. И да се надява, че в неговото изцеление може би се крие и нейното собствено.

Грей рязко пое въздух, когато я видя да тръгва бавно към него, а нощницата и робата ѝ да се полюляват плавно над босите ѝ крака. Бедрата ѝ се поклащаха едва-едва като на пресметлива изкусителка, но той знаеше, че в движението ѝ няма нищо пресметнато и обмислено. Винаги бе вървяла с онази сладострастна невинност, на която нито един мъж не би могъл да устои.

— Всъщност, струва ми се, че си спомняш всяка една подробност от онзи ден в оранжерията — настоя тя и продължи да се приближава към него.

— Забрави за онзи ден — твърдо изрече той, но зажаднелите му сетива сякаш почувстваха онази първична миризма на влажна пръст и възбудени млади тела. И сладкия аромат на лилавите рози.

— Спомням си как ме целуваше.

„Не!“, безмълвно изкрещя Грей.

— Спомням си допира на ръцете ти по голото ми тяло.

По дяволите, не! Нима го бе изрекъл на глас?

— Спомням си насладата да те чувствам дълбоко в себе си.

Думите ѝ бяха предизвикателни и възбуждащи, но изобщо не можеха да се сравняват с нея самата и неустоимото ѝ излъчване. Застанала беше точно пред него. Очите ѝ загадъчно тъмнееха на слабата светлина, косата ѝ приличаше на черен водопад, а гласът ѝ бе по-нежен и от ефирните сенки в полунощ.

И тогава тя го направи.

Протегна ръка към бузата му. Той почти почувства ласката ѝ. Меките ѝ пръсти, погалили наболата му брада. Дълбока потребност. Задоволяване. Желание. И удовлетвореност. Вътрешно изцеление и...

— Недей! — яростно прошепна той.

Кристин възпря ръката си. Само че вече бе твърде късно да възпре спомените.

11.

Кристин стоеше на вратата на оранжерията. Сърцето ѝ биеше толкова бързо в гърдите ѝ, че тя за пръв път се запита доколко е разумно онова, което се канеше да направи. Прелъстяването на мъж, с когото не бе разменила и една-едничка дума през последните шест години, лесно можеше да се възприеме като чиста лудост. Даже Ники я бе попитала дали е сигурна, че знае какво прави.

След инцидента с убождането тя и Грей се бяха постарали да стоят далеч един от друг. Неведнъж си бе повтаряла, че вече е забравила онзи жаден поглед, който бе прочела в очите му, но в момента, в който се бе завърнала у дома преди седмица, погледите им се бяха срещнали и дългите шест години раздяла като че ли бяха изчезнали в небитието. Тогава ѝ се стори, че отново вижда същата жажда и копнеж в очите му. И сега трябваше да се увери, че не се е заблудила. Трябваше да знае дали той копнее за нея така, както тя отчаяно жадува за него. Така и не успяваше точно да дефинира тази своя жажда. Не отричаше сексуалното привличане, но съзнаваше, че има и още нещо. Нещо, неразделно свързано със самотата.

Кристин влезе по-навътре в оранжерията и си запробива път сред лехите с рубиненочервени тропически растения, мина край азалиите, отрупани с розови цветове, заобиколи жълтите и лилави ириса, огледа ширналото се пред очите ѝ зелено море от растения, чиито имена не знаеше. Имаше и разсадени рози, които трябваше да се вкоренят, преди да бъдат изнесени навън. Въздухът бе пропит от всевъзможни аромати. Тежката, задавяща миризма на наторена пръст, острият мирис на препарати — инсектициди, пестициди, торове. Над тях обаче се извисяваше силният и опияняващ сладък аромат на гардении, жасмин и орлови нокти.

Тя продължи напред край торбите с торф, тор и торфен мъх и най-накрая забеляза Грей да се грижи за някакви растения, които очевидно се нуждаеха от МГЛ^[1]. А той беше изключително добър в това отношение. Нима навремето не бе обсипал едно малко момиченце

с грижи и любов? Тя се загледа в големите му ръце, които внимателно режиха и подкастриха. Помисли си, че всяко негово докосване прилича на милувка, и даже бе готова да се закълне, че долавя тихия му, изпълнен с любов към растенията шепот. При всяко негово движение мускулите на гърба му заиграваха под тънката памучна тениска. Тя прилепваше към тялото му и поемаше потта подобно на банданата, завързана през челото му. Кристин премести поглед към тънката му талия, а после и към мускулестите крака, обути в дънки. Пристъпи напред.

— Здравсти.

Грей рязко се обърна. В първия момент си помисли, че халюцинира, че съзнанието му кой знае как бе успяло да извика пред очите му образа на единствения човек, когото не можеше да прогони от мислите си вече цяла седмица. Добре де, шест проклетни години! През живота му бяха минали много момичета като Мили Ренато, но никоя от тях не бе стигнала по-далеч от физическото му задоволяване за момента, никоя не бе успяла поне за миг да притъпи болката, причинена му от самотата, която неизменно съпътстваше дните му. Никоя не бе съумяла да задоволи необяснимия копнеж в душата му. Никоя не бе го накарала да се почувства като завършено човешко същество. Не бе притъпила силното му чувство на вина. Беше изпитвал, и нека Господ му прости, но продължаваше да изпитва почти животински копнеж по тази жена. Как можеше да продължава да мърси и позори доверието, което навремето бе изпитвала към него?

— Какво правиш тук? — грубо я попита той.

— Дойдох да те видя.

— Е, вече ме видя — заяви той, сведе поглед и насочи цялото си внимание към растението, с което се занимаваше.

Нито грубият тон, нито демонстрираното от него пренебрежение разколебаха Кристин. Тя изгуби цели пет минути, размотавайки се из оранжерията — оглеждаше и докосваше растенията, взимаше и разглеждаше инструментите му, а после отново ги оставяше по местата им и през цялото време не спираше да го наблюдава крадешком. Беше повече от сигурна, че и той я поглежда от време на време. А това беше добър знак.

— Тук е горещо — най-накрая отбеляза Кристин и подръпна настрани от кожата си бялата копринена блузка, с която беше облечена.

Грей забеляза, че коприната сякаш залепна за гърдите ѝ и се наруга заради чувствата, които тази гледка предизвика в душата му. Отговори ѝ с раздражение, ядосан най-вече на самия себе си.

— В парниците обикновено е горещо.

— Да, предполагам, че е така — съгласи се тя. — Какво му е на това растение?

Той отново насочи вниманието си — доколкото му бе възможно — към един розов храст с пожълтели листа.

— Листни въшки — отвърна.

— Аха. Сигурно същото се е случило и с лилавата роза. И тя ли имаше въшки?

Грей рязко вдигна глава и я погледна. Никой никога не го бе питал за лилавата роза, откакто той безмилостно я бе изтръгнал от почвата преди шест години. Сякаш не той, а розата бе виновна за заминаването на Кристин. Този розов храст винаги му бе напомнял за онази лилава роза, която промени целия му живот. Спомни си как бе отрязал розата, как я бе подал на Кристин... припомни си приглушения вик, с който тя изпусна цветето, убодения ѝ пръст, който поднесе към устните си, порочните страсти, пламнали в душата му, страха, който бе съзрял в очите ѝ. Но най-ясно си спомни аромата на розата. Силното, сладостно ухание обсеби сетивата му и сякаш изпълни целия парник. Сладко, но и порочно — като греха.

— Да, имаше въшки.

— Жалко — отвърна Кристин. — Тя ми беше любимата.

Грей внезапно се умори от играта, която тя... те... играеха.

— Какво правиш тук? — Не ѝ остави време да отговори и додаде: — Мислех, че се страхуваш от мен. — В гласа му се прокраднаха похотливи и сластолюбиви нотки. — Напълно основателно при това. Аз обичам да си похапвам малки момиченца като теб.

Това бяха почти същите думи, които ѝ бе казал преди години, след като му бе доверила, че Клеърборн я е инструктирал да стои далеч от хора като него. Тогава се бе разсмяла. Сега го погледна и заяви:

— Аз не съм малко момиченце. И то от доста време насам.

Нещо в гласа ѝ, нежен и чувствен, както и в прямата и искрена забележка, го подтикнаха да я огледа по-внимателно. Очите му обходиха мастиленочерната ѝ коса, разпиляна свободно по раменете ѝ,

спряха се на пълната ѝ гръд, тънката талия и примамливите извивки на бедрата, скрити под правата пола. Бялото ѝ облекло — бяла блуза, бяла пола, бели сандали — ѝ придаваха вид на непорочна девица. И може би наистина беше такава, но в едно бе безусловно права — вече не беше малко момиче. Този факт обаче не променяше нищо — за него тя си оставаше забранен плод. По ред причини. Всичките напълно смислени и основателни.

Грей смяташе, че Кристин се бои от него, и тя изобщо не бе изненадана от това. Отдавна бе стигнала сама до това заключение. Поведението ѝ в онзи ден — бе избягала, за да не се върне изобщо — не би могло да има друго логическо обяснение. Крайно време обаче беше да се постарее и да разсее заблудата му.

— Никога не съм се страхувала от теб, Грей — рече Кристин. — Уплаших се единствено от чувствата, които пробуди в сърцето ми.

Грей. Остана очарован от начина, по който произнесе името му — шепнеше като че ли останала без дъх. Винаги го бе произнасяла по този начин. Даже когато беше дете. Говореше така, сякаш те двамата си имаха своя, несподелена с никой друг тайна. Години наред бе смятал, че никога повече няма да чуе името си от устата ѝ. Изобщо не бе допускал, че тя може да се върне и да му каже, че не се бои от него. Подобна възможност не му бе хрумвала нито за миг, защото бе напълно обсебен от мисълта, че в онзи ден я бе изплашил с държанието си.

Кристин забеляза объркването му и пристъпи към него.

— Кълна се, че не се уплаших от теб. А от мен самата... и от начина, по който ме накара да се почувствам. Никога преди не бях изпитвала подобни чувства. Това ме уплаши. Зная, че бях на шестнадесет години, но по онова време бях невероятно наивна.

Грей протегна едната си ръка напред с обърната нагоре длан:

— Стига! Стига! — извика той, макар че не беше сигурен какво се опитва да възпре — дали нея самата, или потока от думи, който можеше да го накара да погледне по друг начин на изминалите години. Но ако се бе надявал да спре приближаването ѝ към него — или пък думите ѝ — остана горчиво разочарован.

— За известно време — продължи Кристин — се опитвах да игнорирам това чувство, да го омаловажа и принизя значението му, но нито за миг не можах да го пропъдя напълно. Затова признах

съществуването му и реших, че трябва да го изпитам отново. Опитах се с няколко момчета от гимназията — наистина положих усилия — но така и не се получи. Постарах се да убедя сама себе си, че причината е у тях, защото те бяха просто момчета — млади и неопитни. Наложих си да вярвам, че когато отида в колежа, отново ще изпитам чувствата, които ти събуди в душата ми, защото дотогава момчетата ще са станали мъже. — Тя направи още една крачка към него. — Но знаеш ли какво стана? Продължавах да не изпитвам нищо и затова си казах, че съм си внушила онова, което бях почувствала с теб, че тогава съм била твърде млада и впечатлителна и че сега, когато вече бях зряла и опитна, не бих изпитала нищо подобно, ако ме докоснеш отново. И тогава — продължи тя и скъси още повече разстоянието помежду им — се върнах у дома и ти ме погледна... — Тя се усмихна като че ли изненадана от случилото се. — Трябваше само да ме погледнеш и да събудиш отново същото онова чувство в душата ми.

Грей, естествено, изпита огромно облекчение. Години наред се бе измъчвал от чувство на вина, а тя изведнъж бе заличила всичките му угризения. И въпреки това прегрешението си оставаше факт — прегрешението на *непозволената* страст. Чувствата, които изпитваха един към друг, бяха недопустими и грешни. И ако Кристин не си даваше сметка за това, то Грей го съзнаваше напълно и точно заради това бе длъжен да я предпази. Дори и от самата нея.

— Махай се оттук — промълви той. Първоначалното му намерение бе да произнесе думите грубо и студено, но от устата му се изтръгна само дрезгав шепот.

Кристин пристъпи още по-близо. Думите, които изрече, бяха по-дръзки отвсякога.

— Не и докато не ми кажеш дали и аз те карам да се чувстваш по същия начин. — Пауза. — Така ли е, Грей?

Грей нямаше никакво намерение да ѝ казва какви чувства разпалва в сърцето му. Пък и не беше сигурен, че е в състояние да намери думите, с които да опише онова, което изпитва към нея. Съзнаваше обаче, че ако продължи да се взира в перленосивите ѝ очи, ще изгуби всякакъв контрол върху онова, което би се опитал да каже, и затова затвори очи.

В момента, в които почувства пръстите ѝ върху лицето си, разбра, че е загубил битката, че е обречен да се удави в тъмните

дълбини на страстта. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по бузата му. Опипваха, опиваха се от допира на наболата му брада. Той затаи дъх. А когато палецът ѝ леко докосна долната му устна, той умолително проплака:

— Върви си...

Накъсанато му дишане, настоятелната му молба казаха на Кристин всичко, което искаше да знае, и тя почувства онова извисяващо чувство, което спохожда всички жени, осъзнали напълно силата на своята женственост и чувственост.

— Не, няма да си ида — отвърна тя и вдигна и другата си ръка към лицето му. Обхвана го с длани, очарована от начина, по който наболата му брада драска нежната ѝ кожа. Остана запленена от влажната кожа на лицето му, от жаркия пламък на устните му. Имаше чувството, че се намират в лоното на някаква тропическа, дори праисторическа гора. Само те двамата. Един мъж и една жена. Един нов Адам. И една нова Ева.

Кристин бе застанала толкова близо до него, че Грей чувстваше топлината на тялото ѝ, долавяше силните удари на сърцето ѝ. Той отвори очи. Нейните бяха оловносиви, по-тъмни отвсякога, замъглени от желание. И тогава тя се повдигна на пръсти и се наведе по-близо и по-близо, и по-близо...

Грей знаеше какво ще последва, но въпреки това попита като последен глупак:

— Какво правиш?

— Целувам те — прошепна тя и леко докосна устните му със своите.

Сякаш нежно розово листенце погали устните му. Беше си представял как я целува, мечтал бе за това — десетки, стотици, хиляди пъти. В непрогледния мрак на самотните си нощи, под ярките слънчеви лъчи на отрудените си делници, в прегръдките на други жени. И въпреки това не можеше да си позволи да се отдаде на едно толкова опасно изкушение. Събра цялата си воля и отблъсна целувката ѝ.

— Върви си! — повтори той, свали ръцете ѝ от лицето си и отстъпи назад.

— Защо?

— Защото това, което вършим, е грешно.

— Защо?

Грей се изсмя — горчиво.

— Колко причини искаш да ти изброя?

— Три — отвърна тя и веднага се изсмя на абсурдния си отговор. Той дори не се усмихна.

— Значи искаш три причини — започна. Беше абсолютно сериозен. — Ще ги получиш. Първо. Ние сме... като членовете на едно семейство.

— Но в действителност не сме. Не сме роднини. Във вените ни тече различна кръв. Каква е втората причина?

— Ние сме приятели. Или поне бяхме.

— Приятели. А, да. Е, не си ли чувал, че понякога приятелството прераства в нещо по-сериозно? Така че остава да чуем само последната причина.

— Баща ти ще ме убие.

Усмивката на Кристин стана по-широка.

— Вероятно.

— По дяволите, Кристин, аз съм градинарят в тази къща!

— И какво?

— Такова! Веднага се махай отгук, по дяволите!

— Добре — съгласи се тя. — Но само ако ми кажеш в очите, че не ме желаш.

Не я желае? Пресвети боже, от толкова време я желаше, че вече не си спомняше кога именно се бе зародило това желание. Дори и в момента изпитваше почти физическа болка при мисълта, че може да я има. Такава силна болка, че рязко се отдръпна от нея и изръмжа:

— Махай се!

Произнесе последните думи с такава сдържана ярост, толкова твърдо и неотстъпчиво, че Кристин за миг си помисли, че може би наистина сериозно я пъди. Че годините са изличили чувствата, които може и да бе изпитвал към нея навремето. Че вероятно е видяла в думите и държанието му само онова, което е искала да види. Една мисъл, зародила се внезапно в съзнанието ѝ, ѝ причини неопикуема болка.

— В живота ти има друга жена, нали?

Грей остана толкова изненадан и потресен от въпроса ѝ, че рязко се извърна към нея и я погледна. Очите ѝ се отвориха широко,

руменината се изцеди от лицето ѝ.

Кристин разтълкува мълчанието му посвоему.

— О, господи, в живота ти има друга. — Тя се разсмя — от смущение, но и за да не се заплаче. — Каква съм глупачка... Естествено, че си имаш приятелка...

Когато тя се обърна, решена да поеме обратния път по каменната пътека към вратата на парника, Грей реагира, воден единствено от инстинктите си. Сграбчи я за ръката и я завъртя към себе си. По-късно щеше да стовари вината за последвалите събития върху опустошените ѝ от болка очи, върху бързината, с която се бе превърнала от прелъстителка в отчаяното дете, което бе познавал преди толкова много години. Придърпа я към себе си и изръмжа:

— Няма друга жена!

Кристин силно се притисна към него. Телата им сякаш бяха създадени едно за друго. Винаги бе знаела, че близостта му ще я накара да се задъха от страст... така, както винаги бе знаела, че може да свре глава под брадичката му, че раменете му са здрави и силни, а коремът — стегнат и твърд. Сгушена в него се почувства като в надеждно и непревземаемо укритие. Отпусна се, остави се на думите му да я успокоят. Но той все още не бе казал, че я желае.

— Моля те, искай ме — прошепна тя. — Никой никога не ме е желал истински.

Кристин мълвеше думите, зашеметена от допира на мъжкото тяло — през тънкия плат на тениската усещаше широкия му гръден кош, изпъкналите ребра, малките мъжки гърди. Тениската миришеше на пот — тежък, мускусен мирис, който за нейна голяма изненада я развълнува дълбоко. Кристин въздъхна, после простена и положи глава на гърдите му.

— Нито родителите ми. Нито дори циганката, която смятах за своя майка — продължи Кристин. Повече от всичко на света искаше да накара мъжа до себе си да я пожелае. Продължи да се гуши на гърдите му, целуваше го леко... отново... и отново... докато тениската изведнъж се вдигна нагоре и бузата ѝ докосна голата му кожа. Беше топъл... даже горещ. Малки ручейчета солена пот се стичаха по косъмчетата на гърдите му. Тя потърка буза и почувства потта му върху себе си.

Думите ѝ, особено онези за измислената ѝ майка — циганката, оставиха огнена следа в мислите му — също като следата, която ласките ѝ прогаряха по тялото му. В момента, в който тялото ѝ се докосна до неговото, от устата му се изтръгна сподавен стон. Започна да стене, когато устните ѝ се плъзнаха по тънката му тениска. Но когато постави буза върху голите му гърди, той я сграбчи за косата и привлече устата ѝ към неговата. В този момент не бе в състояние да разсъждава. Не бе способен да мисли за последствията. След това щеше да разполага с достатъчно време да се разкайва за глупостта си.

Целуна я силно — сякаш се опитваше да я накаже заради всичките години, в които бе копнял да я целува, но се бе задоволявал само с мимолетните си връзки с други жени. Тя посрещна целувката му с не по-малък копнеж и страст. След малко целувките им станаха по-нежни, по-омайни, по-истински. И двамата имаха усещането, че в телата и душите им пламти неугасим огън.

— Кажи ми, че ме желаеш — отново прошепна Кристин, допряла устни до неговите.

Грей лекичко се отдръпна и потърси очите ѝ. Молбата ѝ му се стори странна, защото възбуденото му тяло ясно показваше колко много я желае.

— Кажи го с думи — настоя Кристин.

Отново се бе превърнала в дете — дете, научило се да живее без внимание и любов. Дете, което живееше в измисления свят на фантазиите си. Дете, което бе дошло при него и му бе поверило мечтите, страховете и чувствата си. Той хвана лицето ѝ с длани и, допрял палци до ъгълчетата на устните ѝ, прошепна:

— Желая те. Имам чувството, че през целия си живот съм искал само теб.

Кристин затвори очи, за да се наслади на чутото, извърна глава и докосна дланта му с устни. Целуна я. С много нежност. С благоговение. После целуна и другата. Бавно и уверено свали ръцете си и започна да разкопчава най-горното копче на копринената си блуза. После се премести на второто, на третото... Смело хвана ръцете му и ги насочи надолу към гърдите си.

— Господи! — унесено промълви той.

— Люби ме — примоли се Кристин.

Молбата ѝ си беше истинска лудост, но за момента Грей бе готов на всичко.

През следващите няколко минути Грей попадна във водовъртеж от възприятия и страсти. Фината дантела на бельото ѝ, смачкана от нетърпеливата му ръка. Кожа, по-гладка и от коприна. Съвършено оформени гърди с тъмни като монети зърна. Черна като абанос коса, в която може да вплете пръсти и да зарови лице. Жарки, подути устни, които ненаситно търсят неговите. Твърди зърна, отдали се на ласките на устните му. Стонове. Въздишки.

Тя извика името му и ръцете ѝ рязко измъкнаха тениската през главата му. Устните ѝ обходиха голите му гърди, езикът ѝ вкуси от солената му пот, а после се плъзна в устата му. Грей се опитваше да разкопчее полата ѝ. Беше толкова възбуден и твърд, че си мислеше, че всеки момент ще експлодира. Къде... къде можеше да я люби в тази оранжерия?

Кристин почувства торба с торф зад гърба си. Беше твърда. Също като Грей. Всичко у него беше твърдо — гърдите, стомахът, задебелите му ръце, опустошителните устни... и въпреки това тя се чувстваше прекрасно. Той пхна ръка в дантелените ѝ гащички. От устните ѝ се изтръгна тихичък стон, последван от гърлено стенание. Докато докосваше онези толкова интимни части от тялото ѝ, които като че ли му принадлежаха напълно — бяха негови и само негови — тя започна да го моли да сложи край на това сладостно мъчение. Накрая Грей свали гащичките ѝ и изхлузи собствените си дънки. И тогава Кристин най-после видя най-мъжествената част от тялото му. Той се надвеси над нея, разположи се между краката ѝ, а след това се поколеба. Потта му капеше върху нея. Тялото ѝ пулсираше, искаше го, желаше го, разкъсваше се от копнеж по него.

— Грей...

С последните останки на здрав разум той прошепна:

— Нямам нищо, с което да те предпазя.

— Аз съм се погрижила — прошепна тя.

Освободен и от това бреме, той се потопи дълбоко в нея. Искаше му се само с един мощен тласък да заличи всичките онези години на неутолим копнеж и страст. Но получи много повече. Това, което се случваше с тях, беше магия. Неповторима и неописуема. Магия, която никой от двамата не би могъл да обясни с думи. Грей знаеше, че и тя

изпитва същото, защото очите ѝ се напълниха със сълзи. Край на несподелените желания, копнежи и страсти. И двамата съзнаваха, че в този миг животът им, непълен и непълноценен допреди малко, бе станал необяснимо цялостен и завършен. След толкова много време най-после си принадлежаха.

Когато всичко свърши, Грей си помисли, че веднага ще го връхлети чувство на вина. Но това никога не стана. Как изобщо е могъл да си помисли, че нещо толкова естествено и красиво може да е грешно и неправилно?

Кристин се събуди изведнъж. За част от секундата си помисли, че тази сутрин е като всички останали — слънцето светеше ярко в прозореца, птичките пееха сладкогласните си песни. В следващия миг обаче ужасната реалност се стовари отново в живота ѝ. Спомни си за дъщеря си, припомни си розовите копринени гащички и стомахът ѝ се сви, сърцето ѝ се изпълни със страх.

Опита се да се пребори с този кошмар, но не беше сигурна колко още би могла да издържи. Къщата бе пълна с хора, но тя се чувстваше съвсем сама и неописуемо самотна. Като се изключи миналата нощ...

Кристин насочи очи към фотьойла край леглото ѝ. Беше празен. В гърдите ѝ се надигна разочарование, но тя бе твърдо решена да се бори смело с всички отрицателни емоции. Съсредоточи цялото си внимание върху две неща, които вече знаеше със сигурност: първото бе, че споменът за онзи следобед в оранжерията все още го вълнуваше, а второто бе свързано с паниката, която бе забелязала в очите му, когато се опита да го докосне. Защо се паникьосва, щом не изпитва нищо към нея?

Нетърпелива да разбере дали не са научили нещо ново за дъщеря ѝ, нетърпелива да види Грей, Кристин се изкъпа, облече се, излезе от спалнята и пое надолу по стълбите. Само след миг беше на първия етаж. Видя Грей във всекидневната и се закова на мястото си. Той разговаряше с агент Карели — ако съдеше по приведените глави и съсредоточените им лица, разговорът очевидно бе много важен и сериозен.

— Вие сте абсолютно прав — заяви Тери Карели. — Наистина има несъответствие между бележката за откупа и подтекста, вложен в

изпращането на детското бельо.

Сякаш почувствал присъствието ѝ, Грей вдигна поглед към нея и Кристин понечи да се усмихне. Усмивката ѝ угасна в мига, в който видя празния поглед на Грей. Наистина ли бе повярвала, че ще може да заличи миналото? Да, беше глупачка да вярва в това.

Натъжена, Кристин пристъпи в стаята, готова да се изправи пред новия ден.

Тери Карели проследи погледа на Грей, забеляза Кристин и поздрави:

— Добро утро. Разбрах, че сте успяла да поспите малко.

— Малко — отвърна тя. — Научихте ли нещо...

— Не — със съжаление отвърна Тери. — Подложихме на анализ пакета и съдържанието му. Както и предполагаме, по бельото имаше човешка урина. Успяхме дори да идентифицираме няколко отпечатъка с помощта на високотехнологичен процес на идентифициране, но не стигнахме до нищо, което да ни е от помощ — намерените отпечатъци бяха вашите и на дъщеря ви. Мислех, че може да има и отпечатък от бавачката, но не намерихме такъв.

— Тя много рядко се докосва до бельото на Манди. Аз приготвям дрехите ѝ сутрин и я водя на училище. Сенди я прибира у дома, но ѝ помага с вечерната баня само в случаите, в които ми се налага да закъснея. А това се случва много рядко.

— Разбирам. Между другото, по бельото не бе открита семенна течност.

Самото споменаване на семенна течност изтри всякакви други мисли от съзнанието на Кристин и я потопи в море от паника. Тя не чу почти нищо от следващите думи на Карели. Спомена нещо за някаква теория, която искал да обсъди с нея снощи, а после заговори за Грей, който бил стигнал сам до същото заключение.

— Искам да ви предупредя, че не мога да гарантирам нищо — продължи да говори Тери. — Но не смятам, че изпращането на бельото е толкова заплашителен знак, колкото го възприехме в началото.

Кристин се помъчи да събере мислите си и да се вслуша в думите на агента.

— Нека да ви го обясня по-просто — продължи той. — Повечето похитители предприемат дадена стъпка, тласкани от два основни мотива: някои искат парите, другите искат самото дете. Похитителят,

който иска пари, изпраща бележка с исканията си за откуп; похитителят, който иска детето, не изпраща нищо. Този тип — в почти всички случаи е мъж — не би се съгласил да върне детето, срещу каквато и да е сума. Обикновено намираме децата със следи от сексуално малтретиране... ако изобщо успеем да ги открием.

— Но вие не смятате...

— Бележката с искане на откуп дойде веднага след отвличането — отвърна Тери. — Мисля, че човекът, отвлякъл дъщеря ви, иска пари. Изпращането на белята цели само да ви сплаши. Просто още един начин да играе по нервите ви. Още от самото начало на разследването ви посочих, че вероятно става дума за човек, който изпитва дълбока вътрешна потребност да контролира живота си.

Кристин си позволи малко оптимизъм, макар че не беше толкова глупава, че да смята, че всички деца, отвлечени заради пари, се връщат живи и здрави при родителите си.

— Какво можем да очакваме оттук нататък?

Тери Карели въздъхна.

— Въпреки целия ни опит не бихме могли да твърдим нищо със сигурност. Но ако аз бях на мястото на похитителя, щях съвсем скоро да предприема решаващата стъпка. Най-общо казано, колкото по-дълго държи детето при себе си, толкова по-голям става рискът да бъде забелязан от някого.

Грей почти не слушаше разговора на Кристин с агента. Беше твърде зает да наблюдава Ники, която беше влязла в стаята, понесла някакъв поднос. Преструвайки се, че събира посудата — най-вече чашки за кафе, останали от предишната вечер — тя се приближаваше все по-близо и по-близо. Грей беше готов да си помисли, че Ники се опитва да подслуша разговора им. Отхвърли тази възможност още в момента, в който му хрумна. Ники трябваше само да попита Кристин за какво са разговаряли и тя щеше да ѝ каже абсолютно всичко.

— Но единственото, което можем да направим в момента, е да продължим да чакаме — заключи Кристин, предугадила думите на агента, преди още да ги е произнесъл.

— За съжаление, да. — Погледна към Хем Кланси, който му правеше някакви знаци, и додаде: — Извинете ме.

Кристин и Грей останаха сами, но Грей мигновено се обърна и понечи да се отдалечи.

— Грей? — повика го Кристин и инстинктивно посегна към него. Хвана го за ръкава на ризата, той се обърна към нея и я погледна с непроницаемите си очи. Нищо ли нямаше да ѝ каже? Една дума поне? Ами ако просто решише да издърпа ръкава си от ръката ѝ? Какво щеше да прави тогава? Какво би могла да направи?

Така и не разбра какво щеше да стане — може би беше пощадена от съдбата — защото се появи някакъв служител от „Лоуел ентърпрайзис“, който след многословни извинения обясни, че имал нужда от подписа ѝ.

Тя поведе сивокосия служител към библиотеката. Грей ги изпрати с поглед. През изминалата нощ дълго бе наблюдавал спящата Кристин. Колкото и да бе странно, никой от двамата не каза нито дума след споделения спомен за миналото. Искаше му се да я попита толкова много неща, трябваше да ѝ зададе безброй въпроси — как бе забременяла при положение, че се бе погрижила това да не стане; как е могла да го измами и предаде, щом толкова много го е обичала. Но така и не можа да намери думите, за да зададе тези въпроси — особено пък последния. А може би просто не бе посмял да ги изрече. Беше се почувствал напълно погълнат от спомена, от онова забравено, но прекрасно усещане за завършеност и цялост. И все още не можеше да се отърси от него. За пръв път от десет години насам си бе спомнил — наистина го бе направил — какво означава да се чувстваш завършено и пълноценно човешко същество. Не си бе давал сметка колко непълен е животът му. Колко незавършен. *Празен*. Осъзнаването на тази истина го изпълни със страх, защото тя отново даваше на Кристин власт над него, власт, на която не можеше да си позволи да се подчини. И въпреки това...

А може би просто преувеличаваше. Може би правеше от мухата слон. Вероятно всичко се дължеше единствено на спомена за тяхното единение — един прекрасен, възвишен и непорочен спомен. Тогава бе погледнал към ръката ѝ и си бе казал, че трябва само да се протегне, за да докаже, че подобно чувство за завършеност е невъзможно в настоящето, но в края на краищата не се бе осмелил да я докосне. И в момента изпитваше силен гняв към самия себе си, загдето не го бе сторил и не бе приключил с тази история веднъж завинаги.

---

[1] Много грижи и любов. — Б.пр. ↑

12.

Ники се промъкна в спалнята на Кристин и — за кой ли път от сутринта, а вече бе късна вечер — се приближи до телефона. Вдигна слушалката, избра номера, който вече знаеше наизуст, и зачака.

Звън...

Макар да бе доловила само някои откъслечни думи, бе чула достатъчно от разговора на агент Карели с Грей, за да заключи, че хората от ФБР приемат, че отвличането най-вероятно е било направено заради пари. При нормални обстоятелства би останала много доволна от подобно заключение. Господ ѝ беше свидетел, че не искаше Манди да попадне в лапите на някой откачалник, но случилото се я поставяше в положение да... Какво?

Звън...

Да заподозре самоличността на похитителя? Господи, не можеше да повярва, че бе формулирала подобен въпрос. И въпреки това от самото начало на връзката ѝ с Джейкъб се бе отнасяла с подозрения към нездравия му интерес към „Роузмийд“. Наистина ли беше в състояние да им причини зло?

Звън...

Любопитството му, свързано с „Роузмийд“, би могло и да не означава нищо, естествено. Беше ѝ казал, че напуска града, че възнамерява да си потърси ново поле за изява. Може би вече бе заминал. Всъщност колкото повече разсъждаваше върху това, толкова по-склонна бе да повярва в това.

Звън...

В края на краищата с какви доказателства разполагаше за участието му в отвличането? Никакви. Абсолютно никакви. Ако не отговори и на следващото позвъняване, тя ще приеме, че е пълна идиотка, и ще забрави за Джейкъб Парди. И няма да се обажда повече.

Звън...

Ето! Аз съм идиотка, призна си тя и затвори телефона. Никой не би могъл да каже къде се намира Джейкъб в момента. Ники се

почувства значително по-добре. Почувства се... *свободна*. Тя прекоси стаята и се насочи към вратата. Радваше се, че той бе излязъл от живота ѝ. Никой никога нямаше да разбере за връзката ѝ с него, помисли си Ники, отвори вратата и се блъсна право в...

Тери Карели протегна ръка, хвана я за раменете, за да ѝ попречи да падне, и едновременно с това каза:

— Извинявай.

— О, боже, стресна ме!

— Извинявай — повтори той. Сърцето му биеше учестено и не беше съвсем сигурен, че единствената причина за това е неочакваният сблъсък в коридора. Може би сърцебиенето му имаше нещо общо с близостта на жената пред него. И с тези големи очи, които го гледаха толкова открито и искрено.

— Аз... ами... качих се, за да се обадя по телефона — поясни Ники и веднага съжали за думите си. Той изобщо не я бе попитал какво прави тук. Дали обяснението ѝ прозвуча странно? Подозрително? А и не беше ли странно, че ръцете му продължаваха да я държат за раменете? Не че тя имаше нещо против. Всъщност те я караха да се чувства добре. Както и тези тъмни, изпълнени с разбиране очи, които сезираха в нейните.

Тери сякаш внезапно се осъзна, пусна я и на свой ред обясни:

— Аз пък тръгнах да се поразходя малко. Имам чувството, че ще полудея от това бездействие.

Ники си отдъхна с облекчение. Той очевидно не намираше за странно обяснението, което бе дала на факта, че излиза от спалнята на Кристин.

— Да — отбеляза тя. — Всички сме малко изперкали.

— Да — съгласи се Карели и тръгна надолу по стълбите. Ники тръгна редом с него. — Никой не може да си намери място от притеснения.

И това е самата истина, помисли си Тери. Над цялата къща тегнеше облак на безпокойство. Госпожа Джаксън, съпругът ѝ, че дори и Ники непрекъснато сновяха нагоре-надолу по стълбите. Само Грей Бенън бе останал сравнително спокоен.

— Не мисля, че можем да издържим още дълго така — рече Ники. — Вече не зная какво да мисля. Не че бих си го признала пред

Кристин. Искам да кажа... пред нея се преструвам на смела, но е много трудно. — Тя го погледна. — Знаеш ли, много ме е страх.

Признанието на Ники го развълнува. Беше оголила душата си пред него, признала му бе колко е уязвима. В последно време хората като че ли бяха започнали да вярват, че са непобедими. И че биха проявили слабост, ако признаят страховете и притесненията си.

— Зная — кимна Тери и веднага продължи, защото смяташе, че разговорът може да ѝ помогне: — Близка ли си с детето?

Ники се усмихна.

— О, да. Аз съм ѝ кръстница. Бях до майка ѝ, когато тя се роди.

— Разкажи ми за нея.

— Тя е... специална. Много е умна, забавна, чувствителна, но може да бъде и безжалостно откровена и пряма. При Манди няма скрито-покрито. Освен това е способна на дълбоки и искрени чувства. Тя непременно ще е една от онези личности, които ще променят света.

Забелязал внезапните пламъчета, затанцували в очите на Ники, Тери отбеляза:

— Говориш като нейна майка, а не като кръстница.

— Тя е всичко, за което може да мечтае една майка. И аз много я обичам.

— Обичаш децата, нали?

Ники отговори без никакво колебание:

— Да, обичам ги. — Остана изненадана от следващия си въпрос. — Мислиш ли, че днешният свят е твърде ужасно място за едно дете?

— Мисля, че светът винаги е бил ужасен. От праисторически времена, та до ден-днешен непрекъснато е имало войни, болести, глад, наводнения и винаги ще ги има, но през всичките тези векове са се раждали деца и много от тях са дали своя неогреничен принос за развитието на цивилизацията. Слава богу, че родителите на Платон, Микеланджело, Шекспир, Александър Бел, Мадам Кюри и...

Тери спря, когато забеляза, че Ники вече не е до него. Обърна се назад и я видя да стои няколко стъпала по-горе. Наблюдаваше го с усмивка.

— Извинявай — промърмори, леко смутен.

— Не се извинявай. Разпадеността ти прилича. — Наистина беше така. Лицето му беше преобразено — светнало и одухотворено. — И ти обичаш децата, нали?

— Да, обичам ги. Бих искал да си народя цяла къща. — Той се усмихна. — Винаги съм вярвал, че един ден ще го направя. А Господ ми е свидетел, че на мама това много ще ѝ хареса.

— В такъв случай не разбирам защо все още не си го направил — заяви Ники, макар дълбоко в себе си да се радваше на това.

— Работата ми изисква жертви.

— И не познаваш нито един човек от ФБР, който има щастлив брак? — попита тя, слезе няколко стъпала по-долу и отново застана до него.

— Не бих могъл да твърдя това, но и най-здравите и задружни семейства изпитват трудности. Само една много специална жена би могла да се справи.

— А ти все още не си я намерил?

— Не — отвърна той. — Истината е, че дори извън ФБР много от браковете се провалят. Процентът на разводите е тревожно висок. Извини ме, че намесвам личния ти живот, но нито твоят брак, нито този на госпожа Джаксън са просъществували дълго.

— Прав си, но аз въпреки всичко продължавам да вярвам в институцията.

Тери сви рамене и промени темата.

— Каж ми защо една жена, която обожава децата, няма свои собствени?

— Съпругът ми смяташе, че би било грешка да раждаме деца, които ще са принудени да живеят в това общество. Не бях съгласна с него, но пък това не беше единственият въпрос, по който не можехме да се разберем. Разногласията ни по отношение на децата обаче бяха основната причина за развода ни. — Тя се усмихна тъжно.

— Съжалявам.

По взаимно съгласие смениха темата, побъбриха още малко докато слизаха по стълбите и се разделиха неохотно. Тери се извърна крадешком и хвърли един поглед на Ники. Типично в негов стил да бъде привлечен — добре, добре! Наистина бе привлечен от нея! — от жена, която иска семейство. В същия момент Ники си мислеше колко е тъжно, че мъж като него никога няма да има съпруга и семейство. Освен това подозираше, че един такъв мъж не би простил лесно ничие прегрешение.

Един телефон в Натчез извъня.

След пет-шест сигнала някой отговори.

— Кога ще го направиш, за бога! — изсъска човекът, който звънеше.

Гласът от другата страна отговори спокойно:

— С тези неща не трябва да се прибързва.

— Направи го. Тази вечер! — Връзката прекъсна.

Мъжът посрещна с усмивка тази демонстрация. Нека този, който му се бе обадил, да си мисли, че контролира всичко. Това бе най-добрият начин да се справя с хората, които не можеха да контролират дори сами себе си.

Обаждането дойде в единадесет часа без три минути.

Всички вдигнаха очи.

Тери Карели погледна към Кристин, която отново стоеше пред прозореца. Чула звъненето на телефона, тя се обърна, но остана на мястото си. Тери ѝ махна с ръка да се приближи. Кристин прекоси стаята, без да поглежда встрани, като пламенно се надяваше, че това може би е обаждането, което отново ще я събере с дъщеря ѝ.

След като предупреди Кристин, че трябва настоятелно да поиска да разговаря с Аманда, агент Карели ѝ даде знак да вдигне слушалката. Тя отговори на четвъртото позвъняване.

— Ало?

В първия момент не чу нищо. После до ушите ѝ достигна дрезгав, съзнателно променен шепот.

— Гранд Вилидж. Остави парите в хижата. Ако донесеш всичко, ще върна дъщеря ти. — Пауза. — Ела сама.

Щрак.

Сигнал свободно.

Последван от вика на Кристин:

— Почакай!

След тази единствена дума всички присъстващи осъзнаха, че обаждането наистина бе от похитителя. Всички започнаха да разговарят развълнувано, докато чакаха да чуят записа. В същото време Фил Бърмингам започна стандартната процедура по

проследяване на обаждането. Не че някой наистина вярваше, че това ще им даде някаква допълнителна информация. И тогава всички чуха записа. Когато свърши, агент Карели заговори:

— Какво е Гранд Вилидж!

— Навремето е било индианско селище — отвърна Грей. — Исторически паметник.

— Къде се намира? — попита агентът.

— На булевард Джеферсън Дейвис — отговори Грей. — Изборът на място е добър. Хем е в рамките на града, хем е изолирано и уединено.

— Донеси ми карта — нареди Карели на един от агентите. После отново се обърна към Грей. — Значи познаваш мястото?

— Да — отвърна той. — Познавах го отпреди десет години.

— Едва ли са направени съществени промени оттогава насам — заяви Кристин.

— Нима ще занесем парите, без да сме получили потвърждение, че детето е живо? — попита Хем Кланси.

Всички млъкнаха при този пряк и грубоват въпрос.

— Разбира се, че ще ги занесем — непоколебимо заяви Пейтън. — Ако не се подчиним, можем да сме сигурни, че ще застрашим живота ѝ. — Пауза. — Тя е жива... и ние ще си я върнем.

— Това е другият проблем — продължи агентът. — Похитителят каза единствено, че ще я върне. Кога? Как?

— Не зная кога и как — разгорещено рече Пейтън, — но той ще я върне.

— Ти като че ли непоколебимо вярваш в този или тези индивиди — отбеляза Грей.

Пейтън като че ли се смути, но само за миг. Отговори спокойно както винаги.

— В този момент нямаме голям избор. Остава ни само да вярваме в този или тези индивиди. Те държат Аманда в ръцете си и командват парада. А ние трябва да се надяваме, че притежават някаква чест.

Всички в стаята започнаха да дискутират въпроса, като се питаха каква чест можеха да очакват от хора, отвлекли едно беззащитно дете. Оживеният разговор бе прекъснат от един глас — толкова тих, че бе цяло чудо, че успяха да го чуят.

— Пейтън е прав.

Всички погледи се насочиха към Кристин. Присъстващите като че ли за момент бяха забравили за нея. Някои сякаш останаха изненадани, когато видяха, че вече е затворила телефона и е заела отново поста си пред прозореца.

— Трябва да се възползваме от тази възможност, дори и ако вероятността да измъкнем Манди жива е едно на един милион — заяви тя с нетърпящ възражение глас.

Грей най-после заговори:

— Тя е тази, която трябва да вземе решението.

Кристин насочи поглед към него. Беше я избягвал през целия ден. А и тя не можеше да забрави факта, че не бе откликнал по никакъв начин на докосването ѝ.

— Да действваме тогава — намеси се агент Карели и додаде: — И ние си имаме свой план. Няма да им позволим да се измъкнат просто ей така. Ще обкръжим Гранд Вилидж и ако сме сигурни, че не застрашаваме живота на детето, ще извършим арести.

— Арести? — възкликна Пейтън, който очевидно бе изумен от думите на агента. — Това не е ли рисковано? Те дадох ясно да се разбере, че държат Кристин да отиде сама. — В следващия миг изглежда си даде сметка, че думите му прозвучаха твърде безнадеждно. — Аз не по-малко от всеки друг искам Аманда да се върне. Даже повече. И за мен това е най-важното. Не бих искал да направим нещо, което може да застраши живота ѝ.

— Господин Джаксън — прекъснато Тери. — Прекрасно разбирам тревогата ви, но както вече казах, ние ще действваме само ако сме сигурни, че не заплашваме сигурността на детето. — Пауза. — Позволете ни да си вършим работата.

Пейтън въздъхна, а след това промълви:

— Извинете ме. Вие сте прав, разбира се. Нали точно затова ви повикахме. Проблемът е в това, че много искам да си върна дъще... Аманда.

— Разбирам — прекъсна го Тери и погледна към Грей. — Можете ли да ми помогнете с картата?

Грей кимна.

— Ще имаме нужда и от парите. — Тери се обърна към Хем Кланси.

Кланси веднага се насочи към библиотеката. Междувременно Фил Бърмингам потвърди, че обаждането действително е било проведено от обществен телефон в града. Думите му не предизвикаха никаква изненада.

Парите, подредени в тъмночервен куфар, и картата на града бяха донесени едновременно. Хем Кланси остави куфара на пода до агент Карели.

Той отвори куфара и започна да вади пачките стодоларови банкноти. Всяка пачка съдържаше сто банкноти. В куфара имаше общо двеста пачки.

— Ще монтираме електронно устройство за проследяване. По този начин ще можем да проследим колата на похитителя.

Очите на Кристин светнаха.

— Това означава ли, че той ще ни отведе при Аманда?

— На теория, да — кимна Тери. — В случай че не открие устройството.

Електронното устройство с размерите на запалка „Бик“ бе скрито в една фалшива пачка. Поставиха я на дъното на куфара, а после я покриха с истинските пари.

— Ето какъв е планът — заяви Тери. — Той е съвсем простичък и ясен. Госпожо Джаксън, вие ще направите точно онова, което ви наредиха...

— Не! — извика Грей. — Не мислите сериозно да я изпратите сама да остави парите, нали?

— Разбира се, че аз ще оставя парите — веднага възрази Кристин.

Грей сякаш изобщо не я чу. Обърна се отново към агент Карели.

— Няма как да знаете към каква опасност я тласкате.

— Тук сте абсолютно прав — съгласи се Тери. — Не зная.

— Аз ще занеса парите — настоя Кристин.

Грей отново не й обърна внимание.

— Те могат да вземат парите и след това да я застрелят. Или пък първо ще я застрелят, а след това ще вземат парите.

— Те няма да ме... — започна Кристин, но Пейтън я прекъсна по средата на изречението.

— Няма да я застрелят.

— Как, по дяволите, можеш да си сигурен в това? — попита Грей, но не изчака отговора му. — Не мога да повярвам, че ще ѝ позволиш да направи това.

— Те изрично поискаха тя да ги занесе — изтъкна Пейтън.

— Както вече ти казах, не мога да повярвам, че ще ѝ позволиш да го направи.

Думите на Грей прозвучаха твърде обидно и Пейтън реагира по съответния начин, макар че нито за миг не повиши глас.

— Твоето мнение е без значение. Аз пък не мога да повярвам, че имаш наглостта да се върнеш тук и да започнеш да раздаваш мнения наляво и надясно.

Последните му думи сложиха край на цивилизованите отношения, които бяха съумели да поддържат до този момент.

Очите на Грей потъмняха, гласът му стана студен и неотстъпчив.

— Нагъл или не, аз никога не бих позволил на съпругата си да рискува живота си.

— Тя не е твоя съпруга.

— Да, така е, но и твоя няма да бъде още дълго, нали?

— Престанете! — изхлипа Кристин.

В същия миг прозвуча и апелът на Тери:

— Господа, моля ви...

Грей и Пейтън се измериха с погледи. Погледите им изразяваха предизвикателство, в очите на Грей искряха яростни пламъчета, а тези на Пейтън бяха студени като лед.

Грей пръв наруши мълчанието.

— Аз ще отнеса парите.

— Не, няма — възрази Кристин. — Аз ще ги занеса.

— Не е моя работа да взимам подобно решение — намеси се Тери, — но бих искал да отбележа, че господин Джаксън изтъкна много важен аргумент. Похитителите ще очакват госпожа Джаксън. Появата на някой друг, особено пък ако е човек, когото не познават, може да ги ядоса. Не бих искал да объркаме всичко, и то след като постигнахме такъв напредък.

Последва мълчание, по време на което Грей и Кристин безмълвно се бореха за надмощие.

Напрежението намаля едва след разумната забележка на Тери, насочена към Грей.

— Бихте могли да ни съдействате най-резултатно, ако ми помогнете да се ориентирам по картата.

Грей най-сетне капитулира, макар и с огромно и очевидно нежелание.

Всички — агентите от ФБР, градските полицаи, служителите на шерифската служба на окръг Адамс, както и Ники, Кристин и Пейтън — се струпваха около Грей.

— Това — започна той, като прокара пръст по една линия — е булевард Джеферсън Дейвис, който излиза на Магистрала номер шейсет и едно. Тук се намира входът към селото. Непосредствено вляво има паркинг, а вдясно е сградата, която се използва като център за посетители. Ей там — Грей посочи някакъв участък вляво от паркинга — се намира една реставрирана къща, която всъщност не е нищо повече от колиба със сламен покрив.

— На какво разстояние от паркинга се намира тази колиба? — попита Хем Кланси.

— Мога само да предполагам — отвърна Грей, — но ми се струва, че е на не повече от седемдесет до деветдесет метра. Останалата част от селището — той посочи към картата — се състои от погребални могили... две или три на брой... които са свързани помежду си с пътеки. Районът малко прилича на игрище за голф. Около селцето, оттук, та чак до тук — той посочи почти целия участък зад и вляво от селото, — е гора.

— Какво е това? — попита Тери и посочи малка синя линия, която прорязваше лявата страна на картата. Гората почти изцяло следваше извивките ѝ.

— Това е потокът Света Катерина.

— Поток? — уточни Тери.

— Да, но това е само едно име — уточни Грей. — В него почти няма вода. Преди десет години коритото му беше пълно с трева, храсталаци, ниски увивни растения.

— И все още е така — обади се градският полицай — кокалест, слаб като скелет мъж на име Боунс. — Понякога след проливен дъжд в коритото се насъбира малко вода, но нищо повече.

— А гората свършва тук? — попита Хем Кланси и посочи един участък от картата.

— Да — потвърди Боунс. — Това тук е пряк път, нещо като задна врата към Гранд Вилидж. Мястото е обрасло с трева, но оттук минава път. — Той посочи една линия на картата, която минаваше успоредно на потока. — Потокът тече вдясно от пътя, но там, където го пресича, има големи бетонни дренажни тръби. Вдясно от селото се намира жилищен квартал.

— Жилищен квартал? — попита Хем Кланси.

— Да. Всъщност цялата дясна страна на селището е обградена с къщи. Не смятам, че някой ще може да мине оттам незабелязано.

— А прекият път? По него минават ли коли? — попита Тери.

— О, да — кимна Боунс. — Постоянно разгонвам хлапетата, които паркират колите си, за да се целуват на спокойствие. Това там е любимото място за срещи на местните влюбени.

— В такъв случай това значи са единствените два пътя към селото? — уточни Тери.

— Не зная със сигурност — замисли се Боунс. — Гранд Вилидж се управлява и поддържа от службата за поддържане на националните паркове. И макар че постоянно разгонвам хлапетиите от околностите му, технически селото не е под наша юрисдикция. — Замълча за момент, а след това додаде: — Що се отнася до това дали има други пътища, по които да се влезе и излезе в селото, трябва да сте наясно, че то се простира на площ от повече от четиристотин декара.

— Уха! — възкликна Тери. — Не си давах сметка, че говорим за толкова обширна площ.

— Да уведоим ли управата на парка? — попита Фил Бърмингам. — Сигурен съм, че ще могат да ни дадат най-подробна информация за пътищата.

— Не! — категорично заяви Тери. — Няма нужда да въвличаме нови хора. Поне не и за момента. Нека първо отидем да поогледаме сами. Искан най-напред да разгледам прекия път. — Обърна се към Хем Кланси и Фил Бърмингам. — Вие двамата тръгвайте с едната кола. Аз и Боунс ще вземем другата.

— И аз идвам — обади се Грей.

— Не смятам, че... — възпротиви се Тери.

— Идвам с вас — настоя Грей.

— В такъв случай и аз ще дойда — обяви Пейтън.

Тери се замисли за момент, а после обяви решението си, макар че за всички бе ясно, че го прави неохотно.

— Добре. Но няма да ни се пречкате. Говоря напълно сериозно. Не желая да нося отговорност и за вас двамата. Господин Джаксън, качете се при Фил. Господин Бенън, идвате с мен и Боунс. — Тери се обърна към полицаия от шерифската служба. — Ти оставаш тук. След като получат парите, похитителите може да се обадят, за да съобщят нещо за местонахождението на детето. Искам да се свържеш с нас веднага щом разбереш нещо.

— Ясно — отсече полицаият.

Тери погледна към Кристин.

— Готова ли сте?

Кристин кимна.

— Добре — отсече агент Карели. — Както вече ви казах, вашата задача е ясна. Трябва да отидете до Гранд Вилидж, да минете през парадния вход, да занесете куфара до колибата и да си тръгнете. И никакви геройски изпълнения! Оставете куфара и веднага се връщате тук, в „Роузмийд“. — Пауза. — Разбрахте ли?

— Да — откликна Кристин.

— Колко минути ще са й нужни, за да стигне до селото? — попита Тери.

— Петнадесет, двадесет минути — отговори Грей.

Тери погледна часовника си.

— Моят часовник показва единадесет и двадесет и две минути. Да предположим, че пътят е двадесет минути — това прави единадесет и четиридесет и две. Осигурете ни още десетина минути, за да поогледаме — значи единадесет и петдесет и две. — Той погледна към Кристин. — Трябва да оставите куфара точно преди полунощ. Разбрахте ли?

Кристин свери часовника си.

— Разбрах.

— Да го направим тогава. — Тери взе куфара и поведе останалите към вратата.

Когато излязоха отвън, агент Карели изпрати Кристин до колата й, остави куфара на предната седалка, а после й даде някои последни указания. Кристин вече бе отворила вратата на колата, когато нещо — беше готова да се закълне, че чу някой да вика името й — се уви около

нея като фини сребристи паяжини, които бавно я накараха да се обърне.

Грей стоеше далеч от нея и я наблюдаваше над покрива на една от колите. Приличаше на сянка в тъмнината. Тя почти не виждаше лицето му и не можа да разчете изражението на очите му. В продължение на няколко секунди двамата просто се гледаха. Внезапно Грей се обърна, наведе глава и влезе в колата.

13.

Всичко щеше да свърши... всичко щеше да свърши... щеше да свърши...

Кристин безмълвно си повтаряше това изречение, докато караше по улица Хомочито, по улица Джон Р. Рацат и по Магистрала шейсет и едно. Всичко щеше да свърши и тя искаше да свърши — Господ ѝ бе свидетел, че не би могла да издържи още дълго на това напрежение, — но само ако можеше да е сигурна, че краят ще бъде щастлив и Манди ще се върне при нея невредима. Мисълта, че детето ѝ може да е наранено по някакъв начин, продължаваше да я плаши. Устата ѝ пресъхваше от страх, сърцето ѝ биеше като обезумяло, дишането ѝ беше повърхностно и накъсано. Нито за миг не забравяше, че хората от ФБР не пожелаха да дадат гаранции за безопасността на дъщеря ѝ, не забравяше и факта, че похитителят не бе споменал нищо за връщането на детето. Да, беше уплашена. И не само заради Манди. Боеше се и за себе си, защото не знаеше на какво може да се натъкне. Не че не бе готова да влезе и в ада заради дъщеря си, но това не означаваше, че щеше да го направи без страх.

Когато стигна до болницата Джеф Дейвис, Кристин сви на юг по булевард Джеферсън Дейвис. Погледна часовника си. Единадесет и тридесет и пет. В единадесет и четиридесет и осем Кристин спря пред портата на Гранд Вилидж. Ето това е. Мили боже, това е! С разтреперана ръка угаси светлините на колата, а после изключи и двигателя. В настъпилата тишина дори и звукът от учестеното ѝ дишане изглеждаше твърде силен. Цялото селище тънеше в непрогледна тъмнина. Имаше една-единствена лампа, която осветяваше района около центъра за посетители. Но и тя не ѝ вдъхна никаква сигурност, защото слабата светлина рисуваше призрачни сенки, а наоколо имаше достатъчно тъмни ъгли, в които някой би могъл да се скрие и да я наблюдава. Дали някой не я наблюдаваше дори и в този момент? Може би похитителят? А може би някой ноцен

пазач? Не, тук вероятно нямаше нощен пазач. Иначе похитителят не би избрал именно това място за предаване на парите.

Кристин погледна часовника си. Единадесет и четиридесет и девет. Нима бе изминала само една минута? Тя въздъхна, размърда се и се зачуди как ще прескочи портата. Помисли си, че ако се наложи, ще трябва да се изкатери по нея. В единадесет и петдесет и една — изпита гордост, че е издържала цели две минути — тя взе куфара сякаш се канеше да излезе от колата. Дали бяха в състояние да забележат едно толкова незначително движение? Какво ли правеше Грей в момента? Какво мисли? Какво чувства?

Дори и сега бе готова да се закълне, че го бе чула да вика името ѝ. А и никой друг не го произнасяше като него — обръщението сякаш идваше от дъното на душата му и я караше да забравя къде е и коя е. Само че откакто се бе върнал, той нито веднъж не я бе нарекъл по име. А това беше най-тежкото и безжалостно наказание, което би могъл да ѝ наложи. Може би толкова дълго и отчаяно бе копняла да го чуе да го изрича, че най-накрая си го бе въобразила.

Единадесет и петдесет и две. Единадесет и петдесет и три. Единадесет и петдесет и четири. В единадесет и петдесет и пет — беше решила, че ще ѝ трябват пет минути, за да отнесе парите — тя отвори вратата на колата. Излезе, като влачеше куфара след себе си. Тръгна по чакъла, който скърцаше под краката ѝ. Приближи до портата и видя, че не е заключена. Похитителят сигурно имаше достъп до ключовете.

Тя побутна портата, но не можа да я отвори толкова лесно. Наложил се да бутне с рамо. Щом мина от другата страна, призрачните сенки изведнъж ѝ се сториха по-истински и заплашителни, готови да се спуснат към нея. Извикала на помощ цялата си воля и твърдо решена да се отърси от страховитото им въздействие, Кристин започна да измисля най-обикновени имена за всички неща, които виждаше около себе си. Забеляза центъра за посетители, паркинга, една маса за пикник. В далечината се виждаха пътечки и алеи и още маси за пикник.

— Нищо чак толкова страшно — увери се тя.

Насочи вниманието си по посока на сламената колиба. Прекоси чакъла и пое по меката трева. В далечината се чуваха музикалните трели на безброй нощни насекоми. Светлината, която идваше от

лампата до центъра за посетители, започна да става все по-слаба. Кристин със закъснение осъзна, че е трябвало да си вземе фенерче. Слава богу, луната светеше достатъчно, за да направлява пътя ѝ. А и очите ѝ започваха да свикват с тъмнината. Струваше ѝ се, че вече започва да различава очертанията на колибата.

Една крачка.

Още една.

Да, колибата се виждаше съвсем наблизо. Само след няколко секунди мина край някаква дървена постройка на шест крака, която според нея бе хамбар за сушене на зърно. До него имаше още една наколна постройка, но Кристин така и не можа да се сети за предназначението ѝ. В следващия момент вече стоеше пред колибата. Тя изплува пред нея като някакво гротескно същество. За рошава глава му служеше раздърпаният сламен покрив. Зад колибата се извисяваха няколко високи дървета, които бяха нещо като врата към простиращата се зад тях тъмна и гъста гора. Тъмна, гъста и страшна гора. Кристин искаше само да остави парите и да се махне. Но къде да ги остави? Похитителят бе казал да ги отнесе до колибата и нищо повече. Забелязала, че входната врата е отворена, Кристин клекна пред нея с намерението да пъхне куфара вътре. Не успя, защото зад вратата имаше метална решетка. Кристин се подпря на отворената врата, за да се изправи, остави куфара непосредствено пред решетката и се обърна да си върви.

И тогава усети нечие присъствие.

Някой я наблюдаваше. От гората. Усещаше върху себе си нечий пронизващ поглед. Сърцето ѝ подскочи чак в гърлото, цялата настръхна от страх. Нощта изведнъж стана призрачно тиха.

— Пусни дъщеря ми — извика Кристин. Веднага след това си тръгна — в началото вървеше, а после започна да тича. Когато найсетне се плъзна зад волана на колата, бе останала без дъх. Положи ръце на волана и подпря глава върху тях.

— Моля те, Господи — прошепна тя. — Върни ми дъщерята.

Черната кутийка пиукаше когато се качиха в колата и оттогава насам не бе преставала. Принципът на проследяващото устройство беше съвсем прост: ако се намираха далеч от устройството, пиуканията

се излъчваха на по-големи интервали, колкото по-близо бяха до него, толкова по-често чуваха звуковия сигнал. Докато караше по безлюдните улици на Натчез, Тери бе поддържал дистанция, при която сигналите следваха един след друг. В момента, в който Кристин се отдалечи от тях и се насочи към входа на Гранд Вилидж, пиуканията се разрешиха значително. И Грей стана твърде неспокоен.

Беше останал изненадан от невъздържаността, с която бе дал израз на загрижеността си за нея. Дори и в момента усещаше името ѝ на върха на езика си — по-сладко и от вълшебен нектар. Дори и сега му се искаше да извика и да я предупреди да внимава.

Грей се огледа наоколо, опитвайки се да открие отговор на своите страхове и копнежи в една необичайно тъмна нощ. Колата бе паркирана в самия край на една улица в жилищния район. От мястото, на което седеше, Грей виждаше прекия път и дренажната тръба, която се простираше успоредно на него. Макар че не можеше да различи полицейската кола, той знаеше, че и тя е паркирана някъде из квартала. Двете коли бяха разположени така, че да преградят пътя на всяко превозно средство, излизащо от селото в тази посока.

Решението да заемат позиция именно в този участък бе предшествано от оживена дискусия и спорове. Фил Бърмингам смяташе, а Пейтън беше съгласен с него, че селото заема твърде голяма площ, за да се концентрират само върху един сравнително ограничен район. Имаше много черни пътища, които според тях също трябваше да бъдат покрити. В края на краищата мнението на Тери надделя и те заеха местата си.

— В този момент сигурно оставя парите — отбеляза Тери.

Грей си наложи да не мисли за нещата, които биха могли да се объркат, за опасността, в която може би се намираха Кристин и детето. Вместо това се заслуша в песента на цикадите, в непрекъснатото пиукане на устройството, в епизодичните забележки на Пейтън. Пейтън бе пътувал дотук с другата кола, но след това се бе преместил при Боунс на задната седалка на автомобила на Тери. По челото на Пейтън бяха избили ситни капки пот, които едва ли се дължаха единствено на топлата майска нощ, а неспокойните му ръце лежаха една в друга на скута му. Пейтън Джаксън бе силно разтревожен, но това бе напълно обяснимо. Кристин все още беше негова съпруга, а

Манди продължаваше да бъде детето, което бе отгледал като свое собствено.

— Колко време ще ѝ отнеме? — не се стърпя Пейтън.

— Предполагам пет-десет минути — отвърна Тери.

— А после какво? — продължи да разпитва Пейтън.

— Ще чакаме — заяви Тери.

И те чакаха. Тишината в колата се нарушаваше единствено от пиукането... В един момент някой предположи, че Кристин сигурно вече пътува обратно към „Роузмийд“. Грей предпочете да не споделя с останалите облекчението, което изпита. Така постъпиха и те. Въздухът около тях тегнеше от напрежение. Сякаш целият свят бе на ръба на някаква катастрофа. Грей на няколко пъти бе забелязал Тери Карели да опипва пистолета в кобура си.

В началото Грей реши, че само си въобразява, че пиуканията идват на по-кратки интервали, но скоро след това установи, че Тери Карели също е забелязал промяната. Грей насочи поглед към агента.

— Възможно е куфарът да се носи от някой, който върви пеша — отбеляза Тери. — И този някой като че ли се приближава към нас.

— Какво ще правим сега? — попита Пейтън. Този път гласът му прозвуча напълно спокойно.

— Ще изчакаме още малко — отвърна Боунс. — Ще му дадем възможност да се върне при колата си.

— Точно така — кимна Тери Карели. Възползва се от последните няколко минути, с които вероятно разполагаха, за да се свърже с другата кола и да се увери, че всички са готови за действие.

— Това е най-критичният момент. Остава ни единствено да се надяваме, че електронното устройство не е било намерено.

— Каква е вероятността за това? — попита Грей.

— Зависи от съобразителността и методичността на похитителя. Но на наша страна все пак е фактът, че престъпникът иска да се разкара оттук възможно най-бързо.

Пиу... пиу... пиу...

Гърдите на Грей се стегнаха от напрежението, дишането му сякаш се затормози, но той предполагаше, че всички в колата се чувстват по същия начин. Всеки един от тях напрегнато се слушваше за поредното писукане. Двамата мъже на задната седалка се бяха

навели напред и Грей можеше да се закълне, че чувства дъха на Пейтън на тила си.

Пиу... пиу... пиу...

Грей погледна към Тери.

— Пиуканията май започнаха да идват по-нарядко?

— Да.

— По дяволите! — възкликна Грей.

От устните на Пейтън се отрони дълбока въздишка, той затвори очи и се облегна назад.

— Дръжте се, господин Джаксън — обади се Тери. — Все още нищо не е свършило.

Пиу... пиу... пиу...

Грей се размърда неспокойно. Пейтън отново въздъхна. Тери докосна пистолета си. Боунс изпсува. И всички се помолиха наум.

Всичко се случи за броени секунди. Пиуканията изведнъж зазвучаха по-начесто и само след няколко мига се сляха в един непрекъснат пронизителен писък.

— О, боже! — възкликна Пейтън, а Тери обяви: — Някой идва право срещу нас.

Едва бе произнесъл думите, когато всички видяха ярките светлини на фаровете, прорязали мрака пред тях. Те подскачаха нагоре-надолу и даваха представа за скоростта, с която се движи колата, както и за неравния път, по който пътуваше. Грей здраво стисна дръжката на вратата и се приготви за преследването, което предстоеше. В същия момент агентът натисна педала за газта и едновременно с това включи светлините на тяхната кола. Автомобилът подскочи напред. Така бяха изчислили скоростта си, че да блокират пътя на идващата към тях кола и да отрежат единствено възможния път за бягството ѝ. Фаровете на двете коли осветиха пътя. В същото време колата на Хем Кланси зае позиция от противоположната посока. След секунда четиримата мъже излязоха от колите и заеха позиции за стрелба.

Не беше даден нито един изстрел.

Забелязал фаровете пред себе си, шофьорът на колата се паникьоса. Грей видя пикапа да поднася наляво и веднага проумя, че шофьорът е изгубил контрол над превозното средство. Пикапът се наклони на левите си гуми, залюля се и за миг всички помислиха, че

ще се приземи на четири колелета. Това обаче не стана и колата се преобърна в дренажната канавка. Шофьорът изхвърча през предното стъкло и се приземи върху бетонната отводна тръба.

Грей рязко отвори вратата на колата и се затича. В съзнанието му препускаха безброй мисли. Кой беше мъжът зад волана на тази пикап? Беше ли мъртъв? И, ако беше, как щяха да намерят детето? После един още по-смразяващ въпрос надигна грозната си глава? Ами ако детето е било в пикапа? Грей чуваше тежкото дишане на Пейтън, който тичаше зад него. Макар че Грей беше в добра форма, Пейтън бързо го задмина и се спусна по нанадолнището. Непрекъснато се плъзгаше и залиташе по стръмния склон, подпираше се с голи ръце по грубия бетон, но стигна до дъното на канавката тъкмо навреме, за да чуе агент Карели, който обяви, че мъжът е мъртъв.

Пейтън сякаш изведнъж изгуби сили и се подпря на стената на канавката. Дишането му беше тежко и накъсано. Грей мина край него и без да спира, се насочи към пикапа, фаровете на който продължаваха да светят. Фил Бърмингам бе докарал една от техните коли до ръба на канавката и на светлината на фаровете й Грей видя смачканата предна врата на пикапа, натрошеното предно стъкло, пръснало се на милион дребни парченца, засипали дъното на канавката. Грей отвори задната врата, като горещо се молеше да не намери вътре мъртво или изпаднало в безсъзнание дете.

Вътре беше тъмно и Грей не виждаше почти нищо. Извика да му донесат фенерче. Дадоха му едно и той насочи лъча светлина към вътрешността на пикапа. Безредието, което видя вътре, едва ли имаше нещо общо с катастрофата. Тук-там проблясваха счупени стъкла, но всъщност пикапът бе натъпкан с куфари, кутии, които като че ли бяха пълни с лични документи и книжа, няколко кашона с храна, която очевидно съвсем скоро е била извадена от хладилника, портативен телевизор и микровълнова печка. Похитителят вероятно е възнамерявал да напусне града. Дете нямаше. И слава богу! Облекчението на Грей обаче не продължи дълго. Как, по дяволите, щяха да открият Манди сега?

Грей се отдалечи от колата, мина край Пейтън, който клечеше, пъхнал глава между коленете си, и го попита:

— Добре ли си?

Пейтън вдигна поглед. Беше пребледнял като мъртвец.

— Да — отвърна той. — Кой е мъртвецът?

Тери чу въпроса и отговори:

— Нямам представа. — Докато говореше, протегна ръка към портфейла, който Хем Кланси току-що бе измъкнал от джоба на панталона на загиналия. Тери се намръщи.

— Какво има? — попита Грей.

— Според документите този мъж е Ърнест Александър Шоу, но това не е онзи Ърни Шоу, с когото разговарях.

— Какво искаш да кажеш? — попита Грей и погледна към мъжа. Какъвто и да е бил приживе, сега целият бе нарязан и обезобразен — най-вече лицето му, превърнало се в безформена кървава маса.

— Онзи Ърни Шоу имаше черна коса, очила и мустак. Този тук е кестеняв, не носи очила и няма мустаци. Макар че — продължи Тери и внимателно огледа пикапа — сега, като се замисля, ми се струва, че пикапът е същият — Плимут воиаджър.

Пейтън пребледня още повече.

— О, боже, щом той е мъртъв, как ще успеем да намерим Аманда?

— Добър въпрос — отбеляза Тери. — Смятам да започнем с още един оглед на къщата на Шоу.

— Но нали вече си бил там? — възрази Пейтън.

— А ти имаш ли по-добра идея откъде да започнем? — сръза го Грей.

Пейтън не отговори нищо, което означаваше, че няма.

Къщата, малка бяла постройка със сиви жалузи на прозорците, се намираше на тиха, слабо осветена уличка в северната част на града. Дворът беше занемарен и плевелите бяха избуяли почти до горния край на желязната ограда. Храстите се нуждаеха от подрязване, цветните лехи, очертани с каменни плочи, бяха обрасли с трева, която заплашваше да задуши и малкото останали живи цветя. Грей вървеше след агентите — Фил Бърмингам и Боунс бяха останали на мястото на злополуката — и внимателно заобикаляше големите пукнатини по бетонната пътека.

Ако някой в този момент го попиташе какво изпитва, Грей не би могъл да намери думите, с които да изрази чувствата си. Над всичко

останало сякаш доминираше усещането, че това, което им предстои да извършат, не търпи отлагане. Където и да се намираше детето в момента, при положение че все още беше живо, животът му зависеше от това дали ще успеят да го намерят. А те не разполагаха с нищо, което да ги насочи към скривалището ѝ. Би могла да е навсякъде — в друг град, в друг щат, друга държава. И ако не успеят да я открият скоро... Грей нямаше сили дори да довърши тази мисъл. Току-виж се оказало вярно предположението му, че може и да не му се удаде възможност да се запознае с дъщеря си.

— Поогледай тук — нареди Тери, когато двамата с Грей влязоха в къщата.

— Да, добре — избъбри Грей и се огледа.

Ако в пикапа цареше неразбория, то във всекидневната на тази къща властваше абсолютен хаос. Цялата стая бе осеяна с купчини списания, покрай едната стена бяха нареди всевъзможни кутии. Някои бяха празни опаковки от пица, други — от пилета за вкъщи. Мебелите бяха покрити с пожълтели и окъсани чаршафи. На масичката за кафе имаше пепелник, препълнен с пепел и угарки. Във въздуха се носеше неприятната миризма на цигарен дим, застояла храна, прахоляци и мръсотия. Цялата обстановка навяваше тъга и празнота — чувство, което се долавя във всеки набързо изоставен дом. Тази празнота обезпокои Грей — може би защото твърде болезнено му припомни какво означава да си дете и да се чувстваш абсолютно сам и изоставен.

Внезапно отново бе обхванат от същото чувство на неотложност и настоятелност. Трябваше да намери това дете.

— Аманда! — подвикна той.

В момента, в който извика, всички разговори между агентите и Пейтън прекъснаха. Грей се провикна отново.

— Аманда!

Нищо.

— Тук сме, за да те заведем у дома!

Тишина. Оглушителна. Плашеща.

Грей рязко отвори вратата на гардероба, замахна с ръка и запрати всички закачалки на земята. В задния край висяха вълнено палто и шлифер. Грей погледна между тях, а после огледа и пода: търсеше телцето на дете — живо или мъртво.

Нищо.

Влезе в спалнята, където завари същия безпорядък. Неоправеното легло привлече вниманието му. Отпусна се на колене и погледна под него. Нищо. После отвори и гардероба, който се оказа съвсем празен. Отново нищо. С нарастващо отчаяние Грей отвори вратите на кедровия шкаф до леглото. Нищо, нищо, нищо! Грей застана в средата на стаята, подпрял ръце на кръста си, изпусна дълбока въздишка и се опита да укроти бесния ритъм на сърцето си. Ослуша се какво става около него — някой бе влязъл в кухнята и крещейки обясняваше на останалите, че отвратителната миризма идвала от телата на няколко мъртви мишки; друг трополеше в съседната стая, която вероятно беше втората спалня в къщата; а трети явно оглеждаше банята. Грей долови подрънкването на халките на завесата на душ-кабината, после чу водата в тоалетната. Веднага след това в къщата се възцари пълна тишина.

— Ей, вижте какво намерих! — провикна се Хем Кланси.

Другите бързо влязоха във втората спалня, която очевидно се използваше като кабинет. До задната стена имаше бюро, отрупано с купчини хартии. Но нито бюрото, нито листите върху него привлякоха вниманието им. Всички мигновено приковаха погледи към предметите, които Хем Кланси държеше в ръка — изкуствен мустак и чифт очила.

— Така, така — промълви Тери, приближи се и взе мустаците.

— Какво мислиш? — попита го Грей.

— Все още не зная какво да мисля. Дай ми малко време.

Никой обаче не изглеждаше склонен да му отпусне време за размишления.

— Защо да използва маскировка, щом тя не го е познавала? — попита Хем Кланси. — Сенди Килиън каза, че Аманда изобщо не е видяла Ърни Шоу при посещението му в къщата.

— Може би е искал да предотврати възможността тя да го разпознае, след като всичко приключи — предположи Грей. — Което означава, че е възнамерявал да я пусне, след като получи парите от откупа.

— Звучи логично — съгласи се Тери.

— Защо тогава не бе взел със себе си тези неща? — Грей посочи предметите в ръката на Тери.

— Очевидно е възнамерявал да се върне тук и да ги вземе — допусна Хем Кланси.

— Защо да се връща тук, ако Аманда се намира някъде другаде? — попита Грей. — Всеки на негово място би искал да се махне от града възможно най-бързо. Беше опаковал багажа си и бе готов веднага да тръгне на път. Защо тогава не е взел и тези неща? По-разумно би било да прибере парите, да се маскира отново, да отиде на мястото, на което държи детето, и да го пусне, нали?

Тери се намеси в разговора.

— Ти като че ли пропускаш нещо важно. Извини ме, че трябва да го изтъкна, но той може би изобщо не е възнамерявал да я върне. — Пауза. — Или пък е знаел, че тя е вече мъртва.

До този момент Пейтън не бе промълвил нито дума.

— Той не би направил това. Никой не би могъл да нарани Аманда. — Изведнъж си даде сметка колко неубедително прозвучаха думите му, отпусна се на един стол и проплака: — О, Исусе! — Беше толкова блед, като че всеки миг щеше да припадне.

— Защо му е било да се маскира в началото, ако през цялото време е знаел, че накрая ще я убие? — попита Грей.

— Може първоначалният му план да е претърпял промяна — отбеляза Тери. — Да предположим, че е възнамерявал да я пусне, но впоследствие тя го е видяла без маскировката... или пък се оказала по-голямо бреме, отколкото е предполагал... или пък той просто се е паникьосал. Всичко е могло да се случи. А може да е работил с някой друг, който да е решил да я убие.

От устата на Пейтън се отрони мъчителен стон. В последвалата тишина всички доловиха някакво драцене, долетяло от таванското помещение.

— Какво беше това? — попита Хем Кланси.

— Мишки.

Хем Кланси прие този отговор без никакво колебание и заключи:

— Е, все пак знаем нещо със сигурност, и то е, че Аманда не е тук.

Пейтън сякаш се овладя, силата и цветът на лицето му изведнъж се възвърнаха.

— Зная, че е жива. Трябва само да я намерим.

Грей също трябваше да вярва, че детето е живо, че Ърни Шоу е възнамерявал да я върне невредима на близките ѝ. Не можеше обаче да се избави от чувството, че в намерението на похитителя — явно твърдо

решен да напусне града — да се върне обратно в къщата, за да вземе една маскировка, която е могъл да си сложи още на тръгване, липсва каквато и да било логика. Освен това всичките тези кутии от пица и пържено пиле — и двете храни бяха твърде неподходящи за човек с язва, а Ърни Шоу бе дал да се разбере, че има болен стомах. Сърцето на Грей отново учести ритъма си. В същия момент отново долови дращението, което долиташе от тавана. Къщата очевидно бе пълна с мишки. Но пък таванът бе единственото място, което все още не бяха огледали.

— Трябва да се качим на тавана — заяви Грей. Гласът му беше решителен и енергичен.

— Защо би искал... — започна Пейтън, но Грей вече бе излязъл от стаята и вървеше по коридора.

— Отворът към тавана обикновено се намира в антрето или в гаража — говореше той и едновременно с това внимателно оглеждаше тавана на помещението. В далечния край на антрето съзря тънко въженце, което висеше от тавана. — Ето го! — извика той, спусна се напред и дръпна въжето. Сгъваемата стълба бавно се разгъна пред погледа му. Той протегна ръка назад и извика: — Дайте ми фенера.

— В колата е — отвърна Хем Кланси.

— Донеси го — нареди Грей. — И побързай!

14.

Грей не можеше да чака нито миг. Без фенер тръгна по тясната дървена стълба, като прескачаше по две стъпала наведнъж. След миг вече беше на горното стъпало, а тялото му, от кръста нагоре, се намираще в таванското помещение. Жегата беше непоносима. Дори и да беше тук, Аманда досега сигурно щеше да е получила топлинен удар. Обхванат от страх, Грей присви очи, опитвайки се да различи нещо в тъмнината. Но не видя нищо.

— Аманда? — тихичко подвикна той.

Нищо. Нито звук. Не, почакай. Чу нещо. Бръмчене. На електрически уред. Вентилатор?

— Подай ми фенера! — изкрещя Грей.

Чуваше, че Пейтън, застанал в подножието на стълбата, го пита какво вижда и дали детето е там. Грей изобщо не си направи труда да му отговори.

— Ето — обади се Хем Кланси и му подаде фенерчето.

Грей се пресегна да го вземе и веднага го включи. Насочи светлината напред и бавно огледа голямото помещение. Пред погледа му се изпречиха още кашони, стар и неизползван двигател, изкуствена коледна елхичка, останала почти без клони. Купчина рамки за картини, подпрени на една дървена греда, разнебитен люлеещ се стол, който отдавна бе излязъл от употреба. Внезапно светлината на фенерчето се отрази в някаква повърхност. Грей ахна. Огледало. По дяволите, беше само едно огледало! Грей нормализира дишането си и продължи да оглежда тавана — още кутии, навит на руло килим, купчина книги...

Пред погледа му се изпречи работещ вентилатор. Поставен беше върху купчина греди, която представляваше един сравнително равен и стабилен остров сред неравния под. Вентилаторът бе насочен така, че да разхлажда въздуха над един спален чувал — намачкан и празен. Храната — пица и пиле — натрупана върху гредите, си стоеше недокосната. Наблизо се виждаше съд с вода. Но нито следа от детето.

Грей наведе надолу лъча светлина и притисна ръка към потното си чело. Трябваше да приеме факта, че Аманда очевидно се намира някъде другаде... или пък е мъртва. Въздъхна примирено и точно в същия миг долови още една въздишка. Всъщност по-скоро хленч. Той бързо вдигна глава и насочи светлината по посока на звука. Там, свито в ъгъла, седеше дете. Това, което го порази най-много, бе фактът, че детето сякаш изобщо не се страхуваше. Седеше, вдигнало предизвикателно брадичка, и за момент му заприлича толкова силно на младата Кристин, че Грей бе готов да се закълне, че това е тя.

А поведението ѝ не беше единствената прилика с Кристин. От снимката ѝ Грей бе разбрал, че двете много си приличат и въпреки това остана изумен от онова, което видя — същите очи, същата коса, същото лице. Отвлечането обаче очевидно ѝ се бе отразило зле. В очите ѝ, присвити срещу светлината, се долавяше бдителност и неувереност. Косата ѝ, черна като на майка ѝ, бе вързана на конска опашка, която преди два дни сигурно е била спретната и стегната. Сега цели кичури коса висяха свободно, по мокрото ѝ от пот лице бяха полепнали непокорни къдрици. Лицето ѝ бе мръсно. Потта се стичаше по бузите ѝ и капеше от издадената ѝ напред брадичка. Бялата блузка и карираната пола — Грей заключи, че това е училищната ѝ униформа — бяха залепнали за тялото ѝ като втора кожа.

Когато агент Карели му разкри истината за съществуването на детето, Грей не бе изпитал нищо. След като видя снимката ѝ, след като чу майка ѝ да му разказва за нея, в душата му се промъкна нещо, но то бе твърде мъгляво и неясно, за да бъде описано с думи. Сега обаче в гърдите му се появи ново чувство — много по-силно. Зародило се в гърдите му, то бързо обхвана цялото му тяло — стигна чак до краката му и те сякаш поомекнаха от вълнението. После чувството се изкачи нагоре и заседна като буца на гърлото му. Ново чувство, странно и непознато, за което той все още нямаше име.

Макар че бяха изминали само няколко секунди, откакто лъчът светлина освети детето, му се стори, че стоят така цяла вечност. Той отмести светлината от очите ѝ и тръгна бавно нагоре по стълбата — приближаваше се едва-едва, за да не я изплаши. Въпреки добрите му намерения и смелостта, демонстрирана от детето, то видимо се отдръпна назад.

— Манди — започна той, — аз ще те заведа при майка ти.

Аманда отново вирна брадичка и заговори с дрезгав глас, който прозвуча така, сякаш не е бил използван често напоследък.

— Не ти вярвам. И той ми каза същото... но не ме заведе при мама.

— Така е — съгласи се Грей, разтърсен от нов пристъп на ярост, насочена към онзи кучи син. — Аз обаче ще те заведе при нея. Обещавам.

— Не ти вярвам — повтори детето.

Грей се зачуди какво да направи. Никога не бе общувал с хлапета от нейното поколение и просто не знаеше как да разговаря с Аманда. Може би трябваше да се отнесе с нея като с голяма. И да ѝ каже онова, което смяташе за редно.

— Виж, аз се казвам Грей. И съм приятел на майка ти.

— Мама няма приятел на име Грей.

— Имаше преди много години. Още преди ти да се родиш. — Грей замълча, опитвайки се да измисли нещо, което да я убеди, че ѝ казва истината. — Когато за пръв път се запознах с майка ти, тя беше малко по-голяма, отколкото си ти сега. Беше на дванадесет години.

— В един клас ли бяхте на училище?

— Не. Аз работех в „Роузмийд“. Бях градинар.

— Познаваше ли дядо?

— Да, познавах го.

— Познаваш ли моя татко?

Въпросът прониза Грей като ръждясал нож.

— Да — отвърна той. — Познавам татко ти.

В последвалата тишина Грей долови напрежението, с което момиченцето се опитваше да вземе решение. Чу и гласовете на Хем Кланси и Тери Карели, единственото задължение, на които за момента като че ли бе да попречат на Пейтън да се втурне нагоре по стълбата. А Пейтън изобщо не бе щастлив от това развитие на нещата.

Грей отново се опита да убеди Аманда да тръгне с него.

— Чуваш ли гласовете на онези мъже долу? Те те търсиха през цялото време.

— Кои са те?

— Те са полицаи — каза Грей.

— И онзи мъж ми каза, че е полицай, но аз не мисля, че беше такъв.

— Не, не е бил. Той те е излъгал, Манди.

— Той постъпи много лошо.

Непрестореният ѝ гняв го разоръжи за момент и Грей се усмихна.

— Да, много лошо. Лъжците винаги постъпват лошо.

— А ти не ме ли лъжеш?

— Не. — После добави с цялата искреност, на която беше способен: — Никога не бих те излъгал.

Той протегна ръка към Аманда, но тя продължи да се колебае. Внезапно му хрумна, че, ако види лицето му по-добре, тя вероятно полесно ще се реши да тръгне с него. Той насочи светлината към себе си.

— Не съм кой знае какъв красавец, но не съм и чудовище.

Докато Аманда го разглеждаше, Грей се запита какво ли си мисли за него. Дали виждаше белега? Вероятно не, но ако все пак го бе забелязала, дали щеше да се изплаши?

— Трябва да се избъръснеш.

Грей се усмихна отново.

— Да, зная. А ти имаш нужда от нещо за хапване и от една гореща вана. А майка ти трябва час по-скоро да се увери, че си добре. — Грей се приближи още малко до детето и отново протегна ръка. — Хайде, Манди, рискувай с мен и ми се довери.

Грей продължи да чака. Беше толкова близо, че вероятно би могъл да я докосне, но той бе обещал на самия себе си, че няма да го направи, че ще я изчака сама да сложи ръчичка в неговата. Тъкмо се канеше да ревизира обещанието си, когато тя започна бавно да се примъква към него. После отново се поколеба.

— Хайде — подкани я Грей.

Това подканяне реши въпроса и Аманда пхна ръчичка в неговата. Ръчичката ѝ, потна и мръсна, беше невероятно малка в сравнение с неговата. Решила веднъж да се довери на този непознат, Аманда изведнъж се отказа от предизвикателното непокорство и пристъпи по-близо. Грей почувства, че детето очаква нещо, но изобщо не беше сигурен какво точно. После изведнъж се задействаха инстинктите му, стари като света, и той обвини ръце около малкото телце. Непохватно. Неумело.

В отговор Аманда пристъпи още по-близо до него — толкова близо, че Грей почувства потта от дрехите ѝ, която започна да се

просмуква и в неговите собствени. Тя обви ръчички около врата му и постави глава на рамото му. Уязвима. Беше толкова мъничка и уязвима. Той я потупа по гърба — отново несръчно и непохватно. Отметна настрана мръсната ѝ коса, като не спираше да ѝ говори тихичко и успокояващо. Нейната близост, малкото ѝ телце, ударите на сърчицето ѝ, които се смесваха с тези на неговото сърце, отново извикаха в душата му онова топло, но все още непознато чувство.

Не, това не беше чувство на притежание. Това бе различно от онова, което изпитваше към Кристин. Кристин бе притежание на сърцето му. А това дете бе част от самия него. Тя беше късче *от тялото му*, създадено от него самия. Принадлежеше му по начин, по който никой друг не му бе принадлежал, и за човек, който от толкова много години живееше съвсем сам, това чувство бе опияняващо. Това дете запълни празните му ръце.

— Бенън! — провикна се Тери.

— Да! — отвърна той. — Ей сега слизаме.

Когато вдигна Аманда на ръце, Грей почувства голото ѝ дупенце и цялото му същество се изпълни с дива ярост.

Аманда здраво го прегърна за врата.

— Дръж се, миличко — рече ѝ Грей, изненадан от лекотата, с която бе произнесъл галовното обръщение. — Сега ще те сваля долу, а след това ще намерим майка ти.

Слизането по тясната стълба с дете в едната ръка и фенер в другата се оказа нелесна задача, но Грей се справи. Преди още да е стигнал до последното стъпало, Аманда се развика:

— Татко! Татко!

И в следващия миг вече я нямаше.

Беше му отнета от мъжа, който нямаше никакви бащински права върху нея.

А Грей остана с болката, причинена от тежкото бреме на празните му ръце.

В срядата след деня на отвличането Кристин слезе по стълбището в „Роузмийд“. Животът им беше се върнал към нормалния си ход. Но не съвсем. Детето ѝ се бе прибрало невредимо у дома, но

Кристин едва сега започваше да проумява дълбините на страха, причинен от отвличането на Аманда.

Когато ѝ се обадиха, за да ѝ съобщят новината за намирането на Аманда, Кристин веднага тръгна за болницата, където двете с дъщеря ѝ избухнаха в плач. Макар че Манди беше мръсна и миришеше ужасно, Кристин докосна нежно и покри с целувки всеки сантиметър от тялото ѝ. А след като я изкъпаха и почистиха, тя отново нацелува скъпоценното ѝ телце. Всъщност и тогава, и сега тя сякаш не можеше да се нарадва и насити на дъщеря си. Постоянно изпитваше необходимост да знае, че детето ѝ е край нея, а това я караше да мисли, че животът им никога няма да стане отново същия.

Що се отнася до всички останали, те сякаш се справяха по-добре със ситуацията. Клеърборн изглеждаше искрено щастлив от благоприятния изход. Сенди започна да се усмихва отново и да засипва Манди с внимание и ласки. Естер би направила същото, ако не бе претрупана с работа. Ники сияеше от щастие. Дори и Пейтън като че ли заприлича на себе си и за пореден път ѝ се примоли да му позволи да се върне и тримата отново да станат семейство. С две думи, всички, освен нея като че ли бяха успели да се върнат към нормалния си живот.

А Грей?

Не знаеше нищо за него, защото не го бе виждала от нощта, в който бе занесла парите в онова селище. За последен път го бе зърнала в болницата, но той си бе тръгнал веднага щом лекарят им съобщи, че Аманда е добре. Какво ли си бе помислил за Аманда, питаше се Кристин. Беше ли почувствал някакви бащински чувства към нея? Когато се опита деликатно да попита Аманда, детето ѝ каза единствено, че е била намерена от един неин приятел. Носеше се слух, че Грей е напуснал града и се е върнал в Атланта. Но Кристин нито за момент не можеше да повярва, че той би си тръгнал по този начин. Когато разбра, че Грей ще присъства на заключителното обсъждане на случая, което щеше да се проведе във всекидневната на „Роузмийд“ и за което Кристин бързаше в този момент, тя се почувства притеснена и изнервена. Застанала в подножието на стълбището, тя се поколеба за миг. Не знаеше какво да очаква; не беше сигурно какво има право да очаква.

Когато Кристин влезе в стаята, всички мъже се изправиха, за да я посрещнат. Всички, освен Грей, който вече стоеше пред прозореца,

пред който тя бе прекарала толкова дълги часове. Беше сменил работните дрехи с чифт нови панталони в цвят таки и обикновена бяла риза. Погледите им се срещнаха, но само за миг, защото Тери Карели пристъпи до Кристин и ѝ подаде ръка.

— Госпожо Джаксън — поздрави той.

Кристин стисна ръката на Карели и се обърна към всички останали.

— Моля седнете.

Всички мъже се подчиниха. Всички, освен Грей. Тери Карели се настани на един стол, който изглеждаше твърде малък за едрото му тяло, а Пейтън седна сам на дивана и елегантно кръстоса дългите си крака.

— Позволете ми да започна, като ви кажа колко съм доволен от щастливия развой на събитията — поде Тери.

— Искам специално да ви благодаря за помощта — прекъсна го Кристин. — На вас и на всички останали.

— Ние просто си вършихме работата.

— Може би, но го направихте с много такт и състрадание.

— Благодаря ви. Разбрах, че детето се справя добре.

Кристин се усмихна.

— Доста добре. Беше малко обезводнена и много гладна — от инат отказала да се храни, — но бързо се възстанови. — Каквато бащата, такава и дъщерята, помисли си Кристин.

Доктор Алисън, която бе повикана за консултации, бе заявила категорично, че Аманда не е била малтретирана по никакъв начин. Доктор Алисън бе останала искрено впечатлена от силния дух, демонстриран от Аманда. Тя бе дала ясно да се разбере, че детето е разбрало чудесно всички зададени му въпроси и е заявило категорично, че нито за миг не е било докосвано по някакъв срамен начин. Беше обяснила, че похитителят я накарал сама да свали гащичките си, а после ги потопил в урината ѝ. Детето било сваляно от тавана и водено в тоалетната с вързани очи. Превръзката била сваляна, докато Аманда се намирала в тоалетната, за да може сама да се обслужва. Пейтън възмутено бе възкликнал, че това е непростимо варварство, но Кристин дълбоко в себе си бе благодарна, че дъщеря ѝ е имала възможност сама да се погрижи за най-елементарните си и неотложни потребности.

Тери Карели измъкна някакъв бележник от вътрешния джоб на самото си.

— Целта на това събиране е да информирам всички за разследването и да запълня някои неясни празноти.

— Все още не мога да повярвам, че Ърни Шоу е бил истинският похитител — заяви Кристин. — Той ми изглеждаше толкова... елементарен.

— Прегледахме документацията на компанията му — обърна се пряко към нея Тери. — От документите стана ясно, че той по никакъв начин не е мамил „Лоуел ентърпрайзис“. Ежемесечните доставки съответстват напълно на заявените от вас количества.

— Но как е възможно това? — възкликна Кристин. Недоумението ѝ бе повече от очевидно.

— Сигурен съм, че не е бил чак толкова глупав, че да впише черно на бяло факта, че мами компанията — отбеляза Пейтън.

— Не зная — сви рамене Тери. — Зная само това, което разбрах от документите, които прегледах.

— Но на практика сметките, които трябваше да плащаме, нараснаха почти двойно — настоя Кристин. — А работниците на полето се оплакваха, че горивото в резервоарите свършва прекалено бързо.

— Както вече ви казах, докладвам ви единствено заключенията, които могат да се направят въз основа на документите на Шоу — повтори Тери и добави заради Кристин: — Мисля, че ще трябва просто да приемете факта, че може никога да не разберете напълно какво се е случило и защо.

— Как е успял да се снабди с ключ от портата? — попита Грей, който се обади за пръв път от началото на срещата.

— Всъщност това се е оказало най-лесното нещо. Ключа, както и униформата — заяви Тери. — Разбрахме, че Шоу има природен брат, който работи в Гранд Вилидж. Казва се — Тери погледна към бележките си — Даниел Милър. Двамата очевидно не са били много близки. Преди доста време са прекъснали връзките си и почти не са се срещали. Даниел Милър живее близо до Медвил в окръг Франклин. Пътува дотук всеки ден.

Малко преди отвличането Шоу неочаквано посетил Милър. Заявил, че иска да поправи старите грешки. Мисля, че по време на

посещението си там е успял да отмъкне ключа за портата. Милър смята, че това е напълно възможно, защото връзката с ключовете стояла върху бюрото му в спалнята. Докато бил в дома на Милър, Шоу посетил тоалетната и през това време вероятно незабелязано се е вмъкнал в спалнята.

— Как е разбрал кой точно ключ да вземе? — стрелна го невярващо Грей.

— Никак — отвърна Тери. — Предполагам, че затова е взел цялата връзка.

Тери се намръщи.

— А Даниел Милър изобщо не е забелязал, че ключовете му липсват?

— Винаги ли проверяваш ключовете си, след като изпразниш джобовете си след работа? Предполагам, че не. Просто приемаш, че са си там, където си ги оставил. — Агентът отново се консултира с бележките си и продължи: — Собственикът на железарски магазин в Медвил изработил цяла връзка ключове през един от онези дни. От документацията му е видно, че е направил седем ключа, а на връзката на Милър има точно седем броя. Ключарят не би могъл да идентифицира Шоу с абсолютна сигурност, но смята, че въпросният клиент може и да отговаря на описанието, което му дадохме.

— Как е успял да върне ключовете незабелязано? — попита Кристин.

— На следващата сутрин се появил съвсем рано в дома на Милър и настоял да заведе брат си на закуска. По някакъв начин успял да върне ключовете обратно в спалнята, преди още брат му да си е дал сметка, че липсват. Милър ми каза, че в онази сутрин влязъл в банята, за да вземе набързо един душ. Предполагам, че Шоу се е възползвал именно от този промеждутък. И тъй като вече разполагал и с ключ от къщата, той се върнал във време, в което брат му със сигурност отсъствал, и взел една от униформите му — светлокафява риза и тъмнокафяви панталони. Не е полицейска униформа, но е достатъчно представителна, за да заблуди едно дете.

— А брат му така и не забелязал, че една от униформите му липсва? — попита Грей.

— Всъщност забелязал. Той има две униформи, едната от които съвсем наскоро бил изпратил на химическо чистене. Помислил, че още

не са му я върнали, и изтормозил служителите с обажданията си. Между другото, намерихме въпросната униформа в една кофа за боклук зад къщата на Шоу. И една фалшива значка, която дори и на мен ми се стори почти истинска.

— В кофата за боклук зад собствената му къща? — недоверчиво възкликна Грей. Според него този факт сам по себе си беше достатъчно красноречиво доказателство за ниския коефициент на интелигентност на техния похитител.

— Точно така — кимна Тери.

След това ги информира, че Ърни Шоу казал на Аманда, че майка ѝ е пострадала при злополука, че детето е било държано на тавана през цялото време и че Ърни Шоу, по свой собствен начин, се държал мило с нея. Тери изтъкна, че всички доказателства, особено маскировката, сочат, че Шоу от самото начало е имал намерението да върне Аманда и че никога не е смятал да я наранява — вероятно е възнамерявал да я пусне на улицата, а той да изчезне от града по най-бързия начин. Беше оставил цялата си маскировка — перуката, мустаците и очилата; защо да си прави труда да крие униформата, при положение че Аманда вече е знаела, че не е полицаи — в къщата, където е възнамерявал да се върне, да се маскира отново и да освободи детето. Бяха претърсили цялата къща, но така и не бяха намерили списанията, от които са били изрязани буквите за бележката за откупа. В Гранд Вилидж бяха намерили куфара, в който бяха сложили парите. Ърни Шоу очевидно се е страхувал, че в куфара може да има скрито проследяващо устройство и поради тази причина е прехвърлил всичките пари в раницата си.

Грей слушаше внимателно обясненията на агента и с всяка изминала минута безпокойството му се засилваше. Отделните елементи просто не пасваха така, както би му се искало на него. По всеобща преценка — дори и Тери Карели го потвърди след първата си среща с Шоу — човекът е бил доста ограничен и елементарен. Последовател, а не водач. Проявил достатъчно ум, за да се отърве от куфара и списанията, а в същото време глупаво и необмислено захвърлил униформата и значката в боклука зад собствената си къща. Дори и да е смятал да напусне града, далеч по-нормално би било да се опита да запази самоличността си в тайна. Защо да оставя следа след себе си, защо да дава на властите повод да го издирват до края на

живота му? И защо просто не е прибрал униформата в пикапа заедно с всички останали неща, които бе натоварил? Не, подобна постъпка говореше за пълна глупост и безхаберие. От друга страна, агентът бе изтъкнал, че не е нужно човек да е гений, за да осъществи едно отвлечане. И въпреки това заключенията, до които бяха достигнали, му се струваха твърде неубедителни. Може би дори прекалено.

— Значи вече е ясно, че Шоу е действал съвсем сам? — обади се Пейтън.

Тери Карели се поколеба само за миг, преди да отговори.

— Не разполагаме с доказателства за обратното.

Грей срещна погледа на агента и за част от секундата му се стори, че съзира в очите му съмнения и тревога. В следващия момент обаче погледът му стана спокоен и уверен и Грей започна да се пита дали наистина е видял нещо.

— Е, значи това е всичко — заяви Пейтън, изправи се и по този начин закри срещата.

Всички се изправиха. Отново си стиснаха ръцете и засипаха Тери Карели с благодарности. Той отново промърмори, че просто си е вършил работата. След това двамата с Грей побъбриха няколко секунди и Грей установи, че Тери Карели не изпитва никакви съмнения и тревоги относно случая. Ако нещо го безпокоеше, той несъмнено щеше да го сподели с тях.

А след това Тери Карели си тръгна. Спря се само за миг, за да размени няколко думи с Кристин. Грей забеляза, че агентът извади малък плик от вътрешния джоб на сакото си и ѝ го подаде. Кристин се усмихна.

Грей отклони очи от усмивката на Кристин и отново се загледа в зелената морава, ширнала се пред погледа му. През последните няколко дни бе полагал отчаяни усилия да не мисли за нищо и никого и донякъде бе успял. В главата му цареше пълна бъркотия — особено когато си помислеше за детето. Манди. Непрекъснато си я представеше горе на тавана — мръсна, но дръзка и смела. Изживяваше отново и отново чувствата, надигнали се в душата му — сладкото усещане за неразрушима връзка, каквото не бе изпитвал никога преди. Вълнуваше се от безрезервното доверие, което Аманда бе проявила към него. Спомняше си как телцето ѝ се притисна към неговото, преживяваше отново неизразимото удоволствие да я държи в

прегръдките си. Но най-често си спомняше чувството на празнота, което изпита, когато Пейтън му я отне.

— Грей?

Дочул името си, Грей се обърна и погледът му се сблъска с този на Кристин. Чувствата, които изпитваше към тази жена, бяха също толкова сложни. Защо се тревожеше толкова за безопасността ѝ? Защо не можеше да я прогони от мислите си? Случилото се между тях двамата бе останало далеч в миналото. Но така ли беше наистина?

— Искан да ти разкажа за Манди.

— Тя наистина ли е добре?

— Да, макар че доктор Алисън ме предупреди, че понякога реакциите може и да закъснеят.

— Какво означава това?

— Че е нужно време, за да може човек да осъзнае напълно случилото се. Възможно е Аманда да започне да се бои от непознати, да иска да си стои повече въщи, или пък да страда от кошмари. От друга страна обаче, е напълно възможно да не се случи нищо подобно. Доктор Алисън смята, че Аманда се справя изключително успешно с преживяното.

Грей искаше да попита дали детето е говорило за него, но не посмя да го направи. Отново се обърна към прозореца, като се питаше докъде, по дяволите, щяха да стигнат отношенията им. Докъде, по дяволите, би искал да стигнат...

Изминаха няколко секунди и тогава Кристин заговори отново.

— Манди ме попита за теб.

Грей се обърна и я погледна.

— Каза ми, че моят приятел я намерил. Искан да знае всичко за теб — къде и кога съм те познавала. Казах ѝ толкова, колкото посмях. — Кристин се усмихна. — Най-силно впечатление ѝ направи фактът, че именно ти си ме научил да хвърлям финтови топки.

Грей искаше думите му да прозвучат безучастно, но съзнаваше, че не би могъл да прикрие болката, която изпитваше:

— От думите ти разбирам, че тя все още не знае, че съм неин баща.

— Не. Доктор Алисън ме посъветва да поизчакам няколко дни, докато тя свикне с мисълта за отвличането. Посъветва ме обаче да не чакам прекалено дълго и да съм напълно честна и откровена с Аманда.

Изтъкна, че децата инстинктивно усещат кога възрастните са искрени с тях и реагират добре. Освен това според нея децата по принцип се приспособяват лесно към промените. Предложи ми първо да разговарям с нея сама, а след това тримата да се съберем и да обсъдим проблема. Смяташ ли, че един такъв подход е разумен?

— Смятам, че вече си взела решение и без мен.

Кристин въздъхна уморено.

— Грей, моля те не позволявай на чувствата ти към мен да замъгляват разумната ти преценка. — Замълча за миг, а след това додаде: — Ти какво искаш? До каква степен си готов да станеш част от живота ѝ? Какви са плановете ти?

— Все още се опитвам да реша — отвърна Грей, но това беше лъжа. Вече бе решил да остане в Натчез за известно време. И вече си бе уговорил среща с адвокат за същия този следобед.

15.

В четвъртък, точно седмица след деня на отвличането, Аманда се върна на училище. Всички се възхитиха от куража, силата на издържливостта ѝ. Аманда обаче почти не говореше за инцидента и предпочиташе да продължи с живота си. Насочи всичките си усилия към уроците, които трябва да навакса, и репетициите за училищната пиеса, която заради нея бе отложена от петък за следващата сряда. В четвъртък и петък Аманда използва и двата следобеда, за да репетира репликите си. Сенди беше най-запалената ѝ почитателка, а Аманда рецитираше ролята си безпогрешно. И с много талант.

В петък вечерта Кристин каза на дъщеря си, че Грей е неин баща. Следвайки съвета на доктор Алисън, Кристин даде ясно да се разбере, че от Аманда не се очаква да престане да обича човека, когото бе наричала *татко* през целия си живот, нито пък веднага да започне да изпитва топла привързаност и обич към Грей. Кристин искаше единствено дъщеря ѝ да опознае истинския си баща. Аманда не каза почти нищо и се поинтересува как и защо се бе получило така. Единствения въпрос, който Аманда зададе, бе дали Грей ще живее с тях. Кристин ѝ отговори с *не*. Когато Кристин я попита дали има нещо против тримата да си поговорят на следващия ден, Аманда отговори, че няма и се съгласи да се види с Грей.

В мига, в който научи за пикника, Грей се превърна в кълбо от нерви — в един момент изгаряше от нетърпение да види дъщеря си, а в следващия започваше да си измисля причини да не отиде. Съзнаваше обаче, че трябва да го направи. Искаше да го направи. Помисли си дали да не купи на детето някакъв подарък, макар че нямаше и най-малка представа какво би могъл да подари на едно деветгодишно момиченце, но след това се отказа. Ако Аманда го приемеше като свой баща, той искаше да е сигурен, че го е сторила заради него самия, а не

заради подаръка, който би ѝ поднесъл. А и едва ли би могъл да ѝ купи нещо, което тя вече да не притежава.

Кристин бе предложила да се срещнат на едно местенце на брега на Мисисипи — кътче, неизвестно на туристите и сгушено под огромните клони на няколко зелени бряста. Срещата бе насрочена за един часа след обяд в събота. Грей прекара няколко неспокойни часа в мотелската стая, а след това реши, че трябва да отиде и да приключи с този въпрос веднъж завинаги. В момента, в който пристигна на полянката и се настани на одеялото, което бяха постлали, Грей с изумление забеляза, че детето изглежда съвършено променено. Облечена беше с обикновени дънки и тениска и изглеждаше неопишимо сладка, невинна и красива. Нямахме нищо общо с мърлявото хлапе, което бе видял на тавана. Тогава се бе държала дръзко и предизвикателно, но сега беше мълчалива и през повечето време избягваше да ги гледа в очите. Грей се запита каква ли е причината за мълчанието ѝ — отвличането ѝ или истината за него?

Най-накрая той проговори:

— Всичко това е много странно, нали?

Успя да привлече вниманието на Аманда и тя вдигна към него сребристоксивите си очи. Кристин също го погледна. Грей съзнаваше, че и тя като него не смее да диша спокойно и се пита как да намали напрежението.

— Да, сър — потвърди детето.

— Знаеш ли, че много се страхувах, преди да дойда тук днес?

— Не, сър.

— И знаеш ли от какво се страхувах? Боях се, че може да ме изгониш. — Той замълча за момент, а след това попита: — Ще ме изгониш ли?

Аманда се усмихна и поклати отрицателно глава, а конската ѝ опашка се залюля на главата ѝ. Кристин също се усмихна.

— Не мога да ти опиша колко се радвам да чуя това. Аз също няма да те гоня. Просто си помислих, че може би ще можем да си поговорим малко. Нали разбираш... като приятели.

— Но аз не те познавам.

— Така е, но ако си поговорим, ще се опознаем. Нали точно по този начин хората стават приятели...

Този довод очевидно се стори разумен на Аманда, защото тя попита:

— Как да те наричам?

— Какво ще кажеш да използваш името ми?

— Грей?

— Аха.

— Мама ми каза, че все още мога да наричам та... Пейтън *татко*.

Думите ѝ го нараниха, но не съвсем. Мисълта, че ще нарича друг мъж с името, което по право му принадлежи, му причиняваше болка, но едновременно с това Грей искаше животът на детето да си остане сигурен и стабилен. Тя нямаше никаква вина за нещата, които се случваха с тях.

— Разбира се, че можеш. — Той замълча, опитвайки се да намери най-подходящите думи. — Случилото се е ново и за мен. Предлагам ти да не бързаме, да се опитаме да станем приятели и да видим какво ще се получи. Съгласна ли си?

— Съгласна съм.

Кристин им сервира пържено пиле и картофена салата. Никой не яде кой знае колко, но обстановката малко се поразведри и разговорът бавно потръгна.

— Защо не му разкажеш за училищната пиеса? — предложи Кристин и Грей забеляза, че очите на детето веднага се оживиха.

— Аз ще играя вещицата в Снежанка и седемте джуджета.

— Така ли? — възкликна Грей, преструвайки се, че не знае нищо за това.

— Получих тази роля, защото моят смях прозвуча най-страшно.

— Сериозно?

— Да — потвърди Аманда. — Хедър също искаше ролята, но нейният смях беше твърде радостен и щастлив. — Замълча, а после додаде: — Една истинска вещица ме научи как да се смея.

Грей си помисли, че му предстои да се сблъска със силно развитото въображение на Аманда.

— Ти познаваш истинска вещица, така ли?

Аманда кимна.

— Тя живее в една стара къща, има сто черни котки и всичките те имат огромни червени очи, които блещукат в мрака. Има ей такава

голяма метла и дори ме научи как да я управлявам. Много е лесно. — А после рязко смени темата и заяви: — Вече зная всичките си реплики. Любимите ми думички са: „Огледалце, огледалце на стената, коя е най-красива на света?“. Знаеш ли тази част?

Грей се поколеба и най-накрая каза:

— Не я зная. Не съм много наясно със Снежанка.

— Ами вещицата има едно огледало — едно ей толкова голямо огледало — и непрекъснато го разпитва коя я най-красивата жена в царството, а огледалото винаги отговаря, че Снежанка е най-красива. Вещицата обаче иска тя да е най-голямата красавица и затова отравя Снежанка. Само че принцът я спасява и когато вещицата отново пита огледалото коя е най-красивата жена и очаква да чуе името си, то отново казва, че Снежанка е най-голямата красавица. — Бързо си пое дъх и веднага продължи: — Когато стигна до това място в пиесата — то се повтаря два пъти — аз почуквам по огледалото с една грозна пръчка и огледалото отговаря, че Снежанка е най-красива. Всъщност огледалата не могат да говорят. Когато почукам по огледалото, господин Доукинс — това е нашият учител по природознание — пуска един предварително направен запис.

— Аха! — възкликна Грей. — Много умно решение. Ами костюмът ти? Как изглежда?

— Страховит. Цялата рокля е черна, а долният ѝ край е разръфан. И почти се влачи по пода. Шапката е черна и островърха, а отзад има шлейф, който пада чак на гърба ми.

— Уха! — не се стърпя Грей. — Сигурно изглежда страхотно.

— Така е. Сенди ми го направи.

— Наистина ли?

— Да. Искам да кажа да, сър. Тя може да прави всичко. Много е умна и сръчна.

— Така изглежда.

— Във вторник ще имаме генерална репетиция. С истинско огледало и костюми. Мама ще ни даде едно огледало назаем, а Сенди ще дойде да ми помогне с роклята. А пиесата е в сряда.

Грей едва се стърпя да не попита дали Пейтън ще присъства, но реши, че подобен въпрос е просто излишен. Напълно естествено бе Пейтън да е сред останалите родители. На Грей също му се искаше да

види пиеската и детето си, пременено в този страховит костюм, но не мислеше, че ще бъде сред поканените.

— Искате ли десерт? — попита Кристин и извади една пластмасова кутия, пълна с шоколадови бисквити.

— Двете с мама ги направихме — гордо съобщи Аманда.

— Така ли? — рече заинтересовано той и погледна към Кристин, очите на която сякаш казаха: *Видя ли? Нали ти казах, че съм добра майка!*

Макар че Аманда все още като че ли се смущаваше, Грей успя да я накара да му разкаже за домашните си любимци. Докато похапваха бисквитки, той научи всичко за понито й Уинчестър, за хамстера й Хамлет, за канарчето, за рибката и за новото кученце, което очакваше да получи скоро.

— Нипър умря — обяви Аманда. — Вярваш ли, че кучетата отиват на небето.

— Вярвам — отвърна Грей. — А ти?

— И аз. Поне добрите кучета отиват там, а Нипър беше много добър.

— А къде мислиш, че отиват лошите кучета? — попита я Грей.

Аманда сниши гласа си.

— На онова място, което мама ми е забранила да произнасям.

Грей се усмихна и побърза да смени темата. Заговориха за плановете на Аманда за предстоящото лято.

Кристин наблюдаваше Грей, който умело въвличаше дъщеря им в разговора. Докато подготвяше тази среща, не знаеше какво да очаква от нея, имаше моменти, в които я изпълваше неподправен ужас и първите няколко минути от разговора доказаха, че страховете й са били напълно оправдани. Но Грей се бе намесил енергично и бе спасил положението. Преди време й бе казал, че от него би станал добър баща, и тя нито за миг не се бе усъмнила в думите му. Истината обаче бе, че от него би излязъл *страхотен* баща. И *страхотен съпруг*. Как е могла да бъде толкова глупава и да се откаже от единственото хубаво нещо, случило се в живота й? Аманда обаче щеше да го заплени. Той щеше да стане част от живота на детето им, а следователно и част от нейния живот. Това беше добро начало и Кристин искрено се надяваше, че с течение на времето тримата най-сетне ще се превърнат в истинско семейство.

Грей почувства, че Кристин го наблюдава, и потърси погледа ѝ. Сребристите ѝ очи сякаш спряха дъха му за миг. И в този миг той забрави миналото и си представи, че те тримата са семейство. Семейството, което можеха да бъдат. Въпреки всичко, което се бе случило между тях, част от него продължаваше да копнее за това изгубено семейство и, ако не се лъжеше, Кристин като че ли изпитваше същия копнеж.

Неочакваните чувства, нахлули в душата му, нарушиха спокойствието и равновесието му и Грей се възползва от първата предоставила се възможност, за да се надигне от мястото си:

— Аз май вече трябва да си вървя.

Кристин прикри разочарованието си и само каза:

— Благодаря, че дойде.

— Благодаря, че ме поканихте. — Той погледна към детето. — Беше ми много приятно да си поговоря с теб, Манди. Може би някой ден ще го направим отново.

Когато Аманда не отговори, Кристин побърза да се намеси:

— Разбира се.

Грей остана разочарован от мълчанието на Аманда, макар че не беше съвсем сигурен какво толкова е очаквал от тази първа среща. Даваше си сметка, че ще е нужно време, за да се установи здрава връзка помежду ми. Той се изправи. Кристин и детето го последваха. Грей се поколеба само за миг преди да се сбогува.

— Довиждане.

— Довиждане — отвърна Кристин.

Аманда отново не каза нищо. Грей отново остана разочарован.

Той тръгна към пикапа, паркиран на улицата. С всяка измината стъпка самотата го обгръщаше все повече и повече.

— Грей!

Гласът на Аманда, извикал името му, сякаш стигна чак до сърцето му. Грей се обърна.

— Искаш ли да дойдеш да гледаш пиесата?

Той се поколеба, а после погледна към Кристин, която каза:

— Това е нейна идея. — Замълча и добави: — Ще ни бъде приятно да дойдеш, ако желаш.

— С удоволствие — отвърна Грей.

— В десет часа в сряда сутринта — съобщи Кристин.

— Добре. Ще се видим там.

Той се обърна и тръгна към пикапа, като през цялото време си повтаряше, че не бива да придава голямо значение на поканата на детето. Тя вероятно бе поканила всичките си познати. Но все пак бе решила да включи и него в списъка на приятелите си, а този простичък жест изпълни сърцето му с радост.

Телефонът извъня.

— Ало?

— Къде беше, по дяволите?

— Това не ти влиза в работата.

— Как ли пък не! — настоя гласът.

Мъжът въздъхна.

— Какво искаш?

— Работата трябва да бъде направена. Сега!

— Моментът не е подходящ. И преди съм ти го казвал.

— Заеби момента. Не можем да си позволим да чакаме повече.

— Ние? Ти си човекът, чиито топки са притиснати в менгемето.

— Просто го направи! — изрева другият и затръшна телефонната слушалка.

Мъжът бавно пусна слушалката и я постави на мястото ѝ. Отпусна се на леглото, протегна се в цял ръст и пъкна ръце под главата си. От няколко дни не бе виждал мишката и това го тревожеше. Не беше ли това знак да се измита, докато все още има тази възможност? Като че ли имаше къде да отиде. Твърде много неща се бяха случили. Беше затънал прекалено дълбоко. А и имаше дълг за плащане.

Лицето на баща му изплува в съзнанието му — широката усмивка, озарила лицето му, бавно се скри. Може би онзи кретен имаше право. Може би моментът бе настъпил. Да, помисли си той, време е да започнат играта. Пресегна се към телефона и избра един номер.

Клеърборн ядно се взираше в телефона. Трябваше да предприеме нещо по отношение на Грей Бенън. До този момент много малко хора

бяха научили, че той е истинският баща на Аманда и Клеърборн държеше този слух да не се разпространява повече.

Щеше да му се наложи да направи нещо по въпроса и той вече знаеше какво ще е то. Пресегна се към телефона и избра един номер.

До обяд на следващия понеделник Кристин вече знаеше, че дълго ще помни този ден. И то поради куп ужасни причини. Сутринта не можа да закара Аманда навреме на училище, и то най-вече заради Пейтън. През уикенда се бе обаждал няколко пъти и бе оставил няколко съобщения, на които тя предпочете да не отговаря. Просто не беше в настроение да разговаря с Пейтън, който напоследък говореше единствено за желанието му да се съберат и заживеят отново заедно. В понеделник сутринта обаче той се появи и настоя да разговаря с Аманда, която по-късно ѝ призна, че през цялото време я бил разпитвал за Грей, а Кристин си направи извода, че Пейтън е узнал за пикника в събота. Но как?

А когато пристигна в „Лоуел ентърпрайзис“, Кристин като че попадна в самия ад. Посрещнаха я с новината, че комплект чисто ново оборудване на стойност половин милион долара е изчезнал по пътя от фабриката им до един текстилен завод в Шарлот, Северна Каролина. Тя веднага свика събрание, което впоследствие се наложи да отмени, защото не можаха да намерят Клеърборн. Когато той най-после се появи в кабинета ѝ, тя му се развика, двамата се скараха както обикновено и едва тогава Кристин му каза за изчезналото оборудване. Трябваше обаче да признае, че той веднага забрави за спора им и се зае да издири изчезналите машини.

В един и половина на обяд надникна в кабинета ѝ и заяви:

— Намерих камиона на един черен път в Северна Каролина. По-скоро един полицаи от Северна Каролина е попаднал на него.

— И?

Той поклати глава.

— Машините са изчезнали. Шофьорът също.

— Какво означава това?

Клеърборн влезе в кабинета и се стовари на един стол.

— Не зная. Може шофьорът да е участвал в кражбата. А може вече да е мъртъв някъде.

— Ти не смяташ...

— Не зная.

В два часа вече знаеха. Шофьорът бе намерен — овързан и със запушена уста — на около две мили от камиона. Освен това страдаше от непоносимо главоболие — вследствие от силния удар, който бе получил по главата. На една от отбивките бе слязъл да си почине, а после се бе качил отново в камиона, без да забележи когото и да било. В следващия момент вече бил в безсъзнание. Камионът бе зарязан само на няколко мили от отбивката.

Клеърборн се надигна от стола си и се запъти към вратата.

Кристин извика след него:

— Благодаря ти, Клеърборн.

Той се обърна назад с думите:

— Бих могъл да върша тази работа. — Имаше предвид поста президент на компанията — част, от който тя възнамеряваше да абдикира. И да се премести от „Роузмийд“. — Нуждая се единствено от препоръките ти — додаде Клеърборн.

Но тя не можеше да му даде препоръки. Беше обещала на баща си да не го прави. Клеърборн не можеше да се свърти с петдесет цента в джоба, камо ли да поеме отговорността за милионите, принадлежащи на корпорацията. Не, Клеърборн имаше някои положителни качества — беше лоялен към името Лоуел, от време на време ѝ се струваше, че и той като нея съжалява за отчуждението помежду им — но управляването на огромни суми и ръководството на една мощна компания съвсем определено не бяха измежду тях.

— Но ти няма да ме препоръчаш, нали? — заключи Клеърборн.

— Клеърборн...

Устните му се свиха в презрителна гримаса.

— Естествено, че няма.

Кристин посрещна с недоумение телефонното обаждане от училището Свети Матиас, получено почти в два и половина след обяд. Изпита тревога в момента, в който чу гласа на директорката.

— Какво има, госпожо Оливър?

— Питам се дали ще ви е възможно днес лично да дойдете да вземете Аманда. Струва ми се, че е нужно да си поговорим.

— За какво?

— Бих предпочела да не го обсъждаме по телефона.

Кристин изпита силна тежест в гърдите си.

— Тя добре ли е? Нищо не се е случило с нея, нали? Не е била отвле...

— Не, не, в момента е при мен в кабинета ми.

Страховитите мисли отстъпиха пред спокойния глас на директорката, но тревогата остана.

— Идвам веднага.

— Мисля, че така ще е най-добре.

Преди да излезе от кабинета си, Кристин се опита да се обади на Сенди в дома ѝ. Не я намери и затова позвъни на телефона в колата ѝ. Тъй като отново не можа да се свърже с нея, помоли секретарката си да продължи да се опитва да я издири. Трябваше да я предупреди, че Кристин лично ще вземе Аманда от училище и че ще се срещнат със Сенди направо в „Роузмийд“.

Когато пристигна в училището, Кристин веднага бе въведена в кабинета на директорката.

Франсис Оливър се изправи, протегна ръка и я посрещна:

— Госпожо Джаксън.

Кристин стисна ръката на директорката, но вниманието ѝ бе изцяло насочено към Аманда, която седеше близо до тях. Дъщеря ѝ изглеждаше бледа, а в изражението ѝ прозираше нещо, което Кристин не можеше да дефинира съвсем точно.

— Какво се е случило? — попита тя.

Франсис Оливър ѝ посочи стола до този на Аманда.

— Моля седнете.

Кристин седна и повтори въпроса си:

— Какво се е случило?

Докато директорката се опитваше да налучка най-верния тон, Аманда побърза да отговори:

— Тя мисли, че ги излъгах за гласа.

— Какъв глас?

— Това не е истина, Аманда. Не мисля, че си излъгала. Просто се питах дали не си оставила въображението да вземе връх над разума.

— Чух онзи глас — заяви Аманда. В тона ѝ се долавяше уважение към директорката, но в същото време беше уверен и

неотстъпчив.

— Какъв глас?

— Зная колко си изобретателна на моменти.

— Какъв глас? — почти кресна Кристин и най-сетне привлече вниманието на госпожа Оливър.

— Съжалявам — изрече жената. — Малко преди да ви позвъня, Аманда отиде в тоалетната. Твърди, че докато била там, чула някакъв глас, който я заплашвал.

По гърба на Кристин пробяга хлад.

— Какво точно означава това?

— Аманда не може да ни каже дали гласът е бил мъжки, или женски. Но ѝ прошепнал, че ще ѝ се случи нещо лошо, ако продължи да разказва за отвличането.

— Мили боже — възкликна Кристин и погледна към Аманда.

— Чух го, мамо! Тъкмо бях влязла в една от кабините, когато чух вратата на тоалетната да се отваря. Помислих си, че някой друг също иска да я използва. И тогава чух шепота.

Едва в този момент Кристин осъзна, че онова, което първоначално не бе могла да определи в изражението на дъщеря си, беше възмущение. Дълбоко и искрено.

— Госпожо Джаксън, претърсихме цялото училище и не намерихме никого. Попитахме всички учители дали не са виждали непознат човек в сградата. Всички отговориха отрицателно.

— Обадохте ли се в полицията? — попита Кристин.

Госпожа Оливър се поколеба, преди да отговори.

— Не. Просто не сметнах, че е необходимо. — Директорката се усмихна. — И преди съм го казвала, но наистина смятам, че от Аманда ще излезе велик писател.

Аманда не каза нищо.

Кристин хвърли един поглед към дъщеря си, забележа неотстъпчиво издадената напред брадичка и изправените раменца, които ѝ напомниха за Грей. След това отново насочи вниманието си към директорката.

— Благодаря ви, че ми се обадохте — кимна тя.

— Няма защо. — Госпожа Оливър като че ли отново не можеше да намери най-подходящите думи. — Аманда бе подложена на силно

напрежение напоследък. И това е напълно разбираемо. Мисля, че ѝ е нужно време, за да се възстанови.

— Сигурна съм, че имате право.

Аманда не каза нищо.

— Аманда, защо не пропуснеш репетицията този следобед? Ти вече си знаеш всички реплики.

Аманда отново не каза нищо.

Майка и дъщеря излязоха заедно в коридора и Кристин я попита:

— Добре ли си?

— Да, госпожо — отвърна Аманда и пак потъна в мълчание. Веднага щом се настаниха в колата обаче, Аманда заяви: — Тя не ми вярва. Но ти ми вярваш, нали?

— Разбира се, че ти вярвам, миличка. — Кристин обаче си мислеше за онова, което ѝ бе казала доктор Алисън — за забавената реакция на случилото се, която би могла да предизвика кошмари. Случилото се не беше лош сън наистина, но дали не спадаше към същата категория? Кристин като че ли предпочиташе това обяснение пред ужасяващата възможност инцидентът в тоалетната да се окаже напълно реален. Нито тя, нито Аманда имаха нужда от тези ужасни усложнения. Но пък Кристин продължаваше да се измъчва от тревожното убеждение, че Ърни Шоу не може да е работил сам, че по нейно дълбоко убеждение той беше по-скоро последовател, а не организатор и водач.

Кристин и Аманда бяха посрещнати в „Роузмийд“ от Сенди, която изглеждаше притеснена.

— Какво се е случило? — попита тя.

Кристин се обърна към дъщеря си.

— Миличка, защо не влезеш вътре да се преоблечеш, а после да слезеш в кухнята за чаша мляко и бисквитки?

Аманда пое нагоре по стълбите. Щом се отдалечи достатъчно, Сенди повтори въпроса си.

— Какво се е случило?

Кристин ѝ разказа накратко, но, макар да не бе сигурна защо го направи, предпочете да не споменава нищо за Ърни Шоу.

— О, боже — възкликна Сенди. Новината я разтърси толкова силно, че ѝ се наложи да приседне на най-близкия стол. — Смяташ ли, че някой наистина я е заплашвал?

— Нямам представа — искрено си призна Кристин. — Но на Аманда казах, че ѝ вярвам.

— Естествено.

Мили боже, ами ако е вярно?

Коментарът на Естер, когато ѝ съобщи за инцидента, беше кратък, но убедителен:

— Това дете винаги е съзнавало разликата между действителността и фантазиите си.

Не точно тези думи искаше да чуе Кристин. Ужасно ѝ се щеше да поговори с Грей, но дали щеше да се осмели да го направи? И защо не? Той в края на краищата беше *бащата* на това дете! А и съвсем ясно бе дал да се разбере, че желае да бъде част от живота на дъщеря си. Да, щеше да поговори с него. Още сега.

Когато Аманда се върна на долния етаж, Кристин се обърна към нея:

— Нали нямаш нищо против да останеш тук със Сенди? Аз трябва да свърша още нещо.

— Да, госпожо — кимна Аманда и додаде: — Мамо, аз наистина чух онзи глас.

— Зная, Аманда — отвърна Кристин, отпусна се на колене пред детето и махна няколко непокорни кичура коса от челото ѝ. — И ти обещавам, че няма да позволя да ти се случи нищо лошо. Нали?

— Добре.

Кристин се изправи и потърси погледа на Сенди.

— Ще се върна бързо. Не я изпускай от очите си.

— Не се безпокой. Няма да се отделям от нея.

Пътят до мотела, в който бе отседнал Грей, ѝ отне само няколко минути. През цялото време Кристин се молеше Грей да си е в стаята. Заля я вълна на облекчение, когато зърна пикапа му. И въпреки това се поколеба, опитвайки се да събере достатъчно кураж, за да почука на вратата му.

Грей погледна към вратата и се намръщи. Току-що бе затворил телефона след разговора си с Майкъл Маккензи — бе записал името му на едно листче върху нощното шкафче — млад и гладен адвокат от Натчез, който не се страхуваше от името и влиянието на семейство Лоуел. Чуването се повтори. Този път Грей стана и тръгна към вратата.

— Кой е? — извика той.

— Кристин.

Кристин? Грей дръпна резето, отвори вратата и я погледна — едно видение в черно. Черен костюм, черни чорапи, черни обувки с високи токове. Косата, също черна и лъскава, падаше свободно по раменете ѝ. Жената пред него беше изтънчена и привлекателна, но в същото време изглеждаше несигурна и уплашена. Сърцето му ускори ритъма си.

— Какво има?

— Трябва да поговоря с теб. За Аманда.

Той отстъпи назад и ѝ направи път да влезе в стаята.

— Какво за нея?

Кристин му разказа всичко и завърши с подозренията си, че цялата история относно Ърни Шоу ѝ се струва твърде нагласена и неубедителна.

— Значи и ти не си убедена?

Кристин изпита огромно облекчение, когато осъзна, че тя не е единствената, измъчвана от такива съмнения. Но тревогата се върна веднага.

— Не зная вече какво да мисля.

Грей наблюдаваше Кристин, която неспокойно обикаляше из стаята и нервно докосваше мебелите — ръба на тоалетната масичка, облегалката на един стол, абажура на настолната лампа. Беше разтревожена. Също като него. Не, той не беше само разтревожен. Беше вбесен. Защото новите злини, с които ги заплашваха, и то толкова скоро след кошмара, който бяха преживели и тримата, бяха просто прекалени.

— Как понася Манди случилото се?

По устните на Кристин пробяга лека усмивка.

— Бясна е, че госпожа Оливър не ѝ вярва.

— И е абсолютно права да се сърди.

Усмивката на Кристин изведнъж изчезна, очите ѝ помръкнаха.

— Какво ще правим?

Ние? Грей не се осмели да анализира задоволството, което изпита, когато я чу да задава този въпрос. Както и от факта, че бе дошла при него. Би могла да отиде при всеки, но бе предпочела да потърси неговата помощ и съвет.

— Нека не прибързваме. Истината е, че все още не разполагаме с достатъчно факти, на които да се опрем. Трябва да изчакаме и да видим какво ще стане.

— Но няма ли по този начин да застрашим живота ѝ?

Този път Грей започна да крачи нервно из стаята, замислен върху въпроса ѝ. Кристин копнееше да се хвърли в прегръдките му, да го накара да я притисне към себе си и да ѝ прошепне, че всичко ще се оправи. Копнееше да го чуе да ѝ нашепва и други думи — на прошка, на обожание, на любов. Дали някога изобщо щеше да го чуе да ѝ говори така?

Наруга се наум заради мислите си — сега не беше моментът за такива блянове — и отново насочи вниманието си към непосредствения проблем.

— Ако случилото се не е последствие от развинтеното ѝ въображение — започна Грей, — то вероятно е трябвало да послужи като предупреждение. Всеки, който би пожелал да я отвлече отново, би могъл да го стори. Без особени затруднения при това.

— Не бях помислила за това. — Кристин седна на леглото на Грей. Очите ѝ попаднаха на листчето с името на Майкъл Маккензи, после се преместиха върху дребните пари, ключовете и джобното ножче, оставени в пепелника върху нощното шкафче.

— От друга страна — продължи Грей, — предполагам, че би било глупаво да не...

Майкъл Маккензи?

— ... вземем някои мерки за сигурност.

Майкъл Маккензи?

— Не бива да ходи никъде без придружител.

Майкъл Маккен... Кристин изведнъж разпозна името. Стомахът ѝ се сви, започна да ѝ се гади.

— Ти си наел адвокат. — Говореше спокойно, но в гласа ѝ прозираше искреното ѝ недоумение.

Обвинението — а то си беше точно обвинение — дойде толкова неочаквано, че Грей не съумя да отговори веднага.

Колебанието му се оказа съдбоносно.

— О, боже, ти наистина си се обърнал към адвокат. Клеърборн ми каза, че ще го направиш, но аз не му повярвах. Ще се опиташ да ми я отнемеш, нали?

Подобно предположение беше толкова нелепо, че Грей не можеше да повярва, че изобщо е могла да си помисли нещо такова.

— Няма да ти позволя да ми я отнемеш — продължи Кристин. В гласа ѝ вече се прокрадваха войнствени нотки. — Тя е всичко, което имам. Всичко, което някога ще имам.

— Чуй ме. Нека ти обясня...

Но тя не го слушаше. Беше потопена в море от страх, ярост и болка, породени от предателството му.

— Ти се върна, защото искаше да си получиш своя фунт месо от тялото ми, нали? И няма да се успокоиш, докато това не стане.

Грей с изумление видя, че Кристин протегна ръка към джобното му ножче, извади острието и го размаха във въздуха.

— Ето! — изкрещя тя. — Ела и сам си отрежи скъпоценния фунт!

16.

При вида на ножчето, с което бе издълбан големият белег на лицето му, Грей отстъпи крачка назад.

— От момента, в който се върна този град, постоянно се опитваш да ме нараниш. — Кристин чу яростните нотки в гласа си и се запита дали наистина тези невъздържани и необуздани звуци се отронваха от собствената ѝ уста.

— Не искам да те нараня.

— Напротив, *искаш*. Е, вече имаш възможност да го направиш. Накарай ме да си платя за подлостта и безчестието си. Накарай ме да си платя загдето тогава не тръгнах с теб. И за това, че толкова години държах дъщеря ти далеч от теб.

Грей долавяше силния гняв, превърнал сивите ѝ очи в късчета твърда и студена стомана, разширил изящните ѝ ноздри. Но под силната ѝ ярост се спотайваше болка и разочарование. И в този момент той проумя, че болката и гневът вървяха ръка за ръка.

— Не желая да те нараня. Не искам да плащаш за каквото и да било. И не искам да ти отнема Аманда.

— А какво искаш тогава?

— Да оставиш ножа, за да можем да поговорим.

— Не, вече е твърде късно за разговори. Просто си вземи своя фунт месо и ни остави с Аманда на мира. — Тя постави острието на ножчето над лявата си гърда. — Защо не го издълбаеш от сърцето ми? Има смисъл, нали? Аз разбих твоето сърце, така че ти сега можеш да вземеш моето. — Тя се усмихна невесело. — Единственият проблем е, че не съм сигурна дали ще има какво да вземеш. Защото заедно с твоето, аз разбих и собственото си сърце. Останало ми е съвсем малко — колкото да обичам Аманда.

Вече му бе казала колко бе страдала през годините, уверила го бе, че никога не бе обичала мъжа, за когото се бе омъжила. Добре, но той също бе страдал! И именно поради това нейните страдания би

трябвало да го накарат да се почувства отмъстен. И до скоро сигурно би се почувствал именно така. Но сега...

— Недей!

— А защо не си отрежеш от крака ми? — попита тя и допря ножчето до прасеца на крака си. — Та нали тогава не дойдох при теб!

Грей наблюдаваше като хипнотизиран как острието пробива копринения чорап, а от зиналата дупка веднага се спусна дълга дебела бримка.

— Остави ножа.

— Ами очите ми? — продължи да пита тя и допря острието към ъгълчето на едното си око, което бе замъглено от сълзи. — Навремето трябваше да съумея да видя ясно кое е най-важното в живота ми!

— За бога! Остави този нож!

— Зная — внезапно промълви тя и една самотна сълза се търкулна по бузата ѝ. — Око за око, зъб за зъб, белег за белег. — Приблужи ножа към челюстта си — на същото място, от което започваше белегът на Грей. — Така ще изравним резултата, нали? Това ще бъде твоя фунт месо, нали, Грей?

— Недей... — Той видя как острието пробива кожата, видя капката кръв, появила се веднага. Дъхът му секна, той се спусна напред и я сграбчи за китката. — Мили боже, да не си се побъркала?

— Не! — изкрещя Кристин и още по-здраво стисна ножа.

Грей заби пръсти в ръката ѝ и сигурно ѝ причини силна болка, но тя не пускаше оръжието. Едновременно с това той я бутна върху леглото, последва я и се стовари с цялата си тежест отгоре ѝ. Кристин започна да се гърчи и извива, бореше се яростно — като че ли животът ѝ зависеше от стремежа ѝ да удържи ножа, да се пребори с този мъж, който се опитваше да ѝ го отнеме.

— Остави ме на мира! Остави ни на мира! — крещеше тя.

Едновременно с това размахваше ръка и като обезумяла замахваше с ножа само на сантиметри от лицето на Грей. Той извърна глава, за да се предпази от стоманеното острие. Свободната ѝ ръка не спираше — удряше го по лицето, по гърдите, забиваше нокти в ръката, с която той се опитваше да ѝ отнеме ножа. Най-накрая, притиснал ръката ѝ с коляно, Грей успя да изтръгне ножа от Кристин и го захвърли чак в другия край на стаята. Тя извика и продължи да се бори, сякаш не можеше да се спре.

— Престани! — изсъска той.

Тя обаче продължи да се извива под него, размахваше ръце, блъскаше го с юмруци в гърдите, а той лежеше с цялата си тежест отгоре ѝ и я приковаваше към леглото. Кристин усещаше парещия му дъх ту върху едната, ту върху другата си буза. Едната ѝ обувка се бе изхлузила, тънката ѝ пола се бе повдигнала нагоре. Грей бе пъхнал коляно между краката ѝ... и тя изведнъж почувства силната му възбуда.

Така рязко се укроти и утихна, че Грей остана изненадан от реакцията ѝ. Улови се, че диша запъхтяно и едва успява да си поеме дъх. Погледна надолу към нея — зачервено лице, разрошена коса. Две копчета на късото ѝ сако бяха разкопчани и откриваха извивката на едната ѝ гърда. Чувстваше полата ѝ, запретната нагоре, коляното му лежеше между краката ѝ. Коприната на чорапите ѝ бе толкова мека, а той самият бе толкова твърд...

Твърд?

Това, разбира се, бе някаква шега на природата, демонстрация на факта, че мъжкото тяло реагира на всяко дразнение. Сигурно всяка друга жена, прикована по този начин под тялото му, би предизвикала у него същата реакция. И въпреки това, когато тя простена и се размърда под него, той забрави, че на тази земя съществуват и други жени. И че някога са съществували.

Простена невъздържано и впи устни в нейните, заби зъби в устните ѝ, в езика ѝ. Целуваха се като противници... като любовници. Тя беше опияняващо сладка — Господи, толкова сладка! — и той не можеше да ѝ се насити. Пъхна ръка под врата ѝ, повдигна главата ѝ нагоре и впи устни в пламналата ѝ кожа. Целуваше, хапеше, смучеше... знаеше, че ще ѝ остави синини, но бе неспособен да се възпре... мислеше си, че постъпва така, защото по някакъв дълбоко примитивен начин се опитва да я *бележи* като своя. В същото време свободната му ръка опипваше копчетата на сакото ѝ, дърпаше ги, натискаше ги... докато най-накрая успя да ги разкопчае.

Устните на Кристин я боляха от яростните му целувки, тя съзнаваше, че устата му оставя белези по шията ѝ, но това изобщо не я притесняваше. Ръката му разкопча копчетата на сакото ѝ и се пъхна, за да докосне — не нежно! — гърдите ѝ. Опита се да свали сакото ѝ, но не успя. Понечи да разкопчае сутиена ѝ, но пак не успя... Затова се

задоволи да ги целува през тънката дантела. Дъхът му проникваше през рехавата тъкан, изгаряше кожата ѝ, възпламеняваше душата ѝ, караше я да желае онова, за което бе копняла всяка нощ от толкова много години насам.

Започна нова битка — този път никой не бързаше... никой не се опитваше да покори другия, а да го съблазни. Жадните им целувки станаха по-страстни, по-дълги, по-дълбоки. Яростните докосвания отстъпиха пред нежните ласки и милувки. Кристин пъкна ръка под ризата му, погали голата му кожа. Неговата ръка намери пътя си под полата ѝ, нежните му докосвания изтръгнаха задавен стон от разтворените ѝ устни. Нейната ръка смело се спусна надолу към издутите му дънки и той простена задавено. Грей свали едната ѝ останала обувка и се опита да събуе чорапогащите ѝ, но не можа да се справи без помощта ѝ. В края на краищата страстта надделя и тя така и не успя да свали полата и сакото си, а неговата риза и дънките останаха съблечени само наполовина.

С всяко докосване Кристин си представяше, че това е ново начало за тях. Не лесно, защото твърде много неща се бяха случили между тях, но все пак начало, върху което можеха да изградят любовта си. Времето вече щеше да се превърне в неин приятел, щеше бавно, но сигурно, да го върне в живота ѝ, щеше да им помогне да се справят с всичко, което им готви бъдещето. Не беше възможно — а това бе най-сладкото прозрение в живота ѝ — той да я мрази и желае едновременно. Може и да не ѝ беше простил все още, но не я мразеше.

С всяко докосване Грей се чувстваше все по-силно привлечен към тази жена. Всяка ласка бе по-сладка от предишната. Както всъщност винаги е било между тях. Всеки един от тях притежаваше частица от другия. У нея се криеше другата му половина. Той изпитваше потребност да я притежава, да я изпълни със същността си, защото само по този начин можеше да се почувства удовлетворен, само притежавайки я, можеше да се почувства притежаван.

Притежаван?

Думата внезапно го изпълни със страх. Как можеше да си позволи да бъде притежаван от човек, който веднъж вече го бе измамил, превърнал го бе в глупак? Не би могъл да понесе още една измяна от нейна страна. Едва бе оцелял първия път. Но ето че тя лежеше под него, сладка и мамеща, очите ѝ преливаха от желание,

тялото ѝ му даваше обещания, които сърцето ѝ вероятно не възнамеряваше да изпълни. Тя дори протягаше ръце към него и бавно, бавно го придърпваше надолу.

— Не мога да го направя — дрезгаво промълви Грей, отдръпна се от нея и стана от леглото.

Оправи дънките си, но изобщо не си направи труда да ги закопчее. Приблужи се към прозореца, но въобще не се опита да погледне навън. Искаше единствено да се успокои и охлади страстите си. В сърцето му се бе промъкнал вледеняващ страх и той не спираше да се чуди как бе допуснал да се стигне дотук. През годините бе избягвал да мисли за онзи първи миг, в който се бяха докоснали. Откакто се бе върнал, бе избягвал всякакъв физически контакт с нея. Сега вече разбираше защо. Беше *пристрастен* към нея. Едно докосване, едно обещание за духовно единение и удовлетвореност и той беше загубен... обречен да копнее за още и още...

Преди години удовлетворението идваше мигновено. Този следобед то бе по-прикрито, но и далеч по-прекрасно. С всяко докосване на устните си, с всяка ласка на чувствителните си пръсти, с всяко потъркване на бедрата си о неговите тя му бе давала да разбере колко самотен е бил през всичките тези години, колко празен и безплоден е бил животът му. А това прозрение го изпълни със страх.

Кристин бе толкова слисана от реакцията му, че в продължение на няколко безкрайни дълги мига не каза и не направи нищо. Просто лежеше там, заслушана в накъсаното дишане на Грей, в неравномерните удари на собственото си сърце. Внезапно осъзна, че е почти гола — факт, който предвид обстоятелствата ѝ се стори ужасно неприличен и срамен. Без да промълви и дума, повикала на помощ всичкото си останало ѝ достойнство, Кристин оправи сакото си, закопча го и бързо придърпа полата си надолу. Огледа се наоколо за чорапогащите си — откри го в долния край на леглото. Бързо го навлече и напъха крака в обувките си. Опита се да пооправи косата си, макар да съзнаваше, че това е едно напълно безсмислено усилие. Не направи никакъв опит да се справи с обидата и болката, които заплашваха да я смажат. Вместо това грабна чантата си и тръгна към вратата. Там се поколеба за момент, надявайки се, молейки се, Грей да каже нещо, но той не го направи и тя мълчаливо напусна стаята.

Седнал в сребристото си беемве, Пейтън наблюдаваше Кристин, която излезе от мотелската стая и веднага се качи в колата си. Дори и от разстоянието, на което се намираше, той веднага разбра как бе прекарала времето си в тази стая. Прозрението беше свързано с раздърпаната ѝ и омотана коса. Никога не ѝ го бе казал — всъщност имаше твърде много неща, които така и не бе споделил с нея — но той винаги бе обичал разрошените ѝ и непокорни къдрици, разпилени около лицето ѝ след секс. Този хаос в свръхконтролирания им живот му се струваше необяснимо възбуждащ. Този път обаче същият този хаос предизвика силна болка в душата му. Мили боже, какво толкова притежаваше онзи мъж, с какво я привличаше така неудържимо? Той беше никой, кръгла нула, но трябваше единствено да ѝ махне с пръст и тя хукваше при него. Него обсипваше с целувките си, на него предлагаше тялото си.

Пейтън се опита да се пребори с образите, които се лутаха в главата му, но те се оказаха по-силни. Представи си жена си и онзи неудачник върху разнебитеното легло в долнопробната мотелска стая. И двамата бяха голи. Устните ѝ бяха подути от грубите му целувки, а той галеше и целуваше гладките ѝ гърди. Видя го как заравя пръсти в косата ѝ, насила тласка главата ѝ надолу, принуждава я да поеме с устни пламналия му от възбуда член и да го люби по начин, по какъвто никога не бе любила съпруга си. А после си представи как Кристин разтваря крака заради него... все по-широко и по-широко...

Сърцето на Пейтън се изпълни с омраза. Не, не, той не я мразеше! Той я *обичаше*. Нима тя не забелязваше, че животът му се разпада? Не виждаше ли, че съпругът ѝ започва да губи почва под краката си? Не, не, не трябваше да губи контрол над живота си! Отвори куфарчето си, извади лист хартия, откъсна десетина абсолютно еднакви ленти и с педантично усърдие ги завърза на възел точно през средата. След това ги напъха в пепелника на колата, запали двигателя и потегли.

Образите бяха изчезнали от съзнанието му.

Дишането му отново бе станало равномерно и плавно.

Кристин седеше, заслушана в приглушените разговори на хората, които постепенно изпълваха малкия салон на училището Свети Матиас в сряда сутринта. Само преди няколко минути бе проверила Аманда, която с помощта на Сенди в момента обличаше сценичния си костюм. Сенди я бе гримирала внимателно, превръщайки Аманда от красиво дете в образ, съответстващ на хорските представи за зла и порочна вещица, но, поне според Кристин, красивото дете се забелязваше и под страховития грим. Кристин бе доволна, че предишния ден бе протекъл съвсем нормално — никакви шепнещи гласове на безименни хора. Не беше трудно да се престори, че инцидентът изобщо не се е случвал. Още по-лесно ѝ бе да го обясни като продукт на въображението на едно твърде впечатлително или пък силно травматизирано дете. Дори и Аманда като че ли бе изтласкала случилото се от съзнанието си и бе съсредоточила цялото си внимание върху пиесата. Генералната репетиция във вторник бе минала без никакви проблеми, а Сенди с удоволствие ѝ бе помогнала да облече, а след това и да съблече костюма си. Всички бяха много доволни от факта, че записът на господин Доукинс е толкова добър, че се чуваше във всички ъгли на голямото помещение.

Огледалото с позлатена рамка, което висеше на едната стена на сцената, изглеждаше страхотно. Ники го бе изпратила от антикварния магазин още за генералната репетиция. Поради огромните му размери и значителното тегло — почти четиридесет и пет килограма — Ники бе изпратила и двама от работниците в магазина, за да го монтират. Госпожица Инграм, младата учителка, която отговаряше за пиесата, бе изнамерила оригинално решение, позволяващо използването на огледалото както в къщичката на Снежанка, така и в замъка на вещицата, без да се налага то да бъде местено насам-натам.

— Видя ли го?

Кристин погледна към Ники.

— Кого?

Ники се ухили.

— Грей. Нали се сещаш, онзи, за когото непрекъснато се оглеждаш.

Кристин понечи да възрази, но се отказа. Тя наистина се оглеждаше за него. Беше споменала пред Ники, че Аманда е поканила баща си, разказала ѝ бе за инцидента в училище, но дори и на най-

добрата си приятелка не бе могла да довери случилото се в мотелската стая. Беше положила доста усилия да прикрие синините по шията си — с малко грим и подходяща прическа бе постигнала целта си — а блузата с дълги ръкави скриваше натъртванията по китката на ръката ѝ. Онова, което обаче очевидно не можеше да скрие, бе желанието ѝ отново да види Грей. Както и физическия копнеж по него. Раздразнена от кратката им близост, тя бе прекарала и двете изминали нощи, измъчвана от сладострастни сънища. На сутринта обаче идваше жестокото прозрение, че всичко е било само сън. Като се изключи Аманда, Кристин бе съвсем сама. А дори и Ники бе успяла да си намери някого. Агент Карели бе оставил специално писмо за нея, а Ники бе побързала да му отговори. Освен това вече бяха разговаряли няколко пъти по телефона.

— Ето го Пейтън — обади се Ники. — Ти знаеше ли, че възнамерява да дойде?

— Да — отвърна Кристин. — Аманда го покани.

— Той знае ли за инцидента?

— Да. Обади се в понеделник вечерта, за да поговори с Аманда, и тя му разказа всичко. Аз се опитах да омаловажа станалото, като изтъкнах, че дори не сме сигурни за подробностите.

Кристин огледа Пейтън, който бавно се придвижваше към тях от задния край на салона. Изглеждаше уморен, челото му бе прорязано от дълбоки бръчки.

— Здравсти — поздрави той. — Боях се, че може да закъснея.

— Всъщност даже си подранил. — Кристин се надяваше, че той няма да седне до нея. Хранеше налудничавата надежда, че може би Грей ще пожелае да стори това. Но още докато си мислеше за това, Пейтън се настани на свободното място, поздрави Ники, облегна се назад и кръстоса крака.

— Как е Аманда? — попита.

— Добре е. Вълнува се заради пиесата.

— Някакви други инциденти?

— Никакви. А и се съмнявам, че ще има такива.

— Искам да ме информираш, ако нещо се случи.

— Да, Пейтън.

Няколко родители се спряха при тях, за да ги поздравят. Сред тях беше и адвокатът, който уреждаше развода им. Кристин се опасяваше,

че Пейтън може отново да се впусне в молбите си да прекратят процедурата по развода, но за нейно огромно облекчение той не каза нищо по въпроса. Минутите минаваха и тя постепенно осъзна, че той не е просто уморен. Очевидно бе сериозно разтревожен от нещо и така силно стискаше преплетените пръсти на ръцете си, че кокалчетата му побеляха от напрежението.

— Какво има?

— Нищо.

— Какво е станало, Пейтън?

— Току-що ми съобщиха някои лоши новини. Всъщност може и да се окажат лоши.

Нещо в гласа му я накара да застане нащрек. Убедена бе, че се е случило нещо сериозно.

— Какви?

Пейтън сниши гласа си, за да е сигурен, че единствено Кристин може да го чуе.

— Джим може би е злоупотребил с пари на компанията. *Може би* — повтори той.

Ако Пейтън ѝ бе казал, че на моравата пред Белия дом са кацнали извънземни, Кристин едва ли щеше да се изненада толкова. Джим Лайт работеше за Пейтън почти от мига, в който Джаксън инвестмънтс бе отворила врати. Двамата мъже бяха като братя.

— Не говориш сериозно! — прошепна в отговор тя.

— Рокси е открила някои неща, които просто нямат смисъл.

Кристин знаеше, че секретарката на Пейтън не е глупачка. Ако тя подозираше нещо, то вероятно имаше сериозни основания за това.

— Но защо? — попита Кристин, а веднага след това си отговори сама. — *Маргарет*.

Маргарет Лайт, майката на Джим, вече няколко години страдаше от Алцхаймер. Болестта бе прогресирала твърде бързо, в резултат на което една жена, твърде млада, за да попадне под здравния чадър на Медикеър, трябваше да бъде поставена под постоянните грижи на квалифициран медицински персонал. Кристин знаеше, че финансовото бремене, свързано с тези плащания, бе непосилно.

— Все още не зная нищо със сигурност — рече Пейтън.

Кристин тъкмо се канеше да отговори, когато Ники я сръга с лакът. Тя вдигна поглед към приятелката си и Ники кимна по посока на

задната врата. Кристин проследи погледа ѝ и видя Грей, който тъкмо влизаше в салона. В същия този момент Нанси Инграм, която на ръст бе колкото някои от по-едрите си ученици, излезе на сцената. С няколко добре подбрани думи тя поздрави всички присъстващи, а после се прибра зад кулисите. Кристин се облегна назад, за да наблюдава представлението. Обеща си, че в антракта ще поговори с Грей.

Грей, стиснал в ръка една-единствена роза, се отпусна на едно място на последния ред само миг преди да обявят началото на пиесата. В следващата секунда действието започна и на Грей не му остана време да размишлява върху това какво би направил, ако се сблъска с Кристин. Което неминуемо щеше да стане. Не можеше да прогони от съзнанието си спомена за случилото се в понеделник следобед. Прекарал бе безброй часове, опитвайки се да намери отговора на един-единствен въпрос: как бе възможно все още да желае жената, която му бе изменила? В края на краищата трябваше да приеме неоспоримата истина, че въпреки всичко той продължаваше да я желае. А това го плашеше до смърт. Защото тази истина водеше до един друг въпрос. Как щеше да се справи с копнежа по тази жена?

Грей изтласка тези мисли от съзнанието си и се съсредоточи върху пиесата. Появи се Снежанка. Както и седемте джуджета. От вещицата все още ни следа. Грей отклони поглед от сцената. Забеляза Сенди Килиън, застанала пред страничната врата несъмнено в очакване на появата на Аманда. Пейтън дали беше тук? Глупав въпрос! Естествено, че е тук и вероятно по покана на Аманда. И вероятно в този момент седеше редом с Кристин.

В същия този миг Аманда излезе на сцената и Грей се наведе напред, за да я вижда по-добре. По дяволите, как му се искаше да бе седнал по-близо до сцената! Черният ѝ костюм, който изглеждаше точно както му го бе описала, и кривата тояга, която носеше, мигновено привлякоха вниманието на публиката. Скоро обаче стана ясно, че личността и излъчването на Аманда бяха повече от достатъчни, за да я превърнат в център на представлението. Сърцето му се изпълни с гордост, по устните му заигра едва забележима усмивка.

Подобна усмивка се появи и на устните на Кристин. Аманда играеше добре и изглеждаше превъзходно. Сенди бе успяла да събере

цялата коса на Аманда под островърхата шапка, в резултат на което детето изглеждаше по-голямо от деветте си години. От нея щеше да излезе великолепна жена. Кристин се надяваше, че Аманда ще си намери някой мъж като Грей и че ще има достатъчно разум да го задържи при себе си. Грей. Къде ли бе седнал? За какво мислеше? Дали изобщо се сещаше за случилото се в понеделник следобед? Защото тя самата не можеше да мисли за нищо друго.

— Огледалце, огледалце от стената — започна Аманда, — коя е най-красива на света?

Аманда почука по огледалото и в залата прозвуча предварително записаният отговор на огледалцето, според който Снежанка била най-красивата на света. Аманда изпадна в ярост и обеща да отрови съперницата си. Внезапно в залата избухнаха аплодисменти, бележещи края на първо действие.

Хората около Кристин започнаха да разговарят, някои се изправиха. Тя също стана.

— Извини ме — обърна се към Пейтън тя, когато мина край него и излезе от реда.

Не беше видяла къде седна Грей, но, тъй като го познаваше чудесно, предположи, че ще е някъде в задния край на салона. В момента, в който си го помисли, го забеляза на най-последния ред. Седеше съвсем сам. Винаги сам. Сигурно я бе видял да се приближава, защото се изправи. Облечен беше със старателно изгладен панталон в цвят каки и черна риза с дълги ръкави. На краката си носеше мокасини и изглеждаше достатъчно добре, за да разпали мечтите ѝ. И да изпълни душата ѝ с копнеж и желание — факт, който Кристин изобщо не се опитваше да скрие от себе си.

Докато Кристин вървеше към него, Грей наблюдаваше едва забележимото полюшване на бедрата ѝ под тънката червена пола. Тя му напомни за една друга пола, под която бе пъхнал ръката си. Бързо огледа лицето ѝ, опитвайки се да открие белег от острието на ножа. С голямо облекчение установи, че няма такъв. От друга страна, не можеше да не забележи, че Кристин е облечена с блуза с дълъг ръкав, а косата ѝ, дълга и буйна, бе праметната напред. Запита се какви ли белези ѝ бе оставил по китката на ръката и шията. За ръката не бе имал избор, но за шията... Отново го връхлетя споменът за опияняващия вкус на кожата ѝ.

— Здравсти — плахо поздрави Кристин.
— Здравсти — също толкова несигурно отвърна той.
— Радвам се, че дойде. Аманда ще бъде доволна.
— Ами нали й обещах, че ще дойда.

Кристин се усмихна и кимна по посока на розата.

— Хубав подарък.

Грей трябваше да погледне към ръката си, за да осъзнае за какво става дума.

— А, това ли? Не бях сигурен доколко ще е подходящ за Аманда.

— Цветето винаги е подходящ подарък за една дама. — Тя замълча само за миг и додаде: — Червената роза е красива, но лилавите са прекрасни.

Сърцата и на двамата подскочиха в гърдите им, из главите им запрепусаха безброй мисли. Кристин си припомни колко много я бе желал навремето, прииска ѝ се отново да види същия копнеж в очите му, но те бяха спокойни и безизразни. Дали изобщо си спомняше целувките ѝ, ласките ѝ, онзи миг, в който ставаха едно цяло? Онова единение, удовлетворението, завършеността, към която се стремеше повече от всичко на света? Що се отнася до Грей, той изобщо не бе предполагал, че ще му е толкова трудно да бъде отново близо до нея, че с такава безпощадна яснота ще си припомни всички подробности от понеделник следобед — целувките, стоновете, невероятно гладката ѝ и мека кожа, начина, по който тялото ѝ се извиваше под неговото, мига, в който телата им почти се бяха слели. Отново закопня за тази близост.

Най-накрая Кристин заговори.

— Виж, извинявай за понеделник. Не трябваше да размахвам онзи нож. Но се вбесих, когато разбрах за адвокатата.

— Съзнавам, че трябваше да ти кажа за него, но искам да знаеш, че няма от какво да се притесняваш. Няма да ти отнема Аманда. Никога не съм имал такова намерение. Моля те да ми повярваш. — Забелязал все още несигурния ѝ поглед, той додаде: — Знаеш, че можеш да вярваш на всичко, което ти казвам.

Кристин се усмихна.

— Зная. Предполагам, че просто съм се надявала, че можем сами да разрешим проблемите си. Но ти си свободен да предприемеш онова, което сметнеш за необходимо.

Грей побърза да смени темата.

— Аз ли съм предубеден, или Аманда е най-добрата актриса на сцената?

Кристин се усмихна.

— Съмнявам се, че точно аз мога да дам обективен отговор на този въпрос.

Грей леко се усмихна в отговор и Кристин сякаш остана без дъх.

— Е — наруши тя проточилото се мълчание, — май трябва да се връщам на мястото си. Второто действие ще започне всеки момент. — Кристин се обърна и тръгна напред по пътеката.

— Почакай! — Тя се извърна към него и Грей ѝ подаде розата с думите: — Искаш ли да ѝ я дадеш от мое име?

— Тя е *твоя* дъщеря. *Ти* ѝ я дай.

Грей изпрати Кристин с поглед. Мислеше си, че общуването с нея ще се окаже по-трудно, отколкото си го бе представял. Той наистина беше като пристрастен към нея. Грей все още я наблюдаваше, когато Кристин зае мястото си и съпругът ѝ, който съвсем скоро щеше да стане *бивш*, се засуети около нея.

Пейтън обгърна с ръка раменете на Кристин и се наведе към нея. Гласът му беше спокоен и равен.

— Ти ли го покани?

— Не. Аманда.

— Аманда? Защо?

— Той е неин баща.

— Неин *биологически* баща. Нищо повече. — Наведе се още по-близо и дъхът му развя няколко косъмчета от косата ѝ. — Спиш ли с него?

Въпросът му стъписа Кристин и тя се запита дали не я е видял да излиза от мотелската стая. Това обаче означаваше, че я е следил, а подобно поведение просто не бе присъщо за Пейтън.

— Не, не спя с него — отвърна тя. — Но дори и да го правех, това теб изобщо не те засяга.

— Ти си *моя* съпруга. — Пръстите му се забиха в рамото ѝ и ѝ причиниха силна болка. — И винаги ще бъдеш такава.

Веднага след тези думи отдръпна ръката си и се загледа към сцената, където тъкмо започваше второто действие. Лицето му беше спокойно, поведението — безупречно. Това спокойствие и

самообладанието му, и то непосредствено след думите, които бе изрекъл току-що, я изплашиха сериозно.

Пиесата продължаваше. Кристин се опита да се съсредоточи, но установи, че мислите ѝ непрекъснато се лутат насам-натам — към липсващото оборудване, към Джим Лайт, към инцидента в училище, към мъжа, седнал до нея, към онзи другия, седнал на последния ред в залата. Трябваше да намери начин да накара Грей да я пожелае отново. Но най-важното беше да намери начин да го накара да ѝ повярва отново.

— Огледалце, огледалце на стената, коя е най-красивата на света? — Кристин чу гласа на Аманда и вдигна поглед точно навреме, за да я види как почуква по огледалото с кривата сопа.

Някой в залата изпищя, но на Кристин ѝ бе нужен цял миг, за да осъзнае какво става. Огледалото се бе откачило от стената и падаше напред. В следващия миг Аманда лежеше на пода, притисната под огромната му тежест.

17.

Кристин скочи от мястото си, разбута хората, които седяха на същия ред, изкачи стълбите и се озова на сцената. Усещаше, че краката ѝ се движат, но имаше чувството, че изобщо не се придвижва напред. В същото време всички останали като че ли преминаваха край нея с главоломна скорост. Пейтън изтича на сцената, като следваше Сенди по петите. Няколко души се появиха иззад кулисите — господин Доукинс бе един от тях — и също се спуснаха напред. С периферното си зрение Кристин видя Сенди, която първа стигна до Аманда и веднага се опита да повдигне огромното огледало и да освободи падналото дете от тежестта му.

Когато Кристин успя да си пробие път сред насъбралата се тълпа — „Направете ѝ път!“, провикна се някой — тя завари Сенди да седи на колене, стиснала малката ръчичка на Аманда, и да ѝ повтаря с тих и успокоителен глас:

— Всичко ще се оправи, миличка. Всичко ще се оправи.

Пейтън коленичи редом със Сенди. Заговори утешително на Аманда, потупа ръката ѝ, погали бузката ѝ, наплескана с размазан грим. Кристин също се отпусна на колене край детето си. Когато видя майка си, Аманда се размърда и дори се опита да седне.

— Не, скъпа, не мърдай — предупреди я Кристин.

— Рамото ме боли, мамо — проплака Аманда. В очите ѝ блестяха сълзи.

Кристин отново се почувства безпомощна — точно както през дните и нощите на отвличането.

— Зная, но трябва да лежиш неподвижно.

— Майка ти е права, миличка — обади се Сенди и се опита да се усмихне. Протегна ръка и отметна косата, паднала върху челото на Аманда.

Островърхата шапка се бе смъкнала от главата на детето и лежеше наблизко, редом с чепатата тояжка, а роклята ѝ очевидно се бе

закачила на нещо — по всяка вероятност на някой винт на гърба на огледалото — и се бе разпрала около талията.

— Извинете. Извинете ме, моля. — Кристин чу познат мъжки глас, вдигна поглед нагоре и видя познато лице — лицето на бащата на Снежанка, лицето на лекар.

От гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение.

— Боб!

— Слава богу! — възкликна Пейтън.

— Извинявайте, че се забавих, но бях седнал най-отзад — рече докторът и зае мястото на Кристин край Аманда.

Кристин отстъпи назад. Следващите няколко минути бяха изпълнени с въпроси, възклицания и стонове. Лекарят попита Аманда къде я боли и я обвини на шега, че притежава магьоснически способности, станали причина за падането на огледалото. Госпожица Инграм насъбра останалите деца в другия край на сцената и ги накара да запазят тишина. Родителите им разговаряха помежду си с приглушени гласове. Пейтън стоеше отстрани и разговаряше със Сенди. Беше пребледнял като платно. Когато Грей се качи по стълбите и стигна до сцената, Кристин изпита облекчение само от факта, че той е близо край нея.

Грей се приближи. Все още стискаше розата в ръка.

— Как е тя?

— Не зная. Боб я преглежда в момента. Той е лекар.

Грей погледна към Аманда, която лежеше на твърдия под. Вътрешно кипеше от гняв, защото не можеше просто да се приближи към нея и да я утеши с бащинска ласка. Беше казал на Клеърборн, че ще се постараете всички в Натчез да научат, че е баща на Аманда, но впоследствие установи, че не може да го направи. Това трябваше да стане бавно и постепенно. Заради Аманда и Кристин.

Грей отпъди неприятните мисли и се обърна към Кристин.

— Ще отида да разгледам огледалото.

Приближи се до него, с видими усилия го обърна, захлупи го на пода и клекна до него. Разгледа внимателно устройството за закачване и това му отне няколко минути. Първо от едната страна. А после и от другата. Устройството изглеждаше непокътнато. След това Грей се приближи до стената, на която бе висяло огледалото. Съсредоточено огледа дупката, а после претърси сцената, опитвайки се да открие

гвоздея, на който бе окачено огледалото. Когато го намери, той се върна до стената, пъкна пирона в дупката, вгледа се внимателно и се върна при Кристин.

— Случайно ли е станало? — прошепна тя.

— Невъзможно е да се каже. Окачващото устройство е непокътнато.

— Това не ме изненадва. Аз лично го монтирах. Телената жица бе усукана поне десетина пъти. Обикновено сме изключително предпазливи, когато боравим с такива големи предмети.

Грей се намръщи.

— *Вие?*

— Ники и аз — отвърна Кристин. — Доставихме огледалото от магазина за антики, който притежаваме. — Тя не му даде възможност за коментар и продължи: — Но пък от друга страна, ако някой е пипал огледалото след нас, той би се постарал намесата му да не е така очебийна, нали? Би ли могъл да кажеш дали пиронът не е бил съзнателно разхлабен?

— Не. Като се има предвид колко е тежко това огледало, всеки би предположил, че не е било окачено правилно. И предположението може да се окаже абсолютно вярно.

— Ами ако не става дума за случаен инцидент? — стресна се Кристин. — Как се връзва това предположение с теорията ти, че някой е искал да предупреди Аманда да не говори за отвличането?

Грей въздъхна.

— Не зная. Наистина не зная.

Лекарят се изправи, огледа се за Кристин и те бяха принудени да преустановят разговора си. Тя се отдели от Грей и се приближи до лекаря. Пейтън се спусна напред, застана до нея и я изпревари с въпроса си:

— Как е тя?

— Мисля, че дъщеря ви е изключителна късметлийка. Искам да ѝ направя няколко рентгенови снимки, за да изключа всяка вероятност за вътрешни наранявания, но съм почти сигурен, че в крайна сметка ще се отърве само с едно натъртено рамо.

— Слава богу! — изпъшка Пейтън.

— Аз ще я откарам до болницата — обади се Кристин.

— Чудесно — отвърна Боб Кълън. — Ще се срещнем там.

— Искаш ли да докарам колата ти до входа? — попита Сенди.

— Моля те. Ключовете са в чантата ми, а тя е на мястото, на което бях седнала.

Сенди се отдалечи и Пейтън се обърна към Кристин.

— Ще взема моята кола и ще се срещнем в болницата. — Обърна се, погледна многозначително Грей и тръгна надолу по стълбите. След него като че ли остана нещо като неизречена заплаха. Поне Грей го изтълкува по този начин.

— Можеш ли да ми помогнеш да отнеса Аманда до колата? — попита го Кристин.

— Разбира се. — Подаде ѝ розата и коленичи до Аманда. — Какво стана, Малка вещице? Да не би да падна от метлата си?

Аманда се усмихна.

— Да, сър.

— Ами в такъв случай май ще трябва да те занесем да те пооправят малко. — Той пъкна едната си ръка под коленете, а другата под вратлето ѝ. — Сега може да те заболи малко.

Аманда простена, когато Грей я вдигна на ръце и се изправи заедно с нея. Хората, струпали се на сцената, мигновено им направиха път. Кристин вървеше напред, Грей я следваше с Аманда на ръце. Грей се стараеше да пази лявото рамо на детето, но въпреки това Аманда простена още няколко пъти. И всеки път стоновете ѝ се забиваха като нож в сърцето му.

— Да не мислиш, че не зная защо го направи? — подразни я той. Забелязал интереса, прокраднал се в погледа ѝ, Грей добави: — Това е доста хитър начин да се спасиш от училището. Когато бях дете, бях цар в това отношение — знаех всички възможни начини да избягам от клас, но дори и аз не се бях сетил да изпълня този номер.

— Ти си бягал от час?

— Можеш да си напълно сигурна в това.

— И не си ли навличаше неприятности?

— Не можех да се отърва от тях.

Тримата излязоха от сградата и Кристин се обади.

— Ето я и колата.

Сенди я бе спряла до бордюра със запален двигател. Кристин избърза напред, отвори вратата и, без да пуска розата, се настани отзад. Грей внимателно постави детето в скута на майка му.

— Ще ми се обадиш ли, като се приберете в „Роузмийд“? — попита Грей и побърза да обясни. — За да ме уведомиш как е тя.

— Можеш да дойдеш с нас.

— Трябва непременно да свърша нещо.

— Добре.

— Значи ще се обадиш?

Кристин се усмихна.

— Ще се обадя.

Грей изпрати колата ѝ с поглед, качи се в собствения си пикап и подкара към кантората на адвокатата си.

Грей си даде сметка с какво нетърпение бе очаквал обаждането на Кристин едва когато стана ясно, че тя няма да позвъни. През целия следобед и ранната вечер той бе измислял извинение след извинение за мълчанието на Кристин — може би трябваше да отдели повече време за детето, може би се бе наложило да се върне в офиса си, сигурно е трябвало да се погрижи за вечерята, за банята на Аманда, за някои други неотложни телефонни разговори. Когато стана почти десет вечерта, той трябваше да се примири с факта, че тя няма да се обади. Това прозрение разпали много и противоречиви чувства в душата му — от тревожна загриженост до гняв. А може би все още се гневеше от факта, че Пейтън бе тръгнал за болницата и с това бе дал ясно да се разбере, че не възнамерява да се отказва без борба от бащинските си права. Грей взе телефонния указател, потърси и намери телефонния номер на дома „Роузмийд“. За негова изненада отговори Кристин. Още на първото позвъняване.

— Защо не ми се обади? — Грей веднага заговори по същество.

— Бях заета.

Гласът ѝ звучеше много странно, в думите ѝ се прокрадваше болка и тъга. Но защо?

— Сигурен съм, че е така, но ти обеща да се обадиш.

— Да. — Сякаш ѝ беше трудно да произнесе дори и този едносричен отговор.

Какво ставаше?

— Какво има?

— Нищо — рязко отвърна тя. — Аманда е добре. Няма вътрешни наранявания. Лекарят ѝ позволи да се прибере у дома. Изписа ѝ болкоуспокояващи и обездвижи рамото ѝ с превръзка. Предложи Аманда да остане няколко дни вкъщи, за да си почине. Каза, че ще се оправи след десетина дни. Най-много две седмици. В момента спи.

На Грей му се стори, че Кристин внимателно е подготвила и отрепетирала този отговор.

— *Какво има?* — повтори той.

— Вече ти казах. Нищо.

— Не ти вярвам.

Кристин се изсмя.

— Не ми казваш нищо ново.

Грей бе обхванат от засилващо се чувство на безсилие. Преди да успее да отговори, Кристин възбудено продължи.

— Как можа да го направиш, Грей? Зная, че ти казах, че ще разговарям с теб и с адвокатата ти, но как можа да предпочетеш да отидеш при адвокатата, вместо да дойдеш с мен да заведем заедно дъщеря ни до болницата? Защо просто не ми каза, че имаш уговорена среща и че тя е по-важна за теб?

Грей остана изумен. Не само от факта, че е научила за посещението му при адвокатата, но и силното разочарование, което се прокрадваше в гласа ѝ.

— Не съм имал уговорена среща.

— Но аз видях пикапа ти там!

— Сигурно е така. Трябваше да отида да разговарям с него.

— И този разговор бе по-важен от здравето на дъщеря ти?

— В конкретния случай, да! — Той замълча за миг и додаде: — Трябваше да му кажа, че вече не се нуждая от услугите му. Че ти и аз сами ще решим проблемите помежду си.

От другата страна настъпи мълчание, после Кристин избухна в сълзи и неразбираемо промълви нещо, което Грей разбра като:

— Съжалявам.

Грей лежеше по гръб на леглото и притискаше с пръсти клепачите си, за да спре сълзите, които опариха очите му. Спомни си сълзите на младата Кристин, предизвикани от решението на родителите ѝ да не спазят обещанието си да присъстват на мача по софтбоул. Спомни си как сълзите ѝ капеха по ръката му, а той бе

утешил детето по единствено възможния начин — с присъствието си. Копнееше да я утеши и в този момент. По същия начин.

А Кристин се сви на един фотьойл и продължи да плаче. Изпитваше облекчение и бе дълбоко трогната от жеста му. А може би плачеше, защото той не беше до нея да я утеши. Готова бе почти на всичко, за да почувства отново успокоителната сила на прегръдките му.

— Не плачи — прошепна Грей. В гласа му напираше отчаяние. Когато тя не престана, той се обърна, на една страна, въздъхна и изрече умолително: — Моля те...

Кристин долови отчаянието в гласа му, изхлипа няколко пъти и след секунда-две престана да плаче. Най-накрая рече:

— Съжалявам. Ужасно съжалявам за всичко.

Грей имаше чувството, че извинението включва не само последното недоразумение, а се разпростира и върху период от десет години.

— Нека да започнем този разговор отначало, искаш ли? — Не изчака отговора ѝ и продължи: — Звън, звън.

На устните на Кристин заигра лека усмивка.

— Ало?

— Здравей. Обаждам се да проверя как е Аманда.

— Добре е. В момента спи. — Кристин погледна към спящата си дъщеря. — А твоята роза лежи до нея на леглото.

Стана му приятно.

— Вероятно вече е повехнала.

— Малко, но все още е много красива. И ухае прекрасно.

Преди да си даде сметка какво става, Грей почувства около себе си сладкия, изпълнен с греховни помисли аромат на лилава роза. Мамещото ухание събуди други образи... на Кристин. Представи си я седнала някъде... но къде? В нейната спалня? Не, в стаята на Аманда. Сигурно щеше да прекара нощта при Аманда. Сигурно седеше сгушена в някой стол, пъхнала под себе си босите си крака. Наблизо има кутийка с хартиени кърпички, а очите ѝ, тези прекрасни сребристи очи, покорили го изцяло навремето, сега бяха зачервени от изплаканите сълзи. Непокорната ѝ коса пада свободно по раменете ѝ. Не можеше да си представи с какво е облечена. Виждаше я бе в скъпи и елегантни дрехи. Както и в по-обикновени. Истината бе, че тя винаги

го бе обърквала и изненадвала. И той като че ли никога не бе знаел какво да очаква от нея.

Реша да повдигне един от въпросите, с които го бе изненадала новата Кристин.

— Не знаех, че двете с Ники притежавате магазин за антики.

— Имаме го вече няколко години. — Тя замълча за момент. — Обичам да купувам и да продавам антики.

— Мислех, че обичаш да управляваш „Лоуел ентърпрайзис“.

— Това си е изцяло твое предположение. Повярвал си в него, защото така ти е било по-лесно.

Дълбоко под повърхността на това изявление се спотайваше неизречен въпрос.

— Да — отвърна Грей. — Така е.

— Всъщност с всеки изминал ден корпоративният свят ми харесва все по-малко и нямам търпение да се измъкна от примката му.

— Смяташ да се откажеш от поста си?

— Да. Веднага щом намеря подходящ заместник.

— Ами Клеърборн?

— Не става — веднага отвърна тя и побърза да смени темата. — Благодаря ти, че си се отказал от услугите на адвоката.

— Не сметнах за нужно да го ангажирам повече. Когато се обърнах към него, исках всичко друго, но не и да те нараня и обидя. — Грей се замисли, а после призна: — Всъщност не зная. Може би в началото съм имал такива намерения, но, както ти казах и преди, нито за миг не ми е хрумвало да ти я отнема. Но дори и да исках, не бих могъл да го сторя. Ти си много добра майка.

Очите на Кристин отново се напълниха със сълзи.

— От сърце ти благодаря за тези думи.

— Пак ли плачеш?

— Просто не съм свикнала да чувам от теб приятни неща за себе си.

Думите ѝ го пронизаха като с нож, защото в тях имаше много истина. Откакто се бе върнал, неведнъж я бе наранявал с думи.

— Извинявай.

— Не, ти не носиш никаква вина за случилото се между нас. Цялото ужасно бреме лежи на моите рамене.

Кристин изведнъж осъзна, че откакто се бе върнал, Грей нито веднъж не я бе попитал защо не бе спазила обещанието си и не бе тръгнала заедно с него. На негово място тя веднага би задала този въпрос.

Грей почувства, че навлизат в опасна територия, и побърза да сложи край на разговора.

— Не искам да те задържам повече. Исках само да разбера как е Аманда.

— До края на седмицата няма да ходи на училище. Можеш да дойдеш и да я видиш по всяко време.

— Благодаря. Ще се възползвам от поканата.

Грей лежеше гол под чистите чаршафи, заслушан в шумовете на нощта. В далечината се чуваше грохотът на преминаващите коли, вратата на съседната стая се отвори и вътре влязоха мъж и жена, някой от наемателите пусна автомата за лед. Душът в банята капеше, климатикът тихичко бръмчеше. А в главата му отекваха пропитите с болка думи на Кристин, които късаха сърцето му.

Как може да предпочетеш да отидеш при адвоката, вместо да дойдеш с мен да заведем заедно дъщеря ни в болницата?

Не съм свикнала да чувам от теб приятни неща за себе си.

Затвори очи, за да се отърси от агонията, причинена му от спомена за тези думи, но главата му веднага се изпълни с други образи. Видя сребристите ѝ очи, пълни със сълзите, които той бе предизвикал. Представи си ги отново — този път засмени, предизвикателни, дръзки. Грей въздъхна и се потопа в други спомени. Спомни си пламналата ѝ кожа, устата ѝ — жадна за целувките му. Спомни си нетърпеливите ѝ ръце, които се плъзгаха по голото му тяло. Представи си тялото ѝ, което потръпваше от ласките му, извиваше се страстно под неговото.

Отново и отново си я представяше, виждаше в нея момичето, което бе познавал преди десет години. Част от сегашната Кристин бе загадка за него, но тя твърде много приличаше на жената, която бе познавал. И обичал.

Кристин, все още сгушена на фотьойла, се вслушваше в шумовете, изпълнили стаята — шумоленето на хамстера, приглушеното тиктакане на часовника, дишането и епизодичните стонове на Аманда.

— Мамо? — обади се слабо й, сънено гласче.

Кристин погледна дъщеря си.

— Да, скъпа — изправи се тя и пристъпи до леглото, но детето вече бе заспало.

Кристин се усмихна, а после — тъй като се чувстваше ужасно самотна — се пхна в леглото при дъщеря си. Малкото телце се притисна към нея. Кристин остана да лежи, заслушана в равномерното дишане на детето си. Изпитваше огромна радост и щастие да държи Аманда в прегръдките си, но и тя самата копнееше някой да я прегърне и притисне до себе си. Не някой. Грей.

Лежеше, изпълнена с болка и копнеж, и изобщо не подозираше, че едно сребристо беемве се спотайва в сенките на „Роузмийд“.

Сенди сънуваше. Мъжът от съня й ту се показваше, ту се криеше в сенките. Мъжът, нейният втори баща, се промъкваше все по-близо. Търсеше я. Тя усети страстта му — силна и неутолима, и дишането й се учести. Той не трябваше да я намери. И тя започна да тича — през тъмна гора от гъсти дървета и бодливи храсти. Тръните се забиваха в босите й крака, разраниха ги до кръв, но тя продължи да бяга. Мина край някаква колиба. Край изоставен кладенец. Видя замък на хълма. Ако успееше да стигне до замъка, щеше да е в безопасност — защитена и закриляна.

Бързо хукна нагоре по хълма. Краката й потъваха в пръстта. Камъните, по които стъпваше, режаха плътта й, между пръстите й се насъбра кал. Щеше да успее! Почука на вратата на замъка, но никой не й отвори. Сенди блъсна тежката дървена врата и влезе. Затвори вратата след себе си и пусна резето. Тишина. Беше в безопасност. Дишането й започна да се нормализира.

Огледа се и видя на стената голямо огледало с позлатена рамка. Привлечена от някаква необяснима сила, тя тръгна към него. Огледалото изведнъж се отдели от стената, полетя напред и затисна крехкото й тяло.

Сенди изведнъж рязко се изправи и седна в леглото, цялата плувнала в пот. При инцидента с огледалото очевидно се бе идентифицирала с Аманда. Защото Аманда бе тази, която бе притисната под тежкото огледало. Сладката Аманда. И защо не се грижеха по-добре за нея? Нима майките не трябваше да бдят над дъщерите си? Сенди искаше да я предпази и защити, наистина го искаше, но никой никога не бе успявал да предпази децата.

Тя стана от леглото и взе два аспирина заради ужасното си главоболие.

В събота Аманда вече се чувстваше много по-добре. И тъй като непрекъснато се оплакваше загдето трябва да пази стаята, майка ѝ ѝ позволи да отиде, придружена от Сенди, на рождения ден на една нейна съученичка. Кристин се отби в „Лоуел ентърпрайзис“ с намерението да подпише само няколко чека, но едва бе влязла в кабинета си, когато ѝ се обади по телефона, за да я информират, че отново е изчезнало тяхно оборудване. Този път от склада на един завод в Савана.

И като в зловецю *deja vu*^[1] веднага след това се обади Сенди. Този път не ставаше дума за странни гласове, нашепващи заплахи на Аманда. Вместо това едно от момченцата, поканено на рождения ден, бе нарекло Аманда лъжкиня, след като бе изслушало една от измислените ѝ истории. И макар че Аманда бе запазила самообладание, очевидно бе силно разстроена. Толкова разстроена, че Сенди бе решила да я върне обратно у дома. Веднага щом влязла в колата, Аманда заявила, че никой не ѝ вярва за гласа, който твърдеше, че бе чула. В края на разговора Сенди уточни, че се обаждат от „Роузмийд“, а Аманда в момента е в стаята си с Естер.

На Кристин ѝ се доплака заради детето ѝ, но само каза на Сенди, че веднага ще се прибере у дома. След това се обади на Грей и го помоли да се срещнат в „Роузмийд“.

Когато той пристигна, Аманда вече бе избягала в градината, а Кристин разговаряше по телефона с доктор Алисън. Грей намери Естер в кухнята и тя му разказа за случилото се. След това икономката заяви:

— А оная доктор Алисън бръщолеви врели-некипели. И Кристин плаща цяло състояние, за да я слуша.

— Това предполагам означава, че вярваш в инцидента със загадъчния глас?

— Ще ти кажа същото, което казах и на Кристин. Това дете винаги е можело да направи разлика между действителността и фантазиите си. Тя е изобретателна, има богато въображение, но никога преди не е смесвала измислицата с реалността. Иди и поговори с нея, а след това се върни и, ако можеш, ми кажи, че греша.

Грей реши да направи именно това.

---

[1] Deja vu (фр.) — вече видяно, познато. — Б.пр. ↑

18.

Аманда беше клекнала край лехите с домати, но когато се приближи, Грей забеляза, че тя разсеяно рови около коренчетата с едната си ръка. Наведените ѝ раменца говореха за униние и отчаяние, но когато вдигна глава и го погледна, Грей видя предизвикателните и непокорни искрици, които проблясваха в очите ѝ. Добре, помисли си той, и седна на земята до нея. Никой от двамата не проговори. Просто седяха и се приличаха на слънце. Край стеблото на един домати пропълзя хамелеон и веднага смени цвета си — от землистокафяв се превърна в зелен.

Най-накрая Аманда проговори.

— Тези домати са вълшебни. Подари ми ги една приказна принцеса като отплата загдето спасих живота ѝ. Стеблата им достигат до тридесет метра на височина и раждат златни домати. Ако си пожелаеш нещо пред някое от тези растения — каквото и да е! — желанието ми ще се сбъдне.

— Наистина ли? — тихичко попита Грей.

Аманда го погледна отново. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Не — отвърна детето. — Това беше просто една глупава историйка. Измислена. Аз си ги измислям, защото ми е забавно. Понякога ги записвам, а друг път ги разказвам. И не познавам никаква принцеса.

— Зная, миличка — промълви Грей и този път дори не се изненада от изпълненото с обич обръщение. — Но гласът беше истински, нали?

— Да. Само че никой не ми вярва.

— Аз ти вярвам. — Тя го изгледа подозрително и Грей побърза да добави: — Спомняш ли си деня, в който те намерих на тавана, а ти не ми повярва, че съм приятел на майка ти? Спомняш ли си, че тогава ти казах, че никога не бих те излъгал? Е, и сега не те лъжа. Вярвам ти.

Грей си даваше сметка, че дълбоката му убеденост в искреността на Аманда бе най-малкото странна. Той все още не познаваше това

дете и въпреки това интуитивно чувстваше, че тя не би излъгала. Наистина си измисляше разни истории, но никога не би излъгала за нещо толкова важно.

Аманда го погледна и изрече с гласче, което разби сърцето му:

— Страх ме е.

Искаше му се да ѝ каже, че е сигурен, че всичко ще бъде наред, но съзнаваше, че не може да ѝ обещае нищо такова, и затова само каза:

— И аз се страхувам, Манди, и ти обещавам, че ще направя всичко възможно, за да не позволя да ти се случи нещо лошо.

— Татко... Пейтън също каза, че и той няма да позволи да ми се случи нещо лошо.

— В такъв случай си голяма късметлийка — имаш двама татковци, които да се грижат за теб, нали? — Замълча за миг и додаде: — Може ли да ти задам няколко въпроса във връзка с отвличането?

Тя кимна.

— Мъжът, който те отвлече... докато беше при него, чувала ли си го да разговаря с някого? С някого в къщата или пък по телефона?

Аманда отрицателно поклати глава.

— На тавана не се чуваше нищо. Вентилаторът бръмчеше много силно.

— Разкажи ми за мъжа, който те отвлече. Какъв беше той?

— Беше добър. — Дори и тя осъзна иронията на онова, което беше казала току-що, защото поясни: — Наистина. Носеше ми храна. Но аз отказах да я ям — бързо додаде Аманда, сякаш за нея това беше въпрос на чест.

Грей се усмихна, изпълнен с разбиране.

— Зная.

— Непрекъснато ме питаше дали имам нужда от нещо. Искаше да знае дали искам нещо. И аз му казах, че искам да се прибера у дома.

Усмивката на Грей стана по-широка.

— Той съжаляваше, че ме е отвлъкъл.

Последните ѝ думи привлякоха вниманието на Грей.

— Защо смяташ така?

— Той ми го каза.

Заинтригуван, Грей продължи да я разпитва.

— Какво точно ти каза? — Когато детето се поколеба, той настоя: — Опитай се да си спомниш.

— Той каза... той каза, че искрено съжалява, че... че... че съжалява, че се е забъркал в тази каша.

— Добре. И какво още?

— Беше уплашен.

— Така ли? Защо смяташ така?

— Беше много нервен.

— Само още един въпрос. Освен на тавана и в тоалетната, влизала ли си в някоя от другите стаи в къщата?

Тя поклати глава.

— Забеляза ли нещо странно?

— Какво например?

— Не зная, Манди — сви безпомощно рамене Грей и прокара пръсти през косата си. — Наистина не зная.

Тя се замисли за момент, а после каза:

— Не, не мисля.

Грей бе толкова погълнат от разговора, че изобщо не бе забелязал приближаването на Кристин. Всъщност преди още да е осъзнал какво става, тя се отпусна до него на земята. Облечена беше с тесни дънки и блуза с дълги ръкави. Косата ѝ отново бе придърпана напред и падаше край лицето ѝ. И прическата, и блузата означаваха едно-единствено нещо — синините, които ѝ бе причинил, все още не бяха изчезнали.

— Здравейте — поздрави ги Кристин, а после насочи цялото си внимание към дъщеря си. — Добре ли си, съкровище?

Детето само сви раменца.

— Знаеш ли, готова съм да се обзаложа, че Уинчестър много се е затъжил за теб. Не си ходила да го видиш вече няколко дни.

Споменаването на понито веднага повдигна духа на Аманда и тя реши да го навести.

Грей усещаше парфюма на Кристин — нежно ухание на цветя, което му напомняше за аромата на лилавата роза. Кристин на свой ред бе силно привлечена от силните ръце на Грей, от гърдите му. Искаше да се сгуши в прегръдките му, да склони глава на гърдите му. Искаше ѝ се някой да ѝ каже, че просто е заспала и е сънувала лош сън, но сега вече всичко е наред.

Тя погледна към Грей.

— Знаеш ли какво мразя най-много във всичко това? Ситуацията, в която съм доведена до състояние да се надявам, че дъщеря ни има

емоционални проблеми.

— Вярваш ли?

— Не зная — въздъхна тя измъчено. — Истината е, че май отчаяно ми се иска да повярвам, че доктор Алисън има право.

Грей разбираше тревогите ѝ и никак не му се искаше да ѝ сервира още неприятности, но трябваше да го направи. Заради детето.

— Зная, че е така, но трябва да ти кажа, че според мен доктор Алисън е на погрешен път. Смятам, че Манди казва истината.

Кристин затвори очи, тръсна глава и отметна косата си назад. Синините се показаха и Грей се вторачи в тях, неспособен да отмести поглед встрани.

Кристин заговори отново с натежал от безсилие глас.

— Струва ми се, че и аз винаги съм го знаела, но предпочетох да се вкопча в думите на доктор Алисън. Разбираш ли? — Преди Грей да успее да отговори, тя продължи и този път безсилието бе заменено от отчаяние. — Просто не мога да приема истината. Още не съм успяла да надживея последния кошмар. — Замълча за миг и додаде: — Доктор Алисън смята, че промяна в обстановката може да се отрази благоприятно върху Аманда, затова реших да осъществя планове си и да се изнеса от „Роузмийд“.

— Да се изнесеш от „Роузмийд“!

— Да — кимна тя. — Върнах се тук само заради Мерит, защото умираше. След като се разделихме с Пейтън, останах тук — тогава това ми се струваше единствената логична стъпка, — но си купих една къща тук, в Натчез. Беше стара и се нуждаеше от основен ремонт. За щастие вече е почти готова. Остават само някои дребни неща, които могат да бъдат направени и след преместването ни.

— Не мога да си представя, че би могла да живееш извън „Роузмийд“.

— Защо? Знаеш, че никога не съм обичала тази къща. Истината е, че я мразя. Аха! — възкликна Кристин, осенена от внезапно прозрение. — За теб е по-удобно да вярваш, че предпочитам да живея в тази изискана къща, че с годините съм се променила и съм се превърнала в сноб.

— Какво ще стане с „Роузмийд“!

— Не зная. Искам да я завеща на историческото дружество, но Клеърборн не ми позволява. — Тя се изсмя невесело. — Той мрази

тази къща не по-малко от мен, но в момента отношенията ни са такива, че би ми се противопоставил даже и ако откриех начин да ликвидирам глада в световен мащаб.

— Ами Естер?

— За момента ще остане тук, но зная, че вече е готова да се пенсионира.

Грей се усмихна едва-едва. Кристин също се засмя.

— Не мога да си представя Естер другаде.

— Нито пък аз. — Усмивката на Кристин бавно помръкна. — Кажете ми, че съществува възможност доктор Алисън да е права. Кажете ми, че преместването ни може би ще сложи край на всичките тези неприятности.

Грей изобщо не вярваше, че това е възможно, но установил, че не може да ѝ отнеме тази последна надежда, промълви разсъдливо:

— Може би. — Искаше му се да разтвори ръце, да я прегърне и да я притисне към себе си. Заради нея. А и заради самия себе си. Дали ѝ минаваше през ума, че и той се нуждае от утеха?

— Зная, че може би ставам прекалено нахална и, ако е така, те моля да ми го кажеш направо, но се питах дали не би могъл да ни помогнеш с преместването. — Преди Грей да успее да отговори, тя продължи: — Пейтън си предложи услугите, но аз не искам да се навърта около нас.

Грей също не искаше това. Нито пък вярваше, че тя наистина има нужда от помощ за преместването. Винаги можеше да наеме хора, които да свършат цялата работа. Не, по всичко личеше, че тя просто иска Грей да е близо до тях. А какво изпитваше той? Какъв щеше да бъде отговорът му?

— Разбира се — отвърна. И изпита огромно задоволство от безразсъдството си.

Тери се взираше през прозореца на мотелската си стая. В един момент му се наложи да се съсредоточи, за да си спомни къде точно се намира. Пейзажите от различните места, които бе посещавал, бяха започнали да се сливат в представите му, да му се струват абсолютно еднакви, неразличими. Таос, Ню Йорк, Мексико. Да, намираше се в Мексико. Работеше по един случай, свързан с транспортиране на

крадени стоки — в случая пушки — от един щат за друг. Само че му бе трудно да се съсредоточи върху работата си. И това му се случваше за пръв път. Обикновено бе изцяло погълнат от онова, което върши. Но сега мислите за Ники нито за миг не излизаха от главата му.

Освен това мислеше и за Аманда. Ники му се бе обадила само преди няколко минути и му бе разказала всичко, случило се с детето след заминаването му. По негова молба Ники му даде телефонния номер на Грей.

Тери се приближи до телефона и проведе разговора с Грей. Каза му да се държи, увери го, че проверява нещо, което не би искал да обсъждат по телефона, и обеща да поддържа връзка с него.

Грей затвори телефона. Изпитваше облекчение и бе дълбоко трогнат от готовността на агента да продължи с разследването.

Новата къща на Кристин, боядисана в слонова кост и украсена с бледи синьо-зелени орнаменти, лежеше сгущена под един дъб, клоните на който се разпростираха като зелен балдахин над нея. Беше по-малка от съседните къщи — само на един етаж — и излъчваше семпла елегантност и стил. По никакъв начин не можеше да се сравнява с грандиозната къща на баща ѝ — факт, който изобщо не изненада Грей. Онова, което наистина го изненада, бе лекотата, с която призна пред себе си, че иска единствено да бъде близо до Кристин.

И така, Грей носеше кашони от стая в стая, изпразваше кутии, нареждаше и пренареждаше новите мебели — Кристин не бе пожелала да вземе нищо от „Роузмийд“. Превози домашните любимци от „Роузмийд“ до новата къща и дори помогна на Кристин да преместят Уинчестър в една конюшня, разположена в покрайнините на града. Повече от очевидно бе, че Кристин държи да скъса всички връзки с къщата, която никога не е била неин истински дом. По молба на Манди Грей превърна една от цветните лехи в зеленчукова градина, в която щяха да насадят домати ѝ — задача, която двамата щяха да изпълнят през този уикенд. Вечер Грей беше твърде изтощен и нямаше сили да размишлява — не можеше обаче да не се замисля върху факта, че често се случваше да вдигне поглед и да установи, че Кристин го наблюдава внимателно. Всеки път му се струваше, че съзира желание в

очите ѝ, знаеше, че неговите излъчват същата спотаена страст и копнеж.

Съботата дойде и, както бе уговорено, Грей отиде в „Роузмийд“, изкопа стръковете домати, а след това пое към новата къща. И тогава забеляза червения пикап. Просто погледна в огледалото за обратно виждане и го съзря. Известно време пикапът го следваше неотлъчно и Грей тъкмо щеше да заключи, че го следят, когато червената кола внезапно зави в някаква странична уличка. Той поклати глава. Манди очевидно не беше единствената с развнтено въображение в това семейство.

Когато зави по алеята, Грей забеляза, че няколкото работници се занимават с последните довършителни работи по къщата. Пикапът още не беше спрял, когато Аманда изхвърча от къщата. Рамото ѝ все още беше превързано, а след нея подскачаше огромен черен лабрадор с тъмни и тъжни очи.

— Виждаш ли новото ми куче? — извика тя.

Очичките и лицето ѝ грейха от щастие. Беше изключително красива и като всеки родител Грей се зачуди как е могъл да създаде нещо толкова изящно и съвършено.

— Разбира се, че го виждам — отвърна Грей, коленичи на земята и погали главата на огромния звяр.

Кучето трескаво завъртя опашка и одобрително залая с пълно гърло.

— Шшт! — укроти го Манди и добави: — Мама ми каза, че трябва да пазим тишина. Тя смята, че съседите не биха искали по цял ден да слушат кучешки лай, а пък ние не бихме желали да злоупотребяваме с търпението им. Каквото и да означава това.

Грей се усмихна.

— Мисля, че съседите ще проявят разбиране. — Кучето не спираше да замахва с големите си лапи и да се опитва да го близне с грубия си език. — Как се казва?

— Биди.

— Харесва ми.

— Тя е на три години.

— Аха — отбеляза Грей. — Мислех, че искаш малко кученце.

— Така е, но когато отидохме в кучкарника, един чичко ми каза, че никой не желае да си вземе по-старо куче. Всички искат малки

кученца. Това означава, че по-старите кучета биват — тя сниши глас — приспивани навеки.

— Разбирам. Е, постъпила си много благородно — заяви Грей и си помисли, че това дете има добро сърце. Много добро. После се изправи. — Готова ли си да засадим доматиите?

— Да, сър. А Биди иска да ни помогне.

— Страхотно. Още един чифт лапи ще ни бъде от полза.

Аманда се разсмя.

Оказа се, че Биди предпочита да се търкаля в рохката пръст и не проявява особен интерес към засаждането. Обичаше още да се припича на слънце. Тя сякаш разбираше, че Аманда е нейната спасителка и нито за миг не се отделяше от нея. Аманда се движеше между лехите, непохватно утъпкваше пръстта около растенията с едната си ръка, а кучето я следваше навсякъде. Грей бе трогнат от привързаността на животното.

— ... този белег?

Грей вдигна поглед към детето.

— Какво?

— Как се сдоби с този белег?

Не му позволявайте да стане! Дръжте го здраво! Този кучи син ще запомни за цял живот кога е вадил нож срещу мен!

Грей почувства болка, но дори и тогава не бе сигурен, че това е физическата болка, причинена от порязването. Може би болката беше душевна — три дълги дни бе очаквал жената, която обича, да се върне при него и постепенно бе осъзнавал, че тя няма да дойде. Беше й се доверил, а тя го бе предала.

— Грей?

— Извинявай — рече той. — Ами сдобих се с белега след един бой.

— Не е хубаво да се биеш.

Тя произнесе последните думи с такава убеденост, че той се усмихна.

— Права си. Не е хубаво.

Продължиха да работят в мълчание. Грей се чувства изключително спокоен. Никога не бе обичал да говори заради самото говорене и детето му очевидно приличаше на него в това отношение. Все още не я познаваше достатъчно добре, за да разбере кои други

негови черти е наследила, но знаеше, че разполагат с достатъчно време, за да се опознаят.

Аманда утърпа пръстта около последното растение. Облегна се назад и заговори отново. Беше искрено озадачена и това пролича в гласа ѝ.

— Не разбирам. Щом си моят татко, защо не си се оженил за мама? Бащите на всичките ми приятелки са женени за майките им.

Въпросът беше абсолютно логичен и съвсем простичък, но Грей нямаше отговор за него.

— Ще трябва да попиташ майка си?

Сякаш чула, че я споменават, Кристин отвори задната врата на къщата и се запъти към тях. Косата ѝ бе вързана на конска опашка, на врата ѝ се виждаха избледнелите синини, които вече има зеленикавожълт оттенък и, както винаги, го привличаха неудържимо. Лицето ѝ блестеше от пот. По дънките ѝ имаше прах и боя. Би трябвало да изглежда ужасно. Само че му се струваше прекрасна.

— Търсят те по телефона, Аманда. Пейтън иска да знае дали би искала да поездите заедно следващата събота.

Очите на Аманда заблестяха.

— Може ли?

— Ако желаеш — отвърна майка ѝ и додаде: — Побързай. Той чака на телефона.

Детето тръгна към къщата. Кучето го следваше по петите.

Грей и Кристин останаха сами.

— Благодаря ти, че помогна на Аманда с градината — рече тя.

Той не вдигна поглед и продължи да прибира инструментите си.

— За мен беше удоволствие. Няма да е лошо да опънеш маркуча и да полееш тези растения.

— Ще го направя. — Пауза. — Нямаш нищо против, че Аманда ще отиде да язди с Пейтън, нали?

Имаше. Беше дяволски против. Но каза само:

— Споразумяхме се, че той трябва да остане част от живота ѝ.

— Исках само да се уверя. — Още една пауза. — Виж, чудех се дали няма да се съ согласиш да дойдеш на вечеря утре.

Грей бързо вдигна поглед.

— Нищо специално — добави тя. — Това е просто начин да ти изкажа благодарността си задето ни помогна с преместването.

— Напълно достатъчно е да ми благодариш с думи.

— Каня те само да споделиш вечерята ни, Грей. Нищо повече.

Това *нищо повече* остана недефинирано, но в същото време беше неясен намек за нещо интимно, дълбоко лично. Но може би всичко се дължеше на начина, по който Кристин го гледаше — сякаш бе превъзбудена и неспокойна. Или пък на начина, по който се чувстваше самият той — превъзбуден и неспокоен. В края на краищата отговорът му зависеше от едно-единствено нещо — желанието му да приеме поканата.

— Да, ще дойда с удоволствие.

Писъкът прокътя изведнъж, прониза тишината на спокойната късна нощ, проникна в сънищата на Кристин и я разбуди напълно само за част от секундата. Тя мигновено разбра, че детето ѝ е в опасност. Изхвърча от спалнята и едва когато се блъсна в стената на коридора, осъзна, че не е запалила лампите. Продължи напред, без да спира, като се ориентираше по яростния лай на кучето и слабата светлина от нощната лампа в стаята на Аманда. Влезе вътре и запали осветлението. Аманда седеше в леглото с разширени от ужас очи и се взираше в задния прозорец на спалнята си. Кучето, което не спираше да лае, гледаше в същата посока.

— На прозореца има някой — прошепна Аманда.

Сърцето на Кристин сякаш се качи в гърлото ѝ и тя като че ли замръзна на мястото си за миг. В следващия момент се овладя и тихичко се обърна към Аманда.

— Стани от леглото, Аманда, и ела с мен. — После заговори на кучето. — Продължавай да лаеш, Биди. Браво! Добро момиче!

Аманда изпълзя от леглото. Кристин обгърна с ръка слабичките ѝ раменца и двете заедно тръгнаха към кухнята. Без да светва лампата, Кристин вдигна телефонната слушалка и набра централата.

Когато отсреща отговориха, Кристин каза:

— Моля, свържете ме с... — Тя даде името на мотела на Грей.

— Госпожо, този номер е вписан в указателя.

— Сигурна съм, че е така, но нямам време да го търся. Спешно е.

— Съжалявам, госпожо...

— По дяволите! Свържете ме с мотела!

Само след няколко секунди телефонът вече звънеше. Отговори сънлив администратор. Кристин поиска да я свържат със стаята на Грей Бенън. Стори ѝ се, че мина цяла вечност преди той да се обади.

— Ало? — прозвуча сънливият му глас.

— Грей?

Разпознал мигновено гласа, той попита:

— Какво става?

— Някой наднича през прозореца на Аманда.

— Веднага идвам — отвърна Грей и веднага затвори телефона.

Кристин успя да проведе още един разговор — с полицията — преди краката ѝ да откажат да я държат. Тя се облегна на кухненската стена. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Притисна Аманда към себе си и зашепна:

— Всичко ще се оправи. Татко ти ще дойде всеки момент.

Къщата беше тъмна.

Стомахът на Грей се сви от лошо предчувствие. Изключи двигателя на пикапа и угаси фаровете. Беше стигнал от мотела до къщата за рекордно кратко време. През целия път сърцето му блъскаше като обезумяло в гърдите му, в главата му се въртяха страховити мисли. Може би щеше да завари къщата разбита, Кристин — в безсъзнание, а Манди — отново отвлечена. Имаше и по-лош сценарий — възможно бе да намери безжизнените им тела сред локва от кръв. Остана без дъх само като си помисли за това. Отвори широко вратата на пикапа, втурна се към къщата и натисна звънеца. Никой не дойде да му отвори, страховете му се засилиха, лошите предчувствия преминаха в паника. Той започна да блъска с юмруци по вратата. Отвътре долетя яростният лай на кучето.

— Аз съм! — изкрещя той. — Пуснете ме да вляза!

Грей чу, че някой тихичко говори на кучето, а след това изщрака ключалката на вратата. Вратата се отвори и Грей още не бе успял да влезе в къщата, когато Аманда го прегърна през кръста, а Кристин обви ръце около врата му. Той вдигна детето с едната си ръка, а с другата прегърна Кристин през кръста. Тя бе уплашена до смърт. Усещаше страха ѝ във всяко схванато мускулче на тялото ѝ и се чудеше дали и тя усеща неговите страхове. Грей се облегна на стената на

антрето и остана така безкрайно дълго, опитвайки се да нормализира дишането си и да прогони страховете си.

Само след няколко минути пристигнаха двама полицаи и Кристин ги въведе в стаята на Аманда. Грей занесе Аманда на ръце дотам и я сложи да седне на края на леглото. Едва когато я пусна, осъзна колко силно се бе притискало детето към него през цялото време. Тя обясни, че се бе събудила от ръмженето на Биди. Кучето гледало към прозореца и когато проследила погледа ѝ, Аманда видяла, че там стои човек.

Грей, който до този момент седеше на колене пред детето, се изправи и заедно с полицаите се приближи до прозореца. Ключалката беше непокътната.

Единият от полицаите се обърна към Кристин.

— Ще излезем да огледаме отвън.

Грей тръгна след тях. Беше стигнал до входната врата, когато Кристин извика след него.

— Грей? — Той се обърна. — Внимавай!

19.

Кристин, която бе изтичала до спалнята, за да се заметне с една роба, стоеше до задната врата и чакаше завръщането на Грей. Вече започваше да си мисли, че някой го е ударил по главата или пък че му се е случило нещо още по-лошо, когато лъч светлина проряза мрака пред тях.

— Ето ги! — извика Аманда, която стоеше до майка си. Кучето, наострило уши, беше застинало край тях.

— Намерихте ли нещо? — попита Кристин, когато тримата мъже влязоха в къщата.

— Не — отвърна единият полицаи. — Навън има много стъпки, но, според господин Бенън, по къщата, дни наред са били извършвани довършителни работи и дворът е бил пълен с работници.

Другият полицаи побърза да обясни, че не биха могли да направят нищо повече по това време на нощта. На сутринта щели да обиколят съседите, за да видят дали някой от тях случайно не е забелязал нещо необичайно.

Не! Грей и Кристин едновременно си помислиха едно и също и се спогледаха. И двамата възприемаха тази къща като убежище за Аманда и последното нещо, което биха желали, бе детето да се превърне в повод за съседски сплетни и шушукания.

— Това няма да е необходимо — заяви Кристин. — Сега, като се замисля за случилото се, започвам да си мисля, че Аманда просто е сънувала лош сън. Въпреки това ви благодаря за помощта.

Двамата мъже не изглеждаха убедени, но си тръгнаха.

В момента, в който вратата се затвори след тях, Аманда заговори:

— Там имаше някой — настойчиво повтори тя.

— Права е. — Кристин се обърна към Грей. — Имаше човек навън. И мога да кажа кога точно си тръгна. Кучето престана да лае около минута след като ти позвъних.

— Аз също съм сигурен, че някой се е разхождал навън — отбеляза Грей. — Виж, можеш ли да помолиш Ники да се свърже с

Карели и да го помоли да ми се обади.

— Разбира се — отвърна Кристин и погледна към дъщеря си. — Връщай се в леглото, миличка.

— Не, мамо...

— Тази вечер ще остана при теб. Заедно с Биди.

— Може ли и Грей да остане?

Сърцето на Кристин пропусна един удар, но тя отговори спокойно:

— Не зная, миличка. Ще трябва да го попиташ.

Аманда погледна към Грей.

— Ще останеш ли с мен?

Детето изглеждаше толкова уязвимо с огромните си, все още изпълнени с уплаха очи, с приведените си раменца и босите крачета, подали се изпод поокъсялата пижамка. А гласчето ѝ беше толкова тихичко и умоляващо! И притежаваше онази власт, която всяка дъщеря има над баща си. И Грей просто не можеше да ѝ откаже.

— Ако майка ти няма нищо против — отвърна той и погледна към Кристин. Опита се да разчете израза на очите ѝ, но не му се отдаде.

— Не, разбира се — заяви тя. — Би ли ѝ помогнал да си легне отново?

— Разбира се — кимна той.

Бяха ѝ нужни само няколко минути, за да се свърже с Ники и да ѝ предаде посланието на Грей. След това затвори телефона и се запъти към стаята на Аманда. Спря се на прага, развълнувана от гледката, която представляваха Грей и тяхната дъщеря. Той седеше на леглото и тихичко говореше нещо на Аманда, която лежеше върху сложената малко накриво възглавница. Завивките, също накриво, бяха опънати около гърдичките ѝ. Светеше само нощната лампа и стаята тънеше в полумрак. Черното куче легнало пред леглото, почти не се забелязваше.

Кристин премести поглед към Грей. Сякаш го виждаше истински за пръв път, откакто бе пристигнал тази нощ. Очевидно се бе облякъл много набързо и бе нахлузил първите дрехи, попаднали му подръка — дънки и обикновена бяла тениска. Изобщо не си бе направил труда да сложи чорапи и бе напъхал босите си крака в чифт гуменки. Съмняваше се дали изобщо е прокарал пръсти през косата си, която

падаше напред върху челото му. Лицето му тъмнееше от наболата брада, която тя толкова обичаше, и сякаш я мамеше да протегне ръка и да го докосне.

В уплахата си, без да се замисля, Кристин се бе хвърлила в прегръдките на Грей. Сега, все още уплашена и несигурна, тя продължаваше да копнее за сигурността на силните му ръце.

Грей вдигна поглед и бе мигновено разтърсен от спомена за тялото ѝ, което бе притискал към себе си само преди няколко минути. Отмести поглед от нея — искаше да не вижда разрошената ѝ коса и страха в очите ѝ. Страх, който задействаше инстинкта му да я пази и защитава, напомняше му за собствените му страхове, за белезите, които с такава страст бе оставил по шията ѝ. Белези, които изпълваха душата и тялото му с болезнен копнеж.

Кристин влезе в стаята.

— Ники обеща да му се обади.

Грей понечи да стане от леглото, но Аманда го сграбчи за ръката и се примоли:

— Не, не ме оставяй!

Грей погледна двете ръчички, вкопчени в неговата. Бяха толкова малки, а притежаваха огромна сила. Също като умоляващото гласче, което сякаш сграби сърцето му.

— Добре, Манди. Ще остана.

Манди чу обещанието му, но така и не пусна ръката му.

— Заспивай, миличка — подкани я Кристин.

— Къде е Биди? — попита детето.

— На пода — отвърна Кристин. — Точно до теб.

Аманда се надигна и погледна към кучето. То веднага наостри уши и размаха опашка.

— Може ли Биди да спи на леглото при мен?

— Не. А сега заспивай — повтори Кристин.

— Къде е Тъмпър? — попита Манди.

Кристин се огледа за овехтялото зайче, като се надяваше, че Грей няма да го познае. Намери го на пода до панера с играчките и го подаде на Аманда. Детето го взе и го сложи до себе си. Прегърна го с едната си ръчичка, а с другата продължи да стиска ръката на Грей.

— Заспивай, малка госпожице — настоя Кристин.

— Ами ако се върне?

— Аз ще бъда тук — успокои я Грей. Гласът му преливаше от искреност и обич.

Аманда дълго и упорито се бори със съня, но най-накрая се предаде. Грей усети, че детето се унася, защото ръката ѝ започна да се отпуска, докато накрая падна върху коремчето ѝ. Грей бавно стана от леглото и се настани в един плетен стол наблизо.

Погледна към Кристин, която седеше върху кашона с играчките, и тихичко рече:

— Върви да лягаш.

Тя отрицателно поклати глава.

— Прекалено съм превъзбудена.

— Тогава поне легни до Аманда, за да си починеш малко.

Кристин отново поклати глава. Известно време никой не проговори. Кристин седеше, наблюдаваше Аманда и се питаше дали всичко това се случваше в действителност, дали не си бе въобразила цялото това ужасяващо прежеждие. Не, за съжаление случилото се не бе плод на въображението ѝ. Нито пък на въображението на Аманда.

— Толкова отчаяно се опитвах да повярвам, че Аманда си е въобразила, че чува онзи глас.

— Ако това ще те успокои по някакъв начин, трябва да си призная, че и аз изпитвах известни съмнения.

Кристин насочи вниманието си към Грей. Той се бе облегал назад в плетения фотьойл и силното му, мускулесто тяло странно контрастирало с крехката мебел.

— Какво означава всичко това? — попита тя. — И защо сега? След толкова много дни на бездействие?

— Не зная. Може би просто е искал да ѝ покаже, че знае, че се е преместила.

Не това искаше да чуе Кристин. Тя обгърна тялото си с ръце, като не преставаше да си мечтае за прегръдката на Грей. Всичко изглеждаше по-лесно и поносимо, когато той я притискаше към себе си. Имаше нужда от него — нуждаеше се от приятел, закрилник, любовник. Невъзможно ѝ бе да каже къде свършваше едната потребност и започваше другата. По-рано същата вечер, докато стоеше сгъшена в прегръдките му, Кристин се бе почувствала в безопасност, но едновременно с това бе изпитала неописуем копнеж и сексуална

потребност да задоволи несекващата болка, раздираща тялото и душата ѝ.

— Уплашена съм — прошепна тя.

— Зная. Аз също се страхувам.

Аманда избра точно този момент, за да проплаче приглушено — сякаш я измъчваха лоши сънища. След това стана още по-неспокойна. Мяташе се в леглото, обръщаше се, хленчеше. Кристин застана край нея и се опита да я успокои, като ѝ говореше тихо и гальовно.

Грей ги наблюдаваше от мястото си и в съзнанието си ги оприличаваше на Мадоната и младенца. Кристин с разпуснатата коса, с бяла нощница и роба, с боси крака, нашепваща утешителни слова. Сцената обаче пробуждаше и други мисли в главата му и той непрекъснато си припомняше топлите гърди на Кристин, тънката ѝ талия, съвършения начин, по който тялото ѝ пасваше на неговото. Но той се нуждаеше от нея не само за да задоволи сексуалния си глад. Изпитваше нужда от приятелството ѝ. Нуждаеше се от утехата ѝ, от увереността, че всичко ще се оправи. Не беше излъгал, когато ѝ бе казал, че се страхува. А когато я видя да обгръща с ръце тялото си, си представи, че прекрасните ѝ ръце прегръщат него.

— ... красиво дете.

Кристин гледаше към него и очевидно очакваше отговора му.

— Какво?

— Често съм се чудила как можахме да създадем такова прекрасно дете.

— Не зная — отвърна Грей. Гледаше я право в очите, гласът му беше дрезгав и мамещ. — Мисля обаче, че е наследила някои изключително добри гени.

Комплиментът му, защото последните му думи бяха именно това, свари Кристин неподготвена. Бяха ѝ нужни няколко секунди, за да намери сили да отговори.

— Да, така е.

Тя умело му върна комплимента и в следващите безкрайно дълги мигове двамата останаха неподвижни, приковали погледи един в друг.

Най-накрая Кристин наруши мълчанието.

— Искаш ли малко кафе? Не мисля, че някой от двама ни ще може да заспи тази нощ.

— Не, няма да може. И, да, за кафето.

Кристин отиде в кухнята. Аманда проплака отново и Грей я погледна. Лошите сънища като че ли отново я бяха обсебили. Тя се обърна рязко и запрати плюшеното зайче на земята. Грей се надигна от стола и приседна на леглото край дъщеря си.

— Шшт — прошепна той. — Аз съм при теб.

Гласът му успокои детето, то се умълча и след малко заспа дълбоко. Грей се пресегна за зайчето и тъкмо щеше да го сложи на леглото до Манди, когато нещо привлече вниманието му. Играчката му се стори странно позната. Но това не можеше да е онзи заек!

В съзнанието му изплува толкова ярък спомен, че Грей бе готов да се закълне, че всичко това се случва в момента. Спомни си панаира в Джаксън — един от малкото пъти, когато двамата с Кристин се бяха появявали заедно на обществено място. Щеше да се пръсне от гордост, че е с нея, а гордостта му се бе засилила неимоверно щом бе забелязал възхитените погледи на другите мъже. Задоволявайки мъжката си потребност да се изфука, той бе спечелил заека, целейки кутийки от мляко с бейзболни топки. А Кристин бе пазела подаръка така, сякаш никога до момента не бе получавала нещо толкова скъпо и ценно. Грей си припомни как му се бе усмихнала, как го бе целунала, за да изкаже благодарността си, как на връщане за вкъщи се бяха любили непохватно на задната седалка на колата. Бяха отбили на един черен път, който водеше към гора с надписи: „Влизането забранено“. Бяха се настанили отзад, заливайки се от смях, но в момента, в който Кристин се бе притиснала към него, двамата бяха обладани от чувствена страст и непреодолимо желание.

Стиснал овехтялата играчка в ръка, Грей се изправи от леглото и тръгна към кухнята.

Кристин обичаше аромата на прясно сварено кафе. Той винаги успокояваше нервите ѝ, а Господ ѝ бе свидетел, че в момента се нуждаеше от всичката утеха на света. Искаше Грей да я утеши, да я люби, да я обича. Само преди няколко минути ѝ бе направил комплимент, а думите като че ли идваха направо от сърцето му. Мъжете като него не умееха да се преструват. Но комплиментите и любовта бяха две различни неща.

Тя се обърна с намерението да вземе чашки от шкафа и замръзна неподвижно, забелязала Грей на прага. *Грей и зайчето.*

Онзи ден на панаира изплува в съзнанието ѝ — прежурящото слънце, сладката миризма на захарен памук, опияняващата радост, че са заедно и не се притесняват, че някой може да ги види. Представи си го как хвърля бейзболните топки — стараяше се така, сякаш щеше да получи като трофей искрящи диаманти, а не обикновено плюшено зайче. Но тя му се бе зарадвала като на диаманти, защото ѝ бе подарено от него. А после пътят към дома, изпълнен с много смях и страстна любов.

— Това бе единственото нещо от баща ѝ и аз бях длъжна да ѝ го дам — отрони Кристин. — В деня, в който я донесох от болницата, поставих зайчето в люлката до нея. И не го извадих оттам, докато Манди не започна да пълзи. — Кристин се усмихна. — Тя имаше навика да го хваща за ухото и да го влачи подире си. Бяха неразделни. Вечер не искаше да заспи без него. Не можеше да казва зайо и повтаряше само *ако*.

Грей влезе в кухнята.

— Навремето постоянно ме уверяваше, че искаш дете от мен, но когато това стана, позволи на друг мъж да го отгледа вместо мен.

— Моля те да ми повярваш, че разбрах, че съм бременна едва след като ти напусна града. А тогава вече няхах никаква представа накъде си тръгнал.

— А ако знаеше къде съм?

— Кълна ти се, че щях да дойда при теб. Дотогава вече бях осъзнала каква ужасна грешка съм направила. — Сега беше моментът да я попита защо не се бе върнала при него, но той не го направи и тя отново се зачуди защо. — Когато разбрах, че съм бременна, се паникьосах. Оцеляването, дори и общественото оцеляване, е инстинктивен акт, а аз вече знаех, че Пейтън... ме обича. Позволих му... — Не можеше да произнесе думите *да ме люби*, макар да подозираше, че Пейтън бе възприел нещата именно по този начин.

Ревността прониза Грей като нож. Дори и след всичко, което се бе случило между тях, след лъжите и измяната, мисълта, че е била с друг мъж, му причиняваше неопишуема болка. И макар подобна реакция да му се струваше абсолютно необяснима, той не беше чак толкова глупав, че да отрича съществуването ѝ.

— Пейтън остана очарован, когато му казах, че съм бременна. Аз бях съсипана, но той бе невероятно щастлив. А Адел... е, Адел бе в стихията си. Зае се да организира голяма сватба, доволна като никога от факта, че се женя за Пейтън Джаксън. Пейтън и аз изобщо не казахме на родителите си за бременността ми, а той никога не заподозря, че Аманда не е негово дете.

— И никой ли не можеше да брои до девет? — недоверчиво я изгледа Грей.

— Изкарах много трудна бременност и Манди се роди няколко седмици по-рано. Всички повярваха, че е родена преждевременно. Сега, като се замисля за това, си давам сметка, че лекарят сигурно е заподозрял нещо, но тогава не каза нито дума. Вероятно е решил, че Пейтън и аз сме правили секс още преди да се оженим.

— Онова, което не разбирам, е как изобщо си забременяла, при положение че твърдеше, че взимаш предпазни мерки.

— Наистина имах диафрагма, но не бях сигурна как точно да я използвам. Бях наивна и неопитна. Но ти със сигурност го знаеш.

Грей въздъхна. Навремето не знаеше какво да мисли за нейната неопитност. На моменти беше толкова дръзка и опитна, а друг път — плаха и несигурна. Фактът, че използва противозачатъчни средства, предполагаше известна обиграност, макар че винаги бе предпочитал да вярва, че е бил първият ѝ любовник. И колкото и да бе странно, винаги бе вярвал, че тя е първата жена в живота му.

Миналото сякаш ги обгърна и притисна под тежестта си. Грей погледна надолу към зайчето, което още държеше в ръката си, и промълви:

— Пропуснах толкова много...

— Да — простичко рече тя и го погледна право в очите.

Искаше ѝ се да протегне ръка и да докосне брадясалото му лице, да проследи с пръсти белега, да го накара да я прегърне... защото беше *уплашен*. Боеше се за Аманда, страхуваше се, че Грей никога няма да ѝ прости и няма да облекчи болката, която тлееше в душата ѝ вече десет години. Няма да стане неин защитник, любовник, приятел.

— Прегърни ме — прошепна Кристин.

Думите ѝ го изненадаха не само защото и той искаше да ѝ каже абсолютно същите думи. Отчаяно копнееше да докосне синините на врата ѝ, желаше да се сгуши в прегръдките ѝ... защото беше *уплашен*.

Боеше се за Аманда, страхуваше се от нестихващия физически копнеж, който раздираше тялото му. Искаше тази жена, искаше да я има като своя утеха, любовница, приятелка, а тази потребност да я притежава го плашеше по-силно от всичко останало. И въпреки това...

От гърлото му се изтръгна приглушен стон, той пусна зайчето на пода и протегна ръце към нея. Притиснаха се един към друг, спокойни и защитени, изпълнени с непоколебимата увереност, че нищо лошо не може да им се случи щом са заедно. Винаги е било така — те двамата срещу целия свят. Но те не се оплакваха. Прегръдката им бавно започна да прераства в нещо по-чувствено и интимно. Той почувства мекото ѝ тяло, скрито под робата, тя усети стегнатите мускули под тънката тениска. Желанието завладя изгладнелите им сетива. Кристин докосна с устни наболата му брада, а после се зае да целува белега. Очерта го с пламенни целувки — всяка една от тях като че ли бе извинение за стореното. Когато наближи устата му, тя се поколеба. Боеше се, че Грей може да се отвърне от целувката ѝ, но той не го стори и тя притисна устни към неговите. Бяха топли, пламенни — по-страстни и сладки и от най-съкровени мечти.

Целувката ѝ предизвика буря от чувства в душата на Грей, заличи границите между минало и настояще, между любов и омраза. Беше готов да повярва, че се е върнал десет години назад, а Кристин се опитва да го прелъсти в оранжерията. И тогава устните ѝ бяха топли и пламенни, изкусни и невинно чувствени и похотливи. И сега, както и тогава, мигновено изтръгнаха от него ответна реакция. Той зарови пръсти в косата ѝ и жадно впи устни в нейните. Искаше да се осланя единствено на чувствата си. И да не разсъждава. Да осее шията ѝ с целувки. Да погали с устни синините, които ѝ бе причинил. Да усети как тялото ѝ се разтапя под ласките му.

Кристин почувства обхваналата го възбуда, която я привличаше като магнит. Тя пъкна ръка между телата им и погали издутината на дънките му. Грей рязко си пое дъх, но все пак успя да прошепне с устни, притиснати към нейните:

— К... какво правиш?

— Съблазнявам те — прошепна в отговор тя.

И не го излъга. Отново и отново прокара ръка по тази толкова чувствителна и интимна част от тялото му.

Той се опита да прекрати чувственото ѝ пътешествие, веднъж дори постави ръка върху нейната, но не намери сили да я възпре.

Кристин, откъснала устни от неговите и леко отдръпнала главата си назад, наблюдаваше израженията, които се сменяха по лицето му, вираше се в очите му, замъглени от желание.

— Ти ме желаеш, нали? — прошепна тя.

— Да! Господи, да!

— Вземи ме тогава — отчаяно изрече тя. — Накарай ме отново да се почувствам обичана.

Тя посегна да разкопчее ципа му. Този път той я възпря с думите:

— Не тук.

— В моята спалня. Ще проверя как е Манди и веднага идвам.

Грей тръгна по коридора към спалнята на Кристин... Опитваше се да не мисли изобщо. А да чувства. Единствено чувствата имаха значение. А в момента изпитваше единствено непоносима болка.

Кристин влезе в спалнята и затвори вратата след себе си. За няколко секунди стаята потъна в непрогледен мрак. После Кристин запали една лампа и приглушената ѝ светлина освети тъмносиния килим, белите мебели, дамаските и пердетата, в които розовото преливаше в синьо-зелено, гостоприемно разхвърляното легло. Докато вървеше към Грей, тя развърза колана на робата си, измъкна ръце от ръкавите и остави дрехата да се свлече на пода.

Устата на Грей пресъхна. Погледът му се спря на тъмните зърна на гърдите ѝ, които прозираха изпод ефирната белота на тънката ѝ памучна нощница. Около малките копченца на дрехата имаше избродирани розови розички. Косата на Кристин падаше свободно върху раменете ѝ се стелеше по гърба ѝ. И, както и първия път, Кристин изцяло пое инициативата в свои ръце.

Изправи се на пръсти и леко докосна устните му с нейните. Едновременно с това разкопча ципа му и докосна с ръка възбудения му член. Грей простена. После рязко си пое дъх, почувствал как пръстите ѝ се заключват около него и ръката ѝ тръгва нагоре-надолу в чувствен и влудяващ го ритъм. Грей затвори очи и се понесе на вълните на тази толкова сладка агония. Усещаше устните ѝ, които го обсипваха с безброй целувки. Той обаче не отвърщаше на ласките ѝ. Беше изцяло погълнат от обхваналата го наслада и едва успяваше да си поеме дъх. Намери все пак сили да смъкне дънките си малко по-надолу, но в този

момент, за негово огромно изумление, ръката ѝ спря играта си. Грей отвори очи с намерението да се помоли за още и тогава я видя коленичила пред него. Тя го пое с уста. От гърлото му се изтръгна дрезгав, задъхан стон. Грей протегна ръка, за да се хване за нещо, но достигна единствено косата ѝ. Испита неописуема наслада и се опита да не мисли от кого Кристин би могла да е научила всичко това. Възбудата му се засилваше, извисяваше се до критични висини.

— Недей — отчаяно прошепна той, хвана я за раменете и я изправи. Устните му бяха само на няколко милиметра от нейните. И тогава, за своя изненада, се чу да задава най-налудничавия въпрос:

— Той ли те научи да се любиш така?

Въпросът изненада Кристин. Запита се дали отговорът ѝ пък ще изненада Грей.

— Не — заяви тя и леко го целуна по устните. — Той искаше — Кристин задълбочи целувката, — умоляваше ме дори... — лекичко ухапа долната му устна. — Но аз никога не го направих. Не можах.

Грей затвори очи. Не беше сигурен как да реагира на думите ѝ. Но когато устните ѝ страстно се впиха в неговите, несигурността му се изпари. И той я целуна в отговор — без задръжки и задни мисли.

Кристин обожаваше целувките му. Испитваше огромна наслада от допира на силните му гърди. Плъзна ръце под тениската му и нежно погали тялото му. Тениската ѝ пречеше, ограничаваше ласките ѝ.

— Свали я — прошепна тя. — Съблечи всичко.

Грей щеше да се подчини с готовност, но Кристин го изпревари. Той я остави да го съблече, защото усещаше, че това е важно за нея. Когато свали и последната му дреха, Кристин го измери с поглед от главата до пръстите на краката, а после пристъпи напред и го целуна по устните. Обхвана с ръце стегнатия му задник, бавно спусна длани, а чувствените ѝ пръсти погалиха бедрата му. Когато достигнаха до мъжествеността му, възбудена до краен предел, Грей сякаш спря да диша за миг.

— Легни — прошепна Кристин.

Тя го поведе към леглото и той я последва, без да се противи. Легна по гръб на хладните чаршафи — чаршафи, които още пазеха аромата на тялото ѝ. Кристин седна на леглото, наведе се напред, отмести косата, паднала върху очите му, а след това го целуна по устните — бавно и сладно.

— Свали си нощницата — промълви Грей и протегна ръце към нея.

Тя се отдръпна.

— Има време и за това.

Време.

Що се отнася до Грей, това време бе прекарано в място, което бе отчасти рай, отчасти — ад. Тя докосна всеки сантиметър от тялото му — това беше раят. Нежно целуна ухото му, а после се премести на брадичката, покри с целувки шията му. Отдаде заслуженото на китките на ръцете му, докосна с език местенцата между пръстите му. Устните ѝ останаха дълго върху чувствителната вътрешна прегъвка на лакътя му, очертаха с нежност чувствени фигури върху пламналата му кожа, преместиха се върху гърдите му, възпламениха и тях по пътя си и се спуснаха към корема му. От време на време Кристин поспираше за миг, за да целуне отново устните му и да погали възбуждения му член. И тогава започваше адът — изпепеляващата го болка ставаше почти неконтролируема. През цялото време обаче Грей не можеше да се отърве от усещането, че това е нещо като ритуал за нея. И се питаше какви ли мисли минават през главата ѝ в момента.

Дали Грей изобщо може да си представи колко е важно за нея онова, което правеше в момента? Тази мисъл изникна в съзнанието на Кристин, докато целуваше коляното му и галеше с пръсти тъмните косъмчета по краката му. Това физическо утвърждаване на толкова дълго лелеяните блянове. Опиянението от близостта му — чувство, което смяташе, че може никога да не изпита отново. И въпреки това част от нея като че ли все още не можеше да асимилира факта, че той е при нея, че го гали и докосва. И тя, твърдо решена да се убеди докрай, се спускаше и докосваше нови и нови местенца по тялото му.

Тъкмо бе целунала пламенно стъпалото на крака му, когато Грей прошепна измъчено:

— Ела тук! Моля те.

Умолителните нотки, прокраднали се в гласа му, убедиха Кристин, че трябва да побърза. Тя протегна ръка, за да докосне за последен път пламналата му мъжественост, но той я сграбчи за китката.

— Идеята ти не е особено добра.

Кристин разбра и започна да разкопчава нощницата си. Едно копче, второ, трето... нощницата се свлече над едното ѝ рамо и откри съвършената ѝ гърд.

Грей се задъха при вида ѝ и едва успя да прошепне:

— Ела при мен.

Тя се издърпа към него, вдигна нощницата си нагоре и дръзко го възседна. Усети ръцете му под нощницата си, които я докосваха по толкова интимен и познат начин, и забрави страха си, че никога вече няма да изпита ласките му. Почувства, че той търси... и намира сърцевината на женствеността ѝ. Грей започна бавно да прониква в тялото ѝ, тя простена от удоволствие и разтвори тялото и душата си, закопняла да го поеме целия. Настоящото беше много по-прекрасно и завладяващо от спомените, които бе кътала в душата си. Те отново се превърнаха в двете неотделими части на една душа. Две части, всяка една от които допълваше другата. Кристин вдигна поглед, за да види дали и Грей чувства същото. Така беше.

Физическото усещане, че е заровен дълбоко в тялото ѝ, изпълни душата на Грей с наслада. Духовното им единение го остави без дъх. Сякаш беше в безтегловност, неспособен да почувства здрава почва под краката си. Как да постъпи? Не мисли! Дай воля на чувствата си!

И това никак не бе трудно, защото тялото на Кристин се движеше в трескав, забързан ритъм. Грей откликна на страстта ѝ и тя изви тяло назад, за да поеме и да се наслади напълно на всеки негов тласък. Успя да разкопчее нощницата си докрай и тя се свлече около кръста ѝ. Грей прокара ръце по голия ѝ гръб, почувства нежния мъх във вдлъбнатината в основата на гръбнака ѝ. После ги вдигна нагоре и обхвана меките ѝ гърди. Дишането ѝ изведнъж стана шумно и накъсано, тя отметна глава назад, извила шия като лебед. Косата ѝ бясно се мятеше около нея. Изглеждаше... неописуемо прекрасна. И тогава тялото ѝ бе обхванато от несекващи конвулсии. От устата ѝ се изтръгна гърлено ръмжене, а семето му неудържимо се изля в нея, докато устните му крещяха:

— Кристиин!

Гол и бос, навлякъл единствено дънките си, Грей стоеше пред прозореца, облян от лунната светлина, и се взираше в душата си. Беше

неспокоен. Толкова неспокоен, че тихичко се бе измъкнал от леглото с надеждата, че отдалечаването му от спящата Кристин ще му позволи по-разумно и обективно да обмисли въпросите, които не му даваха мира. Случилото се между тях бе променило всичко. Десет дълги години бе кътал омразата в душата си. Познаваше я до болка, изследвал я бе, опознал бе всичките ѝ измерения и проявления. И бе свикнал с нея. И тогава се бе върнал тук, при нея... А тази нощ...

Грей въздъхна. Никоя друга жена не бе успяла да го изпълни с такава физическа наслада, да му вдъхне чувството за абсолютна завършеност и духовно единение. В момента на кулминацията, докато изливаше страстта си в гостоприемно разтвореното ѝ тяло, той като че ли бе озарен от някаква ослепителна светлина. И тази светлина беше самата Кристин. В онзи миг за него не съществуваше никой друг в цялата вселена. Тя бе обладала всичките му сетива. И той не можеше да почувства нищо, освен допира на тялото ѝ; не можеше да вкуси нищо, освен сладките ѝ целувки; долавяше единствено нейното ухание, виждаше и чуваше... но единствено нея.

А когато светлината избледня и той отново прогледна заобикалящия го свят, Грей установи, че вече не може да изпитва омраза. Друго чувство бе обсебило душата му. Чувство, което се боеше да назове. Чувство...

Дъхът му спря, когато почувства водопада от топли целувки, залял гърба му. В същия миг Кристин го прегърна, зарови ръце в косъмчетата по гърдите му, после бавно ги спусна към корема му. Но не го докосна толкова интимно, колкото по-рано през нощта. Не беше и нужно. Тялото му вече реагираше на присъствието ѝ и близостта ѝ.

— Обичам те, Грей — прошепна тя. — Винаги съм те обичала. И винаги ще те обичам.

— Недей...

— Само ме изслушай. Не е нужно да казваш нищо. — Тя потърка буза в гърба му и продължи: — Искам да се върнеш в живота ми, да станеш част от живота на Аманда. Доскоро си мислех, че до края на живота си ще трябва да плащам за грешката, която допуснах, но сега ми се ще да вярвам, че на тази агония все някога трябва да се сложи край. — Тя се поколеба, а после изрече с едва доловим глас: — Искам да се върнеш при мен.

Сърцето на Грей биеше до пръсване.

— Аз... аз не зная какво да кажа.

— Не казвай нищо. Само помисли върху думите ми. Помисли за нас.

Тя внезапно се отдръпна, заобиколи го и застана точно пред него. Бе облякла нощницата си и на слабата лунна светлина Грей отново видя ситните копченца и бродираните розички.

— Искам да ти кажа нещо — заговори Кристин. — Ако изобщо ще имаме някакво общо бъдеще, ти трябва да познаваш най-ужасните ми грешки. Трябва да знаеш защо тогава не избягах с теб. — Тя се усмихна. Несигурно. — От доста време чакам да ме попиташ, но ти така и не го направи.

— Ами... предполагам, че просто не ми се ще да науча кое се оказа за теб по-важно от мен. — Забеляза колко силно я разстроиха думите му и побърза да добави: — Виж, не е нужно да ми го казваш. Каквато и да е била причината, тя вече е минало и аз съм я приел.

— Напротив! Трябва да ти кажа! Нуждая се от прошката ти... ако това изобщо е възможно. Едва тогава ще мога аз да си простя.

Грей разбираше, че това е изключително важно за нея. Освен това виждаше страха, изписан на лицето ѝ. Кристин се боеше от онова, което би могъл да си помисли за нея.

— Добре. Разкажи ми.

В съзнанието на Кристин изведнъж изплуваха образи, които преминаха през главата ѝ като на забавен кадър: видя се да хвърля забързано дрехи в куфара си, видя баща си, който нахлу в стаята ѝ, видя...

— Мерит влезе в стаята ми докато събирах багажа си и поиска да разбере какво си мислех, че правя. Клеърборн му бе казал за нашата връзка, а също и за побоя. Мерит беше бесен. Никога преди не го бях виждала толкова разгневен. Попита ме дали не съм си изгубила ума. Казах му, че не съм. Просто съм се влюбила. Мерит побърза да ме осведоми, че не зная нищо за любовта. Аз му го върнах и заявих, че ако някой не знае какво е любов, това е той, защото е способен да обича единствено парите си. За момент си помислих, че ще ме удари. Струва ми се, че и той си го е помислил, защото се извърна настрана и дълго време не проговори. Най-накрая ме погледна отново и спокойно съобщи, че съм свободна да постъпя както желая. При едно условие.

Грей я изчака да продължи, но когато не го направи, той се принуди да попита:

— И какво беше то?

— Мерит ми каза, че ако тръгна с теб, никога повече няма да мога да се върна в „Роузмийд“. И никога вече няма да видя него или Адел. Заплаши ме, че ще се откаже от мен, ще ме лиши от име и наследство. — За нейна чест Кристин погледна Грей право в очите и продължи: — Отказах се от всичко заради къщата, която мразех, заради парите, които всъщност никога не са ме интересували, и заради родителите, които така и не намериха време за мен докато растях.

Грей не каза нищо.

Очите на Кристин се напълниха със сълзи. Беше го изгубила завинаги. И макар да знаеше, че по никакъв начин не би могла да оправдае решението си, тя се опита поне да го обясни.

— През целия си живот съм била богата. Уплаших се от картината на бедност и отчаяна борба за зальк хляб, с която Мерит ме заплаши. Увери ме, че в края на краищата ние с теб ще се намразим. И ме попита какво ще правя, когато се умориш от мен.

— И ти му повярва, че бих могъл да сторя това?

— Нямах си никого преди ти да се появиш в живота ми. Как бих могла да съм сигурна, че винаги ще ме искаш?

Онзи кучи син Мерит бе изиграл единствения коз, който му гарантираше победа — бе накарал самотната си дъщеря да повярва, че някой ден отново може да остане сама.

Грей погали бузата на Кристин, придърпа я към себе и рече:

— Прощавам ти. — Тя понечи да каже нещо, но той я възпря и докосна устните ѝ с палец. Тя се облегна на горещата му длан, а палецът му бавно очерта долната ѝ устна. После бавно проникна в устата ѝ. Тя нежно го ухапа.

Грей затаи дъх и наведе глава за целувка — пламенна и страстна, продължила цяла вечност.

Когато най-после се отдръпнаха един от друг, Кристин го погледна с потъмнели от желание очи и промълви:

— Кажи ми, че изпитваш нещо към мен.

— Само че се боя да го назова с име.

— Тогава недей — съгласи се тя, повдигна се на пръсти и отново поднесе устни за целувка. Докато се целуваха, Грей бавно разкопча

нощницата ѝ и я остави да се свлече на килима. Вдигна голото ѝ тяло и я отнесе до леглото. После я люби бавно — с нежни целувки и пламенни ласки, и накрая Кристин разбра онова, което той не бе посмял да изрече с думи. Грей я обичаше.

Нито един от двамата не знаеше, че едно сребристо беемве остана да се спотайва в мрака край къщата почти до зазоряване.

20.

Пронизителният телефонен звън изтръгна Кристин от сънищата ѝ. Протегна ръка към слушалката, но в същия миг звъненето престана и тя чу гласа на Грей, който долиташе от кухнята. Грей. Врълетяха я спомени от изминалата нощ. Той беше неописуемо нежен любовник, но в същото време страстен и чувствен. И неуморим.

Нощта, която прекараха заедно, можеше да е свършено преживяване, ако не беше зловещият повод, по който той се бе върнал в къщата и живота ѝ. Изпълнена с надежда, че телефонното обаждане е от агент Карели, Кристин нахлузи нощницата и робата си и бързо се запъти към кухнята.

Завари Грей да се подпира на един от шкафове. Лицето му тъмнееше от наболата брада, рошавата му коса непокорно стърчеше на главата му. Когато Кристин влезе в стаята, той прикова върху лицето ѝ очите си, все още изпълнени с желание и копнеж. Но и с предпазливост. По негово собствено признание чувствата, които изпитваше към нея, го плашеха. Тя все още не бе спечелила изцяло доверието му. И съзнаваше, че за това ще е нужно време.

Кристин се зае с кафето, заслушана в гласа на Грей, който преразказваше събитията от предишната вечер. Веднага щом затвори телефона, Кристин го погледна и попита:

— Е?

— Той е съгласен, че става нещо изключително сериозно. Карели ще дойде при нас и заедно ще се опитаме да разбулим тази мистерия.

— Кога?

— Още тази седмица. Нужно му е малко време, за да приключи случая, по който работи в момента. Смята, че ще е най-разумно да не казваме на никого за идването му.

Кристин кимна.

— Не можем да допуснем нещо да ѝ се случи.

— И няма да го допуснем — заяви Грей. — Ела при мен.

Кристин се притисна към него и целият заобикалящ ги свят сякаш изчезна. Тя усещаше единствено силните му гърди, закрилата на прегръдката му, топлината на тялото му. Потърка лице в голото му рамо, наслади се на допира на кожата му.

— Съжалявам за снощи...

Думите му, в рязък контраст с нежността, с която я държеше в прегръдките си, я нараниха дълбоко. Последното нещо, което искаше да чуе от него, бе, че съжалява за случилото се помежду им. Тя се отдръпна назад и постави пръст върху устните му.

— Не, не казвай това, моля те...

— Не, не! Не съжалявам за случилото се. Искам само да се извиня, че не те предпазих по никакъв начин. Не че можех да го сторя. Нямах нищо в себе си.

Кристин изпита огромно облекчение.

— Помислих си, че имаш предвид...

— Зная какво си помисли — прекъсна я той и погали бузата ѝ. — И така, какъв е рискът да забременееш?

Подобно на предишния Грей, той съзнаваше, че една бременност само би усложнила отношенията им, но едновременно с това, също като предишния Грей, самата мисъл, че тя би могла да носи в утробата си неговото дете, го изпълваше с опиянение. Припомни си стария копнеж за къщичката под лозниците и люлеещ се стол. Представи си как сменя памперси, как пее приспивни песнички, как става свидетел на първите стъпки на детето си, на първите му думички... на всички ония събития, които бе пропуснал с Манди.

— Не е особено голям — отвърна Кристин, като се питаше дали бе доловил съжалението, прокраднало се в гласа ѝ. Подобно на предишната Кристин, тя отново копнееше да роди детето му, но този път с негово знание. Искаше той да бъде до нея, когато за пръв път чуят ударите на малкото сърчице, искаше и той да види на видеозона образа на тяхното бебе, да почувства първото му движение... и всички онези събития, които бе пропуснал по време на бременността ѝ с Аманда.

— Добре — отвърна Грей, като се питаше дали бе доловила фалшивите и неубедителни нотки в гласа му.

После тя го погледна и той сякаш се изгуби в дълбините им.

— Боже, Кристин — прошепна Грей. — Когато ме погледнеш по този начин...

— Вече на два пъти произнесе името ми.

— Какво?

— Откакто си се върнал, нито веднъж не се обърна към мен по име. До снощи. А сега то казваш за втори път.

— Изобщо не съм си давал сметка за това — отвърна той, като се питаше какво означава този негов несъзнателен отказ да произнесе името ѝ. Ако изобщо означаваше нещо.

— Но аз, да — рече тя и додаде: — Кажи го пак.

По тона на гласа ѝ разбра, че това е важно за нея.

Много важно.

— Кристин — изрече той. — Кристин, Кристин, Крис... — устните му леко докоснаха нейните — ... тин. — Отново я целуна нежно по устните, но само за миг. Сякаш съзнаваше, че ако удължи тази целувка още малко, никога няма да успее да каже онова, което бе намислил. — Трябва да вървя. Искам да се изкъпя, да се избърсна и да се преоблека.

— Ще се върнеш ли?

— Да.

— Скоро?

Той се усмихна.

— Вече щях да съм се върнал, ако не ми задаваше толкова много въпроси.

Тя се усмихна.

— Тръгвай тогава.

Той неохотно се отдръпна от нея и се запъти към вратата.

— Грей — извика след него тя. Той се обърна. — Имаш ли си приятелка в Атланта?

Грей си помисли за жените, с които бе спал — жени, които така и не бяха успели да завладеят сърцето му.

— Не — отвърна. — Нямам приятелка в Атланта.

Кристин се усмихна.

— Връщай се бързо.

Грей се обърна и продължи към вратата. Когато стигна до нея, се извърна и заяви с натезжал от искрено вълнение глас:

— Никога нямаше да се уморя от теб.

Кристин го погледна тъжно.
— Зная.

На практика Грей почти живееше в къщата на Кристин. През следващите няколко дни той прекарваше по-голямата част от дните с Манди, която вече беше в лятна ваканция, а целите нощи — с Кристин. В мотела се прибираще само за да се изкъпе, да се избърсне и преоблече. Макар Кристин да бе свела до минимум времето, което прекарваше в офиса на „Лоуел ентърпрайзис“, тя просто не можеше да зарече работата си напълно. Не и когато се опитваше да намери подходящ заместник, който да поеме задълженията ѝ. Понякога се боеше, че Грей може да я обвини за дето оставя дъщеря им сама, особено в този тревожен момент, но той не го направи.

Аманда все още се обръщаше към него по име, а той все още не можеше да говори за нея като за своя дъщеря. И въпреки това в отношенията им настъпиха някои промени. Аманда помоли именно него да я научи как да хвърля финтови топки, след като свалиха превръзката от рамото ѝ. Понякога доверчиво пъхаше ръка в неговата, сякаш го бе правила през целия си живот. А понякога Грей се измъкваше от леглото на Кристин — бе приел за своя отговорност да ги пази и закриля — седнаше на леглото на дъщеря им и оставаше дълго така, загледан в спящото дете. Освен това много обичаше да разглежда нейни снимки.

Най-големият напредък в отношенията им бе направен в понеделник след обяд, когато Грей заведе Аманда и Кристин в кабинета на лекаря, за да извършат последен контролен преглед на рамото на детето. Когато влязоха, Кристин съвсем спокойно го представи като истинския баща на Аманда.

Тери Карели пристигна рано в сряда след обяд. Уговориха се да се срещнат в магазина за антики и докато пътуваше натам, Грей отново забеляза червения пикап в огледалото за обратно виждане. Случваше му се вече за трети път. Това съвпадение го разтревожи, но не след дълго пикапът се изгуби от погледа му. Грей се сгълча наум и сам си

напомни, че в един град като Натчез сигурно има не един и два червени пикапа.

Веднага щом стигна до магазина, Грей се насочи към склада, претъпкан с мебели от отдавна отминали епохи. Там завари Ники, Тери Карели и Кристин. Тя му се усмихна. Грей се усмихна в отговор, но веднага трябваше да насочи вниманието си към Тери Карели, който му протегна ръката.

— Благодаря, че дойде — рече Грей и си помисли, че агентът изглежда точно както при първата им среща. Облечен бе с тъмен костюм и дори държеше в едната си ръка същите слънчеви очила.

— За мен е удоволствие. Нека сега се опитаме да анализираме всичко онова, което се случва с Аманда напоследък.

— Аз ще започна пръв — предложи Грей. — Що се отнася до мен, аз съм сигурен, че Ърни Шоу е имал съучастник. Как иначе да си обясним случилото се с Манди оттогава насам? — Забеляза, че всички го слушат внимателно, и продължи: — Милион пъти съм се питал защо онзи глас я е предупредил да не говори с никого за отвличането и винаги съм стигал до едно-единствено заключение. Съучастникът се бои, че тя може неволно да каже нещо, от което възрастните около нея да си извлекат важни изводи и заключения.

— Какви например? — попита Ники.

— Не зная — сви рамене Грей. — Той може би се бои, че тя случайно е видяла нещо, което е трябвало да остане скрито от погледа ѝ.

— Но те са сваляли превръзката от очите ѝ единствено в банята и в таванското помещение — изтъкна Кристин.

— В такъв случай може би е видяла нещо в банята или на тавана — настоя Грей. — Помолих я да ми разкаже за отвличането и тя призна нещо, което ми се стори твърде интересно. Според нея Ърни Шоу ѝ казал нещо, равнозначно на извинение. Казал ѝ, че съжالياва задето се е забъркал в тази каша... или нещо подобно.

— Това наистина е интересно — отбеляза Тери и добави: — Мисля, че Грей има право. Шоу е имал съучастник. Това е единственото разумно заключение. Така че нека се опитаме да решим кой може да е помагал на Шоу. Хал Хуугланд. Кристин, знаеш ли, че той е загинал при злополука по време на лов скоро след като си купила Хуугланд тимбър!

— Не, не знаех.

— Ами синът му, Митчъл Хуугланд?

— За пръв път чувам, че има син. Всички документи по купуването на компанията бяха изготвени от Хал. Тогава преговаряхме единствено с него. Знаех, естествено, че има съпруга, която страда от някакво заболяване. Това бе основната причина, поради която искаше да продаде компанията — имаше нужда от пари в брой, за да плати сметките за лечението ѝ. Дадох му доста щедра цена, макар да знаех, че бизнесът непрекъснато запада. Но пък Хал беше много близък приятел на Мерит. През годините ловуваха заедно, макар и не твърде често.

— Смяташ ли, че този Митчъл Хуугланд е важен? — Грей се обърна към Карели.

— Вероятно не. Но той сякаш потъна вдън земя след смъртта на баща си, а подобни неща винаги ме притесняват. Макар че няма никаква причина да продължава със стария си начин на живот. Както вече ви казах, баща му загинал малко след изкупуването на компанията, а майка му се споминала преди осем месеца. Не бива да забравяме и факта, че е останал без семейния бизнес, който при други обстоятелства е щял да наследи.

— На колко години е? — попита Ники.

— На около тридесет и пет.

— И как изглежда? — продължи да разпитва Ники.

— Никога не съм разполагал с негово описание — отвърна Тери.
— Защо питаш?

— Просто ей така. Историята му ми се стори твърде тъжна.

Грей я изгледа въпросително. Ако не му изглеждаше толкова налудничаво, би се заклел, че тя току-що излъга. Но подобна мисъл му се стори твърде нелепа и той побърза да я изхвърли от главата си.

Името на Клеърборн бе споменато измежду тези на евентуалните заподозрени, но Кристин заяви, че има огромна разлика между желанието му да поеме управлението на „Лоуел ентърпрайзис“ и отвличането на собствената му племенница.

Стигнаха и до името на Сенди Килиън. Тери съобщи, че е направил съответните запитвания и не е открил нищо подозрително около нея.

— Тя е много компетентна — отбеляза Кристин. — Освен това имаше превъзходни препоръки. Без тях не бих я наела. Мисля, че тя искрено обича Аманда. И зная със сигурност, че Аманда също я обича.

— Тя излиза ли с мъже? — попита Грей.

— Разбира се — отвърна Кристин. — Излиза често, но предполагам, че все още не е срещнала човек, с когото да се обвърже трайно.

— От колко време работи при теб? — попита Ники.

— Трудно ми е да отговоря точно. Пет, шест години.

— Защо тогава е чакала толкова дълго, преди да отвлече Аманда? — изтъкна Ники.

Този въпрос до голяма степен изключи Сенди от списъка на заподозрените.

Кристин въздъхна, неспособна да прикрие раздразнението си.

— Значи вече всички знаем, или поне подозираме, че Шоу не е действал сам и съучастникът му, който и да е той, в момента застрашава живота на Аманда, и то поради причини, които не разбираме напълно, но сме склонни да приемем, че имат нещо общо с някакъв инцидент, позволил ѝ да види нещо, което е трябвало да остане скрито от нея. Само че аз лично не виждам никакво разрешение на този проблем.

— Какво ще кажеш за хипноза? — попита Ники. Настъпи тишина. Очевидно всички обмисляха предложението. Най-накрая Тери проговори.

— Идеята не е лоша. Бих могъл да повикам специалист от ФБР. Човек, който има опит в работата с деца.

— Не зная — обади се Кристин. — Хипнозата е толкова травмиращо преживяване. Ще накараме Аманда отново да преживее отвлечането, а дори не можем да сме сигурни, че изобщо е видяла нещо. И дали въобще е имало нещо за гледане. Човекът, който я заплашва, може би има съвършено различни основания да настоява тя да не говори пред никого за отвлечането.

— Напълно е възможно — отбеляза Грей. — Но поне си струва да опитаме.

— Само ако Аманда е съгласна — заяви Кристин.

Всички се съгласиха с решението ѝ.

По-късно същата вечер Ники прекоси боса кухнята си, запали лампата над мивката и сложи да стопли вода за чай. Из ума ѝ непрекъснато се въртеше информацията, която бе научила за онзи Митчъл Хуугланд. Съществуваше ли и най-малката вероятност той и Джейкъб Парди да са едно и също лице? Той ли беше съучастникът на Шоу? Но нали вече бе напуснал града. Така ли беше наистина? А може би в момента се спотайваше някъде, опитваше се да сплаши Аманда и планираше бог знае какво? Дали Грей бе почувствал, че тя ги лъже? Ако съдеше по изражението на очите му, да.

Внезапно Ники се изсмя на самата себе си. Джейкъб вероятно се намираще на другия край на света и изобщо не се сещаше за Натчез и жителите му. Той сигурно...

Две ръце я прегърнаха през кръста, мъжки глас зашепна в ухото ѝ:

— Тази риза никога не е изглеждала толкова добре на мен.

Ники се облегна на Тери — достатъчно, за да разбере, че мъжът зад нея е напълно гол. Тялото ѝ затрептя от желание. Господи, нима е възможна такава ненаситност?

След срещата с Кристин и Грей тя го бе попитала дали има къде да отседне. Тери я бе погледнал право в очите и бе отговорил, че се надява това да е така. А впоследствие се оказа, че тя не бе сгрещила в преценките си по отношение на него — Тери беше прекрасен любовник — пламенен, нежен и внимателен. Под цялата тази нежност обаче се криеше страстна натура, която я оставяше без дъх отново и отново.

— От доста време не съм бил с жена — призна ѝ той. — Все не можех да срещна жената, която да пожелая. О, Ники, имам чувството, че винаги съм те познавал. Когато се любя с теб, това ми изглежда най-естественото нещо на света... най-правилното.

— Зная. И аз изпитвам същото. — Тя облегна глава на широките му рамене и си каза, че за момента това е достатъчно, помисли си, че би искала той никога да не научи за връзката ѝ с Джейкъб Парди.

Тери нежно я целуна по врата, обърна я към себе си, внимателно я побутна назад и опря гърба ѝ в кухненския шкаф.

— Не мога да ти се наситя — промълви той.

Най-накрая намери устните ѝ и онова, което последва, прогони от съзнанието ѝ всички мисли за Митчъл Хуугланд, Джейкъб Парди и чашата чай, която бе започнала да приготвя.

21.

Аманда се съгласи да се подложи на хипнотични сеанси и с това окончателно спечели възхищението на Грей. Що се отнася до Кристин, тя продължаваше да се съмнява дали постъпват правилно.

В града пристигна психолог, специализирал в работата с деца и експерт в методите на хипноза. Първият сеанс, който се пазеше в такава тайна, че дори и Сенди не разбра за него, бе проведен в четвъртък следобед в хотел Еола. Не бе позволено присъствието на трето лице по време на сеанса. По-късно същия ден Кристин и Грей прослушаха запис от срещата. Кристин успя да се справи с това изпитание единствено благодарение на подкрепата на Грей, макар че и той самият бе силно потресен от чутото.

Сенди подозираше, че около Аманда става нещо, неизвестно за широката публика. Можеше само да предполага, че е нещо, свързано с отправените ѝ заплахи. Но какво? Онова, което знаеше със сигурност, бе, че сега, когато Грей Бенън постоянно се въртеше из къщата, тя прекарваше все по-малко и малко време с детето. Знаеше също така, че Аманда бе прекарала няколко часа в хотел Еола този следобед. *Контрол*, помисли си Сенди и притисна с ръка главата си, пулсираща от болка. Трябва да запази контрол върху ситуацията. С тази цел в ума, тя пренареди един съвършено подреден кухненски шкаф, а след това изми на ръка всяка безупречно чиста чиния в безукорно чистата ѝ кухня.

В петък сутринта Клеърборн се събуди в някаква мотелска стая, а в леглото до него лежеше непозната жена. Смътно си спомняше, че предишната вечер бе загубил много пари на зарове, а след това за утеха си бе поръчал няколко питиета. Още по-смътно си спомняше, че по някое време бе забърсал тази жена. А може би тя бе забърсала него?

Очевидно бе прекарал нощта с нея и тъй като и двамата бяха голи, можеше да си представи с какво се бяха занимавали в леглото. Жената си я биваше, но за негово голямо съжаление той не си спомняше абсолютно нищо от случилото се през изминалата нощ.

Клеърборн се измъкна от леглото и започна да събира разхвърляните си дрехи. Имаше чувството, че главата и устата му са пълни с вълна. Зърна отражението си в огледалото. И замръзна на мястото си. Човекът, който го гледаше отсреща, беше почти толкова непознат, колкото и жената, до която се бе събудил. Хлътнали очи, отпуснато тяло. Баща му не би одобрил това.

Понякога Клеърборн си мислеше, че задължение на всеки син от Юга е да разочарова баща си. Ако това бе истина, то той бе постигнал ненадминат успех.

Клеърборн въздъхна. Макар че никога не е бил кой знае какъв късметлия — в хазарта или пък в живота — той вече бе започнал да се бори срещу лошия си късмет. И да печели. А когато доведеше всичко до успешен край, и Кристин, и Грей Бенън щяха да си платят, задето се бяха ебавали с него. Може и да не беше често и той сигурно щеше малко да съжالياва, но истината бе, че Бенън го бе предизвиквал твърде често, а пък Кристин притежаваше нещо, което той самият желаше.

Мъжът наблюдаваше мишката. Виждаше я за пръв път от няколко дни насам. Тя направи няколко крачки по износения линолеум и спря само на няколко сантиметра от капана.

Мъжът затаи дъх. Секундите минаваха. И тогава изведнъж мишката се приближи до капана. Захапа сиренцето и капанът щракна. Металните му зъби се впиха във врата на животинчето.

Мъжът се ухили. Сега вече можеше да задейства плана. След тази последна победа щеше да остави Клеърборн Лоуел да опере пешкира за стореното. И така щеше да си разчисти сметките с цялото семейство Лоуел.

Мъжът проведе няколко телефонни разговора, после отиде в града, за да си купи бутилка шампанско. Пътуването дотам беше рисковано, но той внезапно се бе почувствал непобедим.

Ники погледна часовника си. Макар че беше едва три и десет следобед, тя силно се изкушаваше да затвори магазина и да се прибере у дома. През целия ден в магазина бяха влезли само няколко клиенти. Тери бе прекарал сутринта с Грей, Аманда и психолога, а после се бе отбил в магазина и я бе попитал как да стигне до най-близкия магазин за хранителни стоки. Обещал ѝ бе да ѝ приготви най-вкусните спагети и кюфтета на света. Единственият ѝ принос към вечерята щеше да бъде бутилка вино.

Тери.

Той никога не би могъл да разбере връзката ѝ с мъж като Джейкъб Парди. Но пък не беше и нужно да узнава за нея. До този момент нито един от двамата не бе отварял дума за бъдещето и Ники дори не беше сигурна, че би искала да обсъждат подобни въпроси в този момент. Всичко между тях все още бе прекалено ново. И скорошно.

Не би имала обаче нищо против да прекарва повече време с него — да ядат спагети, да пият вино и да се любят. С тази мисъл в главата тя сложи табелката: „Затворено“ на вратата на магазина, заключи и тръгна към магазина за алкохол.

Макар и толкова рано през деня магазинът беше пълен с клиенти. Ники паркира на първото свободно място, което откри, и тъкмо се канеше да слезе от колата, когато видя един мъж да излиза от магазина с пазарска торба в ръце. Висок, строен и подвижен мъж с дълга коса. Макар че самата тя бе предположила, че Джейкъб Парди може и да не е напуснал града, тази неочаквана среща я шокира. Продължи да го наблюдава с надеждата, че просто се е припознала. Но знаеше, че не е. Не познаваше друг мъж, който да излъчва такава самоуверена арогантност.

Каква игра играеше този тип?

Макар че той не би могъл да я забележи, Ники затвори вратата на колата и се свлече надолу върху седалката. Продължи да го наблюдава. Той се качи в сивия шевролет, който тя си спомняше чудесно, излезе от паркинга, зави надясно и изчезна от погледа ѝ. Без да се замисли нито за миг, Ники запали и го последва. Забеляза го на няколко преки пред себе си, но съзнателно запази дистанцията между двете коли. Знаеше, че това е практика при проследяването. И с това се изчерпваха

всичките ѝ познания в тази област. Щеше да я голяма късметлийка, ако остане незабелязана.

Петнадесет минути по-късно шевролетът зави по една насипана с чакъл алея, която водеше към малка бяла къщичка. Къщата и гаражът ѝ плачеха за пребоядисване. На алеята имаше очукана пощенска кутия. Нямаше име. Само номер. Пред къщата цъфтяха оранжеви градински цветя. Имаше и една занемарена хортензия със сини цветове. Ники продължи напред, спря на банката и продължи да наблюдава през задното стъкло на колата си. Видя, че Джейкъб слезе от колата с покупките в ръка и изчезна в къщата. А сега? Какво да прави оттук нататък? Да чака, отговори си веднага. Но това можеше да отнеме часове. Тери щеше да я чака, но какво да се прави! Може би тя съвсем скоро щеше да разбере кой отвлече Аманда, кой продължаваше да тормози детето със заплахите си. Или поне щеше да елиминира Джейкъб Парди — или както там му беше името — от списъка на заподозрените. Настани се удобно и се приготви за дълго бдение, но за нейно огромно изумление Джейкъб се качи в колата си само петнадесет минути по-късно и отново пое към града.

Ники изчака да се скрие от погледа ѝ, а после тръгна към къщата. Не съществуваше лесен и безопасен начин да направи онова, което беше намислила, и затова тя спря на алеята и, без да се крие, излезе от колата и тръгна към къщата. Мина ѝ през ума, че никой не знае къде се намира в момента. Ако Джейкъб случайно се върнеше и я намереше в къщата, тя лесно би могла да се превърне в част от ужасяващата статистика, пълна с изчезнали хора, които така и не биват намирани. Съзнаваше обаче, че трябва да поеме този риск. Просто нямаше друг избор.

Натисна страничната врата и установи, че е заключена. И предната беше заключена. А също и задната. Огледа се наоколо, опитвайки се да открие подходящ предмет, с който да счупи някое стъкло. Една ръждясала лопата, подпряна на къщата, привлече вниманието ѝ. Тя я взе и удари с нея по прозорчето на вратата, което се намираше най-близо до ключалката. Стъклото се счупи. Тя внимателно проверя ръката си през дупката и след известни усилия успя да отключи отвътре. Отвори вратата, внимателно заобиколи парчетата стъкла, посипани по пода, и влезе в кухнята.

Въздухът в къщата не помръдваше и вътре беше изключително горещо и задушно. На кухненския шкаф имаше неотворена бутилка вино и малък телевизор. В ръждясалата мивка се издигаше купчина мръсни чинии, килната застрашително на една страна. Кошчето за боклук, поставено на мръсния и напукан под, бе препълнено. Навсякъде бяха разхвърляни купища списания. Ники отвратено се загледа в капана, в който лежеше безжизненото тяло на една мишка. Потрепери. И се огледа наоколо.

Погледът ѝ се спря на една снимка, закрепена с магнит за вратата на хладилника. Приблужи се. На снимката имаше трима мъже, застанали пред някаква ловна хижа. И тримата бяха с пушки през рамо. Макар че снимката сигурно бе правена преди няколко години, Ники веднага разпозна Мерит Лоуел и Джейкъб Парди. Между тях стоеше мъж, когото не познаваше, но не ѝ беше никак трудно да се досети за самоличността му.

Хал Хуугланд.

А щом той беше Хал Хуугланд, младият мъж трябва да е...

Ники свали снимката и я обърна. На гърба ѝ някой бе надраскал нечетливо: Хал, Митч и Мерит Лоуел. Датата показваше, че снимката е правена преди около шест години.

— Мили боже! — прошепна Ники.

Нима Тери имаше право да подозира, че Митч Хуугланд е замесен в отвличането на Аманда? Тя трябваше да намери някакви доказателства за това, но какви? А и той едва ли е толкова глупав, че да остави в къщата уличаващи го доказателства за вина! Но пък защо не? Ако е смятал, че в тази къща се намира в пълна безопасност...

Ники бързо обиколи останалите стаи. Не намери нищо в банята, нито в едната спалня. Във втората имаше само едно легло и телефон. Целият под бе осеян с дрехи и купища хартии. Тя вдигна един лист от земята. Списък с телефонни номера. Зае се да ги прегледа. Третото име от горе на долу веднага прикова вниманието ѝ.

Ърни Шоу.

Какво да прави? Да се обади в полицията? На Кристин? На Грей? Не, ще позвъни на Тери. Протегна ръка към телефона и избра собствения си номер. Представи си Тери в кухнята — с навити до лактите ръкави бърка соса за спагетите и приготвя салатата. Той отговори на третото позвъняване. Ники му съобщи за разкритията си.

Той не я попита как се е добрала до всичко това. Тя, от своя страна, не пожела да говори за това. Тери ѝ нареди веднага да се омиа от къщата.

В шест часа и девет минути същата вечер Митчъл Хуугланд бе арестуван за отвличането на Аманда Лоуел. След по-малко от час Клеърборн Лоуел бе арестуван по същото обвинение.

— Те твърдят, че не са участвали в отвличането. — Тери се обърна към Грей, Кристин и Ники, които се бяха събрали във всекидневната на красивата къща на Кристин. Часовникът на камината показваше няколко минути след полунощ. Аманда, която през изминалия следобед бе подложена на още един изморителен хипнотичен сеанс, спеше в стаята си. Биди, свита на кълбо, дремеше до нея.

— Вярваш ли им? — попита Кристин. Тя седеше до Грей и бедрата им почти се докосваха. Близостта му ѝ действаше успокояващо.

Тери се замисли, преди да ѝ отговори.

— Що се отнася до отвличането, на този етап не мога нито да им вярвам, нито да не им вярвам. Но изобщо не се съмнявам, че те са виновни за зачестилите напоследък кражби на оборудване и машини. Разполагам с признанията им. Двамата сключили много изгодна сделчица. Всъщност целият замисъл се родил в главата на Митчъл Хуугланд. Клеърборн, който разполагал с достъп до сметките, просто случайно открил измамата и настоял да бъде включен в играта. Той твърди, че наредил на Митчъл да започне с кражбите по време на отвличането на Аманда, но Митчъл държал да изчакат, докато агентите на ФБР напуснат града. Между другото, Клеърборн използва това като доказателство, че няма пръст в отвличането. Защо да краде оборудване за пари, щом е можел да получи откуп в размер на два милиона долара?

— Звучи убедително — отбеляза Ники.

— Но не бива да забравяме, че това е довод, изтъкнат от един крадец — отвърна Тери. — Освен това той просто не е можел да е

сигурен, че отвличането ще протече според плана му. Както и стана всъщност.

— Зная, че Клеърборн има натрупани дългове от хазарт, така че мога да си обясни какво го е подтикнало към тези кражби — обади се Кристин. — Но какви са били мотивите на Митчъл Хуугланд?

— Всичко започнало с изкупуването на Хуугланд тимбър от „Лоуел ентърпрайзис“ и самоубийството на баща му.

— Самоубийство? — сепна се Грей. — Нали каза, че е загинал при ловен инцидент?

— Така е смятал и самият Митчъл допреди осем месеца, когато починала майка му. Преди да умре, тя му признала, че съпругът ѝ в действителност се самоубил. Той очевидно е бил силно депресиран — от заболяването на жена си, от загубата на компанията, от факта, че парите му стигнали да плати само няколко от сметките за лечението ѝ. И посегнал на живота си. Предполагам, че се е надявал синът му да получи парите от застраховката му, с които да успее да изплати поне част от натрупаните дългове.

Кристин се намръщи.

— Но защо да обвинява „Лоуел ентърпрайзис“ за смъртта на баща си?

— Било му е по-лесно да повярва, че баща му не би прибегнал към самоубийство, ако от „Лоуел ентърпрайзис“ бяха платили повече при закупуването на компанията. И затова е решил да направи така, че ти и компанията ти да си получите заслуженото.

— Тогава дошъл в града и започнал работа в компанията на Ърни Шоу? — изрече предположението си Грей.

— Точно така. Компанията на Шоу осигурявала горива за цялото оборудване на „Лоуел ентърпрайзис“. Митчъл бил част от екипа, обслужващ машинния парк на компанията ти, и знаел къде е разположено всичкото ви оборудване. В процеса на работата му хрумнала идеята да започне да краде от горивата. Доставял ви по-малки количества, а разликата продавал на черния пазар. Доста рисковано начинание, което скоро било разкрито, но Клеърборн му спасил задника. А Ърни Шоу опрал пешкира.

— Значи Ърни Шоу е бил невинен? — попита Кристин.

— Да — кимна Тери. — Което го е накарало да потърси начин да ти отмъсти.

— В цялата тази работа сигурно са замесени и други хора — отбеляза Грей.

— Клеърборн и Хуугланд са изградили цяла престъпна мрежа. На Митчъл са му били необходими почти шест месеца, за да подготви и задейства цялата организация. Разполагаме с имена, адреси, телефонни номера. Планът бил съвсем прост. Избират определен обект, крадат оборудването, транспортират крадените предмети до Ню Орлийнс и с фалшифицирани документи ги товарят на кораби и ги изпращат извън страната. Страните от Третия свят плащат добри пари за машини втора употреба. Освен това, благодарение на информацията от Клеърборн, те крадели и чисто ново оборудване.

Клеърборн изобщо не подозирал, че Митчъл се кани да го изиграе. За тази нощ планирали голям удар — смятали да ударят десетина обекта — а Митчъл възнамерявал да напусне страната заедно с откраднатите машини.

— И какво следва от всичко това? — попита Грей.

— Ами те несъмнено са виновни за извършените кражби. Поради това са задържани и ще бъдат съдени. В момента се опитваме да установим дали са участвали и в отвличането. Изпратих хора в къщата на Хуугланд, за да прегледат списанията и да видят дали буквите, с които бе изписана бележката за откупа, не са изрязани оттам.

— Само защото те двамата са участвали в извършването на кражбите, не означава, че заедно са участвали и в отвличането — изтъкна Грей.

— Звучи логично — кимна Тери.

— И какво ти нашепва инстинктът? — попита го Грей.

Тери се замисли за миг преди да отговори.

— Че всичко е възможно.

Ники и Тери си тръгнаха след няколко минути. Грей затвори вратата след тях, облегна се на нея и, без да промълви и дума, привлече Кристин към себе си. Тя с готовност се подчини, опиянена от близостта и топлината му. Той изглеждаше толкова силен, толкова уверен в себе си. Грей бавно се отдръпна назад, хвана лицето ѝ с ръце и се вгледа напрегнато в очите ѝ.

— Ужасно съжалявам за Клеърборн — изрече той.

Кристин се усмихна с тъга.

— Аз също. — Загрижеността му я трогна и тя прошепна: — Обичам те.

Той не пожела да я увери в същото, но когато устните му докоснаха нейните, Кристин се увери, че думите са излишни.

Откакто Ники и Тери напуснаха дома на Кристин, нито един от двамата не бе проговорил. Тери не ѝ зададе нито един въпрос във връзка с Митчъл Хуугланд. След като поразсъждава върху проблема, Ники реши, че разполага с две възможности. Би могла никога да не повдига въпроса за познанството ѝ с Хуугланд и така би могла да си спести евентуалното разочарование на Тери. Втората ѝ възможност бе да скочи право в огъня и да се надява, че няма да пострада. Или поне не много.

— Излъгах те — изрече тя, макар че не се осмели да го погледне.

— Зная — отвърна той, без да отклонява поглед от пътя пред себе си. Мълчание, последвано от: — Виж, Ники, не ми дължиш никакви обяснения.

— Надявах се, че държиш на мен достатъчно, за да поискаш да научиш истината.

Този път той я погледна.

— Знаеш, че държа на теб. Но истината е, че никой от нас няма никакви права върху живота на другия. Никога не съм те лъгал в това отношение. Още в самото начало ти казах, че съм женен за работата си.

Отговорът му изпълни Ники с раздражение.

— А знаеш ли какво мисля аз по този въпрос? Смятам, че се преструваш. Или пък толкова често си повтарял това изречение, че самият ти си започнал да вярваш в него.

— По дяволите, Ники! Престани!

До този момент Ники никога не го бе чувала да повишава глас и остана впечатлена от резките нотки. Но не и уплашена. В следващия миг Тери паркира колата на алеята пред къщата ѝ. В продължение на няколко секунди двамата останаха неподвижни в обгърналия ги мрак.

Най-накрая Ники проговори.

— Аз наистина имам нужда да ти разкажа за Джак — Митчъл. — Предугадила възражението му, тя побърза да добави: — Не те моля да

споделяш с мен каквото и да било — нито миналото, нито бъдещето си. — Пауза. — Съгласен ли си?

— Да, добре — неохотно отстъпи Тери.

И тогава Ники му разказа всичко — за брака си, за Митчъл Хуугланд. Разголи душата си пред него. А Тери изпита дълбоко уважение към нея, защото той самият намираще това за изключително трудно. С неподправена смелост можеше да извади пистолета си, да стреля и да убива, но просто не можеше да излее душата си пред когото и да било.

В края на разказа си тя поспря за миг, а после попита без заобикалки:

— Ще те изгубя ли?

— Това ли очакваш? Че ще те изоставя заради връзката ти с Хуугланд?

Ники изчака Тери сам да отговори на въпроса си. И той го направи, но без думи. Взе ръката ѝ и поднесе дланта ѝ към устните си. Целуна я, целуна и китката ѝ, а после сложи и двете ѝ ръце около врата си.

В края на краищата двамата изядоха студените спагети за закуска. Много им харесаха. А Тери осъзна, че започва да се влюбва в тази жена.

22.

В събота сутринта Кристин се събуди дяволски ядосана на Клеърборн. Как се бе осмелил да краде от „Лоуел ентърпрайзис“! Как се осмеляваше да я наказва! Тя никога не му бе простила за всичко онова, което бе причинил на Грей, нито пък щеше да му прости някога. Колкото повече мислеше за него, толкова повече вярваше, че той е способен на всичко — включително и отвличането на дъщеря ѝ. Беше научила, че Клеърборн и Митчъл Хуугланд са били пуснати под гаранция поради липса на убедителни доказателства.

Рано същия следобед, докато привършваше работата си в „Лоуел ентърпрайзис“, Кристин започна да разсъждава малко по-реалистично. Искаше цялото това премеждие да свърши, но не и с цената на погрешни заключения и действия — нещо, което вече бе сторила преди.

В два часа тя приключи със задълженията си. Грей сигурно бе тръгнал от „Роузмийд“ преди половин час, за да избегне срещата с Пейтън, който по това време трябваше да мине да вземе Аманда и да я заведе на езда. Кристин искаше час по-скоро да се прибере у дома. Протегна ръка към дамската си чанта и извади пудриерата си. Заедно с нея върху бюрото падна един плик, в който бе поставена касетата със записа от вчерашния хипнотичен сеанс на Аманда. Едва тогава Кристин забеляза, че психологът бе написал нещо върху лицевата страна на плика.

Посланието гласеше: „Разбирате ли нещо от коментара на Аманда във връзка с хартиите в банята? Ще го чуете десет минути след началото на записа“.

Кристин изведнъж бе обхваната от припряно нетърпение и тревога. Имаше усещането, че времето им изтича, че часовникът вече е ударил фаталния час. Тя извади един касетофон от чекмеджето на бюрото си и пусна касетата.

— Днес искам да се върнеш в банята — каза психологът. — Искам да ми опишеш всичко, което виждаш вътре.

— Виждам много неща. — Гласчето на Аманда звучеше мудро и унесено.

— Това е добре.

Кристин превъртя записа напред.

— ... ваната... тя е мръсна... завесата на душа също е мръсна...

Кристин отново натисна бутона за бързо превъртане напред.

— Виждаш ли мивката?

— Да, тя е бяла, а по нея има разни неща.

— Какви неща? — попита доктор Дъглас.

— Паста за зъби, една червена четка за зъби, чаша...

Кристин отново превъртя записа.

— ... подът също е мръсен...

— Има ли нещо по пода?

— Хартии.

— Какви хартии?

— Нервни хартийки.

— Какво разбираш под нервни хартийки?

— Завързани на възел по средата.

Кристин веднага си представи еднакви ивици хартии, завързани педантично точно по средата. Сърцето ѝ изведнъж спря и тя прошепна:

— Пресвети боже!

Част от нея крещеше, че трябва да побърза, защото времето е от изключителна важност, но останалата част от нея като че ли бе неспособна да се помръдне. Погледна часовника си. Два и десет. Не, не! Грабна телефонната слушалка и избра номера. Стори ѝ се, че мина цяла вечност преди някой да отговори.

— Ало? — Беше Сенди.

Кристин крещеше с пълно гърло.

— Пейтън взе ли вече Аманда?

— Да. Преди около десет минути.

— О, боже, не!

— Кристин, какво се е случило?

— Той е човекът, отговорен за отвличането ѝ.

Мълчание, последвано от:

— Не говориш сериозно. Пейтън никога не би навредил на Аманда. Той я обича.

— И аз смятах така, но сега със сигурност зная, че е бил въвлечен в отвличането.

— О, боже! — промълви Сенди.

Кристин не отговори. Тя просто затвори телефона и започна да избира следващия номер. Този път се обади на Грей. Той отговори на второто позвъняване.

— Ало?

— Слушай ме внимателно. Пейтън е човекът, който е участвал в отвличането заедно с Ърни Шоу. Взел е Аманда преди десетина минути. Отиват в конюшната на Армстронг, която се намира на Гавърмъйт Флийт Роуд. Ще се срещнем там. И се обади на Тери.

Тя затвори. Сигналът в телефонната слушалка зазвъня пронизително в главата на Грей. За миг той като че ли повярва, че току-що проведенният разговор е само плод на въображението му. Онова, което си мислеше, че е чул, му се стори чудовищно. Та нали самият той бе имал пълно доверие на Пейтън, вярвал бе, че той обича Аманда. Значи всичко това беше немислимо, нали? Точно така! А беше ли наистина? Участието на вътрешен човек в отвличането обясняваше много неща. А и прекалената нервност на Пейтън винаги го бе изпълвала с известни подозрения. Грей прекрати размишленията и трескаво се заоглежда за телефонния указател. Когато не го намери, протегна ръка към телефона, избра централата, каза на телефонистката, че въпросът е на живот и смърт и че спешно се нуждае от два телефонни номера — домашния телефон на Ники Джановиц и номера в магазина ѝ за антики на Франклин стрийт. Телефонистката му даде и двата номера. Грей веднага започна да набира. Никой не вдигна и на двете места, но Грей остави съобщение на секретаря в дома на Ники.

Изруга ядосано, затръшна телефонната слушалка, бързо прекоси стаята и отвори вратата. Юмрукът се стовари отгоре му изневиделица — попадна точно в средата на корема му и го остави без дъх. От силната болка му се пригади. Вторият юмрук го халоса по брадичката. Пред очите му проблеснаха звезди, а после започнаха да гаснат една по

една. Отгоре му се спусна черен мрак. Малко преди да изгуби съзнание, Грей видя червения пикап.

На Кристин ѝ бяха нужни двадесет минути, за да стигне до конюшната на Армстронг, което осигури на Пейтън преднина от тридесет и пет минути. Кристин загаси двигателя и веднага отвори вратата на колата. В главата ѝ проблесна страховита мисъл. Тя просто нямаше как да е сигурна, че Пейтън наистина бе довел Аманда тук. Измъкна се от колата, токовете на обувките ѝ затънаха в рохката пръст. Тя с усилие ги измъкна и хукна напред.

Конюшната на Армстронг се намираше в края на един черен път, дълъг около четвърт миля, който започваше непосредствено от Гавърмъит Флийт Роуд. От двете страни на малката административна постройка имаше конюшни със свързани с тях дворове за разходка на животните. В задния край на имението се намираше хамбарът. Зад него се простираха няколко акра ливади и гори, пресечени от алеи за разходка и езда. Сградите, построени от грубо изсечено дърво, бяха проектирани така, че да се сливат със заобикалящата ги природа. Цялото внимание на собственика бе насочено към самите коне, които бяха голямата и истинска страст на Били Армстронг. Докато бързаше към кабинета му, Кристин видя голяма част от тези коне, които пасяха кротко в оградените пространства. Някои от тях бяха собственост на Били и той ги отдаваше под наем, а другите принадлежаха на различни собственици, които бяха предпочели да ги поверят на грижите на Армстронг. Едно доресто конче, родено очевидно само преди няколко седмици, сучеше от майка си.

Когато Кристин връхлетя в кабинета му, Били Армстронг, слаб като върлина и почернял от дългите часове, прекарани на открито, вдигна поглед, усмихна се и поздрави:

— Здравей, Кристин.

Кристин, която едва успяваше да си поеме дъх, попита:

— Пейтън и Аманда тук ли са?

— Да, пристигнаха преди около четиридесет минути. Уинчестър със сигурност се радва да види...

Кристин изпита неимоверно облекчение. Слава богу, бяха тук. Но къде точно?

— Къде отидоха?

Усмивката на Били помръкна.

— Пейтън спомена, че смятат да пояздят до Мисълтоу Медоу.

Кристин рязко се завъртя на пета и изхвърча през вратата.

Усмивката на Били изчезна напълно и той извика след Кристин:

— Ей, какво се е случило?

Кристин не отговори. Тя продължи да тича като обезумяла към пътеката, която криволичеше през гората и излизаше на Мисълтоу Медоу. Прецени, че ливадата се намира приблизително на половин миля от административната сграда. Още щом навлезе в гората, Кристин си помисли, че щеше да е по-добре, ако бе помолила Били да ѝ даде някой от конете си. Десет минути по-късно вече бе сигурна, че бе допуснала голяма грешка, тръгвайки пеша. Макар че беше добре утъпкана, пътеката бе много стръмна. Беше почти невъзможно да се върви по нея на високи токове, но Кристин не се осмеляваше да свали обувките си, защото те предпазваха краката ѝ от тръните и острите камъчета по пътя. Челото ѝ се ороси с пот, усети, че вадички пот се стичат между гърдите ѝ. Дишането ѝ, неравно и накъсано, отекваше в смълчаната гора.

Десет минути по-късно дясната обувка се заплете в някаква пълзяща лоза, Кристин залитна и се стовари на земята. Макар че пътеката бе застлана с килим от окапали листа, силният удар за момент остави Кристин без дъх. Тя се опита да се изправи, но не можа. Положи буза върху земята и изпъшка. Миризмата на влажна пръст и гнили листа изпълни ноздрите ѝ. Изминаха няколко секунди. Твърде много секунди, помисли си тя. Трябваше да се изправи. Сега. *Моля те, Господи, помогни ми да се изправа!* Надигна се бавно и седна на земята. После се хвана за един храст и се издърпа нагоре. Установи, че токът на обувката ѝ е счупен напълно. Дясното коляно и дланта на дясната ѝ ръка бяха охлузени и изподрани. Само че тя нямаше време да мисли за тях. Трябваше да продължи напред.

Кристин бе изгубила представа за времето, когато внезапно изскочи от тъмната гора и се озова на ливадата, окъпана от ярките лъчи на слънцето. Светлината подразни очите ѝ и тя примига. Забеляза два коня, които кротко пасяха. Веднага разпозна единия от тях — Уинчестър. Край тях не се виждаше никой. Нито Пейтън. Нито Аманда. Облекчението, което бе изпитала, когато разбра, че двамата са

тук, се изпари и на негово място се появиха кошмарни страхове и ужасяващи предчувствия. Кристин продължи да върви накуцвайки през високата до глезените ѝ трева. По средата на ливадата забеляза сламената шапка с червена панделка, която Аманда бе сложила на главата си тази сутрин. Шапката лежеше на тревата — сякаш някой насила я бе смъкнал от главата на Аманда.

Кристин замръзна от ужас.

И тогава чу гласа си. Викаше с пълно гърло:

— Аманда! Къде си, Аманда?

Никакъв отговор. В далечината се чуваше птича песен, двата коня стреснато изпръхтяха.

— Аманда! Аманда!

В края на гората се появиха две фигури, които Кристин разпозна мигновено. Пейтън и Аманда. Облекчението, заляло Кристин, бе толкова всеобхватно, че тя се свлече на тревата и се загледа в двамата, които изведнъж се затичаха към нея.

Пейтън стигна пръв. Коленичи до нея и попита:

— Мили боже, Кристин, добре ли си? — После добави: — Какво се е случило? Защо си тук?

Кристин, все още задъхана, с изтръпнало от болка и умора тяло, се вгледа в лицето на мъжа, когото никога не бе обичала, но винаги бе уважавала и бе възприемала като приятел. Пред нея стоеше един непознат.

— Защо, Пейтън? Защо го направи?

На лицето му се изписа искрено объркване и недоумение.

— За какво говориш?

— Защо я отвлече?

Съмненията на Кристин, ако изобщо бе изпитвала такива, изчезнаха в момента, в който зададе този въпрос. Пейтън изведнъж заприлича на виновно дете, хванато на местопрестъплението с непозволена бисквитка в ръка.

— Тя не трябваше да бъде наранена. Кълна ти се, Кристин. Никога не бих допуснал да ѝ се случи нещо лошо.

— Но защо, Пейтън?

Преди да успее да ѝ отговори, Аманда застана до тях. Лицето ѝ бе зачервено от тичането, гърдичките ѝ се повдигаха неравномерно

от умората. Държеше букет от диви цветя в едната си ръка. Тя интуитивно усети, че се е случило нещо лошо. Много лошо.

— Мамо, какво става?

Кристин протегна ръка.

— Ела тук, Аманда.

Пейтън реагира така, сякаш тя току-що му бе зашлевила шамар.

— Ти не разбираш. През цялото време се опитвах да я предпазя. Всяка нощ бдя пред къщата, за да съм сигурен, че Аманда е в безопасност. Никога не бих позволил някой да ѝ причини зло.

Кристин почти не го слушаше. Единствената ѝ цел бе да притисне дъщеря си към себе си да я отдалечи от Пейтън.

— Ела тук, Аманда. Веднага.

Детето объркано местеше поглед от гладко избърснатия и спретнат Пейтън към раздърпаната си майка и обратно.

— Всичко е наред, Аманда — рече Пейтън и кимна по посока на Кристин. — Просто иди при майка си.

Кристин се изправи, залитайки. Чувстваше се нестабилна заради счупения ток. Тя загрижено придърпа детето и го скри зад себе си.

Пейтън продължи да се оправдава.

— Изслушай ме, Кристин. Аз не съм заплаха за Аманда.

— Той е прав, знаеш ли... — обади се някой.

Кристин и Пейтън едновременно погледнаха по посока на познатия глас.

Лицето също им бе познато.

Но не и пистолетът, насочен към тях.

Грей видя и почувства обгръщащия го мрак. Опита се да се пребори с обхваналата го слабост. Съзнаваше, че ако се остави да го погълне, нямаше да успее да стигне при Манди навреме. Той рязко тръсна глава, отчаяно се опита да намери светлината... и видя частица от нея. Беше му достатъчна, за да различи фигурите на двамата мъже пред себе си. Двама мъже? Да. Единият беше типичният Буба^[1] на южните щати. Другият изглеждаше още по-тъп. Бяха огромни. Силни и мускулести. Докато ги оглеждаше, един юмрук с размерите на свински бут се стовари върху челюстта му и пред очите на Грей се

изсипа нов звезден водопад. Той се олюля назад и се блъсна в пикапа си. Пикап? Очевидно го бяха замъкнали на безлюдния паркинг.

— Господин Лоуел иска да напуснеш града — обяви Буба. — Тихо и кротко.

Значи затова била цялата тази шумотевица, помисли си Грей. Страхливецът си оставаше страхливец. Клеърборн сигурно бе наел тия двамата още преди няколко дни, защото Грей от доста време виждаше червения пикап да го следва по петите. Зачуди се дали Клеърборн продължава да се тревожи толкова заради него. Точно в този момент вероятно се притесняваше много повече за собствения си задник.

— Да — потвърди другият тъпак.

Грей си помисли, че няма време да се разправя с тия двамата. Манди нямаше време. Ще трябва да им се опъне... даже и ако това означава, че ще го смелят от бой.

— Хайде — подкани ги Грей и вдигна юмруци.

Тъпакът се усмихна, пристъпи напред и удари Грей по носа. От лявата му ноздра бликна кръв. Усмивката на тъпака стана по-широка. Грей избърса нос с опакото на ръката си и подкани Буба да се включи във веселбата. Буба тръгна към него. По-близо. По-близо. Нека дойде по-близо. Юмрукът на тъпака уцели брадичката на Грей. Нов порой от звезди. В същото време Грей заби коляно в слабините му. Тъпата усмивка изчезна, на лицето му се изписа изненада. Последва протяжен вой на болка — сякаш виеше ранено псе.

Грей се възползва от тази възможност, бръкна в джоба си и измъкна оттам джобното си ножче. Отвори острието. Буба се усмихна — това като че ли му хареса. Усмихна се и отново вдигна тежкия си юмрук. Този път се целеше в корема на Грей. Грей замахна с ножа и поряза ръката му. Кръвта бликна като ален поток. Но юмрукът все пак се заби в корема му и Грей се свлече на колене, разкъсван от пронизваща болка. За миг остана без дъх. Тръсна глава. И се опита да си припомни кой е и защо бърза толкова. Грей. Това беше името му. Нали? Да, така се казва... но защо бърза толкова? Манди, помисли си той. Да, Манди. Грей видя, че мъжът пристъпва към него. Несъмнено възнамеряваше да му нанесе един последен съкрушителен удар. Грей изчака и когато Буба застана точно до него, заби ножа в бедрото му. Буба изкрещя от болка, рухна на земята и започна да се търкаля по паркинга.

Грей се изправи на крака и задъхано проговори:

— Кажете на Клеърборн Лоуел... Няма значение, сам ще му го кажа.

Остави двамата мъже да се гърчат от болка. Бързо се качи в пикапа, запали двигателя, рязко превключи скоростите, излезе на заден и се понесе по пътя. Караше като луд към конюшната на Армстронг и се надяваше, молеше се, да не пристигне твърде късно.

Кристин се вторачи в жената пред себе си — хем я познаваше добре, хем сякаш я виждаше за пръв път. Беше все същата висока и стройна жена с кехлибареноруса коса, която излъчваше увереност и самоконтрол. При дадените обстоятелства обаче Кристин би предпочела да се сблъска с блеснал поглед, креслив глас и нервни и неовладени движения. Вместо това видя пред себе си две безжизнени очи, чу спокоен глас, забеляза жестовете — сигурни и премерени. Неестественото самообладание на жената я тревожеше и плашеше.

— Пусни ги, Сенди — обади се Пейтън.

Сенди се усмихна невярващо.

— Каж ми нещо, Пейтън. Наистина ли искаш да прекараш остатъка от живота си в затвора? Да бъдеш малтретиран и изнасилван? Защото това те очаква, ако попаднеш зад решетките. Всъщност ти не би могъл да оцелееш там и един-единствен ден.

— Никога не сме възнамерявали да нараним Аманда или когото и да било друг — настоя Пейтън.

Този път Сенди се изсмя на глас и зловецният звук накара кожата на Кристин да настръхне.

— Да, това изобщо нямаше да се наложи, ако ти не бе прецакал всичко.

— Не съм прецакал нищо. Ърни Шоу обърка всичко. Ако я беше завел там, където трябваше, Аманда никога нямаше да види накъсаните ивици хартия. — Пейтън се извърна към Кристин. Светлосините му очи, станали почти безцветни от напрежението, я умоляваха да му повярва. — Бяхме го запланували толкова добре. Всичко щеше да протече съвсем гладко и никой нямаше да бъде наранен. Трябваше само да я вземе, да получим парите и да я върнем.

Кълна се в бога, никога не бих се замесил в това, ако само можех да предположа, че ще свърши по този начин.

Ако Сенди изглеждаше неестествено спокойна, то Пейтън беше невероятно нервен и неспокоен. Състоянието му изпълни Кристин с лоши предчувствия. През всичките години на брака им той нито веднъж не бе си позволявал да изгуби самообладанието си до такава степен. И това я плашеше не по-малко от дългата цев на пистолета, насочена към нея и Аманда.

— Защо? — попита Кристин. — Защо изобщо е трябвало да участваш в това престъпление?

— Имах нужда от пари.

— *Пари?* Та ти *имаш* пари. Повече, отколкото би могъл да изхарчиш някога.

Сенди се изсмя.

— Имаше. Имаше пари. Но напоследък бе твърде зает да краде от собствената си компания и да стоварва вината върху бедничкия Джим Лайт.

— Млъкни! — изръмжа Пейтън — реакция абсолютно нетипична за него. Бяха живели заедно толкова години, но Кристин нито веднъж не го бе чувала да повишава глас. Дори и в случаите, когато имаше пълното основание да го направи.

— Не ме предизвиквай, Пейтън — спокойно го предупреди Сенди.

Кристин продължи да говори — надяваше се да печели време до пристигането на Грей и Тери.

— Нищо не разбирам, Пейтън. Защо е трябвало да злоупотребяваш със средства на компанията?

— Защото някои от инвестициите ми се провалиха и аз останах на сухо. Имах нужда от над половин милион, за да покрия загубите. В началото си помислих, че няма да ми е трудно да върна парите, и започнах да взимам процент от парите, които инвестирах от името на клиентите си. Влагах всичко в ценни книжа, за които знаех, че крият известни рискове, но носят и добри печалби. Издържах така шест месеца. Почти бях успял да си върна половиния милион, когато само за една нощ цената на акциите падна катастрофално. Изгубих не само собствените си пари, но и тези на клиентите си. Дългът ми бе нараснал

от половин на един милион. И това е всичко, което исках, Кристин. Един милион долара. Нито цент повече.

Кристин си помисли, че неговото налудничаво чувство за чест достига чудовищни размери. Той като че ли възприемаше като израз на почтеност факта, че е отвлякъл предполагаемата си дъщеря само за да получи точната сума, от която се е нуждаел.

— Рокси започна да проявява подозрителност към специалната сметка, която бях открил, и затова се наложи да прехвърля вината на Джим.

На лицето на Кристин се изписа недоверие, в сърцето ѝ се настани хлад.

— Оставил си най-добрия си приятел да поеме отговорността за твоите злоупотреби?

— Нямах избор. — Забелязал отвращението в погледа на Кристин, той забързано додаде: — Направих го заради теб и Аманда. Не можех да те повлека надолу заедно със себе си. Щеше да се наложи да напуснеш града, ако се стигнеше дотам, че да ме обвинят в злоупотреби и присвояване. Сега вече сигурно ти е ясно, че не можех да допусна това.

Единственото ясно нещо за Кристин бе прозрението, че никога не бе познавала този човек. И въпреки това трябваше да зададе още един въпрос.

— Но аз си мислех, че ти разполагаш с милиони, Пейтън. Винаги си създавал такова впечатление у хората.

— *Семейството ми* има милиони. Един ден ще ги наследя, но парите ми трябваха сега.

— Защо не помоли за заем?

Сенди се усмихна.

— „Татко, би ли могъл да ми заемеш един милион долара? Малкото ти момченце направи някои несполучливи инвестиции, а след това открадна от компанията и клиентите, за да покрие загубите.“

— Ще млъкнеш ли най-после! — изрева Пейтън, а после се извърна встрани, вдиша дълбоко, за да се успокои, и отново погледна Сенди — този път умолително. — Пусни ги да си вървят, а ние с теб ще измислим какво да правим оттук нататък.

— Можем да направим едно-единствено нещо. — Сенди погледна към Аманда, която стоеше редом с майка си. — Съжалявам,

Аманда. Аз наистина те обичам. И те предупредих да не разказваш за отвлечането, но ти не ме послуша, нали? — Сенди се усмихна. — Искрах да те предпазя. А Господ ми е свидетел, че никой никога не е правил подобен жест заради мен.

— Ти си лоша — обади се Аманда и предизвикателно вирна брадичка. Сивите ѝ очи потъмняха от обхваналия я гняв.

— Да, така е, но не всяко малко момиченце може да се похвали с твоя начин на живот. — Тя посочи с пистолета към конете. — Вие двете, качете се на седлата.

— Какво ще правиш? — попита Пейтън.

— Е, не мога да ги убия по средата на ливадата, нали?

Убийство!

Кристин се бе досетила за намеренията на Сенди, но спокойният и делови глас, с който тя ги обяви на всеослушание, накара Кристин да настръхне от ужас. Тя инстинктивно избута детето зад себе си.

— Никой няма да убива когото и да било — заяви Пейтън.

— Той има право — прозвуча нечий гневен, но много познат глас.

Кристин вдигна очи и видя Грей, който тъкмо излизаше от гората. Посрещна появата му със смесени чувства. Не искаше животът му да бъде изложен на опасност, но — нека Господ ѝ прости за слабостта! — тя отчаяно се нуждаеше от силата и подкрепата му. И ако тя и Аманда трябваше да умрат, Кристин би искала той да бъде до тях.

— Леле, леле... цялата тайфа се събра — възкликна Сенди. — Всъщност това само ще ускори нещата. Няма да ми се налага да се занимавам с теб по-късно.

Грей мина край Пейтън сякаш той изобщо не съществуваше. Не обърна никакво внимание на Сенди и на пистолета, който тя държеше в протегнатата си ръка. Вместо това насочи цялото си внимание към Кристин и докосна с ръка мръсната ѝ буза.

— Добре ли си? — попита я нежно.

— Сега вече да — прошепна в отговор тя и, забелязала насиненото му и подуто лице, попита: — А ти?

— Дълга история. Ще ти я разкажа по-късно.

Думата *по-късно* увисна във въздуха като обещание. Грей клекна пред Аманда и се усмихна.

— Ще се постарая да се измъкнем от всичко това. Но ти трябва да си много смела, нали?

Аманда кимна, пристъпи към него и отчаяно се вкопчи в ризата му. Грей почувства страха ѝ. Беше толкова осезаем... носеше се като черен облак в яркия летен ден. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да се отдръпне от нея. Изправи се, обърна се и започна да мести поглед от Пейтън към Сенди и обратно към Пейтън. Край на цивилизованите разговори. Сега те двамата бяха само двама мъжкар, които се съревноваваха за една жена и детето ѝ, а въздухът между тях бе наелектризиран от неподправената омраза, която изпитваха един към друг.

— Ти, кучи син! — изръмжа Грей. — Как можа да отвлечеш собствената си дъщеря...

Пейтън се усмихна студено.

— Тя не е моя дъщеря.

— Тук си дяволски прав. Тя е моя дъщеря — но по онова време ти няма как да си го знаел.

— Така ли мислиш? — Студената усмивка бе заменена от ледено презрение. — От мига, в който се роди, започнах да подозирам, че не е моя дъщеря. — Той погледна към Кристин. — Но въпреки това бях склонен да приема, че може би се заблуждавам. Ти обаче затвърждаваше подозренията ми ден след ден години наред.

— Как? — попита Кристин. — Толкова се стараете...

— Най-вече с прекаленото си старание — отвърна Пейтън. — Всяко чувство, което уж изпитваше към мен, бе престорено. Преструваше се всеки път, когато се любехме. — Той се изсмя грубо. — Не смяташе, че зная, нали? Не си допускала, че зная колко често плачеше, преди да заспиш, че нощем се измъкваше от леглото, отиваше в детската и прегръщаше твоето бебе. И понякога оставаше там до зазоряване. Но аз знаех всичко, по дяволите! И не бе нужно да съм ракетен конструктор, за да проумея защо го правиш. Бях чувал клюките за любовната ти връзка с твоя градинар, знаех, че Клеърборн го е прогонил с бой от града. Така че всичко пасваше чудесно. Не ми бяха нужни никакви особени доказателства — стигаше ми само да видя как трепериш над нея. Тя беше неговото дете. Всеки път, когато я погледнеш, ти виждаше него, спомняше си го, пожелаваше го. Но през всичките години, през които бяхме женени, ти нито веднъж не

пожела мен. Само се *примиряваше* с присъствието ми и стоически понасяше ласките ми.

Враждебността на Пейтън изведнъж се стопи, студената усмивка бе заменена от топлота и нежност.

— Преструвах се, че е мое дете... точно както се преструвах, че ти ме обичаш. Ти ме научи да се преструвам, Кристин, и имаше моменти, в които не бях в състояние да отделя действителността от преструвките си. Част от мен започна да вярва, че Аманда е мое дете. Заобичах я. А и как бих могъл да не я обичам? Изгубих сърцето си в мига, в който обви малките си ръчички около врата ми, когато за пръв път ме нарече *тати*. — Той се усмихна тъжно и погледна Кристин. — Аз все още я обичам. Все още обичам и теб — толкова силно те обичам понякога, че започвам да те мразя заради неспособността ти да отвърнеш на чувствата ми. И ако беше възможно, веднага бих ви върнал и двете при себе си — теб като моя съпруга, Аманда — като моя дъщеря.

— Целият този разговор е много трогателен — намеси се Сенди, — но не води доникъде. — Тя отново посочи към конете. — Качвайте се на седлата.

Грей възпря Кристин и Аманда.

— Не, не го правете. — Тъмните очи на Грей предизвикателно се впиха в хладните спокойни светлокафяви очи на жената пред него. — Щом искаш да ни убиеш, ще трябва да го направиш тук и да рискуваш да бъдеш чута или видяна от някого. Из тази гора се разхождат и яздят доста хора. Освен това не смятам, че ще ти стигне смелостта, за да убиеш едно дете, за което толкова дълго си се грижила като за собствена дъщеря.

Сенди се усмихна. Спокойно.

— Никой не знае, че съм тук. А и не срещнах никого из гората. Истината е, че мога да ви убия и да изчезна оттук веднага — дълго преди някой да ви открие. Никой никога няма да узнае, че съм била тук. А и доста хора вече чуха, че някой напоследък заплашва Аманда. Всички ще решат, че този някой просто е изпълнил заплахите си. Що се отнася до Аманда... да, аз наистина много я обичам. И я чувствам като своя дъщеря. Но не допускайте чувствата ми да ви заблудят. Защото ще я убия. Ще съжалявам за нея, но ще я убия. Просто защото така трябва.

Аманда се бе отдалечила от Грей, след като чу нареждането на Сенди да яхне коня си. Грей погледна към нея, после премести очи към Сенди и реши да рискува:

— Направи го тогава.

— Господин Бенън...

— Направи го!

Следващите няколко секунди продължиха цяла вечност. Грей видя как очите на Сенди станаха леденостудени... видя я да вдига пистолета, да го насочва към главата на детето и да натиска спусъка. Беше сгрешил в преценката си за тая жена. Тя не само че беше способна да отнеме живота на детето, но и щеше да го направи.

Грей усети, че краката му се движат, а умът му препуска като обезумял. Той щеше да умре. Знаеше това със сигурност. Врълхлетя го порой от чувства — завладя го някакво безименно чувство и той си помисли, че това ще е последното нещо, което ще изпита в живота си. Ако само можеше да го нарече с име... *Любов*. Той обичаше Кристин. Беше я обичал винаги. И винаги щеше да я обича. Също като Пейтън я бе обичал толкова силно, че на моменти се бе изпълвал с омраза към нея. Що се отнася до детето... саможертвата му щеше да ѝ каже всичко, което ѝ бе нужно да знае за баща си.

Чу зад себе си писъка на Кристин, Пейтън изкрещя, а след това проехтя зловецият звук на изстрела.

---

[1] Пренебрежително название за бели мъже от южните щати, които минават за необразовани и реакционни шовинисти. — Б.пр. ↑

23.

— Той е мъртъв — рече Тери.

Кристин се огледа невярващо, сетивата ѝ бяха притъпени и безчувствени. Сълзите щяха да дойдат по-късно, но в момента не изпитваше нищо. Искаше да му каже толкова много неща, да сподели с него мъката и съжаленията си. Беше го наранила жестоко, отнесла се бе толкова несправедливо към него, че цял един живот не би ѝ стигнал, за да му се извини. В края на краищата той бе платил най-високата цена за едно дете, което всъщност никога не е било наистина негово, и само този факт бе достатъчен, за да я накара да тачи паметта му до края на дните си.

— Хайде, ела — подкани я Ники. — Аманда има нужда от теб.

Кристин вдигна поглед и се вгледа в тъжните очи на приятелката си. Дори не бе разбрала, че и Ники е тук. Беше видяла Тери да тича през ливадата, последван от няколко униформени полицаи... и тогава Сенди бе натиснала спусъка. Същите тези полицаи в момента отвеждаха Сенди, окована в белезници. Тя не бе промълвила нито дума. Просто се бе скрила под маската на презрително високомерие и хладен самоконтрол.

Кристин хвърли един последен поглед на неподвижното и безжизнено тяло, пронизано право в сърцето, и се извърна. Очите ѝ се напълниха със сълзи — не на съжаление, а на благодарност. И мигновено изпита вина.

Защото истината беше съвсем проста — тя изпитваше неопишуема благодарност заедно не Грей, а Пейтън лежеше прострелян на земята. През идните години, а може би дори до края на живота си, тя щеше да си спомня как Грей се спусна към дъщеря им, твърдо решен да даде живота си, но да я спаси. И тогава изневиделица се появи Пейтън, който тичаше така, както сигурно не бе тичал през целия си живот. И Пейтън спаси Грей.

Кристин закуцука напред. Когато наближи Аманда, която седеше между краката на Грей, притиснала гръбче към гърдите му, той вдигна

поглед. Очите им се срещнаха. Тя се отпусна на тревата до него. Измина много време, преди някой от тях да проговори.

Грей изпитваше много и твърде противоречиви чувства. Най-силна бе изненадата му от факта, че все още е жив. Той сякаш се бе простил с живота си, приел бе факта, че ще умре. А когато това не стана, тялото му бе обхванато от неописуема слабост. Оказа се неспособен да се задържи на краката си. Изумлението бе последвано от болезнено осъзнаване на факта, че е жив, от изостряне на всичките му сетива. Слънцето изведнъж започна да грее толкова силно, че го заслепяваше, птичките пееха толкова гръмогласно, че заглушаваха всички останали шумове. Беше сигурен, че никога вече няма да възприема живота си като даденост. А после го връхлетя любовта към тази жена и детето ѝ — толкова силна, че завладя душата му без остатък и превърна миналото в купчина непотребна пепел.

Грей погледна към Кристин.

— Добре ли си?

— Да. А ти?

— Какво се е случило с лицето ти?

— Ще говорим за това по-късно — отвърна Грей. Замълча за миг и додаде: — Той мъртъв ли е...

— Да.

— Съжалявам — изрече Грей. Зачуди се какви ли чувства бушуват в гърдите на Кристин. Може би сега, след смъртта му, тя ще установи, че изпитва към него по-нежни чувства от онези, които е изпитвала, когато беше жив. В края на краищата Пейтън беше неин съпруг.

Кристин съзря въпроса, появил се в очите му.

— И аз съжалявам. Най-вече защото изпитвам единствено облекчение... че куршумът не уби теб.

Грей се наведе напред, леко я целуна по устните и продължи нататък към ухото ѝ. Когато стигна до него спря и прошепна:

— Обичам те!

По-късно същия следобед съобщи на Аманда за смъртта на Пейтън. Казаха ѝ също така, че няма нищо срамно, ако заплаче. Тя не заплака. Нито пък показа някакви емоции, свързани с участието на

Пейтън и Сенди в отвличането ѝ. Каза само, че се радва, че премеждията ѝ свършиха.

Грей изглеждаше като човек, участвал в трудна битка. Долната му устна беше подута, едното му око — насинено. Ребрата го боляха така, сякаш го бяха разпъвали на диба^[1]. Кристин, която побесня от ярост, когато узна, че Клеърборн е отговорен за нанесения над Грей побой — макар и по неговия подличък и страхлив начин — настоя Грей да се консултира с лекар. Той обаче възрази и ѝ обясни, че знае един лек, който ще го излекува много по-бързо и далеч по-успешно от който и да било лекар.

Веднага щом заведе Кристин и Манди в къщата и се увери, че са добре, Грей се зае да издири този лек. Предположи, че той сигурно си е у дома. Не беше трудно да намери адреса му. Къщата, сгушена в долната част на града, не беше особено голяма, а цветните лехи плачеха за плевене.

От вътрешността на кухнята долетя порой от псувни, после вратата рязко се отвори.

— Какво, по дяволите... — Брадясалото лице на Клеърборн пребеля, когато видя Грей да стои на прага на къщата му.

През ума на Грей минаха две предположения: първото бе, че Клеърборн очевидно от доста време се наливаше с алкохол, а второто — че с всичките проблеми, които напоследък му се струпяха на главата, той вероятно бе напълно забравил за двамата типове, които бе наел, за да пообработят Грей с юмруците си.

— Аз не съм виновен — заяви Клеърборн.

Грей мина край него и влезе в къщата.

— Крадец, страхливец, а сега и лъжец. Нямах ли капка срам?

— Аз не съм виновен — повтори Клеърборн.

— Това, което твърдиш, е много интересно, защото двамата тъпанари, които ми причиниха това, като че ли смятат, че ти си им платил, за да ме пребият.

— Виж, имам си достатъчно проблеми...

— Тук вече си прав. Затънал си до шия в проблеми. Спомняш ли си какво ти обещах да направя, ако някога отново си позволиш да ме заплашваш? — Клеърборн преглътна шумно и Грей се усмихна. — А, значи помниш. Е, обещанието си е обещание. Тук съм, за да отскубна топките ти и да ти ги затъкна в гърлото.

Клеърборн отстъпи назад, но не беше достатъчно бърз и не можа да избегне силния десен прав, който се стовари право върху носа му.

Когато Грей си тръгна няколко минути по-късно, Клеърборн лежеше проснат на пода. Носът му кървеше, лявото му око започваше да се подува и затваря, устата му бе пълна с горчилка. Що се отнася до топките му — е, те все още си висяха между краката му, но съвсем спокойно можеха да са затъкнати и в гърлото му... Едва ли щеше да го боли повече.

Кристин беше сигурна, че без помощта на Естер едва ли щеше да се справи пред последвалите няколко дни. Майчински загрижена и предана на Кристин, тя се премести при тях в къщата и се зае с многобройните задължения, които не търпяха отлагане. При дадените обстоятелства погребението на Пейтън мина без много шум. Съдбата често си прави странни шеги и той бе погребан точно в деня, в който бе обявено окончателното решение за развода им. Кристин се бе постарала да изпита някакви чувства, докато стоеше край безжизненото му тяло и се взираше в златисторусата коса, прекрасния тен и безупречно елегантния му костюм, но не можа. В главата ѝ постоянно се въртеше една и съща мисъл: и в смъртта Пейтън изглеждаше точно така, както бе изглеждал и приживе — съвършен. Тя щеше да му прости заради онова, което бе сторил на Аманда. Знаеше това. Преди години тя самата допусна грешка и заплати за нея с десет години от живота си. Той също бе сгрешил и трябваше да плати с живота си. Сега можеше да е сигурна, че дълговете и на двамата са изплатени.

Приличието обаче изискваше да ограничи срещите си с Грей, който най-после бе започнал да се възстановява от побоя. Той обаче остана в града и във всеки един момент бе готов да я подкрепи и да ѝ се притече на помощ. Кристин непрекъснато мислеше за признанието му, че я обича. Винаги го бе знаела, но когато го чу изречено с думи, осъзна, че дългото чакане си е струвало... както и чакането да нарече Аманда негова дъщеря. А самото дете не бе проляло нито една сълза, отказало бе да присъства на погребението и нито веднъж не бе споменало имената на Пейтън и Сенди. Сякаш и двамата бяха

престанали да съществуват за нея. Аманда прекарваше по-голямата част от времето си с Биди.

В сряда сутринта Естер се върна в „Роузмийд“. В сряда след обяд се обади Тери и попита дали двамата с Ники биха могли да наминат вечерта, за да я информират за всичко, което бяха научили по случая. Кристин изгаряше от нетърпение да получи отговори на многобройните си въпроси. Обади се на Грей и го помоли да дойде.

Няколко минути преди седем часа входният звънец иззвъня и Кристин едва успя да се сдържи да не хукне към вратата. Погледна се в огледалото и оправя косата си като глупава ученичка. Дълбоко си пое дъх, отвори вратата и се вгледа в две очи, които, също като нейните, преливаха от копнеж.

Грей погледна жената пред себе си. Много пъти през последните няколко дни се бе питал какво ли бъдеще ги очаква. А тя ужасно му бе липсвала... Господи, колко му бе липсвала!

— Здравсти — тихичко поздрави тя.

— Здравсти — отвърна той почти шепнешком.

— Заповядай. — Тя отстъпи назад, за да го пропусне да влезе.

Той влезе във всекидневната. Не сваляше поглед от нея.

— Лицето изглежда по-добре — отбеляза Кристин.

— Ще оживея — съгласи се Грей.

Изведнъж от гърлото му се изтръгна измъчен стон, той протегна ръка и я прегърна. Придърпа я към себе си и притисна устни към нейните. Започна да я целува жадно и ненаситно — като мъж, болен от любов. А тя му отвръщаше със същата ненаситност, със същата любов.

— О, Грей — промълви тя. — Толкова ли липсваше.

Грей. Харесваше му как произнася името му.

— И ти ми липсваше.

Кристин се усмихна, но усмивката ѝ бързо помръкна.

— Каж ми, че ме обичаш.

— Обичам те — прошепна той, лекичко я целуна по устните, но после, неспособен да се въздържи, завладя устните ѝ в страстна и продължителна целувка. После неохотно се отдръпна и попита: — Как е Манди?

— Безпокоя се за нея. Почти не говори. Отговаря само ако я попиташ нещо. Не желае да разговаря за Пейтън и Сенди. Зная, че страда, но имам чувството, че не съм в състояние да достигна до нея.

Грей си представи какви чувства бушуват в душата ѝ. Та нали именно хората, които бе обичала, я бяха предали. Единият бе умрял пред очите ѝ, а другата бе отведена, окована с белезници. Подобно преживяване би потресло даже и възрастен човек. А тя бе само едно малко момиченце. И въпреки това Грей си даваше сметка, че това дете е изключително силно и издръжливо.

— Тя ще се оправи. Сигурен съм.

В този момент входният звънец отново иззвъня.

— Ще отида набързо да поздравя Манди — обяви Грей и тръгна да излиза от стаята.

— Грей?

Той се обърна.

— Обичам те!

Думите ѝ го обгърнаха като сладостен облак.

— Зная.

Той прекоси къщата, за да стигне до стаята на дъщеря си — неговата дъщеря. Завари я да рисува, седнала на пода.

— Здравсти, красавице — поздрави Грей и клекна до нея.

Аманда вдигна очи. Всеки път, когато я видеше, Грей оставаше изумен от поразителната ѝ прилика с младата Кристин, която помнеше.

— Здравсти — отвърна Аманда.

— Какво правиш?

— Рисувам — отвърна тя, но не пожела да каже нищо повече.

— И какво рисуваш?

— Разни неща.

— Това е хубаво. — Той помълча малко, а след това я попита: — Искаш ли утре заедно да натормим доматиите?

— Добре.

Грей изчака малко с надеждата, че тя ще каже още нещо, но когато това не стана, той заговори отново:

— Трябва да отида в другата стая, за да поговоря с господин Карели и леля ти Ники.

Нищо. Той се изправи. На вратата се обърна и погледна към Аманда. Тя продължаваше да седи, приведена над рисунката си. Грей

въздъхна и тръгна към всекидневната.

— Здравсти — поздрави го Ники, когато той влезе в стаята. — Как е тя?

— Все така — отвърна Грей и седна до Кристин на дивана.

— Току-що казвах на Кристин, че вече разполагаме с всички отговори — заяви Тери. — Сенди се оказа забележително отзивчива. Макар че, изглежда, е пълно хахо. Според надзирателите е луда на тема чистота. По цял ден лази из килията и забърсва пода с мокра носна кърпичка. Срещу нея бяха повдигнати три обвинения — отвличане, убийство и опит за убийство.

— Защо? — попита Кристин. — Това е единственият отговор, който държа да получа.

— Заради парите — отвърна Тери. — Но нещата не са толкова прости. За да разбереш подбудите на Сенди Килиън, трябва да знаеш нещичко за детството ѝ.

И той се зае да им разкаже всичко, което беше научил.

— Когато започнала работа в „Роузмийд“, тя се сблъскала с върховната власт на Мерит Лоуел върху хората, осъзнала, че той държи живота си под пълен контрол, и стигнала до заключението, че тоталният контрол и големите пари са две взаимно покриващи се величини.

Кристин не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да кажеш, че от деня, в който започна работа при нас, тя е изчаквала удобен момент, за да отвлече Аманда?

— Може да е така, а може и да не е — рече колебливо Тери. — Тя е искала да направи голям удар, независимо по какъв начин. И не е бързала заникъде. Възможността да наблюдава Мерит... е, за нея това е било своего рода школа, начин да се поучи от най-добрия.

— А той наистина беше такъв — призна Грей. Думите му не бяха комплимент. — Смятам, че едва след смъртта му е започнала да проучва възможностите за нейния голям удар. Преди около година тя и Пейтън станали любовници и тя направила първия си пробив, когато Пейтън ѝ признал, че има нужда от пари, за да възстанови средствата, откраднати от компанията. Тя искала пари; той се нуждаел от тях. Решението било взето в деня, в който заварила Ърни Шоу да беснее в дома ти и да те заплашва. Сигурно го е възприела като дар божи. Без да иска, попаднала на човека, който щял да свърши мръсната работа и да

опере пешкира, ако нещо в плана им се обърка. Ърни Шоу бил достатъчно ядосан, за да се съгласи да участва.

Планът бил съвсем прост. Сенди нарочно закъсняла през онзи ден, за да осигури на Ърни Шоу време и възможност да прибере Аманда. Когато излязла от „Роузмийд“ на път за училището, Сенди пуснала бележката с искането за откупа в пощенската кутия. Според предварителната им уговорка Ърни Шоу трябвало да заведе Аманда в някаква къща под наем извън града. Поради някаква известна само на него причина Ърни Шоу обаче завел Аманда в собствения си дом и я затворил на тавана. Позволил ѝ още да използва и тоалетната, което се оказало най-голямата му грешка.

— Значи когато през онази нощ Пейтън влезе в къщата на Шоу, той е знаел, че Манди е там? — попита Грей.

— Да — кимна Тери. — Сигурно се е разкъсвал на две. Част от него е искала да я намерим, но другата му половина сигурно се е страхувала от онова, което тя може да е чула и видяла. Вероятно е изпитал огромно облекчение, когато е успял да изхвърли завързаните на възел ивици хартия в тоалетната преди някой от нас да ги е видял. Но облекчението му се изпарило в момента, в който разбрал, че Аманда свободно е посещавала тоалетната. От този момент нататък двамата със Сенди се оказали върху барутен погреб.

— Попитах Манди дали е чула нещо — отбеляза Грей. — Тя обаче ми обясни, че бръмченето на вентилатора ѝ пречело да чуе каквото и да било. Попитах я и дали не е видяла нещо необичайно и тя, естествено, отговори, че не е. Защото онова, което е видяла, ѝ се сторило съвършено обичайно — безброй пъти през живота си е виждала Пейтън да го върши, и тя очевидно е решила, че така постъпват всички хора, когато са изнервени.

— Убеден съм, че е станало именно така — намеси се Тери. — Както съм убеден, че Сенди е решила, че предупреждението, отправено към Аманда, е единственото решение на проблема им. Искрено вярвам, че не е искала да я нарани, че я е обичала. Още докато обмисляли отвличането, тя дала ясно да се разбере, че Аманда не трябва да бъде наранявана по никакъв начин. А и без тази уговорка Пейтън в никакъв случай не би се съгласил да участва.

— Когато стояхме там на ливадата — обади се Кристин, — Сенди заяви, че се опитала да предпази Аманда, защото нея самата

някой не я е закрилял и защитавал през детството ѝ.

— В края на краищата — отбеляза Тери — тя е решила, че е длъжна да закриля Аманда.

— Но не е ли поела огромен риск, когато е влязла в училищната тоалетна, за да сплаши Аманда? — попита Ники.

— Всъщност, не — отговори Тери. — Ако някой я беше видял в училището, щеше веднага да разпознае в нейно лице гувернантката на Аманда и щеше да заключи, че е там по напълно законна и основателна работа.

— Спомням си, че тогава директорката спомена, че е попитала всички учители дали не са видели някой непознат из сградата — отбеляза Кристин.

— И те, разбира се, отговорили отрицателно — допълни Тери.

— Ами инцидентът с огледалото? — попита Грей.

— Тя твърди, че няма пръст в случилото се, и аз ѝ вярвам. Убеден съм, че падането на огледалото си беше чиста злополука, но Сенди сигурно е останала изключително доволна, когато си е дала сметка, че инцидентът също може да се тълкува като заплаха.

Някъде по това време, може би непосредствено след инцидента с огледалото — той просто не е бил сигурен дали Сенди не е отговорна и за него — Пейтън започнал да се плаши от нея и предприел нощните си бдения. Можем да сме сигурни, че страховете му се увеличили след дръзкото ѝ среднощно нахлуване в новата ви къща. Пейтън бил поспокоен денем — след преместването ви Сенди прекарвала все по-малко време с Аманда, а и вие сте си стояли предимно у дома. Когато научила за пристигането ми в града, Сенди осъзнала, че става нещо. Подозренията ѝ се засилили още повече, когато разбрала за психолога. Не можела да е сигурна за какво точно става дума, но чувствала, че кръгът се затваря около нея. Според мен именно в този момент започнала да губи контрол върху действията си. Разказа ми за ужасните главоболия и кошмарните си сънища... манията ѝ за чистотата придобила налудничави измерения.

Кристин стана и се приближи до камината. Докосна една порцеланова фигурка от осемнадесети век, замислена върху нейната изящна крехкост. И хората бяха също толкова крехки и уязвими, но едновременно с това проявяваха изумителна издръжливост... защото как иначе да си обясни дълголетие на тази фигурка, или пък на

Сенди? Дали и собствената ѝ дъщеря щеше да се окаже също толкова издръжлива и несломима?

— Зная, че това ще ви се стори налудничаво — обади се тя, — но една част от мен изпитва огромно съжаление към нея.

— Би било честно от наша страна да не забравяме нито за миг за ужасите, с които се е сблъскала през живота си — съгласи се Тери, — но пък, от друга страна, тя не е единственият човек на този свят, който е бил малтретиран като дете. В края на краищата всеки сам си избира път в живота.

— Не съм сигурна, че мога да се съглася с това. Някои от нас си позволяват да избират заради другите. Когато се омъжих за Пейтън, аз го принудих да заживее без любов, избрах му път и съдба, които той не заслужаваше. Ще ми се да можех да чуя сега, че той и Сенди са се обичали диво, до полуда, че най-накрая и той е намерил човека, готов да отговори с любов на нежните му чувства — нещо, което аз никога не сторих.

— Ще ми се да можех да ти го кажа, Кристин — обади се Тери. — Струва ми се обаче, че Сенди наистина го обичаше. Ако това е някаква утеха за теб...

— А Пейтън? — попита Кристин.

— Може би е получавал от нея онова, което най-силно е желал.

— Няма да е честно от моя страна, ако не изтъкна, че той беше добър човек — призна Кристин. — Че заслужаваше повече от онова, което можех да му дам. Той винаги беше толкова...

— Благороден — довърши Ники и се усмихна. — Дори и смъртта му беше благородна. Освен това мисля — не, зная го със сигурност! — че той би предпочел да сложи край на живота си, отколкото да продължи да живее без теб и Аманда. Категорично би предпочел смъртта пред позорните съдебни дела, в които неминуемо щеше да бъде въввлечен. Колкото и жестоко да звучи едно такова твърдение, аз смятам, че това развитие на нещата бе най-доброто за Пейтън.

— Да, така е — кимна Кристин и погледна към Тери. — Как бих могла да ти се отблагодаря някога?

— Ти току-що го направи — Тери се изправи. — Време е двамата с Ники да си вървим.

Последваха нови благодарности, четиримата си стиснаха ръцете и изразиха надеждата си, че скоро ще се видят отново. Най-накрая Грей и Кристин останаха сами във всекидневната. И тя направи онова, което между тях винаги бе ставало толкова естествено — отпусна се в прегръдките на Грей.

— Не ме оставяй сама тази нощ — нещастно проплака тя.

Тери и Ники се настаниха в колата и потънаха в мълчание. Тери беше сигурен, че Ники подозираше онова, което трябваше да ѝ каже по някое време тази вечер. И двамата полагаха усилия да избягват тази тема, и двамата отчаяно, се опитваха да говорят за всичко друго, но не и за това. Дори и сега, докато мислеше по въпроса, Тери не можеше да си представи какво точно ще си кажат, до какво решение ще стигнат. Знаеше само, че вече бе започнал да чувства изпълващата го празнота — самота и празнота, каквито той никога не бе допускал, че ще изпита някога. Истината беше, че чувствата, които изпитваше към тази жена, бяха пълна изненада за него и той не желаше, а и не смееше да ги анализира в дълбочина.

— Струва ми се, че те се справят доста добре — наруши мълчанието Ники. — Особено като се има предвид какво преживяха.

— Да — съгласи се Тери. Доволен бе, че можаха още малко да отложат болезнения разговор.

— Аманда ще се оправи — продължи Ники. — Децата са много издръжливи.

— Несъмнено.

— Ти постъпи правилно като не каза на Кристин за Пейтън и Сенди. Тя и бездруго изпитва силно чувство на вина.

— Грей също не бива да научава.

Тери отдавна бе проумял, че сексуалните предпочитания на партньорите бяха различни като хората, които ги практикуваха. И твърде често излизаха извън рамките на нормалното, естественото и приемливото. Но играта, която Пейтън и Сенди бяха играли заедно, бе просто тъжна. Той бе настоявал Сенди да се преструва на Кристин, наричал я бе дори с това име, а това беше много тъжно.

— Тъжно — промълви Ники.

Тери се усмихна.

— И аз си мислех същото.

Отново настъпи мълчание. После Тери я погледна и рече:

— И двамата цяла вечер отбягваме един и същи въпрос.

— Да. И така, кога заминаваш?

— Утре сутринта. — Веднага почувства разочарованието ѝ. По дяволите, той също беше разочарован! — Виж, ти от самото начало знаеше, че съм агент от ФБР и непрекъснато пътувам из страната. И двамата знаехме, че този момент все някога ще настъпи.

— Да, така е. Всичко е наред.

— Не, не е — изръмжа той. Акцентът му стана още по-отчетлив.

— Ще ми липсваш ужасно!

— Това означава ли, че ще мога да те видя отново?

— Истината ли искаш?

Ники сви рамене. Знаеше какво ще последва, но държеше да го чуе.

— Да, истината.

— Когато пътувах насам, мислех... надявах се, че, ако преспя с теб, ще мога да те забравя. Че ще излезем заедно няколко пъти... докато започнеш да ми поставяш условия, които не бих могъл да изпълня.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Така смятах, когато идвах насам, но сега... сега вече не съм толкова сигурен. Не, това не е вярно. Зная със сигурност, че съм уплашен до смърт. И не зная какво да мисля...

Но той съзнаваше, че това също не е цялата истина. Все по-често и по-често се улавяше да мисли за русокоси деца — дечица, които да поглези, да ги погали по косичките, да ги притисне към себе си. Често мислеше и за любовта на Кристин и Грей — представяше си сплетените им пръсти, начина, по който се гледаха, пълното и неподправено щастие, изписано по лицата им. И вече не беше толкова сигурен, че иска да продължи да живее без такова щастие.

След няколко секунди той спря колата на алеята пред къщата ѝ. Угаси двигателя. Обгърна ги пълен мрак. И тишина. Никой от двамата не помръдна. Тери се изви така, че да може да я вижда, но съзнателно удържа ръцете си далеч от нея. Ако само я докоснеше, мигом щеше да изгуби способността си да разсъждава рационално.

— Искам да знаеш, че никога не съм бил така щастлив както през тези няколко дни.

Ники се поколеба, преди да отговори. Опитваше се да намери най-точните и искрени думи. Можеше да се окаже, че това е най-важният разговор в живота ѝ и, изправена пред възможността да изгуби този мъж, Ники изведнъж осъзна с кристална яснота какво иска и очаква от бъдещето.

— Заблуждавам ли се като мисля, че ти изпитваш нещо към мен? Между нас двамата има нещо повече от сексуално привличане, нали?

— Да, и точно затова ме плашиш до смърт — отвърна той, а в главата му отново проблеснаха образите на русокосите деца, някакъв дълбоко заровен глас започва да му нашепва, че и той, като всички хора, иска да обича и да бъде обичан, че може би дори вече е влюбен в Ники, че животът е кратък, а смъртта — цяла вечност.

Тя продължи внимателно да подбира думите си.

— Аз изпитвам силно привличане към теб. Дълбоко. Страстно. Много по-силно, отколкото очаквах. Но всичко между нас се случи прекалено бързо и според мен това е част от проблема. Не бихме ли могли да забавим малко топката, да помислим и да видим докъде ще ни доведе това? Ще ми отпуснеш ли достатъчно време, за да спечеля доверието ти? Веднъж ми каза, че една жена трябва да е много специална, за да стане съпруга на федерален агент. Аз съм доста специална, а и освен това вече имам един провален брак зад гърба си. Не бих искала да съсипя още един.

Тери не можа да сдържи усмивката си.

— Мисля, че мога да ти отпусна малко време.

Ники също се усмихна.

— Е, в такъв случай мисля, че можем да оползотворим останалото ни време по два начина. Първо, можем да останем в колата и да се гледаме, и второ — да влезем в къщата и да се любим до зазоряване.

— Хмм, доста труден избор — промърмори той. — Но все пак ми се струва, че избирам второто предложение.

Само след няколко минути пътят към спалнята бе осеян с разхвърляните им дрехи, а Ники се зае да му покаже на дело колко специална би могла да бъде в действителност.

Грей се събуди внезапно.

Ослуша се, опитвайки се определи какво го бе разбудило. Чу тиктакането на часовника, който прилежно отмерваше времето. После долови тихото и равномерно дишане на жената, сгушена в прегръдките му. От време на време нещо в къщата проскърцваше, но нищо повече. Не, чакай малко! Чуваше се и друг звук. Тих, но все пак доловим. Плач? Да, тихи ридания. И той знаеше откъде идват.

Грей се опита да стане от леглото, без да разбуди Кристин, но това се оказа невъзможно.

— Какво има? — уморено попита тя.

Грей протегна ръка към дрехите си.

— Манди. Струва ми се, че плаче.

Кристин запали лампата и зърна голото тяло на Грей само миг преди той да навлече ризата и панталона си. Излезе от стаята още преди Кристин да е успяла да вдигне от пода нощницата и робата си.

В коридора цареше непрогледен мрак, но Грей веднага тръгна към слабата светлина на нощната лампа в спалнята на Аманда. Завари Биди да кръстосва неспокойно край леглото. Дори и Хамлет, хамстерът, трескаво се въртеше в къщичката си. Грей завари детето свито на кълбо по средата на леглото. Плачеше насън. Той предпазливо седна на леглото и тихичко прошепна името ѝ. Никакъв отговор. Отново я повика. И тя пак не отговори. Само продължи да ридае.

Най-накрая Грей внимателно я разтърси. Тя веднага се събуди, в просълзените очи проблесна ужас.

— Аз съм Грей, миличка. А ти сънуваш лош сън.

Дишането на Аманда, уплашено и неравномерно, отекваше в смълчаната стая, а сърцето на Грей се късаше като я гледаше. Кичури коса бяха залепнали по мокрото ѝ от сълзите лице. Гърдичките ѝ, скрити под дълга нощница, се повдигаха често — от страх. Той протегна ръка с намерението да махне косата от лицето ѝ, но, подчинявайки се на внезапен импулс, я хвана нежно за раменната и я придърпа в прегръдките си. С едната си ръка подпря гръбчето ѝ, с другата я погали по главата. Тя се притисна към него, приемайки безрезервно утехата и закрилата му. Сграбчи ризата му с едната си ръчичка и постави бузка на голите му гърди. Той почувства меката ѝ кожа. И топлината ѝ. Бяха баща и дъщеря.

Сълзите ѝ обаче не спряха, а се усилиха. Грей се опита да я утеши, но след това реши, че детето има право да си поплаче. И той просто продължи да я държи и да си представя всички онези неща, заради които дъщеря му така отчаяно ридаше — заради смъртта на мъжа, когото бе обичала почти десет години, заради неговото предателство, заради измяната на жената, към която бе дълбоко привързана. Грей отново си помисли, че този товар е твърде тежък за едно дете на нейната възраст. В един момент осъзна, че Аманда отчаяно се е вкопчила в ризата му... сякаш се боеше, че той може да изчезне, да замине далеч или да умре като Пейтън.

— Няма да ходя никъде, Манди — прошепна той и нежно я залюля.

Кристин ги наблюдаваше, застанала в долния край на леглото. Беше щастлива, че Грей е тук, за да подкрепи Аманда. Изпитваше облекчение от факта, че дъщеря ѝ най-после щеше да изплаче мъката си. Време беше да се пречисти, да погребее миналото и да продължи напред. Това се отнасяше и за нея самата. Трябва да престане да се самообвинява заради Пейтън — заради това, че не го бе обичала, че ласките му не я бяха вълнували. Защото тя никога не му бе принадлежала. Винаги бе принадлежала единствено на Грей. Крайно време е да спре да плаща за отдавна поправени грешки. Кристин седна от другата страна на леглото и погледна Грей.

След време Аманда най-после заспа и Грей внимателно я сложи да легне по средата на леглото. Тя тихичко въздъхна. Биди също се бе умълчала. Както и Хамлет. Грей легна до дъщеря си, не се сдържа и внимателно я прегърна — уж за да я успокои с близостта си, макар да не беше съвсем сигурен дали не се опитва да успокои самия себе си. А когато Кристин положи ръка върху неговата, той бе завладян от безименно чувство — от всепоглъщаща удовлетвореност, породена от факта, че тримата са заедно, свързани навеки. Усещането беше прекрасно — почти мистично. Истинска магия. И Грей се надяваше, че ще го изпита още поне милион пъти.

---

[1] Средновековен уред за изтезаване чрез разпъване на тялото.
— Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Грей се събуди от детския плач, премигна и погледна часовника на нощното шкафче. Той показваше два и петнадесет сутринта. В същия момент Кристин се размърда и механично отметна завивките.

— Аз ще отида — рече Грей.

— Аз ще отида — промърмори Кристин, но не направи никакъв опит да стане.

Грей се усмихна, протегна ръка и издърпа завивките върху съпругата си.

— Виждам.

Той пипнешком намери халата си, излезе бос в коридора и тръгна към детската стая. Слабата светлина на нощната лампа осветяваше люлеещия се стол с дамаска на мечета. Грей включи другата лампа — с формата на плюшено мече — и погледна надолу към сина си. Тримесечният Джошуа Грейсън Бенън също го погледна — малкото му личице бе разкривено от рев, малките юмручета и крачетата ядосано се размахваха във въздуха.

— Ей, Джош, защо е цялата тази врява?

Джошуа утихна веднага щом чу гласа на Грей. Грей се усмихна.

— Човек би си помислил, че единствената ти цел е да ме вдигнеш посред нощ.

Джошуа отговори с няколко нечленоразделни звука, които обаче поразително напомняха на: *Нима мислиш, че бих направил подобно нещо?*

— Да, сигурен съм — отвърна Грей и провери памперса на бебето. Беше мокър и Грей го смени. После уви сина си в едно одеяло и тръгна с него към кухнята.

Притиснал детето към рамото си, той сръчно извади едно шише с мляко от хладилника и го притопли в микровълновата фурна. После се върна в детската стая и се отпусна в люлеещия се стол, който бе закупен по негово изрично настояване. Пак той бе настоял за къща, сгушена под голяма лозница, и това изискване бе хвърлило в ужас един

брокер на недвижима собственост в Атланта, Джорджия. В края на краищата той все пак успя да им намери такава къща, но извън границите на града, което означаваше, че двамата с Кристин трябваше да пътуват по четиридесет и пет минути във всяка посока, за да отидат на работа — той в своята оранжерия, тя — в антикварния магазин. Никой обаче не се оплакваше, защото къщата си струваше.

Дори и сега все още не можеше да повярва напълно, че той и Кристин са женени. Бяха прекарвали предишното лято като си гостуваха на смени — Кристин и Аманда идваха при него в Атланта, а той им гостуваше в Натчез. Най-накрая, уморен от всичко това, той категорично бе оповестил, че те двете трябва да се преместят в Атланта — обясни им, че вече са пропилял и достатъчно време и че двете ужасно му липсват, когато не са при него.

В края на август се ожениха с Кристин. На скромната церемония поканиха единствено Ники. Грей бе пожелал да ѝ купи пръстен с диамант, но Кристин бе настояла, че иска единствено златна халка. И така двамата си купиха еднакви халки, от вътрешната страна на които гравираха една-единствена дума: „Завинаги!“. След три месеца Кристин забременя — факт, който им достави огромна радост. Манди също бе развълнувана от перспективата да стане така — стига да не е на някое досадно момче. Само две седмици след раждането на Джошуа обаче Тъмпър загадъчно се появи в люлката на бебето — знак, който двамата с Кристин възприеха като върховно одобрение.

Грей се загледа в сина си, който енергично издуваше бузки, съсредоточен върху млякото и биберона. *Бебе. Син.* Едно малко чудо, с мънички пръстчета на ръцете и крачетата, със сини очи и гарвановочерна коса, която стърчеше на всички посоки. И с толкова мека кожа, че човек трябваше да я докосне, за да се увери, че наистина е възможно такова чудо. Да, Джош си беше същинско чудо. Едно много специално бебе, което Грей познаваше от мига на зачеването му. Присъствал бе на раждането му и щеше да продължи да бъде до него — щеше да стане свидетел на първата му стъпка, щеше да чуе първите му думички, щеше да е край него на първата му Коледа, щеше да му купи първото колело, да го прегръща, да го целува, да лекува раните и драскотините му, да го заведе лично на първия учебен ден, да бъде неразделна част от целия му живот.

Дъщеря им също бе специална. Тя беше, и щеше винаги да си остане, първото им дете. Беше пропуснал голяма част от детството ѝ и това само по себе си бе достатъчно, за да изпълни с особен смисъл всички онези бъдещи събития от живота ѝ, на които той щеше да стане свидетел. Щеше да е край нея през трудните години на юношеството, щеше да присъства на дипломирането ѝ от гимназията и от колежа, щеше да я съветва, когато тръгне на срещи с момчета... ако реши да ѝ го позволи. Грей много се гордееше с нея и се възхищаваше на духа ѝ — бе успяла да надживее и да се възстанови напълно от едно прекеждие, достатъчно сериозно, за да наруши равновесието на доста по-възрастни от нея хора. Не че всичко бе напълно забравено. Тя все още задаваше някои въпроси, които несъмнено подсказваха, че събитията от предишното лято продължават да я измъчват, но въпреки всичко тя бе твърдо решена да продължи с живота си. Един ден, съвсем неочаквано, тя започна да го нарича *татко* и като че ли изобщо не си даде сметка за това. Но той забеляза промяната.

Грей измъкна биберона от устата на бебето, вдигна сина си, подпря го на рамото си и започна да го потупва лекичко по гърба, да се оригне. После отново го гушна и напъха биберона в устата му. Джош се нахвърли върху млякото с настървението на човек, държан гладен през целия си живот. Грей се усмихна. И отново бе обхванат от онова прекрасно, топло чувство без име. Чувството, което бе изпитал, докато лежеше редом с Кристин и Манди. Знаеше, че това само отчасти е любов. А отвъд любовта се простираше всепоглъщащото удовлетворение, че е част от тяхното семейство.

Когато шишето се изпразни и упражнението с оригването беше повторено още веднъж, Грей прегърна бебето и го залюля в ръцете си. И запя тихичко онази приспивна песничка, която през целия си живот бе кътал дълбоко в душата и ума си.

Топлите лъчи на октомврийското слънце погалиха Кристин и тя се събуди. Все още замаяна от съня протегна ръка, за да докосне съпруга си. Неговата половина от леглото обаче беше празна. Тя се усмихна. Прекрасно знаеше къде ще намери бащата и сина. *Баща и син*. Какво невероятно съчетание. Почти толкова невероятно, колкото *съпруг и съпруга*. Или пък *баща и дъщеря*. Кристин погледна халката

на лявата си ръка. Сякаш изпитваше необходимост да се увери, че тази невероятна година, която бяха преживели, не е фантазия. Пръстенът си беше на мястото, за да потвърди техния брак, но тя продължи да търси други доказателства. Обърна се на една страна и погледна кристалната ваза, пълна с лилави рози. Да, и те си бяха на мястото. Бе вложила цялото си старание, за да обзаведе новата им, скрита под лозницата къща, с красиви мебели и антики, а през същото това време Грей, с помощта на Аманда, бе създал за тях приказна цветна градина. Първите цветя, които засади в нея, бяха половин дузина лилави рози — същите като ония, които бе отглеждал навремето в „Роузмийд“. Те цъфтяха от ранна пролет до късна есен, а из целия двор и вътре в къщата се носеше сладкият аромат на кичестите им цветове. Ухание, навяващо много спомени. И изпълнено с безброй обещания.

Да, годината наистина беше невероятна. Двете с Ники решиха да продължат съвместния си бизнес. Откриха в Атланта филиал на магазина в Натчез, а това означаваше, че двете се виждаха често. От време на време двете семейства — Ники и Тери се бяха оженили през пролетта; за Тери това бе пълно отстъпление от веруюто, което бе изповядвал години наред, но Кристин бе повече от сигурна, че бракът им ще оцелее — почиваха заедно през празниците. По време на първата им съвместна ваканция след онова паметно лято Ники съвсем небрежно ѝ бе споменала за познанството си с Митчъл Хуугланд. Кристин остана с впечатлението, че Ники изпитва чувство на вина — сякаш по някакъв начин се чувстваше отговорна за стореното от Митчъл. И веднага се постара да я увери, че подобни угризения са безпочвени и напълно излишни.

Що се отнася до Клеърборн и Митчъл Хуугланд, те и двамата излежаваха присъдите си в затвора. Кристин съзнаваше, че без особени угризения би задраскала Клеърборн от живота си, но за нейна изненада Грей с неговото новопридобито чувство за семейна привързаност я убеди да не го прави. Тя никога нямаше да забрави какво бе направил Клеърборн и една част от нея сигурно щеше да продължава да се гневи — не, да страда, — но той беше част от семейството, а кръвта наистина не става на вода. Беше писала на Клеърборн няколко пъти, но отговор получи едва преди месец. В писмото си той ѝ благодареше за писмата и изразяваше поздравленията

си по случай раждането на сина ѝ. Не беше кой знае колко, но все пак бе някакво начало на новите им взаимоотношения.

Сенди също беше в затвора. Говореше се, че килията ѝ блести от чистота. Кристин ходи до Натчез, за да свидетелства срещу служителката, към която години наред бе изпитвала пълно доверие. В този случай не ѝ беше никак лесно да прости. Всъщност искрено се надяваше, че никога повече няма да се срещне със Сенди. „Роузмийд“ отдавна вече бе подарен на историческото дружество, а Естер, най-после освободена от многобройните отговорности и задължения, които бе изпълнявала дълги години с изключителна компетентност и лоялност, в момента обикаляше света и се наслаждаваше на живота. Изпращаше им редовно пощенски картички — последната бе пристигнала от Сингапур. „Лоуел ентърпрайзис“ имаше нов шеф, а единственото задължение на Кристин към компанията бе участието ѝ в борда на директорите.

Тя се измъкна от леглото и се запъти към детската стая. Завари Грей да спи с бебето на ръце. Никога преди не бе изпитвала подобно щастие. Помисли си за женитбата, за бременността — тази протече толкова лесно, а Грей нито за миг не се отдели от нея. Той все искаше да чуе пулса на бебето, да го види на екрана на ехографа, да почувства първите му движения. А Кристин обожаваше начина, по който той прегръщаше корема ѝ и я убеждаваше, че е красива дори и когато тя се чувстваше тромава и погрозняла. Обожаваше го за това, че стоя до нея, докато се раждаше синът им. Тя обожаваше начина, по който той обичаше нея и децата им. И не приемаше нищо за даденост. Нито пък тя. Кристин не размишляваше често върху миналото, но не можеше да го забрави. Не и саможертвата на Пейтън. Познаваше го добре и вярваше, че той много би искал тя и Аманда да са щастливи. И по някакъв странен и необясним начин чувстваше, че сегашното им щастие е дар и за него.

Тя влезе в стаята, внимателно взе спящото бебе от ръцете на Грей и го сложи в люлката редом с овехтелия Тъмпър. Загледа се в сина си. Толкова е съвършен, помисли си Кристин и го погали по бузката. Надяваше се да стане същия като баща си като порасне. Кристин погледна часовника. Беше почти седем часът. Джош щеше скоро да се събуди от глад, а Манди, придружена от Биди, щеше да се появи за закуска. Ако побързаше, може би щеше да ѝ остане време и за чаша

кафе. Реши да остави Грей да се наспи и тихичко мина край него. В следващата секунда ръката му я сграбчи за китката и я придърпа в скута му. Тя вдигна очи и се вгледа в лицето му, в рошовата коса и наболата брада. Беше като бродяга. И невероятно привлекателен.

Кристин се усмихна и прошепна.

— Изплаши ме!

— Наистина ли, Циганко? — прошепна в отговор той и нежно отмести косата, паднала върху лицето ѝ.

— Да — отвърна тя и погали с длан бодливата му брада.

Грей изръмжа похотливо и заяви:

— Има защо да се страхуваш от мен. Защото аз похапвам цигански принцеси на закуска.

— Това звучи... обещаващо.

Грей се ухили.

— Безстрашна си, а?

— Безстрашна — кимна Кристин и притисна устни към неговите.

Лекият ветрец донесе сладкото ухание на рози — ухание, което нито Кристин, нито Грей можеха да подминат с безразличие. Както не можеха да се отнесат с безразличие към миналото си. Тяхната любов бе изкована и калена в огън от болка и скръб и поради това бе здрава като стомана, сигурна и вечна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.